

Studija poslanice Jevrejima

AUTOR: Džek Sekveira

Naslov originala: **HEBREWS**
By Pastor Jack Sequeira

Prevod: **Simović Pavle**

Sadržaj

Glava 1 - Hristos, Božja konačna Riječ	3
Glava 2 - Hristos, veći od anđela	7
Glava 3 - Hristos, Bog koji je uzdigao čovjeka	11
Glava 4 - Hristos, Bog koji je uzdigao čovjeka (zaključak)	15
Glava 5 - Hristos, veći od Mojsija	20
Glava 6 - Upozorenja iz istorije Izraela	25
Glava 7 - Hristos, istinski subotni počinak	32
Glava 8 - Hristos, istinski subotni počinak (nastavak)	37
Glava 9 - Hristos, istinski subotni počinak (nastavak)	42
Glava 10 - Hristos, istinski subotni počinak (nastavak)	46
Glava 11 - Hristos, istinski subotni počinak (zaključak)	52
Glava 12 - Hristos, naš Prvosveštenik	58
Glava 13 - Hristos, naš Prvosveštenik (zaključak)	64
Glava 14 - Cijena napuštanja Hrista	68
Glava 15 - Cijena napuštanja Hrista (zaključak)	72
Glava 16 - Izvjesnost Božjih obećanja	76
Glava 17 - Preuzvišenost Hristovog sveštenstva	82
Glava 18 - Hristos, sveštenik boljeg zavjeta	86
Glava 19 - Nebeska Svetinja	91
Glava 20 - Nebeska Svetinja (zaključak)	95
Glava 21 - Hristova savršena žrtva	100
Glava 22 - Opasnosti od nevjerstva	106
Glava 23 - Određena vjera	111
Glava 24 - Heroji vjere	115
Glava 25 - Hristos, najveći primjer	120
Glava 26 - Božji proces očišćenja	125
Glava 27 - Življenje pod Novim Zavjetom	130
Glava 28 - Život sa namjerom	135

Glava 1
Hristos, Božja konačna Riječ
 Jevrejima 1:1-3

Grčki jezik Jevrejima poslanice uopšte ne liči na Pavla. Lingvistički, izgleda da Pavle nije mogao biti taj koji je napisao tu knjigu. Tako se puno ljudi smatra autorima ove knjige. Pored Pavla tu je Timotije, Varnava, jedni kažu Luka, drugi Sila, treći Petar, četvrti Apolo a čak se pominje i Priskila. Ako je Priskila, onda je to jedina knjiga u Bibliji koju je napisala žena u Novom Zavjetu.

Iznijeću vam svoje mišljenje. Mislim da je napisao Pavle ali to nije uradio na grčkom. On je napisao na aramejskom ili hebrejskom jer je pisao za Jevreje. Moguće da ju je preveo Luka a izgubili smo hebrejski manuskript i sve što imamo je grčki tekst. Sestra White je zauzela stav da je knjigu napisao Pavle. Bez obzira koji stav zauzeli moramo se svi složiti da je to nadahnuta Božja riječ. To je ono što se računa.

Drugo što bih htio kazati o knjizi se tiče njenog odredišta. Kome je pisana? Čak nam i sam naslov vrlo jasno govori da je pisana jevrejskim hrišćanima. Dakle postojala je zajednica jevrejskih hrišćana u Rimu i postojala je zajednica jevrejskih hrišćana u Jerusalimu. Mnogi misle, i vjerujem da su u pravu, da je prvenstveno bila namijenjena jevrejskim hrišćanima u Jerusalimu ali siguran sam da je uključivala i jevrejske hrišćane u Rimu.

Sledeće je datum i mislim da je to važno. Nemamo tačan datum ali bilo je to otprilike između 64 i 67 god. n.e. Dakle zašto je datum važan? Šta se dogodilo 70 god.n.e.? Jerusalim je bio razoren uključujući i hram. Sjetimo se da je hram Jevrejima bio sve. On im je simbolizovao Božju prisutnost. Razaranje hrama je značilo da je Bog otišao od njih. Ako ste čitali Danilo 9, znaćete da je Danilova molitva bila vezana za obnovu hrama u Jerusalimu. To je značilo da im se opet vratila Božja naklonost.

Ako danas idete u Jerusalim dio zida još uvijek postoji. Da li znate kako su ga zvali? Zid plača. Oni su plakali ne bi li se hram opet obnovio. Dakle nešto drugo je sazidano na ruševinama razorenog hrama. Kupola od kamena koje je muslimanska džamija. Da bi ponovo sagradili hram na njegovoj prvobitnoj lokaciji u Jerusalimu morali bi uništiti Kupolu od kamena. Da su to uradili nastao bi pakao. Arapi to nikad ne bi prihvatali skrštenih ruku. Oni misle da je na toj stijeni Avram prinosio Ismaila na žrtvu ali Jevreji i Biblija kažu da je tu prinesen Isak. Tako imamo Avraama kao oca Jevreja i oca Arapa. Mislim da će Avraam prolići mnogo suza kad otkrije u carstvu Božjem kakvo je haos uzrokovao ne držeći se vjere u Božje obećanje.

Bog je, vjerujem, pripremao Jevreje za kruzni put kad je napisao poslanicu Jevrejima. Činjenica je da je knjiga Jevrejima napisana prije razorenja Jerusalima 70 god.n.e. Namjera poslanice je bila da im se skrene pažnja sa hrama i obreda na Hristu. Ne znamo koliko skoro ali suočićemo se sa sličnom krizom. Vjerujem da poslanica Jevrejima može biti od ogromnog značaja za nas. Ona će nam pomoći da skrenemo svoj pogled sa socijalne sigurnosti, blagostanja, sa plastične kartice koja može sve kupiti u Americi.

Kad smo prvi put došli ovdje bila je sredina zime i žena mi se smrzavala. Bio sam u odjelu za imigrante a ona je bila izašla i kad se vratila nosila je kaput a nije imala novaca i ja sam to znao. Pitao sam: "Gdje si nabavila kaput?" Rekla je: "Iz prodavnice." "Koliko si ga platila?" "Ništa," rekla je. Rekao sam: "Ovom plastičnom karticom koju si mi dala?" Bila je to Penijeva plastična kartica.

Dakle tema je, ako tragate za tim, da je Isus ispunjenje svega što je Bog obećao u Starom Zavjetu. On je realnost. Stoga, ključna riječ u poslanici Jevrejima je "bolje." Hristos je bolje otkrivenje kako je to dato u prva četiri stiha prve glave. Hristos je bolja nada u sedmoj glavi devetnaesti stih. On je bolje sveštenstvo. Detaljno ćemo pokriti sve ovo. On je bolji zavjet i obećanje u osmoj glavi šesti stih. On je bolja žrtva u devetoj glavi dvadeset treći stih. On je bolja tečevina u desetom poglavljju trideset četvrti stih. On je bolje vaskrsenje u jedanaestoj glavi trideset peti stih. Zapazićete da se Hrist ovdje predstavlja kao bolji od svih

tipova koji su bili obećani u Starom Zavjetu. Hristos je sidro duše, kaže se u šestoj glavi, jer je On bolji.

Kad čitate poslanicu Jevrejima nećete naći da je to teološka knjiga. To nije knjiga koja objašnjava obrede i tipove Starog Zavjeta. Glavna svrha je predstaviti Hrista kao potpuni odgovor na svaku ljudsku potrebu. To je namjera ove knjige. Isus Hristos je odgovor na svaku ljudsku potrebu. On je isti juče, danas i zauvijek. On je još uvijek jedini odgovor na svaku ljudsku potrebu. Isto tako Jevrejima poslanica je najjasnije i najsistematičnije predstavljanje Hrista – Njegove ličnosti, Njegove zemaljske misije, Njegove nebeske misije i poslanstva. U Jevrejima poređeni su i suprostavljeni tip i antitip.

Jevrejima poslanica je najjasnija knjiga ako želite proučavati o ličnosti Isusa Hrista. Reći ćete: "Šta je sa jevandeljem?" Dakle, jevandelja su istorijski izvještaji o Hristovim djelima. Ali u terminu ličnosti, Njegove zemaljske misije, i u terminima našeg otkupljenja, Njegovog nebeskog poslanstva, knjiga Jevrejima je najbolja knjiga. Zato je potrebno da proučavamo poslanicu Jevrejima jer treba da upoznamo Isusa Hrista.

Postojala su dva problema s kojima su se suočavali jevrejski hrišćani. Oba se mogu odnositi na našu situaciju:

1. Jevrejski hrišćani su bili malo obeshrabreni jer im je rečeno da će Hristos uskoro doći da osnuje carstvo. I sada trideset četiri godine kasnije On još nije bio došao. Nama se propovijedalo preko stotinu godina da Hristos dolazi i mnogi naši mladi govore "Kad On dolazi?" Obećavali ste nam. I tako su mnogi jevrejski hrišćani bili obeshrabreni. Vraćali su se natrag Judaizmu. Zato Pavle pokušava da ih ubijedi. "Molim vas ne vraćajte se natrag, jer okrećete se u pogrešnom smjeru."
2. Jevrejski hrišćani su se suočavali sa velikim progonstvima uglavnom od sabraće Jevreja koji su ih optuživali da su izdajnici crkve postavši hrišćani.

Mi danas imamo sličan problem na Srednjem Istoku. Kad krštavamo muslimane na Srednjem Istoku, moramo to činiti tajno, jer naša vlastita braća adventistički hrišćani ne prihvataju obraćene muslimane. Tako ako musliman postane adventistički hrišćanin, on je progonjen ne samo kao izdajnik od svoje ranije muslimanske braće već i od vlastitog naroda. Srećni smo ako možemo krstiti tri muslimana godišnje.

Dolazi vrijeme ovdje u Americi kad će nas naši vlastiti rođaci i prijatelji i ljudi progoniti. Treba da imamo sidro kad se to bude događalo. Ići korak dalje. Kad se dom raspada oni koji najviše stradaju su djeca. Ona su u procjepu između dvoje ljudi. Njihove sigurnosti više nema i potrebno im je sidro. Isus je rekao "Nikad te neću ostaviti."

Vraćajući se jevrejskim hrišćanima potrebno je da zapazimo pritisak pod kojim su bili kad se pisala knjiga Jevrejima. Oni su prolazili kroz ono što bismo danas nazvali otpadništvo. Prestajali su da odlaze u crkvu. Bili su obeshrabreni. I stoga ćete u poslanici Jevrejima pročitati: "Molim vas ne ostavljajte skupštine svetih ili braće."

Okrenimo se sada Jevrejima prva glava. Znam da u Americi uvijek negdje žurimo. Žurimo u grad, žurimo natrag, žurimo ovdje ili ondje ali neću tako činiti kad pristupam Božjoj Riječi. Biblija je skriveno blago i nećete naći riznicu ukoliko neko vrijeme ne provedete kopajući. Zato ćemo kopati.

Zapazimo kako poslanica Jevrejima počinje. Čitaćemo prva tri stiha. Koristićemo KJV ali takođe ćemo provjeravati i druge prevode. "Bog koji je u raznim vremenima i na razne načine govorio u prošlosti ocima preko proroka, govor i u poslednje dane nama preko svoga Sina, kojega postavi naslednika svemu, kroz kojega i svjetove stvor; koji budući sjajnost Njegove slave, i izraz obličja Njegovog lika, i držeći sve riječju svoje sile, učinivši sobom očišćenje grijeha naših, sjede s desne strane Veličanstva na visini."

Pogledajte dvije fraze u prvom i drugom stihu. Prva je "prošlo vrijeme" a druga "poslednji dani." Ove dvije fraze se koriste da podijele istoriju ovoga svijeta na dva perioda. "Prošlo vrijeme" je starozavjetni period. Bog je u prošlom vremenu govorio preko naših otaca ili naših predaka kroz proroke. Otkrićete da tokom ovog vremena sve što je Bog činio bilo je davanje obećanja o Mesiji, kroz proroke.

Kad čitate riječi "poslednji dani" ne smijete projektovati adventističko razumijevanje

“poslednjih dana.” Šta mi podrazumijevamo pod “poslednjim danima?” – Vrijeme posletka. Riječi “poslednji dani” ovdje se odnose na novozavjetni period nasuprot starozavjetnom periodu koji je “prošlo vrijeme.”

Drugim riječima, prije u Starom Zavjetu Bog nam je govorio na različite načine i različitim putevima kroz proroke dajući nam obećanje. Ali sada u poslednjim danima, to jest od Hristovog dolaska, On nam ne govorи više preko prilika i simbola već nam govorи preko svoga vlastitog Sina. Knjiga Jevrejima kaže da nam je Hristos Božja konačna riječ. Bog neće dodati ništa više od Isusa Hrista. Božja konačna riječ ovom ljudskom rodu je Isus Hristos. Svijetu je potrebno da čuje i vidi Isusa Hrista.

Ko je Isus Hristos? Broj jedan, kaže se da je On Njegov Sin kojega postavi naslednikom svemu. To znači da je On vladar svega. Okrenite Luka četvrta glava. Ovdje posmatramo dijalog između Hrista i Sotone. Ovo je kušanje u pustinji. Luka 4:5: I đavo uzevši ga na goru vrlo visoku pokaza mu sva carstva svijeta. I reče mu đavo: svu ovu silu (vlast) daću tebi i njihovu slavu jer su meni predate.

Dakle u Jevrejima čitam da je Isus Hristos primio vlast nad svim. Ko mu je dao tu vlast? Bog. Da li je đavo bio u pravu kad je nudio Hristu vlast nad carstvom? Kako je Isus nazvao Sotonu? On ga je nazvao Princem ovoga Sviljeta. Hrist je to rekao. Pavle ga naziva u Korinćanima “Gospod ovoga svijeta.” Zato je potrebno da ovdje znamo nešto što je važno.

Kad je Bog stvorio ovaj svijet za koga ga je stvorio? Za čovjeka. Kako znam? Jer Postanje jedan kaže: “Neka čovjek gospodari (ima vlast).” Ali kad je Adam sagriješio i postao zarobljenik Sotone, onda je Sotona preuzeo vlast nad svijetom. Zašto je Hristos došao na ovaj svijet? On je došao da nas iskupi ispod Sotonine vlasti. Zašto je došao da nas otkupi od Sotonine vlasti? Kad Sotona vlada nad vama šta vam čini? On se ne brine za vas. On će vas iskoristiti i kad zavši s vama smjestiće vas dva metra ispod zemlje i tu zadržati.

Da li je Sotona znao da Hristos dolazi da iskupi svijet? Da. Ko ga je poslao ovdje? Bog. Kako je On mogao iskupiti svijet? Plaćajući cijenu za naše grijeha. Sotona mu je nudio jedan lak put. Sve što moraš učiniti je da mi se pokloniš i daću ti svijet. Da li je Sotona zaista bio pošten? On je lažov. Mladi, kad vam on obećava svijet nikad mu nemojte vjerovati. On je laža i otac laži. Da li je Bog svijet otkupio natrag? Da. Kad? Na krstu. Nakon što je ustao iz mrtvih ko je prva osoba koja ga je vidjela? Marija. I šta je učinila? Ona mu je ukazala obožavanje i reći će vam šta kaže naš prevod: „Ne dotiči me se.“ Na grčkom stoji „ne zadržavaj me.“ Ona je rekla: “Neću te pustiti da odeš.” Ali Isus joj je kazao: “Marija, molim te ne zadržavaj me. Još nijesam pošao svom Ocu.”

Zašto je morao poći Ocu? Ko ga je poslao tamo? Otac. I On je morao imati odobrenje da je Njegova žrtva prihvaćena. Kad je izašao k Ocu da li je Njegova žrtva bila prihvaćena? Kako znamo? Jer čitam u Mateju 28:18: “Dade mi se sva vlast.” Bog mu je dao svu vlast da povede nas grešnike na nebo. “Stoga idite po svemu svijetu i propovijedajte jevanđelje.” Kažite im dobre vijesti da više nijesu pod Sotonom.

Što se Hrista tiče On je iskupio sve ljude. Nikad nemojte učiti doktrini o ograničenom pomirenju koja je kalvinistička. Ona kaže da je Hrist umro samo za izabrane, one koje je Bog predodredio za spasenje. Biblijka kaže “Bogu tako omilje SVIJET.” Ali zato što je Bog ljubav On se nikome neće nametati. Znači imamo priliku da ga odbacimo.

Da li će čitavo čovječanstvo prihvati Hrista? Postojaće samo dvije grupe, oni koji su prihvatali i oni koji su odbacili. Biblijia ih stavlja u svakovrsne kategorije – ovce i jarce, desnu i lijevu stranu, carstvo ovoga svijeta i carstvo nebesko. Molim vas zapamtite da vjernici pripadaju Hristu. Stoga oni više nijesu uistinu građani ovoga svijeta. Mi smo građani neba. Evo jednog teksta, 1 Jovanova 5:19. Zapazite kako Jovan dijeli svijet u dvije kategorije: “I znamo da smo mi (vjernici) od Boga a cijevi leži pod kontrolom zloga.”

Nema nečeg takvog kao slobodna ličnost. Vi ste ili pod Božjom kontrolom ili pod kontrolom Sotone. Postoje samo dvije sile na svijetu. Ovdje imamo problem: da li Sotona želi da prihvate Hrista? Zašto ne? Ako to učinite on će izgubiti jednog građanina svoga carstva. Nesreća voli društvo. On želi da izgorite s njime u vatri.

Dok sam radio u Egiptu jedan Egipćanin mi je ispričao priču. Bio jedan urođenik koji

je radio na trećem spratu jedne zgrade. Okliznuo se i pao pravo dolje. Prije nego je udario o tle, Sotona ga je uhvatio i spasao ga. Arap mu je rekao: "Imao sam utisak da si ti rđavo društvo. Kako to da si me spasao?"

"Jer imam nešto gore za tebe." Ponekad đavo to čini. On vam može uljepšati život jer za kasnije ima nešto gore. Hajdemo na 2 Korinćanima 4:3. Đavo ne želi da prihvate Isusa Hrista.

Ali ako je naše jevanđelje pokriveno, pokriveno je u onima koji su izgubljeni, u kojima bog ovoga svijeta zaslijepi umove onih koji ne vjeruju, da im ne bi svjetlost slavnog jevanđelja Hristova, koji je obliče Božje, zasijala.

Dakle kako đavo zaslepljuje oči uma? – Izvrtanjem jevanđelja. Jevanđelje je bezuslovno dobra vijest. Ono nije dobar savjet. Svako ko propovijeda jevanđelje kao dobar savjet ne propovijeda jevanđelje. Šta podrazumijevam pod "dobrim savjetom?" Ako kažem recite Jovanu "ako budeš dobro učio i postigao odličan uspjeh, kupiću ti bicikl." Da li je to dobra vijest ili dobar savjet? To je dobra vijest ako poslušate dobar savjet. To je uslovna dobra vijest. Drugim riječima, moraš prvo biti dobar, naporno učiti i postići odličan uspjeh i onda će ti dati bicikl.

Vrlo često smo našim mladima govorili to isto. Prvo morate biti dobri da bi vas Isus mogao povesti na nebo. Đavo je ovo pokušao sa Galatima. Nije dovoljno vjerovati Hrista, morate činiti ovo, morate se obrezati u protivnom nećete uspjeti. Roditelji, molim vas ne namećite utisak svojoj djeci da ih Bog voli samo kad su dobri. Mi gubimo između pedeset i šezdeset pet posto naših mlađih. Potrebno je da im odnesemo dobre vijesti.

Jevreji su se povlačili; bili su obeshrabreni. Pavle kaže: "Ne, Hristos je postavljen za naslednika svega ovoga." Zatim se on vraća jevrejima i idući korak po korak kaže: "Ovaj Hristos je Stvoritelj univerzuma. On je vladar univerzuma. On je održavalac univerzuma. On je sve! A Bog mu je dao tu vlast! Znači kad služimo Hristu, to nije samo puko prihvatanje običnog čovjeka. On je izraz Očevog obličja. On je Bog. On nije neki bog već Bog koji je postao čovjek da bi nas izvukao iz naših grijeha i sada je s desne strane Ocu i data mu je vlast da nas osudi? Ne, da nas spase! Vlast da uđovolji svim našim potrebama. Zato je dok je bio na ovom svijetu rekao: "Tražite prvo carstva Božjega. Ne brinite se šta ćete jesti ili šta ćete pititi ili u šta ćete se oblačiti jer zna Otac vaš sve što vam je potrebno."

Imali smo glad u Etiopiji i govorio sam koptičkom svešteniku koji se žalio na glad. Dok smo govorili sletio je jedan vrabac. Bio je jak, debeo i dobro uhranjen.

Rekao sam svešteniku: "Kako to da je ovaj vrabac uhranjen, i on živi ovdje u Etiopiji?" Odgovorio je: "To je zato što se Bog brine o njemu." "Zar se On ne brine o vama?" Rekao je: "Ne znam zašto to ne čini." Rekao sam: "Oh, malovjerni."

Dragi ljudi, Isus može zadovoljiti sve vaše potrebe. "Bog koji je u različnim vremenima govorio." Bog je govorio u prošlosti na različite načine. S Bogom se povezujete vjerom. Ko ovo govori? Bog. Kroz koga? Šta kaže ovaj tekst? On kaže da je Stari Zavjet nadahnut. To je nadahnuta riječ Božja. Znači ako neko kaže da Stari Zavjet nije nadahnut, evo potvrde. Bog je Onaj koji je govorio. Da, preko proroka. Oni su ti koji su napisali Stari Zavjet ali ko je govorio? Od koga dolazi poruka Starog Zavjeta? Ona dolazi od Boga. Oba zavjeta su nam potrebna. Jedan je obećanje a drugi je ispunjenje. Knjiga Jevrejima nam pokušava pokazati kako je Isus Hristos ispunio Božja proročanstva. Šta vam je važnije, obećanje ili realnost? Ako sam vam obećao milion dolara to je divno. Ali šta je bolje, obećanje ili kad primate ono što vam je obećano?

Mi živimo u poslednjim danima. Mi živimo u novozavjetnom periodu gdje više ne zavisimo od onoga što nam je Bog obećao već imamo ispunjenje u Isusu Hristu. Kad imate Hrista moći ćete da se suočite sa bilo čime na svijetu.

Progonstvo još nije došlo. Imamo pojedince koji prolaze kroz teška vremena ali kao Hrišćanska crkva, kao denominacija još ne znamo šta znači stajati i biti progonjen za Hrista. Ali to dolazi. Prije nego dođe moramo shvatiti Isusa Hrista. To je naš glavni cilj u proučavanju knjige Jevrejima a takođe i svetinja. Sve to nas upućuje na Hrista. On je realnost. Ova knjiga je važna jer nam pomaže da Ga upoznamo. Hristos, Božja konačna riječ.

Glava 2

Hristos, veći od anđela

Jevrejima 1:4 -2:4

Poslanica Jevrejima nije teološka knjiga. Ona je pastoralna poslanica napisana grupi jevrejskih hrišćana koji su bili obeshrabreni i koji su se vraćali natrag u Judaizam i ostavljali svoju vjeru u Hristu. Mi imamo sličnu situaciju. Mnogi Adventisti postaju obeshrabreni i okreću leđa Hristu. Oni napuštaju svoju adventnu nadu i zato je knjiga Jevrejima krajnje važna jer će obnoviti naše povjerenje u Hrista. To je svrha knjige.

U ovom poglavlju bavićemo se Jevrejima 1:4 – 2:4. Knjiga Jevrejima, poput svih spisa biblijskih knjiga, je u cjelinama. Tema ovog pasusa je “Hristos je veći od anđela.” Svrha Jevrejima poslanice je pokazati da je Hristos superioran nad svime što je u Starom Zavjetu. Ključna riječ čitave knjige je “bolje.” Poslanica Jevrejima je najjasnije objašnjenje Isusa Hrista.

U ovom pasusu pisac poslanice Jevrejima nam pokušava pokazati da je Hristos veći od anđela. Vidjećemo zašto je ovo bilo važno jevrejskim hrišćanima. To stoga što su starozavjetne proročke poruke dolazile preko anđela. U novozavjetnom periodu Bog govori preko svog Sina kao što je pokazano u prva tri stiha. Božja konačna riječ ljudskom rodu je Isus Hristos. Ranije je On govorio preko anđela, I slavno je, kaže pisac, da nam On sada govorи kroz svog Sina Isusa Hrista.

Imajući ovo na umu okrenimo se Jevrejima prva glava. Od četvrtog do četrnaestog stiha Pavle nam kazuje da postoje tri razloga zašto je Hristos superioriji od anđela. To su:

1. U četvrtom i petom stihu zato što Hristos ima bolje ime od anđela. Njegovo ime je superioriјe od anđelskog.

2. U šestom i sedmom stihu Hristos je veći od anđela zbog prikaza obožavanja. Kad nekog obožavate vi priznajete da je osoba koju obožavate veća od vas. Kad anđeli obožavaju Hrista oni priznaju da je Hristos superioran.

3. Treći razlog je od osmog do četrnaestog stiha u kojima se dokazuje da je Hristos veći zbog svoje vlasti.

Proučićemo svaki ponašob i zatim razmotriti zaključak dokazivanja u prva četiri stiha druge glave.

Hristos je superioriji od anđela zbog svog imena. Danas imena ne znače mnogo. Biramo imena jer su to riječi koje volimo ili nas podsjećaju na naše roditelje. U biblijskim vremenima imena su bila vrlo važna i značajna.

Dakle suprotnost data u četvrtom i petom stihu između Hrista i anđela je u činjenici da je Hristos nazvan “Sinom.” Anđeli su nazvani slugama. Ko je veći, Sin ili služe? Sin. Čitamo četvrti i peti stih:

I toliko bolji (zapazite ključnu riječ “bolji”) posta od anđela koliko preslavnije ime nasleđem od njihova dobi. Znači Hristos je veći od anđela jer je Njegovo ime veće od njihovog. “Jer kome od anđela reče kad: sin moj ti si, ja te danas rodih? I opet: ja ћu mu biti otac i on će biti moj sin.”

Moramo razmotriti tu riječ “rodih.” Ona je uzrokovala probleme u Hrišćanskoj crkvi i ona je stvorila probleme i u našoj crkvi. Naši pioniri, White, Prescott, E.G.Waggner, su razmatrali riječ “rodih” i na nesreću došli na ideju da je Hristos imao početak. Mi to zovemo arijanizam. Bili smo poluarijanisti. U stvari Waggner je u svom djelu “Hristos naša Pravednost” rekao da je Hrist imao početak ali bilo je to toliko davno da je sa ljudske tačke gledišta poput vječnosti.

Znači postojalo je vrijeme u našoj istoriji kad smo imali teološki problem oko Hristovog početka. Imali smo problem ali zahvaljujem Bogu što nas je ispravio preko Ellen G. White. Ta čuvena konstatacija u “Čežnji vjekova,” “U Njemu je bio život, prvobitni, nepozajmljeni, nenaslijeden,” korigovala je naš problem.

Taj problem nije bio samo u našoj crkvi. Postojaо je takođe i u ranoj Hrišćanskoj crkvi. On potiče od te riječi “rodih.” Ona znači rođen ili proizveden. To je problem našeg jezika.

Dakle na grčkom imamo dvije riječi koje prevodimo na naš jezik kao "rođen." One imaju dva različita značenja. Jedna znači rođen ali ta nije upotrijebljena. Druga znači "poseban." Zato molim vas zapamtite da riječ koja je ovdje upotrijebljena ne znači da je Hrista proizveo Njegov Otac ili Ga stvorio već da je Hrist bio nešto vrlo posebno Ocu.

Usput, ta riječ je takođe upotrebljena za nas vjernike. Mi smo vrlo posebni Bogu kroz Isusa Hrista. "Ljubazni, kakvu je ljubav Bog izlio na nas da se nazovemo sinovi Božji." Proučićemo to kasnije.

Isus je Božji vrlo posebni Sin u poređenju sa anđelima koji su sluge. Riječ "anđeli" znači "službeni duhovi." Pavle ovdje citira nekoliko psalama: Psalm 39:26; Psalmi 104 i 102 su ovdje sabrani u jednom odjeljku: "Kojemu od anđela kad reče: sin si moj, danas te rodih? I opet biću mu otac i on će mi biti sin?"

U biblijsko vrijeme odnos otac-sin je bio vrlo poseban. Nadam se da se to može obnoviti u našoj crkvi. Mora postojati jasna veza. Sin je bio vrlo poseban. U stvari ako žena nije rodila sina smatrala se neuspješnom za svog muža jer je sin prenosio ime. Tako je bilo u jevrejskoj kulturi. Pavle koristi ovaj odnos da nam da ideju o ocu i sinu. Isus je bio vrlo poseban.

Kao prvo, Isus je imao bolje ime od anđela. On je superioran u odnosu na anđele. Drugo, On je veći od anđela zbog obožavanja. Pogledajte šesti stih: "I opet, uvodeći prvorodnoga u svijet govori: I da mu se poklone svi anđeli Božji."

Riječ "prvorodeni" ima konotaciju početka. Moramo zapamtiti da je Isus bio oboje, Bog i čovjek. Kao Bog On nikad nije imao početka ali kao čovjek imao je početak. Dakle riječ prvorodeni ima dva značenja. Ona može biti titula ili može značiti prvo dijete. Ovdje se taj termin odnosi na titulu, ali On je kao čovjek imao početak.

Kad se Hristos rodio na ovom svijetu, kad je uzeo ljudsku prirodu, da li su ga anđeli obožavali? Da, anđeli su ga obožavali. Oni su ga obožavali jer je Bog tako rekao. "Neka mu se poklone svi anđeli." To je bio jedan od znakova koje je Bog dao pastirima da je ovo Sin Božji, Mesija. U sedmom stihu nam je rečeno: "Tako o anđelima govori: koji čini anđele svoje duhove, i sluge svoje plamen ognjeni."

Naravno vjetar i vatrica su dva elementa nad kojima čovjek nema kontrolu. Ono što On kaže je da anđeli mogu kontrolisati vjetar i vatru ali je Hristos iznad toga. On je iznad anđela. On je veći od anđela koji imaju moć nad vjetrom i vatrom. Idemo na treći razlog da je Isus bolji od anđela. On je dat u osmom stihu: "Ali Sinu reče: prijestol je Tvoj, Bože, va vijek vijeka; palica je pravde palica carstva Tvojega." Otac se obraća Sinu i kako mu se obraća? On ga zove "Bog."

Ovo je odličan tekst za dokazivanje Hristovog božanstva, jer Bog se obraća Isusu Hristu kao Bogu. Htio bih citirati Johna Bunyan-a. "Ako Isus Hristos nije Bog onda će se nebo ispuniti idolopoklonicima."

U Bibliji samo se Bog može obožavati. Dakle ako Biblija kaže anđelima "poklonite se mom Sinu" a On nije božanstvo onda je nebo puno idolopoklonika. To što anđeli obožavaju Hrista je takođe dokaz Njegovog božanstva. Dakle imamo dva dokaza Njegovog božanstva. Prvi je što je za njega traženo da mu se ukaže obožavanje od Oca a drugi je što je od anđela traženo da se poklone Sinu. Dakle, prema riječima samoga Oca, koji zove svog Sina "O Bože." To je način na koji se On obraća Sinu. "Tvoj presto je, o Bože, zauvijek; palica (skiptar) pravde je palica carstva tvojega."

Znači Hrist nije samo božanstvo već je On i Bog pravednosti. U devetom stihu: "Omiljela ti je pravda, i omrzao si na bezakonje." Dakle ovo je kontekst Njegovog božanstva. Čak i među anđelima je bilo nedostataka. Jedna trećina anđela je pala, ali Hristos nikad nije pogriješio. Čak i kao čovjek On je ljubio pravdu. Znači On je iznad anđela čak i u terminima svoje vlasti nad grijehom. Omiljela ti je pravda i omrzao si na bezakonje.

Ima otprilike dvanaest riječi u Bibliji za grijeh. Svaka riječ ima specifično značenje i mi ih prihvatomamo kao gotovu stvar. Riječ "bezakonje" na jevrejskom znači "sklonost." Kad se duhovno primijeni znači sklonost prema svome ja. Kad je David rekao "obličih se u bezakonju od svog rođenja" mislio je "rođen sam kao egocentrik." Svi mi se rađamo

egocentrični zbog pada. Isaija 53:6: "Svi mi kao ovce zađosmo, svaki se okrenu svojim putem." To je značenje bezakonja.

Najveća borba koju je Isus imao na ovoj zemlji bila je bitka protiv svoga ja. Na primjer u Jovanu 5:19 On je rekao: "Ja dодoh ne da činim svoju volju nego volju Očevu." U Getsimaniji je rekao: "Oče, ako je moguće ukloni ovu čašu, ali ne moja volja nego Tvoja neka bude." Hristova priroda je pokušavala da ga odvrati od Očeve volje ali On je rekao: "Ne." On nije popuštao sebi ni jednog trenutka ni u mislima. Naš tekst kaže: "Zavolio si pravednost a zamrzio bezakonje." To je nešto s čime ćemo se vi i ja boriti svo vrijeme. Najveća bitka koju ćemo voditi je u nama. To je pozivanje prema sebi. Hvala Bogu što je Isus Hristos pobijedio svoje ja i oslobođio nas. U protivnom nikad to ne bismo postigli. Prelazimo na deseti stih: "I opet: Ti si, Gospode, u početku osnovao zemlju, i nebesa su djela ruku Tvojih."

Znači Hristos nije bio samo Onaj koji je pravedan, On nije samo Bog već je sada Stvoritelj ove zemlje i nebesa. Zato je Isus nazvan "Riječ Božja." Ko je govorio kad je Bog stvorio ovaj svijet? Bio je to Isus Hrist. On je Riječ Božja.

Ima nekoliko tekstova u Novom Zavjetu koji nas podsjećaju da je Hristos Stvoritelj. Jevrejima 1:10-12 iznose ovo. Čitajte prvo jedanaesti i dvanaesti stih. "Oni će proći (to jest ovo stvaranje će doći svom kraju zbog pada) a ti ostaješ; i svi će ostarjeti kao haljina; i savićeš ih kao haljinu, i izmjeniče se: a ti si onaj isti, i tvojih godina neće nestati."

Nije li divno što premda je stvaranje upropošćeno padom i mora doći svome kraju, Hrist nije zahvaćen padom. On se nikad ne mijenja i nikada neće. On će zauvijek vladati ovim svijetom. "Tvoj presto je zauvijek." Hristos je Stvoritelj, Otkupitelj i Obnovitelj. Činjenica da je On stvarao je osnova preostala dva zvanja. To je vrlo važno.

Sada Jovan 1:1-3: "U početku (od vječnosti) bješe Riječ i Riječ bješe sa Bogom i Riječ bješe Bog." Ne neki neodređeni bog kako to stoji u NWT jer neodređeni član ne postoji u grčkom jeziku. Tamo stoji "Riječ bješe Bog." To je zajednička riječ. Vi možete zamijeniti subjekat i objekat. Možete kazati "Riječ bješe Bog" ili "Bog bješe Riječ." "Ona bješe u početku sa Bogom i sve je kroz Njega postalo, i bez Njega ništa nije načinjeno što je načinjeno." U Njemu bješe Život, nepozajmljen, nenaslijeden.

Kološanima 1:16: "Jer kroz Njega bi sazdano sve što je nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prijestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroz Njega i za Njega sazda."

Treći tekst je nama vrlo relevantan a nalazi se u poruci Laodikeji. On je u Otkrivenju 3:14 gdje Hristos govori o sebi nazivajući se početkom stvorenja Božjega u poslednjem dijelu četrnaestog stiha. Riječ "početak" tu znači izvor ili porijeklo. Znači Hristos je izvor stvaranja. Riječ "stvoriti" na našem jeziku može imati mnogo značenja. Mogu stvoriti neku zamisao. Mogu stvoriti sliku. Mogu stvoriti model. Mogu stvoriti mnogo stvari ali čovjek stvara u zavisnosti od prapostojecg materijala dok je Bog stvarao ne zaviseći o ničemu.

To je ono što će Pavle iznijeti u jedanaestoj glavi Jevrejima treći stih. Vjerom poznajemo da je svijet stvoren bez ikakve prapostojecne tvari. Znate li šta to znači? Ta Božja riječ, Hristova riječ je energija. On može govoriti i to će se dogoditi. To znači da On može učiniti u nama ono što je nama nemoguće. Božja riječ je energija! Znači kad nam On nešto obećava sama Njegova riječ je SILA! Kad je On rekao to se desilo.

Jedina stvar kad je upotrijebio svoje ruke da stvori bio je čovjek. Stvorio ga je od praha. Znate li zašto? Mislim zato što je znao da će pasti. U stvari Biblijka kaže da je znao. On je rekao: "Naš pad donijeće ponos." Zato što je čovjek postao ponosan potrebno mu je da se podsjeća da je načinjen od praha. Rečeno nam je preko Ellen G.White da je zadatak opravdanja vjerom uzeti čovjekovu slavu i spustiti je u prašinu. Jevangelje je ne ja već Hristos. Hristos je Onaj koji dobija svu slavu.

Sada prelazimo na završne stihove prve glave: "A kome od anđela reče kad: sjedi meni s desne strane dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima."

Drugim riječima, Bog kaže svom Sinu: "Sjedi ovdje dao sam ti svu vlast." On to nikad nije rekao anđelima. Anđeli su prosti službenici kako je to dato u četrnaestom stihu: "Nijesu li svi službeni duhovi koji su poslani na službu onima koji će naslijediti spasenje?"

Bog je odredio anđele da nam prenose Njegove blagoslove u Hristu. Iznad anđela je Isus Hristos. I sada dolazi do zaključka u prva četiri stiha druge glave: "Toga radi (zbog činjenice da je Hrist iznad anđela) valja nam većma paziti na stvari koje čusmo, da ih ne bi nekad ispustili."

Da li je moguće za hrišćanina, za novorođenog hrišćanina, da se okrene od Hrista? Da! Nigdje se u Bibliji ne uči da jednom spasen znači uvijek spasen. Evo jednog jasnog pasusa. "Toga radi mi." Ko je "mi"? Vjernik ili nevjernik? Vjernik koji je prihvatio Hrista, koji je iskusio novorođenje, koji ima nadanje u Hristu, je rekao: "Treba da posvetimo ozbiljniju pozornost stvarima koje čusmo, da ih ne bi nekad ispustili. Jer ako je riječ izgovorena preko anđela bila čvrsta, i svaki prestup i neposlušnost primili pravednu platu."

Bog je bio vrlo jasan u svojoj prezentaciji u Starom Zavjetu anđelima i zapamtite da je čak i zakon kad je dat Mojsiju Bog predao u ruke anđela. Galatima 3:19 to jasno ističu: "Šta će dakle zakon? Dodade se zbog prestupa, dokle dođe sjeme kome se obeća, i postavili su ga anđeli rukom posrednika." Mojsije je bio taj posrednik. Ono što Pavle kaže ovdje u Jevrejima je da ako je ono što je Bog obećao i što je rekao u Starom Zavjetu uzimano vrlo ozbiljno i svako ko je bio neposlušan Božjim pravilima kažnjavan, premda je to dato preko anđela, Jevrejima 2:3 pitaju: "Kako ćemo izmaći, ako zanemarimo toliko spasenje, koje prvo poče Gospod propovijedati, i oni koji su čuli potvrdiše među nama."

Danas ima mnogo hrišćana koji pripadaju televizijskoj školi koja uči da ako hrišćanin otpada on ostavlja Hrista. Zato što je dio izabralih on će biti spasen. Nigdje u Bibliji se to ne uči. Za vas je moguće je da izgubite svoj oslonac na Hrista. Pavlova briga ovdje je "molim vas ne ostavljajte svoju vjeru u Hrista."

Bog je otkrio u Starom Zavjetu da ako okrenete leđa Bogu primiće ste platu prema načinu na koji ste postupali. Koliko više ako zanemaruјemo dar Božji? Dakle zašto on kaže "Koliko više"? Da li je lako držati Božji zakon ili teško? Budite pošteni. Je li teško držati Božji zakon? Da. Budimo pošteni. Da li je lako prihvati Božji dar? Da li je lako primiti dar? Da! Ako ste kažnjavani u Starom Zavjetu za neposlušnost zakonu a bilo ga je teško držati, koliko ćete više ako odbacujete Njegov dar.

Napokon o zakonu Božjem kažete "Zaista sam pokušavao ali nijesam uspio." To ne možete reći o daru jer ne možete kazati "Pokušavao sam ispuniti taj dar" jer dar je lako primiti. Znači ne možete reći Bogu "Pokušao sam da odradim svoj put na nebo." On će reći "Nijesam tražio od tebe da pokušavaš ili ne pokušavaš. Dao sam ti to kao dar. Zašto si ga odbacio? Zašto si se okrenuo od njega?" Drugim riječima, nećete imati opravdanja. Stvarno pitanje na sudu je "Šta si učinio sa Mojim Sinom?" Njemu sam to dao po strašnoj cijeni za sebe ali tebi sam ga dao kao dar. Za one koji okreću leđa daru Isusa Hrista nema načina da izmaknu, jer spasenje je dar. Želim vas podsjetiti na riječi Isusa Hrista u Jovanu 3:18: "Koji njega vjeruje ne sudi mu se, a koji ne vjeruje već je osuđen, jer ne vjerova u ime jedinorodnoga Sina Božjega." Pogledajte takođe Marko 16:15,16: "Idite po svemu svijetu i propovijedajte jevanđelje. Koji užvjeruje i krsti se biće spasen, a koji ne vjeruje osudiće se."

Imajući ovo na umu čitamo Jevrejima 10:26, stih koji je uzrokovao beskrajne probleme u našoj crkvi i u životima mnogih hrišćana. Nećemo davati nikakve detalje ali ono što stoji u Jevrejima 10:26 je upravo ono što je rečeno u Jevrejima 2:3. Doći ćemo do Jevrejima 10:26 nekom drugom prilikom ali dajem taj tekst samo kao uporedni: "Jer ako hotimično (voljno) griješimo nakon što smo primili poznanje istine, nema više žrtve za grijeha."

Mi zavisimo samo o jednoj definiciji grijeha a to je da je grijeh prestup zakona. Ali riječ grijeh ovdje nije upotrijebljena u tom smislu. Grijeh se ovdje koristi u smislu iskaza u Jovanu 16:9, Sveti Duh će uvjeriti svijet u grijeh "jer me ne vjeruju." Zapamtite, nevjerovanje je takođe grijeh. U naša sledeća dva poglavљa vidjećemo da je razlog što Jevreji nijesu ušli u Božji počinak bio nevjerovanje.

Ako namjerno odbacujete Boga nakon upoznavanja jevanđelja i namjerno odbacujete Hrista nakon poznanja istine, nema više nikog ko će umrijeti za vas. Jedina žrtva koja vas spasava je žrtva krsta. Ako je namjerno odbacujete nema nade. To je ono što stoji u Jevrejima.

Jevrejima 2:3 kažu: Ako zanemarujete dar koji vam je Bog dao, ako se protivite i okrećete leđa Hristu i kažete "Ne želim ga više" tada vam ne preostaje ništa do isčekivanje suda. Ne možete izbjegći sud ako zanemarujete toliko spasenje, koje prvo poče propovijedati Gospod kad je rekao: "Carstvo nebesko je tu" i koje nam potvrdiše oni koji Ga slušaše a koje su apostoli. Kako to možete izbjegći?

Jedna od stvari koje posjedujete je vaša vjera u Isusa Hrista. Nikad je ne ostavljajte bez obzira koliko bili obeshrabreni. Ćavo čini sve da uništi vašu vjeru u Hristu. Nikad je ne ostavljajte jer ako to učinite završićete sa ovim rezultatom. Vi ne možete izbjegći sud Božji. Eto zašto je potrebno da utvrđimo naš narod u Hristu, da ne ostave svoju vjeru. Zato Pavle govori ovim jevrejskim hrišćanima "Bili ste vrlo čvrsti u Starom Zavjetu, prihvatali ste sve čemu ste učeni u Starom Zavjetu. Ovo je bilo dato preko anđela ali Hristos je veći od anđela, stoga ga trebate slušati više nego ste slušali anđele. Morate obratiti veću pozornost na ono što Hrist kaže." A Hristos je rekao: "Onaj koji dolazi k meni neću ga istjerati napolje."

Znači naše sidro je Isus Hristos. Ćavo će činiti sve da uništi našu vjeru. Ne ostavljajte je. Ona je najvrednije što imate. Istina ne možete je vidjeti. Ona je nešto u vama ali je najvrednija.

U jedanaestoj glavi on će nam pokazati kako su ljudi u Starom Zavjetu bili voljni prije umrijeti za Hrista nego ostaviti svoju vjeru. Mi moramo činiti isto. Kad dođe kriza ne ostavljajte svoju vjeru. Izgubićete sve drugo, svoju imovinu, dom, bankovni račun. To ostavite ali ne napuštajte svoju vjeru u Hrista jer nikad nećete izmaći sudu ako to učinite. Spasenje je dar ali i čovjek ima svoj udio. On mora prihvati taj dar. Prihvativši ga mora ga zadržati. Isus je rekao "onaj koji izdrži do kraja biće spasen."

Glava 3 **Hristos, Bog koji je uzdigao čovjeka** Jevrejima 2:5-18

Kroz Hrista čovjek je uzdignut iznad anđela. U stvari kad shvatite šta Bog ovdje kaže to će vas zapanjiti. Da bi nas uzdigao, Hristos je morao postati jedan od nas. On je bio Bog. Sišao je da bude jedan od nas i time nas naravno uzvisio gdje je On. Ovo je jedan od ključnih pasusa u novozavjetnoj hristologiji. Prvo razmotrimo 1 Korinćanima 2:9,10: "Nego kao što je pisano, što oko ne vidje i uho ne ču, i u srce čovjeku ne dođe, ono pripravi Bog onima koji ga ljube."

Mi nemamo pojma jer je to iznad ljudskog shvatanja, to prevazilazi ljudski um. Ono što nam je Bog pripravio je iznad filozofije. Ali Bog ga je otkrio nama svojim Duhom: jer Duh istražuje sve, da, i dubine Božje.

Htio bih da zapazite šta nam je Bog otkrio kroz svoju riječ. Neka nam Sveti Duh da razumijevanja šta je On učinio za ovaj ljudski rod kroz svog Sina Isusa Hrista. Pogledajte sada 2 Korinćanima 8:9: "Jer znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista da, bogat budući, vas radi osiromaši, da bi vi kroz njegovo siromaštvo mogli postati bogati."

Koliko bogati? Koliko i On. Sada se opet vratite Jevrejima druga glava. U našem poslednjem poglavljtu pokrili smo misao da je Hristos veći od anđela. On ima bolje ime, oni Ga obožavaju, i kao Bog On je veći od anđela. Počevši sa petim stihom poređenje nije prvenstveno između Hrista i anđela već čovjeka i anđela. Dakle, stvaranjem je čovjek načinjen malo nižim od anđela. Ali iskupljenjem ljudi su iznad andela. Tako da smo bogatiji zbog pada nego da nikad nijesmo pali. Jevrejima 2:5: "Jer Bog ne pokori anđelima svijeta koji dolazi, o kojemu govorimo." Bog nikad nije namjeravao da se anđeli uzdignu iznad svog prvobitnog stvaranja. On nikad nije namjeravao da oni vladaju na obnovljenoj zemlji.

Ali (šesti i sedmi stih se bave čovjekom) neko posvjedoči negdje govoreći (riječ je o Davidu koji je posvjedočio u Psalmu 8:4): šta je čovjek da ga se opominješ, ili sin čovječiji (jevrejski izraz koji znači čovječanstvo) da ga posjećuješ? Ovo je čovjek koji je pao. Šta je

Bog rekao? On dolazi i posjećuje ga. Da učini šta? Da ga otkupi. Zašto Bog to radi? Jer nas voli!

“Umalio si ga malo nižim od anđela. (Takvi smo stvaranjem – malo niži od anđela.) Vjenčao si ga slavom i čašcu, i postavio ga nad djelima ruku svojih.” Možda smo malo niži od anđela stvaranjem ali otkupljenjem On nas je uzvisio. Uzdigao nas. Kako je to učinio? “Sve si pokorio pod noge njegove.” Bog će jednog dana dati čovjeku vlast nad svojim univerzumom.

“A kad mu pokori sve, ništa ne ostavi njemu nepokorenog.” Nema ničeg što neće biti pod čovjekom. “Ali sad još ne vidimo da mu je sve pokorenog.” To još nije realnost. To je budućnost. Pisac želi da imamo ovo na umu jer ostaviti Hrista znači ostaviti sve. Da, danas živimo isprazno. Živimo pod ropstvom. Okrenite Rimljanima 8:22: “Jer znamo da sva tvar uzdiše i tuži s nama do sad. A ne samo ona, nego i mi koji novinu duha imamo, i mi sami u sebi uzdišemo čekajući posinjenja i iskupljenja tijelu svojemu.”

Danas možda uzdišemo zbog stvari koje nam pričinjavaju teškoće. Možda uzdišemo ali to uzdisanje je samo za vrijeme. Mi smo slabici i zato u 24 stihu Pavle kaže: “Jer se nadom spasosmo.” Nada i stvarnost su dvije različite stvari. “Ali nada koja se vidi nije nada; jer kad ko vidi što, kako će mu se nadati?” Nadate li se nečemu što već imate? Ne. “Ali ako se nadamo onome što ne vidimo, čekamo sa trpljenjem.”

Znači mi to čekamo ali želim da znate kakve su Božje namjere za nas. Kakvi su Njegovi planovi za nas? Uzvisiti nas iznad svakog drugog stvorenja. Sada se vratimo Jevrejima 2:9: “Ali vidimo Isusa (koji je naravno vojvoda našeg spasenja. Isus je onaj kroz kojeg ćemo sve ovo primiti), koji bi načinjen malo nižim od anđela (On je postao jedan od nas) za podnošenje smrti.” Zašto podnošenje smrti? Kroz tu smrt mi smo otkupljeni od Sotone i otkupljeni od same smrti.

“Ali vidimo Isusa koji bi umanjen malo nižim od anđela za podnošenje smrti krunisanog slavom i čašcu; da milošću Božjom okusi smrt za sve ljude.” Dakle, aktuelni grčki tekst ne kaže “za sve ljude.” On kaže “za sve.” Riječ “čovjek” na grčkom je antropos odakle imamo antropologiju. Hristos nije samo umro za čovječanstvo već je umro za cijeli svijet da ga iskupi, kako bi ga mogao obnoviti.

Kad je Bog stvorio čovjeka dao mu je vlast nad cijelom zemljom. Kad je Adam sagrijeo, ne samo što je navukao prokletstvo na nas iz generacije na generaciju, nego je i predao svijet Sotoni. Zato je u Novom Zavjetu Isus nazvao Sotonu princom ovoga svijeta. Ali na krstu Bog je povratio svijet natrag. On sada legalno nije Sotonin. On zakonski pripada Hristu. Jednog dana On će ga obnoviti.

Sada pogledajte Jevrejima 2:10: “Jer prilikovaše njemu za kojega je sve i kroz kojega je sve (Hristos je izvor svega), koji dovede mnoge sinove u slavu, da dovrši poglavara spasenja njihova stradanjem. Jer i onaj koji posvećuje, i oni koji se posvećuju, svi su od jednoga; zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braćom.”

Ono što Pavle ovdje kaže je da kad je Hristos postao jedan od nas mi možemo biti jedno sa Njim. Shvatate li da kroz Hrista postajemo sinovi Božji? Pogledajte 1 Jovanovu 3:1: “Pogledajte kakvu je ljubav Bog izlio na nas, da se nazovemo sinovima Božjim.”

Mi smo bili sinovi čovječiji. Hristos je postao sin čovječiji da bi mi mogli biti sinovi Božji. On je postao siromašan da bi se mi obogatili. Evo šta se dogodilo. Život s kojim smo vi i ja rođeni došao je prvo bitno od Adama. To je život koji je sagrijeo. To je život koji mora umrijeti jer Gospod kaže da “duša koja sagriješi mora umrijeti.”

Kad je Isus došao na ovaj svijet, On nije došao da izmijeni smrtnu kaznu. Da je preinačio smrtnu kaznu promijenio bi svoj sopstveni zakon. On nije došao da promijeni svoj zakon već da ga ispunji. Njegov zakon ne samo što zahtijeva poslušnost već takođe traži i pravdu. Na krstu je život adamskog roda uistinu umro – ne na tri dana već zauvijek. Plata za grijeh nije smrt koju poznajemo već smrt zauvijek. U zamjenu Bog nam je dao život svog Sina kako bi mogli biti vaskrsnuti. Tako je život koji primamo kroz Hrista Njegov vlastiti život. Život koji je Bog dao Adamu bio je uslovno besmrstan. Život koji nam Bog daje kroz svog Sina je vječni život. Biblija je jasna po tom pitanju. Bogu tako omilje svijet da je Sina

svoga jedinorodnog dao.

Okrenite 1 Jovanovu 5:11: "I ovo je svjedočanstvo (ovo su činjenice) da nam je Bog dao život vječni (ne uslovnu besmrtnost, možete li zamisliti strašan rizik koji Bog preuzima?) i ovaj život je u Njegovom Sinu." Gdje je izvor ovog života? U Njegovom Sinu. Dakle zapazite da Jovan 3:16 ne kaže "Bog tako zavolje svijet da pozajmi svog Sina." On je dao svoga Sina. Postoji razlika između davanja i pozajmljivanja. Pozajmljivanje bi značilo da će Ga uzeti natrag ali davanje znači da Ga daje zauvijek. To je dar Božji. Zašto nam je On dao život svoga Sina? Jer sadašnji život koji imamo od Adama je život koji umire. To se zove velika razmjena.

Dopustite mi da to postavim drugačije. Prije krsta Isus se uvijek zvao Jedinorodni. Podsjetimo se da smo vidjeli da riječ "rođeni" znači neko poseban. Prije krsta Bog je imao samo jednog posebnog Sina. Kao primjer uzimamo Jovan 1:14: "I Riječ postade tijelo, i useli se među nas, (i vidjesmo Njegovu slavu, slavu kao jedinorodnoga od Oca) puna milosti i istine." Posle krsta Isus nikad nije nazvan "Jedinorodnim." Kako se Isus zove posle krsta? Pogledajte Otkrivenje 1:5: "I od Isusa Hrista, koji je vjerni svjedok, i PRVENAC iz mrtvih."

Dakle kakva je razlika između jedinorodnog i prvenca? Ako kažem "ovo je moj jedinac" šta to znači? Da nemam drugog sina. Ako kažem "ovo je moj prvi sin" to znači da imam drugih sinova. Prije krsta Bog je imao samo jednog Sina ali zato što je dao Njegov život za nas Bog više nema samo jednog sina. On ima mnogo sinova i kćeri od kojih je Hristos prvi. On je zato naš stariji brat. To je ono što se govori u Jevrejima 2:11: "Jer i onaj koji posvećuje (tj Hrist), i oni koji se posvećuju (tj mi), svi su od jednoga (mi dijelimo isti život); zaradi toga uzroka (zbog ovoga) ne stidi se nazvati ih braćom."

On je naš brat! Nacrtajte tri kruga koji predstavljaju Boga Oca, Sina i Svetog Duhu. Bog vlada nad cijelim univerzumom. Ispod ovoga su anđeli koje je stvorio Bog a ispod anđela stvoren je čovjek. Takav je položaj na nebu stvaranjem. Sotona nas je sve prisvojio i spustio nas na dno jame za vrijeme pada. Mi smo od vremena pada dolje ispod svih. Dakle šta je Bog uradio? "Šta je čovjek da ga se opominješ i da ga polaziš?" Hristos dolazi i postaje dio nas da nas spase. Da li nas je vratio na naše izgubljeno stanje? Ne bi li bilo divno da je to učinio? Da.

Ali htio bih vam predstaviti jedan od Pavlovih omiljenih izraza "mnogo većma." Šta znači ovaj izraz "mnogo većma"? To znači da kad Bog poredi Adama i Hrista u Rimljanima 5, On kaže da je Hristos za nas uradio mnogo više nego što smo izgubili. On nas ne dovodi natrag gdje smo bili već natrag gdje je On. Sjedećemo s Njim i carovati u univerzumu. On je Car nad carevima. Ko su carevi kojih je On Car? To ste vi i svi ostali spaseni Njegovom milošću.

Znam da neki kažu "ovo je nemoguće." Evo nekih tekstova. Rimljanima osma glava. Zapamtite kad je Hristos došao na ovaj svijet Bog je imao jednog Sina. To smo vidjeli. Sada pogledajte Rimljanima 8:16,17: "Sam Duh svjedoči našem duhu, da smo djeca Božja: a ako smo djeca onda smo naslednici, naslednici Božji i sunaslednici sa Hristom."

Dakle šta znači fraza "sunaslednici"? Znate li šta znači "suračun"? To znači da obje osobe imenovane na računu imaju jednak pristup novcu na računu. "Sunaslednici" znači da sa Hristom imamo sve privilegije koje su Njegove. Danas to nemamo u stvarnosti. Hristos je već tamo ali jednog dana će se vratiti da nas povede gdje je On. Sada vidimo kao kroz zatamnjeno staklo ali onda ćemo Ga vidjeti kakav jeste. Termin "sunaslednici" znači da ćemo dijeliti s Njime sve Njegove privilegije. To ne znači da ćemo postati bogovi ali ćemo dijeliti privilegije koje Hristos ima. Kako to zamišljate? Čitajmo Galatima 4:4,5: "A kad se navrši vrijeme, posla Bog Sina svojega jedinorodnoga, koji je rođen od žene i pokoren zakonu, da iskupi one koji su pod zakonom."

Ko je pod zakonom? Čitav svijet, kako bi primili posinaštvo. Dakle znate zakon ove zemlje vezano za nasleđe usvojene djece. Da li usvojeno dijete ima sva zakonska prava prirodnog djeteta? Da. To je ono o čemu on govori ovdje. I u jevrejskoj kulturi usvojeno dijete bi imalo zakonska prava.

Na primjer, prema proročanstvima Starog Zavjeta Isus je imao sjesti na Davidov pres-

to i morao je biti Davidov potomak. Dakle nikad ne biste mogli zadobiti Davidov presto preko majke. Uvijek preko oca. Carska loza je uvijek dolazila kroz muškarce. Ali Josif nije bio stvarni Isusov otac. Da li ste ikad poredili Hristove rodoslove date u Mateju i Luki? Oni se ne slažu. Posebno je ovo istina od Davida do Isusa. Reći će vam zašto. Jedan od njih daje carsku liniju a drugi krvnu liniju. David je imao dva sina. Jedan je bio Solomun a drugi Natan i ovo su njihove genealogije.

Ove dvije porodice se nikad nijesu srele do Marije i Josifa. Josif je bio od Solomunove loze a Marija od Natanove. Njih dvoje su se uzeli i preko Marije, Isus je dobio Davidovu krv a preko Josifa, koji nije bio Njegov stvarni otac već polu-otac, zakonski nije imao pravo (zbog jevrejskog sistema) na Davidov presto.

Znači kad se navršilo vrijeme ove dvije porodice su se srele i Isus je rođen. Premda je Josif bio polu-otac ipak je dao Isusu zakonsko pravo da preuzme Davidov presto. To je odlično proučavanje za ubjeđivanje Jevreja da je Isus bio Mesija. Čak iako rodoslovi u Americi malo znače, oni su Jevrejima sve. Zato je on tu. Vratimo se sada činjenici da ćemo vladati sa Hristom. Mi smo usvojeni sinovi Božji. Sada okrenite Otkrivenje dvadeseta glava i neka Biblija govori. Pogledajte Otkrivenje 20:6: "Blažen (srećan) i svet je onaj koji ima dijela u prvom vaskrsenju."

Sjetimo se da imaju dva vaskrsenja, jedno prilikom drugog Hristovog dolaska i drugo prilikom trećeg Hristovog dolaska. Ko ima dijela u prvom vaskrsenju? Ne oni koji su dobri, već oni koji su vjerom u Hristu. Pavle u Solunjanima kaže "mrtvi u Hristu ustaće najprije." Nastavljamo sa Otkrivenjem 20:6: "Nad njima druga smrt nema moći." Zašto nema? Ne zato što su dobri nego što su već umrli drugom smrću u Hristu. Ne možete umrijeti drugom smrću dvaput. "Ali biće sveštenici Bogu i Hristu, i carovaće (vladati) sa Hristom hiljadu godina."

Šta dolazi posle hiljadu godina? Istek mandata? Ne. U Americi možete vladati samo za dva manda. Ovo ne važi u mnogim zemljama trećeg svijeta. U Africi kad čovjek postane vladar on želi vladati zauvijek. Haillie Sallasie na primjer, nije htio otići. Bio je senilan, a imao je osamdeset tri godine, pa su ga se oslobodili. Kad se ljudi dočepaju moći učiniće sve da zadrže tu moć dok ne umru. Zato ima toliko zemalja u Africi u kojima se dešavaju državni udari. Oni imaju jednopartijski sistem.

Mi ćemo carovati sa Hristom hiljadu godina. Zašto samo hiljadu godina? Šta ćemo raditi nakon toga? Presto Božji će se premjestiti sa neba na ovu zemlju. Sada okrenite Otkrivenje dvadeset druga glava gdje se raspravlja o Novoj Zemlji. Pogledajte peti stih: "I tamo noći neće biti."

Razmislite o tome – "nema više noći." Godine 1961 bio sam u gradu zvanom Killina u Švedskoj. To je sto petnaest milja sjeverno od Arktičkog kruga. Sunce se nikad ne spušta za šest sedmica. U stvari prvoga petka razmišljao sam "Kako svetkovati subotu?" Dakle, odlučili smo je držati od najniže tačke sunca do sledeće najniže tačke oko šest sati kada se opet penje. To znači da je sunce iznad horizonta i nikad ne zalazi za šest nedelja. Naravno u decembru sunce nikad ne izlazi šest sedmica. Ali na Novoj Zemlji neće biti zalazaka sunca. "Tamo noći neće biti, i ne potrebuju žižka niti sunčeve svjetlosti; jer Gospod Bog daje im svjetlost, i carovaće va vijek vijeka."

To je hrišćanska privilegija! Svako ko ovo ostavlja je lud. To je ono što Pavle pokušava kazati Jevrejima. "Ne ostavljajte svoju vjeru." Možda nećete primiti tu realnost sada. Još uvijek patite. Progonjeni ste. Ljudi vas tjeraju. Život je težak ali držite se Boga. Naš položaj je gdje? U Hristu. Pogledajte Efescima 2:6: Mi boravimo na nebeskim mjestima u Hristu.

Mi tamo nijesmo u stvarnosti ali u Hristu smo tamo. Jednog dana bićemo tamo. Znači nema veze šta ste danas. Možda ste siromašni. Možda ste bogati ali kažem vam vi ste sinovi i kćeri Božje. Zašto ste obeshrabreni? Zar ne znate ko ste? Moramo se podsjećati ko smo. Svijet nam se u svojoj gluposti može danas smijati ali kažem vam, kad nas vide u Novom Jerusalimu dok oni budu napolju znam šta će misliti, "Bili smo budale a oni su bili u pravu." A imamo i divnu doskočicu koja kaže "ko se poslednji smije najslađe se smije."

Bog ne želi da iko bude napolju. Znači imamo zadatak. Ima mjesta za svako ljudsko

biće u Novom Jerusalimu. Bog je dao svog Sina, ne za izabrane, ne za neke već za svijet. Zato On odlaže svoj dolazak, ne zbog toga što želi da ovdje patimo; On ne želi da iko pogine. Imamo posao koji treba obaviti dok čekamo. Taj posao je kazati svijetu dobre vijesti da smo u Hristu uzdignuti do prestola Božjeg. To je divna dobra vijest jevanđelja. Mi smo uzdignuti.

Glava 4

Hristos, Bog koji je uzdigao čovjeka (zaključak)

Jevrejima 2:5-18

Okrenite opet Jevrejima druga glava. U našem poslednjem poglavlju razmotrili smo dvije istine koje su otkrivene u ovom pasusu. Proučili smo jednu od njih – kako je kroz Isusa Hrista čovječanstvo uzdignuto iznad anđela. U ovom poglavlju vidjećemo drugi dio te istine koji je šta staje Boga uzvisivanje čovjeka.

Za početak upoznajmo se sa Hristovim učenicima. Učenici su bili uz Isusa oko tri godine. Slušali su Ga kako propovijeda. Učili su lično od Njega. Svjedočili su o Njegovim čudima. Pa ipak na kraju te tri godine na poslednjoj večeri još uvijek su bili grupa pohlepnih, egocentričnih, sebičnih ljudi. Manje od dva mjeseca kasnije okrenuli su svijet naglavačke svojim propovijedanjem, svjedočenjem i čudima. Pitanje je “šta se dogodilo sa učenicima?”

Oni su bili potpuno obraćeni i ispunjeni Svetim Duhom. Postojalo je nešto drugo što se dogodilo prije Pedesetnice što je bilo krucijalno. Desilo se nešto u smrti i vaskrsenju našeg Gospoda Isusa Hrista. Uistinu desile su se dvije stvari:

1. Njihovi egocentrični snovi su se raspršili. Nikad nijesu očekivali da Mesija umre.
2. Vidjeli su na krstu istinsku slavu našeg Gospoda Isusa Hrista i Njegovu nesebičnu ljubav punu milosti i istine. Ovo je preobrazilo njihova srca tako da su bili puni duboke zahvalnosti prema svom Gospodu što ih je navelo na odluku da od tada pa nadalje zauzmu stanovište “za mene je život Hristos.” Bili su voljni živjeti i umrijeti za Njega. Oslobođene svoga ja Sveti Duh ih je mogao ispuniti i moćno upotrijebiti. Isto se mora i nama dogoditi u pripremanju svijeta za Njegov drugi dolazak.

Ovaj zadatak se ne može izvršiti budžetima. Niti ga možemo obaviti promotivnim programima. Naša srca takođe moraju biti ispunjena vrednovanjem tog neizrecivog dara u Isusu Hristu, do te mjere da se i mi ispraznimo od svoga ja i ispunimo Svetim Duhom za pozni dažd. Na taj način djelo će se završiti. Nije u pitanju vrijeme, novac ili brojke. To je Božje djelo i On će ga završiti. On želi prazna srca. Naša srca ne mogu se isprazniti ukoliko nijesmo ispunjeni dubokom zahvalnošću. Vjera je istinska zahvalnost za Isusa Hrista.

Postoje dvije činjenice koje se moraju shvatiti da bi se proizvela zahvalnost:

1. Naše vrednovanje dara jer Hrist je najveći Božji dar čovjeku. Naše vrednovanje dara se zasniva na tome koliko nam je on vrijedan. Ako vam za rođendan dam naliv-pero reći ćete “hvala” ali u svom srcu ćete pomisliti “ionako sam ga mogao imati.” Ali ako bih vam došao uzevši sav novac koji imam na računu dovodeći vam nov auto i rekao “ovo je moj poklon za tebe” vaša zahvalnost bi bila mnogo dublja. Znači prva činjenica u proizvodnji zahvalnosti je zasnovana na tome koliko nam je On vrijedan. Zato smo u poslednjem poglavlju otkrili koliko nam On vrijedi. Otkrili smo da smo u Hristu uzdignuti iznad anđela. U Hristu smo načinjeni sinovima i kćerima Božjim. U Hristu smo postali sunaslednici sa Njim. U Hristu ćemo carovati sa Njim. On nam nije dao samo što primamo vječni život već ćemo carovati u tom životu. Kad shvatate koliko vam je vrijedan taj dar, vaša srca će se ispuniti zahvalnošću.
2. Koliko je to koštalo darodavca?

Na primjer ako bi vam Rockefeller dao stotinu dolara ili čak hiljadu dolara rekli biste "hvala" ali u srcu biste mislili "šta je hiljadu dolara za Rockefeller-a?" Naučili smo ovo u našoj službi u Africi. Godine 1967 imali smo sušu u Keniji. Treći svijet zavisi o kiši za vodu. Nema navodnjavanja ako izostane kiša a tako ni hrane. Te godine kiša nije pala u Keniji. Amerika nam je pritekla u pomoć. Ja sam predavao na koledžu. Imali smo kukuruz, ulje i pšenicu koje smo dobili iz Sjedinjenih Država kako bi nam djeca mogla preživjeti. Na nesreću kukuruz koji se uzgaja u Americi je žuti a Afrikanci ne vole žuti kukuruz. Oni vole bijeli. Jednog dana u menzi uzimali su hranu koja je bila pretvorena u hleb i bacali je okolo. Rasipali su hranu. Ti ljudi su umirali od gladi. Jedan od naših misionara iz Modestoa, Kalifornija, se razlutio, ustao pred studentsko tijelo u menzi i rekao: "Zar ne cijenite što moja zemlja čini za vas?" Jedan mladi student je rekao: "Nijedan Amerikanac se nikad nije žrtvovao da nam pošalje ovu hranu. Poslali ste nam je od svojih viškova koje sami nijeste mogli potrošiti."

Po njihovom mišljenju nije bilo žrtve. Ovo je jedan od problema s kojim se suočavate u misionskom polju. Riječ "siromaštvo" je njima relativan termin. Naši misionari će reći "žrtvovali smo se da dodemo u Afriku." Oni kažu "Ne, vi dolazite autom sa svim pratećim blagoslovima. Gdje je žrtva." Oni sude o vašem daru prema sopstvenim standardima a ne po standardima u Americi. Imati auto u Africi znači da ste neko a to ne podrazumijeva žrtvu. Oni ne vide nikakvo žrtvovanje.

U Etiopiji kad je zemlja postala marksistička neki naši mladi su potpali pod marksizam. U mom razredu je bio jedan mladić koji mu je pribjegao. Ono što me je uznemiravalo bilo je što je bio siroče. Jedna od naših norveških bolničarki ga je uzela pod svoje okrilje. Platila mu je za osnovnu školu i uplatila mu dalje školovanje upisavši ga na koledž i sada se ovaj čovjek okreuo marksizmu. "Zar nimalo ne cijeniš to što je ova draga sestra uradila za tebe?" pitao sam. "Zašto okrećeš leđa Bogu i vrijedaš je." Rekao je: "Vrijedam je? Žrtva? Ništa je nije stajalo. Vi misionari ste bogati."

Pitanje je "koliko je stajalo Boga da nas spase?" Pretpostavimo da vam Bog danas da milion dolara. Da li bi Ga to nešto stajalo? Ne. On može obratiti stijene u zlato. Svo srebro i zlato Njemu pripada. Ali kad nam je dao svoj jedinorodnog Sina dao nam je nešto što nije mogao zamijeniti. Znate li to?

Koliko je koštalo Boga da nas spase? To je pitanje koje moramo sagledati jer kad shvatimo koliko nam je Hrist vrijedan i uvidimo šta je stajalo Boga da nas spase nikad nećemo olako tretirati Isusa Hrista. Naša srca će se ispuniti zahvalnošću i Bog će nas moći silno upotrijebiti.

Prelazimo na Jevrejima 2:7 da naučimo šta je otkriveno o nama. Bili smo stvorenii malo nižim od anđela. Sjetimo se da je Hrist bio taj ko nas je stvorio. Pogledajte deveti stih: "Ali vidimo Isusa, koji bi načinjen malo nižim od anđela."

Evo Sina Božjega koji je stvorio univerzum. Sve je stvoreno preko Njega. Dakle On je bio voljan da se podredi vlastitoj tvari. Bio je voljan postati jedno sa nama. Koliko je tu bilo jedinstva? Pogledajte četrnaesti stih: "Budući pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i On uze dijel u tome, da smrću satre onoga koji ima državu smrti, to jest đavola; i da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi."

On je bio načinjen malo nižim od anđela. Pogledajte riječ "načinjen." Šta to znači? Znači da je načinjen nečim što On nije bio. Bio je Bog ali je načinjen poput nas. Načinjen je jednim od nas. Zašto? "Za postradanje smrti." Krunisan slavom i čašću da bi milošću Božjom za sve okusio smrt, ne za svakog čovjeka kako stoji u engleskoj Bibliji, već za sve.

Evo još jednog pasusa koji je paralelan ali zalazi malo dublje u čitavo ovo pitanje. Prelazimo na Filibljanima druga glava. Ovaj pasus zovemo "knosis doktrinom." Riječ "knosis" je grčka riječ koja znači "oslobađanje od svoga ja." Koliko je Hristos ispraznio sebe da nas uzvisi? Pavle nam daje sedam koraka u ovom poglavljju. Počinjemo sa šestim stihom: "Koji, budući u oblicju Božjem..."

Riječ "oblicje" je "morphae" koje je sama suština, sama realnost Božja. Ovo je vrlo dobar tekst za Jehovine svjedočke. Oni ne vjeruju da je Hrist bio božanstvo ali ovo je vrlo jasan iskaz. Koji budući u oblicju Božjem - Hristos je prirodno, urođenim pravom bio Bog.

Bio je jednak sa Ocem. Prvi korak – Hristos se nije otimao da bude jednak sa Bogom. On se nije hvatao za jednakost sa Bogom.

Kad se mi ljudska bića domognemo visokog položaja želimo se zakačiti za njega. Ne volimo se spuštati naniže. Imamo ovaj problem ne samo u svijetu već i u crkvi. Teško da sam video mladog pastora koji ima veliku crkvu a želi da pređe u malu. To je degradacija! Mi se uvjek pokušavamo uspinjati nagore, na nesreću čak i u Božjem djelu, ali Hristos se nije oslanjao na svoju jednakost.

Ovo je problem koji imamo u Africi. Kad čovjek postane predsjednik države on želi zadržati taj položaj zauvijek. Zato moramo imati zakone u ovoj demokratskoj zemlji (Americi – prim. prev.) da ne možete vladati duže od dva mandata. To je naš ljudski problem ali Hrist se nije oslanjao na svoju jednakost. On se lišio bilo kakve reputacije što jednostavno znači da je ispraznio sebe. Koliko je On ispraznio sebe? To nam kazuje sledeći korak u sedmom stihu. "Nego je ponizio sam sebe uzevši obliče sluge."

Dakle da li su anđeli sluge? Da. Anđeli su službeni duhovi. Da je postao anđeo da li bi se spustio naniže? Da. Ali On nije postao anđeo. Načinjen je po obličeju čovječijem koji je niži od anđela. Prelazimo na sledeći iskaz u osmom stihu: "I našavši se kao čovjek, ponizi se."

On se ponizio čak i kao čovjek. Mogu li vas zapitati koliko vas je rođeno u štali? Čak i u Africi, trećem svijetu, to je retkost. Znam samo jednog Afrikanca koji se rodio u štali. Znači On se ponizio i kao čovjek. Pretpostavimo da se rodio u Irodovoj palati. Da li bi to bilo dovoljno ponizno? Za Hrista? Da. Ali On nije rođen u Irodovoj palati. Rođen je u štali. On nije rođen u američkoj štali koja je lijepa i čista i ugodno miriše. Da li ste ikad bili u nekoj štali na Srednjem Istoku? Ona smrđi. Puna je muva i gamadi. On je tu rođen. Sin Božji! Zašto? Za koga? Za nas! Postao je siromašan da bi se mi obogatili.

Sada prelazimo na sledeći korak. Ponizivši se kao čovjek On je postao poslušan na smrt. Smrt je plata za grijeh. Koliko je grijeha Hrist počinio? Nijedan. Čak i kao čovjek On nije zaslužio da umre jer je bio poslušan. Tri puta se molio Ocu. "Oče, ako je moguće ukloni ovu čašu od mene." Otac je rekao "Ne." Zašto? Zar nije volio svog Sina? Zašto je dakle rekao "Ne"? Zato što nas je volio! Da je rekao "U redu, Sine, osloboдиču te od ove smrti," mi nikada ne bismo izbjegli platu za grijeh, ali On je umro ne samo da nas oslobodi od smrti već pogledajte Jevrejima 2:15 gdje nam je rečeno da nas On oslobađa od straha smrtnoga.

Medicinska nauka nam kazuje da se sve bebe plaše da ih ne ispuste. Siguran sam da je strah od smrti uzročnik njihove brige. Kad bebe odrastu otkrivaju da postoji više načina za umiranje od padanja. Strah se povećava i mi postajemo žrtve straha. Isus Hristos nas oslobođa od tog straha. Pavle kaže u Filibljanima 1:21: "Jer je meni život Hristos a smrt dobitak." Da li je Pavle lud? Ne. Za Pavla smrt je samo san. Kad naporno radite za Hrista spavanje je divno. Hrišćanin nikad ne umire. On samo ide na spavanje i čeka na vaskrsenje.

Sada prelazimo na poslednji dio Filibljanima dva. On ne samo što je postao poslušan na smrt već, dodaje Pavle, "na smrt krstovu." Šta Pavle pod tim podrazumijeva? Kasnije ću odgovoriti na to pitanje. Vraćajući se Jevrejima dotaći ćemo jedan aspekt šta je Pavle mislio kad je rekao "na smrt krstovu." U Jevrejima 2:9 rečeno nam je u poslednjem dijelu devetog stiha da je razlog što je On postao niži od anđela kad je postao čovjek bio postradanje smrti da bi "milošću Božjom okusio smrt za sve ljude."

Šta to znači da je "okusio smrt za sve ljude"? Da li je On okusio smrt za Petra? Da. A za Pavla? Ako kažete "da" zašto su oni onda umrli? On nije okusio prvu smrt za sve već je okusio drugu smrt. Sjetite se šta je Bog rekao Adamu kad je sagriješio. U Postanju 3:17-19 On je rekao da ne samo što ćete patiti vi i vaša djeca već je i zemljiste prokleti. Adam nije samo donio prokletstvo čovječan-stvu već i zemlji.

Šta su stavili na Hristovu glavu na krstu? Krunu od trnja. Znate li šta je to značilo? Naravno Rimljani su to uradili rugajući se ali Bog uzima glupost ovoga svijeta i daje nam mudrost. On je nosio prokletstvo na svojoj glavi. On je kušao smrt koju mi zaslužujemo na kraju milenijuma. Kušao je drugu smrt. Bio je voljan kazati na krstu "zbogom živote zauvijek." Vidite, kad je Hristos visio na krstu On nije mogao vidjeti preko portala groba. Čitajte "Čežnju vjekova" strana 753. Nije se nadao vaskrsenju. Osjećao je da je grijeh tako

odvratan Ocu da će odvajanje biti zauvijek.

Da li je Hrist bio voljan kazati “zbogom” životu zauvijek, da bi mi živjeli na Njegovom mjestu? Da. Toliko daleko se spustio. Bio je voljan kazati “zbogom” nebu zauvijek! To je činjenica. Bio je voljan reći “zbogom” i to je ono što je mislio kad je u Getsimaniji molio svog Oca tri puta, “Ako je moguće ukloni ovu čašu.” Prva smrt nije bila ta za koju je On molio već agonija druge smrti – smrti Božjeg napuštanja. Šta mu je Otac uradio na krstu? Zašto je Hrist vikao, Oče, Oče, zašto si me ostavio? Zašto je to govorio? Bilo je to stoga što kad je postao čovjek On je bio potpuno zavisan o Ocu. Otac mu je bio izvor svega. “Ja ništa ne činim od sebe,” rekao je On. Zavisio je o Ocu za vaskrsenje. Kad ga je Otac ostavio šta se dogodilo sa nadom u vaskrsenje? Ona je otišla. Đavo je dolazio tri puta: jednom kroz vojниke, drugi put kroz vođe crkve i treći kroz lupeža s lijeve strane. Tri puta je ponovljeno “Sidi s krsta i spasi sebe. Ne budi lud, spasi se!”

Da li je Hristos to mogao učiniti? Da. Đavo vas nikad ne kuša da uradite nešto što ne možete. On me nikad nije kušao da obratim slamu u kolačice. Zna da to ne mogu uraditi. Kušao me je da ne dajem desetak. Da, to mogu učiniti, ali nikad me nije kušao da pravim čuda. Zašto? Zato što đavo nije budala. Možda ima velike uši i rogove ali nije budala. Nikad vas neće kušati da uradite nešto što ne možete. On je znao da Hristos može sići i spasti se. Zašto Hrist nije sišao? Zato što nas je volio više od sebe. Zato je okusio drugu smrt za svakog čovjeka. Vratimo se Jevrejima 2:10: “Jer prilikovaše Njemu za kojega je sve i kroz kojega je sve, da dovodeći mnoge sinove u slavu savrši Poglavaru spasenja njihova stradanjem.”

Da bi se mi mogli uzdići neko je morao stradati. Ko? Hristos. Riječ “stradanje” u Jevrejima druga glava se javlja dva puta. Hristos se morao savršiti kako bi se savršio za nas jer je On došao kao naša zamjena. Da se On nije savršio, vi ne biste bili savršeni. Koliko je postradao i gdje je postradao da bi se savršio? Ako pogledate Bibliju, On je postradao (1) u tijelu da nas učini pozitivno savršenim, (2) na krstu, koje je druga smrt, da nas učini legalno savršenim.

Riječ “opravdanje” je zakonski termin. Bez smrti nema opravdanja. Rimljanim 6:7: “Jer koji umrije oprosti (grčka riječ je “opravda”) se od grijeha.” U Hristu mi smo opravdani od te kletve i osude grijeha jer je On podnio smrt koju mi zaslužujemo. On je postradao u tijelu da bi nas načinio pozitivno pravednim.

Kad je počelo Hristovo stradanje? Kad je Hristos počeo stradati za nas? Od svog utjelovljenja ili od getsimanije pa nadalje? Ne govorim o mentalnim patnjama. Govorim o tijelu. On nije imao tijelo prije stvaranja. Istina je da Bog uvijek pati zbog grijeha. Bog je ljubav. Koga On ljubi? On ljubi nas. Volite li svoju djecu? Kad vam djeca pate, da li vi patite? Znači Bog nas voli i kad mi patimo On pati. Bog mrzi grijeh zbog onoga što grijeh čini, ne Njemu već nama. On ga mrzi jer donosi patnje, bolest i smrt nama koje On voli. Molim vas da pravite razliku između grijeha i grešnika. Bog ne voli grijeh. On mrzi grijeh ali voli grešnika. Mi ljudska bića ponekad ne pravimo tu razliku. Posmatramo nekog ko je uradio nešto rđavo i mrzimo ga zbog onoga što je učinio? Ne. Mi moramo mrzjeti grijeh ali nikada grešnika. Ako razmatrate Jevrejima 2, uočićete da se stradanje iz osamnaestog stiha razlikuje od stradanja u devetom stihu. U devetom stihu stradanje je povezano sa Njegovom smrću. U osamnaestom stihu Njegovo stradanje je povezano sa iskušenjem. Koliko često je Hrist bio kušan? On je bio iskušavan cijelog života. Jevrejima 4:15 kažu: “U svačemu bi iskušan kao i mi.”

Pavle ovdje kaže da kad je bio kušan, On je stradao. Gdje je stradao i zašto? Jevrejima 5:8,9: “I ako i bijaše Sin Božji, ali od onoga što postrada nauči se poslušanju; i savršivši se, postade svima koji ga slušaju začetnik vječnoga spasenja.”

Drugim riječima, On je postradao da bi nas spasao. On se savršio kroz stradanje. Stradao je u tijelu svaki put kad je bio kušan. Ali zašto je on postradao? Pogledajte 1 Petrovu 4:1: “Kad dakle Hristos postrada za nas tijelom (u svojoj ljudskoj prirodi), i vi se tom misli naoružajte.” Kakav je um Hristos imao? Pasus koji smo upravo proučili u Filibljanima dva je u kontekstu istog pitanja. U Filibljanima 2:5 stoji: “Neka se među vama misli što je u Hristu Isusu.”

Kakav je um Hristos imao? Imao je um koji je bio potpuno ispraznjen od svoga ja. Vratimo se 1 Petrovoj 4:1: "Jer koji postrada tijelom, prestade od grijeha." Znate li šta mi kazuje ovaj tekst? Kakvo je tijelo Hristos imao? Znam da je ovo vrlo sporno pitanje. Hristova ljudska priroda je veliko pitanje ne samo u našoj crkvi već i u Hrišćanskoj crkvi. Neću ulaziti u spor oko ovoga. Reći će vam zašto. Zato što mi kao crkva zauzimamo oba stava. Nećete biti zavedeni ako zauzmete jedan.

Neki su zauzeli stav da je Hristovo tijelo bilo kao Adamovo prije pada. Drugi drže da je tijelo Hristovo bilo poput našeg posle pada. Možemo ići od samog vrha do dna u našoj denominaciji i naći ćemo grupe u oba tabora. Dr.Mervyn Maxwell sa Andrews univerziteta zauzima poslepadnu poziciju, dr.Rouel Dederen prijepadnu. Bradford iz Sjeverno-američke divizije zauzima poslepadnu poziciju. William Johnson, urednik Pregleda i Glasnika (Review and Herald), zauzima prijepadnu poziciju. Tako od vrha do dna imamo podjelu. I u ovoj crkvi ako bih pitao za stanovište siguran sam da bismo se podijelili.

Neću se sporiti oko ovoga ali reći će vam jednu stvar. Jedini način na koji možete stradati u tijelu je da imate tijelo koje voli grijeh. Vidite, Isus nikad nije povlađivao svome tijelu. Svaki put kad ga je tijelo vuklo svome ja um je rekao "Ne" i ko je stradao? Tijelo je stradalo. Tijelo je bilo lišeno svojih želja.

Dajte mi samo jedan tekst gdje se Hristos poredi sa Adamom u terminima prirode. Pokazaću vam puno tekstova gdje se On poredi sa nama, sa Avraamom, sa Davidom. Vjerujem da je On preuzeo poslepadno tijelo, ali ako želite drugačiji stav neću vas osuđivati. Samo budite pošteni sa Božjom Riječju. U stvari, napisao sam knjigu o tome i ako želite mogu vam je dostaviti. Za mene Isus nije bio polovičan. U stvari kad dođemo do Jevrejima peta glava, otkrićemo da je jedna od kvalifikacija za sveštenika da mora biti izabran između ljudi.

Šta je sveštenik? Kako se sveštenik razlikuje od proroka? Možete li mi dati razliku između sveštenika i proroka? Kakva je funkcija proroka? Prorok je ljudsko biće koje predstavlja Boga pred narodom. Sveštenik je suprotno. On je ljudsko biće koje predstavlja narod pred Bogom. A da bi predstavljao narod, on mora biti između ljudi. Možete li zamisliti Rusa koji predstavlja Ameriku? Da li biste se s tim složili? Ne. On mora biti Amerikanac. Hristos je došao da bude sveštenik ne nepalom čovjeku već palom čovjeku. On je došao da me predstavlja. Stoga On može saosjećati sa mnom. Znam da je ovo veliko pitanje i ako želite privatno razgovarati kao hrišćani neću vas odbiti.

Kad sam prvi put došao u Nampa crkvu moj starješina je bio D.R.Holt a bio je u drugom taboru. Bio mi je starješina. Rekao sam "Sjedimo i razmotrimo ovo kao hrišćani." On je bio izdavač magazina Znaci (Signs Magazine). Pročitao je moju knjigu i malo smo o tome diskutovali. Bilo je to prije oko tri godine. Došao mi je i rekao "Jack, izmijenio sam svoj stav." Ali molim vas proučavajte za sebe i ne osuđujte se međusobno. Za mene, Isus Hristos može saosjećati sa mnom. On razumije moje borbe jer je i sam prošao kroz njih. U Jevrejima 2 glava, koje je ključni hristološki pasus, vidim da je u svemu bio načinjen kao mi. "Zato bješe dužan u svemu da bude kao braća, da bude milostiv i vjeran poglavar sveštenički pred Bogom."

Ovaj pasus govori da je Hristos postao jedno sa nama ali nikad nije popustio iskušenju. On je nadvladao kušanje i stoga je Njegov karakter bio savršen tako da mogu stajati savršen u Njemu. Ali Njegova savršena poslušnost nije me mogla opravdati jer je plata za grijeh smrt. On je uzeo ovu ljudsku prirodu na krst i podredio je plati za grijeh i tu podnio platu za grijeh i svojim savršenim životom i savršenom smrću oslobođio vas i mene. Njega je to stajalo sve. Za mene je to dar ali ga ne mogu olako uzeti. Ne mogu reći da Hrista ništa ne staje da me opravda. Njega je to stajalo sve. Kad znam koliko me je uzvisio i koliko ga je stajalo da me uzdigne, nikad više neću biti isti. Moje srce je ispunjeno zahvalnošću i reći će vam sa Pavlom "Za mene je život Hristos."

Znate li da mi je najbolji način da provedem odmor držati seminare o Hristu našoj Pravednosti. To je moj odmor. Najveći broj odmora u poslednjih pet godina proveo sam držeći seminare po cijeloj zemlji. Politika je takva da ne mogu uzeti više od dva ili tri

imenovanja izvan konferencije ili crkve ali to mogu činiti za vrijeme odmora. Imam zakonsko pravo da uzmem četiri sedmice. Jednom sam držao seminare u Africi i puno smo radili. Propovijedao sam od pet ujutro do pet naveče. Jedan od pastora mi je rekao: "Mislim da znam zašto radite prekovremeno." Kazao sam: "Zaista? Zašto?" Odgovorio je: "Jer ste ekstra plaćeni." Rekao sam: "Brate, potpuno si u pravu."

Trebalo bi da je bolje upućen. On zna našu politiku. Kad vam je crkva dala prekovremeno? Ali znate da nas Hristos nagoni i nagoniće nas Njegova ljubav jer znamo koliko je postradao za nas. Onaj koji je bio Bog htio je ne samo postati jedno sa nama već preuzeti sve što ja zaslужujem u terminima kazne. On je bio voljan postradati u tijelu i tokom trideset tri godine je govorio "Ne" iskušenju, čak ni mišlu nije popuštao grijehu. Njegov um nikad nije pristao na grijeh. Zašto? Da bih ja mogao stajati pravedan pred Bogom u Njemu. On je otišao na krst i okusio smrt za sve nas da nikad ne umremo. Znate li to? Nema potrebe da ijedno ljudsko biće ikad iskusi drugu smrt jer Isus je umro tom smrću na krstu i oslobođio nas. Znači, to je ono o čemu se govori u Jevrejima druga glava. Mi imamo prvosveštenika, milostivog i vjernog u sedamnaestom stihu: "Zato bješe dužan da u svemu bude kao Njegova braća."

Da bi bili fer prema kontekstu, zapazimo da riječ "braća" ovdje označava njegovu braću Jevreje. Ali i mi i Jevreji smo načinjeni od istog materijala. "Da bude milostiv i vjeran poglavar sveštenički pred Bogom, da očisti grijehu narodne." Takvog Spasitelja mi imamo!

Glava 5

Hristos, veći od Mojsija

Jevrejima 3 : 1-6

Da sumiramo ono što smo pokrili u poslednjem poglavlju u Jevrejima 2:5-18. Prema ovom pasusu Hristos je postao čovjek iz tri osnovna razloga:

1. On je postao čovjek da preokrene i obnovi našu izgubljenu sudbinu. Mi smo tu sudbinu izgubili kad je Adam pao. Hristos je došao da je obnovi.

2. On je došao da nas oslobođi sadašnjeg ropstva grijehu i strahu od smrti. Svi mi se rađamo sa strahom od smrti. Ima jedna uzrečica koja kaže "nema ateista u lisičjoj jazbini." Kad ste u lisičjoj rupi a suočite se sa smrću, okrećete se Bogu jer vam je život u opasnosti. Hrist je došao da nas oslobođi od tog straha od smrti. Hrišćaninu koji se još uvijek boji umrijeti je potrebno da razumije jevanđelje. Pavle kaže "Jer za mene je život Hristos a smrt dobitak." Nema više brige. Vi samo počivate dok Hristos ne dođe.

3. Hristos je postao čovjek kako bi bio vjeran i milostiv Poglavar sveštenički. Pavle se nadovezuje na ovaj treći razlog i razlaže ovu misao u prvih šest stihova treće glave.

Hristos može biti naš vjerni Prvosveštenik jer nas je potpuno iskupio u našoj ljudskoj prirodi i tako se legalno kvalifikovao za našeg predstavnika i zastupnika pred Bogom na nebu. On je vjeran Prvosveštenik jer kao jedan od nas razumije naše slabosti. On shvata naše borbe i može nam pomoći. Takvog sveštenika imamo.

Ovo je glavna razlika između Hrista i zakona. Zakon je dobar. On je svet. On je pravedan baš kao Hristos ali postoji razlika. Zakon ne zna kako da saosjeća sa vama. On vam takođe ne može ni pomagati. Obratite se zakonu i kažete "Želim biti dobar, molim te pomozi mi." Zakon će reći "To nije u mojoj nadležnosti. Sve što mogu da učinim je da ti zapovijedim da budeš dobar, ali ne mogu ti pomoći." Zakon nam ne može pomagati. Zakon ne može saosjećati sa nama. Zato najveći broj ljudi ne voli policajce jer oni predstavljaju zakon. Oni su tu da uzdignu zakon. Ali Hristos je saosjećajan, On razumije naše slabosti i može nam pomoći u vrijeme potrebe.

Imajući ovo na umu, prelazimo na prvih šest stihova treće glave Jevrejima. "Zato, braćo sveta, zajedničari zvanja nebeskoga, poznajte poslanika i vladiku kojega mi priznajemo, Isusa Hrista, koji je vjeran Onome koji ga stvori, kao i Mojsije u svemu domu njegovu. Jer

ovaj posta toliko dostojan veće časti od Mojsija, koliko veću od doma čast ima onaj koji ga je načinio. Jer svaki dom treba neko da načini; a ko je sve stvorio ono je Bog. I Mojsije dakle bješe vjeran u svemu domu njegovu, kao sluga, za svjedočanstvo onoga što je trebalo da se govori. Ali Hristos kao sin u domu svojem; kojega smo i mi, ako slobodu i slavu nada do kraja tvrdo održimo.”

Ovo je pasus kojim se želim danas baviti. Razmotrimo dva termina koje Pavle koristi da opiše vjernike. On ih je nazvao svetom braćom. To je vrlo lijepo za hrišćane. On ne kaže “vi hrišćani koji se borite” već ih naziva svetima. Da se Pavle obraća našoj crkvi da li bi nas nazvao “svetom braćom” ili “gomilom grešnika?” Kako bi nas nazvao?

Pozavaću se na najgoru crkvu u Novom zavjetu, onu koja je imala strašne probleme vezano za hrišćansko življenje. Gložili su se kao psi i mačke. U ovoj crkvi je bilo ljubomore. Činili su preljubu. Izvodili su jedan drugog pred sudove. Želim da zapazite kako ih Pavle naziva.

Naravno govorim o Korintskoj crkvi. To nije bila najbolja crkva u Novom Zavjetu. Pavle nije zaboravljao šta su oni činili. On ih je popravljao. Zapazite kako ih naziva. Okrenimo 1 Korinćanima 1:2: “Crkvi Božjoj (zapazite da ih naziva crkvom Božjom) koja je u Korintu, onima koji su posvećeni u Isusu Hristu, pozvanima svetima.”

Molim vas uočite da su oni posvećeni i pozvani sveti zbog onoga što jesu u Hristu. Ne zbog onoga što su u sebi. “Pozvanima svetima, sa svima koji prizivaju ime Gospoda našega Isusa Hrista na svakome mjestu, i njihovome i našemu.” Svako ko prihvata Isusa Hrista kao svog ličnog Spasitelja i Boga nazvaće se svetim. Ili prema riječima Ellen G.White: “Bog vas gleda kao da nikad nijeste sagrijšešili.”

U 1 Korinćanima 6:9 on ih ukorava kad pita: “Ne znate li da nepravednik neće naslijediti carstva Božjega?” Zatim daje čitav spisak ilustracija o tome šta podrazumijeva pod nepravednikom – preljubočince, idolopoklonike, gramzive ljudi, pijanice i tako dalje u devetom i desetom stihu. Sada pogledajte jedanaesti stih: “I ovakvi bijaste neki; nego se opraste (aorist, prošlo vrijeme na grčkom) i posvetite (prošlo vrijeme) i opravdaste imenom Gospoda našega Isusa Hrista i Duhom Boga našega.”

Ono što Pavle govorи je “vi ste sada sveti u Hristu, molim vas neka svetost bude vaše ponašanje. Neka Hristova pravednost postane vaš cilj. Prestanite živjeti kao svjetski grešni ljudi.” U trećoj glavi on nam kaže “vaše ponašanje mi govorи da se ne razlikujete od nevjernika.” “Stidite se,” kaže on. Zapamtite da smo mi sveti, ne zato što smo dobri već što smo u Hristu. Ovdje je velika razlika između rimokatoličkog učenja i pravog protestantizma. Rimo-katoličko učenje nam govorи da vas Božja služba čini dobrim a zatim naziva svetim. Ako upitate katolika “Da li ste vi svetac?” on će reći “Ne. Josif je svetac i Kristofer je svetac.”

“Kada ćete biti sveti?” “Ne mislim da je to ovdje ostvarivo. Mi moramo ići u čistilište da se vidi gdje smo griješili na ovoj zemlji. Kad se to okonča, onda idemo na nebo.” Dobre vijesti Biblije su da Novi Zavjet sve vjernike naziva svetima, svetom braćom.

Vratimo se Jevrejima 3:1. Drugo što pavle kaže o nama a što je važno da znamo je da smo “sudionici nebeskog poziva.” Šta je on time mislio da kaže? Mi smo sudionici nebeskog poziva. Kad je Isus Hristos došao na ovaj svijet On je došao da nam donese šta? Da li je došao da nam nebo učini stvarnim? Da li je to ispunio? Da li ste to prihvatali? Da. Dakle nebo je vaše. No ipak nijeste još tamo. Zato on to naziva pozivom. Ali ono je vaše odredište. Pogledajte par tekstova: Efescima 2:5,6: “Stojimo sa Hristom na nebeskim mjestima.”

Drugim riječima naše odredište je nebo. Znam da će neki od vas reći “Kad se penzionišem moje odredište je južni dio Amerike. Ne želim više ove zime.” Kad dočekate pedeset pet ili šezdeset godina gdje ćete se vratiti? Otkrićete da gdje god imamo koledže ima mnogo ljudi koji se povlače. Walla Walla nije izuzetak. Ne korim vas ali reći ću vam da i Walla Walla ima svoje probleme. Istinsko carstvo je nebo. To je ono što govorи Filibljanima 3:20,21: “Naše građanstvo (to je grčka riječ, KJV kaže “naš razgovor”) je na nebu gdje očekujemo Hristov dolazak.”

Zašto? Jer kad On dođe uzeće nas gdje pripadamo. Znači on govorи ovim hrišćanima,

zapamtite da on piše da ohrabri hrišćane, ne obeshrabrujte se:

1. Vi ste sveti u Hristu i
2. Vaše odredište je nebo. Zato ih on tako naziva. Sjetimo se da je poslanica Jevrejima pastoralno pismo. Ona nije teološka knjiga. Jevrejima 3. Razmotrimo Isusa Hrista. Dakle on naziva Hrista dvojako:
1. Apostol
2. Prvosveštenik.

Dakle riječ "apostol" doslovno znači "biti poslat." Znači kad govorimo o misionstvu koristimo tu riječ. Ali ona ima više od jednog značenja. U ovom smislu ona jednostavno označava nekog ko polaže temelj ili ko nešto otpočinje. Hristos je postavio naše temelje za nebo. On je Onaj koji ih je položio. 1 Korinćanima 3:10,11: "Drugog temelja niko ne može postaviti osim onog koji je već postavljen, Isus Hristos."

Znači naš temelj, naša nada je zasnovana na konkretnom osnovu. Sjećate li se priče koju je Isus ispričao kad je bio ovdje o kući na pijesku? I gradnji kuće na stijeni. Kad najde oluja koja će kuća izdržati? Ona sagrađena na stijeni. Stoga morate zapamtiti da je temelj našeg spasenja Isus Hristos. Sledeći tekst je Efescima 2:19,20. On govori o našem položaju u Hristu. "Dakle više nijeste stranci i tuđini, već sugrađani sa svetima i domaći Bogu; nazidani na temelju apostola i proroka, čiji ugaoni kamen sam Isus Hristos."

Zapamtite da je temelj koji su apostoli položili u svom propovijedanju bio Isus Hristos. Otkrićete da se vrlo malo propovijedi zasnivalo na Danilu 2 kad su imali evangelizacije. Oni su radije koristili Jovan 3:16: "Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svoga jedinorodnog dao." Zapamtite da je to temelj.

Drugi termin je "Prvosveštenik." Hristos je naš Prvosveštenik. Sjetimo se da je prorok osoba koja predstavlja Boga pred narodom. Sveštenik je osoba koja prestavlja narod pred Bogom. Hristos je naš predstavnik na nebu. Baš kao što ovdje imamo senatore koji nas predstavljaju. Hristos je Onaj koji nas predstavlja pred Bogom. On nas predstavlja na osnovu svoje vjernosti. To je okosnica koju Pavle namjerava iznijeti u ovom pasusu. Pogledajte Jevrejima 3:2 – Ovaj Hrist koji je naš Prvosveštenik: "Koji mu bi vjeran da Ga imenuje."

Imamo dva "njega" ovdje u drugom stihu. Hristos mu je bio vjeran. Kome? Bogu Ocu. Otac Ga je imenovao da bude naš Prvosveštenik. Na kojoj osnovi? Na račun toga što Ga je poslao da nam bude Spasitelj. Hristos je postao naš Prvosveštenik nakon što je dovršio otkupljenje. Sjećate li se šta je uzviknuo na krstu? "Svrši se."

U Jovanu sedamnaest, poslušajte Isusovu molitvu neposredno prije raspeća. Bila je to molitva koju je On uputio prije završetka svoje zemaljske misije. Pogledajte Jovan 17:4: "Proslavih Te na zemlji. (Isus govori svom Ocu.) Svrših posao koji mi dade da radim."

Kad je Bog poslao svog Sina na ovaj svijet poslao ga je da izvrši zadatok. Kakav je to bio zadatok? Da li da slika građevine posvećene svetima? Ne, jer one tada nijesu ni postojale. To nije razlog zbog kojeg je On poslat? Pogledajte Jovan 3:17: "Bog je poslao svog Sina ne da nas osudi već da nas spase." Ili pogledajte Galatima 4:4,5: "Kad se navrši vrijeme, posla Bog svog Sina rođenog od žene i pokorenog zakonu da nas iskupi ispod zakona, da primimo posinaštvo." Isusa Hrista je poslao Otac da nas spase i iskupi i prihvati kao djecu Božju. Da li je On obavio svoj zadatok? Da li je to svršeno u okvirima zemaljske misije? On tada nije okončao svoj posao dovodeći sve u realnost. On još uvijek obavlja svoju svešteničku službu ali kao naš Spasitelj je obavio zadatok. Da li je Otac to prihvatio?

Sjećate se kad ga je Marija vidjela u jutro vaskrsenja. Uhvatila ga je i rekla: "Neću te pustiti da odeš." On je odgovorio: "Još se ne vratih svom Ocu i vašem Ocu i svom Bogu i vašem Bogu." Zašto je morao otići Ocu? – Da bi dobio zeleno svijetlo "Tvoja žrtva je prihvaćena."

Da li je dobio zeleno svijetlo? Kad se vratio On je rekao: "Dade mi se sva vlast." Kakva je to vlast? Vlast da povede grešnike na nebo. Bog mu je dao tu vlast. Zato On nalaže: "Idite po svemu svijetu i propovijedajte jevanđelje i načinite ih učenicima. Koji uzvjeruju krstite ih i dajte im ovu nadu."

Da li je Hristos bio vjeran? Da. To je ono što Pavle iznosi u drugom stihu treće glave

Jevrejima. Pavle poredi Hristovu vjernost sa Mojsijevom vjernošću. Da li je Mojsije bio vjeran? Da. Da li je Hristos bio vjeran? Da. Sada pogledajmo drugi stih: "Koji je vjeran Onome koji ga stvori, kao i Mojsije u svemu domu njegovome."

Ima jedna riječ koja se ponavlja u stihovima 2, 3, 5 i 6. Ta riječ je "dom." Šta Pavle podrazumijeva pod "domom?" Da li je mislio na građevinu? Za nas riječ "dom" znači građevina. Pogledajmo prvi dio šestog stiha. Tu nam je rečeno šta riječ "dom" znači. "Ali je Hristos kao sin u domu svojem; kojega smo dom mi."

Znači dom Božji nije građevina. To je Božji narod. Dakle spaseni smo zbog svoje vjernosti ili smo spaseni zbog Hristove vjernosti? Sjetimo se da u prva tri vijeka crkva nije posjedovala građevine. Crkva nije imala domove u smislu građevina kakve mi imamo. Tako kad Novi Zavjet govori o domu Božjem u terminu mesta to ne označava denominaciju niti je to zdanje.

Jednog dana raspravljao sam sa propovjednikom Crkve Božje u Ajdahou (Idaho). Rekao je: "Moja crkva je prava crkva Novoga zavjeta a vaša je pogrešna." Pitao sam: "Kakvo utemeljenje imate za to?" Rekao je: "Nigdje u Novom zavjetu nećete pročitati adventista sedmog dana nego ćete naći Crkva Božja." Podsjetio sam ga da nije ime to što čini crkvu pravom već istinu.

Dakle zapazite šta Pavle radi u ovim stihovima. On poredi Hrista sa Mojsijem. Sjetimo se da on piše jevrejskim hrišćanima. Za njih je Mojsije bio broj jedan. Njemu je Bog dao zakon. Za njih je Mojsije bio sve. I ako je Hristos veći od Mojsija onda je On jače sidro od Mojsija. Pogledajte treći stih: "Jer ovaj posta toliko dostojan veće časti od Mojsija, koliko veću od doma čast ima onaj koji ga je načinio. Jer svaki dom treba neko da načini; a koji je sve stvorio ono je Bog. I Mojsije dakle bješe vjeran u svemu domu njegovome, kao sluga, za svjedočanstvo onoga što je trebalo da se govori."

Mojsije je bio vjeran sluga kao svjedočanstvo nečega o čemu će se govoriti. Drugim riječima Pavle je mislio da je Mojsije bio slika Hrista. Ako pogledate 1 Korinćanima 10, to se jasno vidi. Htio bih ovdje naglasiti da kad proučavate izlazak, radite ga kao sliku (tip) plana iskupljenja i primičete veliki blagoslov.

Da li je Mojsije bio vjeran? Da. Vezano za izbavljenje Božjeg naroda iz Egipta, da li je narod cijenio ono što je Mojsije činio? Da li su se bunili? Da li su Mojsiju pričinjavali neprilike? Koliko? Da li je Bog zaista želio da ih uništi ili je kušao Mojsija za njegovu vjernost? Imajte ovo na umu jer kad idem u misionsko polje i neki afrikanac mi kaže "Ovdje vas više ne želimo. Možete ovdje ostaviti svoj novac – vaš budžet ali želimo da se vratite kući."

Da li biste i dalje radili za njih? Ovo je jedan od najvećih problema s kojim se danas suočavamo u misionskom polju. Teškoća u misionskom polju danas nije fizička. Ona nije materijalna. Ona je psihološka. Danas se misionari ne cijene u trećem svijetu. Zašto? Jer im dajemo utisak da su još uvjijek podređeni. Mi šaljemo misionare u zaostale zemlje. To je mentalitet najvećeg broja ljudi. Ako bi neko kazao: "Šaljem vas kao misionara u Ameriku" uvrijedili biste se. Rekli biste: "Nijesu nam potrebni misionari." Da li je to istina?

Da li je Mojsije uzvraćao na njihovu pobunu? Okrenite Izlazak 32:9. "A Gospod reče Mojsiju: pogledah na ovaj narod i gle to je tvrdovrat narod. Oni su tvrdoglavci, oni su buntovni, oni su nezahvalni, dakle ostavi me kako bi se moj gnjev raspalio protiv njih da ih potrem, a od tebe ču napraviti velik narod."

Kakva privilegija Mojsije, neće Avraam više biti otac mog naroda već ti. Mojsije se okrenuo Bogu i rekao: "Hvala, ovo sam očekivao." Da li je to rekao? Ne. Poslušajte šta je on rekao u Izlasku 32:31,32: "A Mojsije se okrenu Gospodu i reče: oh, ovaj narod je počinio velik grijeh, i načinio sebi bogove od zlata. Ali ako im oprostiš njihov grijeh..."

To su bili ljudi koji su gundali protiv Mojsija i pravili mu pakao od života a on je molio Boga da im oprosti. Ali on je uradio i više od toga i to je ono što želim da zapazite: "A ako ne možeš, (ako im legalno ne možeš oprostiti) izbriši me, molim te, iz tvoje knjige koju si napisao."

Šta je on pod tim podrazumijevao? Liši me vječnog života da bi oni mogli živjeti. Da li

je Hristos na krstu učinio isto? Da. Mojsije je bio vjeran iako se narod bunio. Razlog zašto ovo razmatram je što će u našem sledećem poglavlju Pavle koristiti pobunu Jevreja u Izlasku kao upozorenje za nas. Nemojmo činiti istu grešku. Pokrićemo to u sledećem poglavlju.

Vraćamo se Jevrejima poslanici za dva razloga zašto je Hristos superiorniji od Mojsija. Mojsije je bio vjeran ali Hrist je bio superiorniji. Dakle, Njegova misija mnogo veća od Mojsijeve. Razlog je to što Mojsije nije mogao da ih stvarno spasi. On je bio tip. Mojsije im nije mogao dati potpuni počinak. Vidjećemo ovo kasnije. Ali Hristos je mogao iz dva raloga, prvi je u Jevrejima 3:3: "Jer ovaj toliko posta dostojan veće časti od Mojsija, koliko veću od doma čast ima onaj koji ga je načinio."

Ovdje imate dom i imate graditelja. Šta je veće? Graditelj ili građevina? Možete li imati građevinu bez graditelja? Ne. Oni su mislili da je hram veći od Isusa Hrista. Problem je što nijesu vidjeli Boga u Hristu. Sjetimo se da je za Jevreje Bog bio veći nego hram i on ovo iznosi u Korinćanima poslanici.

Da li je Mojsije zaista bio spasitelj? Ili da li mu je bilo potrebno spasenje? Da. Bilo mu je potrebno. Znači on je pripadao domu kojemu je trebalo otkupljenje. On je izveo Jevreje iz Egipta ali sam se nije mogao spasti od grijeha. To je bio Božji posao. Znači Bog je graditelj i zato u četvrtom stihu stoji: "Jer svaki dom treba neko da načini; a ko je sve stvorio (onaj koji je zaista spasao svoj narod nije Mojsije) ono je Bog."

Bog je spasao čovječanstvo ne kroz Mojsija već kroz Hrista. Zato je Hristos veći jer Hristos je istinski Spasitelj čovječanstva. Sada pogledajte peti stih: "I Mojsije dakle bješe vjeran u svemu domu njegovu, kao sluga, za svjedočanstvo (i to je sve) onoga što je trebalo da se govori. Ali je Hristos kao sin u domu svojem."

Znači Mojsije je bio sluga a Hristos je bio Sin. Ko je veći, sluga ili Sin? Sin. Zapamtitte da je ono što je Hristos uradio mnogo važnije nego što je Mojsije uradio. Ono što je Mojsije učinio bilo je tip. Da, on je bio vjeran ali bio je samo tip. On nije mogao istinski dati taj mir ali Hristos može i zato što je bio vjeran u svojoj zemaljskoj misiji On je sada vjeran Prvosveštenik. Znači On je vjeran ne samo kao Spasitelj već je vjeran i kao Prvosveštenik. Zatim imamo veliko "ako": "Ako slobodu i slavu nada do kraja održimo." Dakle Hristos je vjeran. On nije problem. Problem smo mi. Može li nas On odbraniti na sudu ako mu okrećemo leđa? Ako ne zašto ne?

Jednog dana sam nešto kazao jednom marksisti koji je bio Rus u Etiopiji. Bio je komunista. Rekao je: "Kad komunisti prevladaju očistićemo zemlju od svakog kriminala." U Kini ima vrlo malo kriminala i u Etiopiji ima malo kriminala. Dao mi je primjer. Rekao je: "Ako komunizam kaže: nema više pušenja, ne moramo imati petodnevne planove odvikavanja kao vi adventisti. Naš narod prestaje pušiti." Pitao sam: "Kako to?" Rekao je: "Jer nemaju izbora." Što im kažemo to rade. U protivnom ih sahranjujemo."

Ali Bog ne može činiti ovako. Bog ne može reći "Spašću vas htjeli vi to ili ne." On može spasiti samo one koji ga prihvataju. Dakle ovi korintski hrišćani su ga bili prihvatali ali su se obeshrabrili. U svom obeshrabrenju bili su u opasnosti da kažu "zbogom" Hristu. Ono što Pavle ovdje kaže je: "Vidite, Bog je vjeran, Hristos je vjeran, On će vas odbraniti od svega ali ako kažete "zbogom" Hristu lišavate ga Njegove moći da vas spase, ne zato što On nije vjeran već što odabirate da ne primite Njegovu pomoć."

Morate zapamtiti da naše spasenje zavisi od Božje vjernosti sve dok vjerujemo u Njega kao svog Spasitelja. Ova misao o držanju povjerenja u Hrista je vrlo važna. Vi možete izgubiti povjerenje u svog pastora. Možete izgubiti povjerenje u svoju crkvu. Možete izgubiti povjerenje u Generalnu Konferenciju, i ima nekih adventista koji ga gube zbog mnogih stvari koje se dešavaju – Devenport i slično. Đavo uništava povjerenje u ove stvari kako bi ih iskoristio kao kamenje spoticanja tako da na kraju izgubite povjerenje u Hrista. Može vas iznevjeriti vaš pastor. Može vas iznevjeriti vaša crkva ali Hrist nikad neće. Nema veze koliko vam je crkva učinila krivo, ne ostavljajte svoje povjerenje. Pavle nam kasnije saopštava da je jedan način da đavo uništi vaše povjerenje da vas ukloni iz crkve. On kaže u 10 glavi: "Ne ostavljajte skupštine svoje braće." Nemojte prestati da dolazite u crkvu iako sve nije kako treba. Pazite, to je samo kamen spoticanja. Poruka poslanice Jevrejima je: "Držite se!" Na

primjer želim da pogledate četvrtu glavu četrnaesti stih: "Imajući dakle velikoga poglavara svešteničkoga, koji je prošao nebesa, Isusa Sina Božjeg, da se držimo priznanja."

Zatim hajdemo na desetu glavu, dvadeset treći stih: "Da se držimo tvrdo priznanja nada: jer je vjeran onaj koji je obećao." Naći ćete ovo na više mesta u poslanici Jevrejima – apel hrišćanima je "DRŽITE SE!"

U Jovanu 13:1 Isus Hristos se primiče kraju svoga života. On se suočava sa krstom i ovdje Jovan kaže: "Kako je ljubio svoje koji bijahu na svijetu, do kraja ih ljubi." On je bio vjeran u svojoj zemaljskoj misiji. 1 Solunjanima 5:24: "Vjeran je onaj koji vas dozva, koji će i učiniti."

Ima još puno tekstova ali htio bih vam dati jedan koji sam vam već dao i ponavljaču ga sto puta. Rimljanima 8:38,39. Moja je molitva da svako od nas može reći ono što Pavle ovdje kaže: "Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas razdvojiti od ljubavi Božje koja je u Hristu Isusu Gospodu našemu."

Nije naša ljubav prema Bogu već Božja ljubav prema nama ona koja se pokazala u Hristu koji nas je ljubio do kraja. Morate zapamtiti da nas Bog nikad neće napustiti. Vi možete Njega ostaviti mnogo puta ali On vas nikad neće. To je sidro vaše duše. Moja je molitva da se držimo ovoga bez obzira šta se događalo.

Bićete pogrešno predstavljeni. Čak i oni koji rade u crkvi se pogrešno tretiraju. Govorim iz iskustva, ali nije me crkva zaposlila. Zaposlio me je Isus Hristos. On me je pozvao da budem propovjednik. Ako me braća valjano ne tretiraju, ne marim. To je njihov problem. Oni će morati odgovarati za sebe. Ako ima ljudi u crkvi koji su vam učinili nažao, oni će morati odgovarati na sudu ali vaš Spasitelj nije crkva ili vaš pastor ili vaše povjerenje, to je Isus Hristos. Zapamtite, svi mi smo bez izuzetka stopostotni grešnici ali spašeni milošću. Mi možda ne radimo strašne stvari o kojima pričamo drugim ljudima ali u istom okruženju, pod istim okolnostima i u istoj prilici mi možemo počiniti svaki grijeh na ovom svijetu uključujući i ono što je radio Hitler ili Idi Amin u Ugandi. Moramo imati stanovište "od kojih sam prvi ja, osim blagodati Gospoda Isusa Hrista."

Zahvaljujem Bogu što imamo Spasitelja koji nas može potpuno spasti. Naš udio je da ne ostavimo svoje povjerenje. Kad stvari idu loše, užasno loše, to nije zato što vas je Bog prestao voljeti. Mi živimo na neprijateljskoj teritoriji. Moramo očekivati probleme. Bog ima razlog zašto to dopušta ali ne zato što nas ne voli. Držite se Boga i kad on dođe nikad nećete zažaliti. Reći ćete "Vrijedelo je." To nije ništa u poređenju sa onim što vam je On. Moja briga je da vam izgradim vjeru tako da znate da bez obzira šta dolazi On vas nikad neće ostaviti.

Glava 6. Upozorenja iz istorije Izraela Jevrejima 3:17-19

Mojsije je bio vjeran u izbavljenju Izraela iz Egipta, i iz faraonovih kandži, a Hristos je bio vjeran u iskupljenju ljudskog roda. Tako su obojica bili vjerni. Ali sada, ono što Pavle čini u 7 stihu i dalje je okretanje ploče i bavljenje time iz drugog ugla. "Da li je Izrael bio vjeran Mojsiju?" To je pitanje. Da, Mojsije je bio vjeran Izraelu, uprkos njihovom gundanju i jadikovanju i svemu ostalom. Ali da li je Izrael bio vjeran? I odgovor je, ne. Ono što Pavle čini je uzimanje ovog iskustva njihove nevjernosti i korištenja istog kao upozorenja za hrišćane da ne načinimo istu grešku. Stoga ovo ima veoma važnu pouku za nas jer smo u opasnosti da činimo isto. Dakle imajući ovo na umu, razmotrimo stihove 7-9 u Jevrejima 3 glava: "Za to, kao što govori Duh Sveti: danas ako glas Njegov čujete (ne moramo nešto raditi), ne budite drvenastih srca, kao kad se prognjeviste u dane kušanja u pustinji, gdje me iskušaše ocevi vaši, iskušaše me, i gledaše djela moja četrdeset godina."

Oni su vidjeli Božja djela, oni su vidjeli Božju ruku, ali su i dalje bili drvenastih srca. I on kaže, "Ne smijemo ponoviti istu grešku." Stih 10: "Toga radi rasrdih se (Bog) na taj rod, i rekoh: jednako se metu u srcima, ali oni ne poznaše puteva mojih."

Dakle molim vas da zapazite gdje je problem: problem nije samo njihovo ponašanje. Gdje je onda? U srcu. Zatim u 11 stihu on kaže: "Zato se zakleh u gnjevu svojemu da neće uči u pokoj (počinak, odmor) moj." Ovo je krajnje bitno, i potrošiću sledeća dva proučavanja na ovom jednom terminu, "pokoj." Vidjećete da je u četvrtoj glavi riječ "pokoj" povezana sa šabatom. Potrebno je da shvatimo Božji pokoj u terminu šabata jer imamo poruku koju treba jasno iznijeti svijetu. Ali to ostaje za sledeća dva proučavanja.

Ono što želim da radim jeste razmatranje Izlaska i nekih iskaza u ovom pasusu. Pogledajte 11 stih: "Za to se zakleh u gnjevu svojemu da neće uči u pokoj moj." Ako uzmete ovaj iskaz u doslovnom smislu, zvući kao da Bog kaže: "Vi lopovi, neću vam dati spasenje!" Tako zvući, zar ne? Problem je u tome što mi imamo sklonost suđenja Bogu po našim standardima. Tako kad posmatramo riječ "gnjev" mi ljudska bića mislimo o gnjevu kao o srdžbi. Želim da budemo načisto da kad Novi Zavjet i Biblija koriste riječi "Božji gnjev," to znači nešto drugo. Prije svega u Jakovu 1:20 čitamo: "Gnjev čovječiji ne donosi pravdu Božju."

Drugim riječima, čovječiji gnjev je grešan. Kad se čovjek gnjevi on to čini u kontekstu grijeha. Kad Božji gnjev dolazi, to je u kontekstu pravednosti. Znači ono što Jakov 1:20 kaže jednostavno je da čovječiji gnjev i Božji gnjev nijesu isto. Htio bih vas podsjetiti na Isajiju 55:8,9: "Božji putevi nijesu kao naši putevi, i Njegove misli nijesu poput naših misli. Nego koliko su nebesa viša od zemlje, toliko su Božji putevi i misli veći od naših."

Drugim riječima, između Boga i nas su milioni svetlosnih godina. Ne možemo to poreediti. Zato nikad ne projektujte ljudski gnjev na Boga. Šta je dakle Božji gnjev? Ovo treba razjasniti. Najbolji pasus koji objašnjava Božji gnjev je Rimljanim 1:18. Odaću vam malu tajnu kako čitati Pavla. Pavle je šampion jevandelja, ali treba da znate da Pavle obično nešto konstataje, to je metod koji on koristi, a zatim ili dokazuje tu konstataciju, objašnjava je ili brani. Ono što treba da činimo kad čitamo Pavla je da razmatramo iskaze, i onda će ostatak dobiti smisao. Takav iskaz se nalazi u Rimljanim 1:18: "Jer se gnjev Božji otkriva sa neba na svaku bezbožnost i nepravdu ljudi koji drže istinu u nepravednosti."

Pavle ovdje kaže da se gnjev Božji otkrio s neba protiv čega? Čuo sam riječ "nepravednost." Molim vas, to nije ono na čemu je Božji gnjev. Njegov gnjev je na svakoj bezbožnosti. Nepravednost je plod bezbožnosti.

Dakle šta znači "bezbožnost"? To znači da ste okrenuli leđa Bogu. A to je ono što su Jevreji uradili u Izlasku, oni su okrenuli leđa Bogu. I on ovo objašnjava. On kaže na primjer u 19 stihu i dalje da je neznabogački svijet imao poznanje o Bogu, ne eksplicitno znanje o Bogu iz Biblije, ali su imali poznanje o Bogu iz prirode. Ali da li zadržali to znanje? Ne. Oni su odbili da zadrže znanje o Bogu. Okrenuli su Bogu leđa. I naravno u drugoj glavi Rimljanim Pavle kaže da su Jevreji uradili isto, čak iako su imali činjenice iz Biblije, čuda Božja.

Ali ono što želim da zapazite je "Šta Bog čini kad mu narod okreće leđa?" Da li ih gura u oganj? Reći ću vam šta radi, jer u ovom pasusu u 24, 26 i 28 stihu on tri puta kaže šta Bog čini kad mu ljudi okreću leđa. I zapazićete da koristi isti izraz. Stih 24: "Za to ih i Bog ostavi u nečistoti."

Ljudi okreću leđa Bogu i žele uživati u grijehu. Bog kaže: "U redu, samo naprijed i vidjećete šta se dešava." On ih ostavlja. Stih 26: "Toga radi ih predade Bog u sramne slasti." Ako razmotrite kontekst 26 stiha vidjećete da se tiče homoseksualnosti. On kaže: "Želite da to radite, samo naprijed, neću vas zaustavljati. I vidite šta se dešava." A znamo šta se dešava, dolazi sida. Stih 28: "I kao što ne marahu da zadrže Boga u svom znanju."

Molim vas da zapazite gdje je problem, "oni nijesu željeli da zadrže Boga u svom znanju." Šta im je Bog uradio? "On ih je ostavio njihovim pokvarenim umovima."

Drugim riječima, Bog je ljubav. On vam nikad neće nametati spasenje. Ako okrenete leđa Bogu, On će reći: "Samo naprijed i vidi šta se dešava." I kad čovjek shvati da bez Boga ne može živjeti, onda mu nešto kaže: "Bolje da se vratim Bogu."

Tako je bilo u rimskom svijetu u Pavlovo doba. Tako je i danas. Kao zemlja mi lagano okrećemo Bogu leđa. Znate li to? Svjetovni humanizam je ušao u ovu zemlju (Ameriku – prim.prev.). Ona kovanica koja kaže “vjerujemo u Boga” (In God we trust) je sada samo kliše. I uvidjećete da u trenutku kad jedan narod okreće leđa Bogu, stvari se pogoršavaju. A to je gnjev Božji. Vidite, gnjev Božji je negativan. Ne smijete miješati gnjev Božji sa Njegovim sudovima, to su različite stvari. Gnjev Božji je jednostavno Božje ostavljanje.

Jevreji su u Izlasku okrenuli leđa Bogu uprkos činjenici da im je Bog dao ogroman dokaz za četrdeset godina. Zato što su okrenuli leđa Bogu, koliko Jevreja starijih od 20 godina koji su napustili Egipt je ušlo u Hanan? Koliko? Dvojica. Šta se desilo sa ostalima? Zašto? Nevjerstvo! A nevjerstvo je okretanje leđa Bogu. To je problem. I zato Pavle kaže u Jevrejima 3:12: “Gledajte (pazite), braćo, da ne bude kad u kome od vas zlo srce nevjerstva.”

U središtu svakog problema u Božjem narodu je nevjerstvo. I stoga je potrebno da iz Izlaska naučimo pouke koje su tu zbog nas. U 13 stihu on nam daje savjet da kad vidite nekog u crkvi čija vjera slabi, šta da radite? “Nego se utješavajte svaki dan (Koliko često? Svakodnevno) dokle se danas govori.”

Drugim riječima, kad prihvativate Hrista, postoje dvije stvari koje morate zapamtiti: pravednost je uvijek vjerom. Da li je to jasno? Pravednost u Novom Zavjetu i u Bibliji je uvijek vjerom. Oni koji pokušavaju steći pravednost djelima će šta? Doživjeti neuspjeh. Ali oni koji kušaju pravednost vjerom će uspjeti. Dakle pravednost koja vas spasava je u kome? U Hristu. Gdje je Hristos? Na nebu, gdje neće ići nijedan lopov. Znači pravednost koja nas spasava je zagarantovana, niko je ne može uništiti. Ali vjera koja čini tu pravednost efektivnom je gdje? U nama. Nju Sotona može doticati. U trenutku kad ste sa Hristom Sotona će uraditi sve da uništi vašu vjeru i treba da budete na straži.

Nešto kasnije daću cjelovitu studiju o ovome kad dodemo do samog svijeta vjere. Zato što je vjera borba, morate se držati nje po svaku cijenu. Ukratko, postoje tri stvari koje Sotona koristi da vam uništi vjeru. Sledeći put ću ući u detalje, ali sada ih samo pominjem:

1. On može uništitи vašu vjeru izvrtanjem istine.

On je to pokušao sa Galatima i gotovo uspio. Zahvaljujući Pavlovom pismu Galatima on ih je zaustavio. Šta podrazumijevam pod izvrtanjem istine? Skretanje pažnje sa Hristom na vas same. Posmatranje sopstvenog činjenja, i međusobno osuđivanje, bez obzira da li ste dali dobru ocjenu ili ne, to je jedan način.

2. Mahanjem svjetskim drangulijama ispred vas.

Pavle obavještava Timotija da je Dimas otišao. Dimas je bio jevanđelista sa Pavlom. “On me je napustio i vratio se u svijet.” Tako će đavo mahati drangulijama, znate, materijalizam. I on će reći, “Pogledaj, pošto je hrišćanski život bijedan, vidi šta ću ti ja dati.” I on će vas odgurati od Hrista.

3. Progonstvom.

Progonstvo može biti fizičko, može biti društveno, mentalno. Jedno od najvećih progonstava s kojim se danas suočavamo u misionskom polju je reakcija nacionalista. Oni će reći, “Ne želimo vas. Idite kući!” I vi se obeshrabrite, “Šta ću ja ovdje?” I onda se podsjetim, “Ovdje me je poslao Isus Hristos. Svidjelo vam se to ili ne, biću ovdje i služiti vam.”

Možete li zamisliti šta bi se dogodilo da je Isus rekao, “Ovi Jevreji koje sam došao da spasem, ovaj svijet koji sam došao da spasem me ne cijeni, vratiću se natrag.” Šta bi nam se desilo? Ali On je bio vjeran, Hristos je bio vjeran.

Pogledajte Mojsija. Da li su mu učinili život ugodnim, ili da li je život bio bijedan za Mojsija? Strašno! Ali on je bio vjeran. Nevolja je, da li smo vjerni Hristu? To je problem. Želim vas podsjetiti na 6 stih, jer 6 stih je polazni kamen ovoga što pokrivamo. Pogledajte tu jednu riječ, “ako.” “Ali je Hristos kao Sin nad domom svojim (Hristos kao naš Prvosveštenik jemči da će nas spasti), kojega smo dom mi (ali tu ima jedno “ako”), ako slobodu i slavu nada do kraja tvrdo održimo.”

Drugim riječima, Bog nas neće spasti, Hristos nas ne može odbraniti ako mu okrećemo leđa. On će nas odbraniti po svaku cijenu, sve dok ga prihvatomo kao svog Spasitelja. Ali ako mu okrećemo leđa, nema nade. I ono što nam ovaj pasus govori,

neoprostivi grijeh je nevjerstvo. Svaki grijeh protiv zakona može se oprostiti, ali nevjerstvo se ne može oprostiti. Želim vam dati jedan iskaz Isusa Hrista. Okrenite Jovan 16, želim da zapazite kako Isus definiše grijeh, grijeh po kojemu je čovjek izgubljen, i mogu vam dati mnogo tekstova, ali daću vam samo jedan iz riječi Isusa Hrista. Razlog zašto ovo radim je što su oba u kontekstu Svetog Duha. Pasus u Jevrejima 3:7 kaže: "Za to, kao što govori Duh Sveti danas, ako Njegov glas čujete ne budite drvenastih srca."

Isus kaže isto u Jovanu 8:16: "Kad Sveti Duh dođe On će osvjedočiti (grčka riječ je "ubijediti") svijet u (tri stvari: broj jedan je) grijeh." Dakle u trenutku kad razmatrate tu riječ pomislite da se radi o prestupu zakona. Sjetite se, propovijedao sam o tome, pa se ne moram ponavljati, ali jednostavno vam podsjećam na 9 stih: "U grijeh, jer me ne vjerovaše."

Nevjerstvo je neoprostivo. Kad bi Bog mogao oprostiti nevjerstvo, znate li koliko bi ljudi bilo na nebu? Svi, a to je jeres. Univerzalizam, koji uči da će svi ljudi biti spaseni, bez obzira vjerovali ili ne, je jeres. Biblija to ne uči. Biblija kaže da sve dok imamo povjerenja u Hrista, On će biti vjeran. Ne da On ne želi biti vjeran, Njegova ljubav ne može koristiti prinudu. To je problem sa Bogom, On ne može koristiti prinudu. Hitler je mogao. Komunisti mogu.

U Etiopiji, jedan Rus mi je rekao: "Kad mi nešto kažemo, to se događa." I dao mi je primjer: "Kad izdamo zakon: 'Nema pušenja', nije nam potreban petodnevni plan kao vama." Rekao sam, "Šta ćete uraditi, kako ćete ljudi odvratiti od pušenja ako oni ne žele da ga ostave?" Odgovorio je: "U komunizmu nema nečeg takvog kao 'ne želim'. Kad kažemo 'Nema pušenja' to znači nema pušenja. U protivnom smještamo ih 2 metra ispod zemlje. Na ovaj ili onaj način, odvraćamo ih od pušenja."

Bog ne može tako činiti. On nas je spasao po beskonačnoj cijeni, ali nam ne može nametati spasenje. Ali Jevreji su na nesreću odbili da se drže svog Boga uprkos dokazima. I Pavle kaže, "Pazite, ne dopustite da se ovo događa." Pogledajte Jevrejima 3:14: "Jer postasmo zajedničari Hristu." To znači da smo sudionici svih blagoslova Hristovih i opet imamo riječ "ako." "Samo ako kako smo počeli u Njemu biti do kraja tvrdo održimo." Stihovi 6 i 14 su odlični tekstovi za one koji kažu "jednom spasen zauvijek spasen", znate, jer oni vjeruju u doktrinu o predestinaciji koja kaže da ako Bog odluči bićete spaseni, nemate izbora, bićete spaseni. A to je komunizam, ne hrišćanstvo.

Bog želi da se svi ljudi spasu, ali On neće nametati spasenje. I Jevreji koji su odbili da se čvrsto drže svog povjerenja kakvo su imali u početku do kraja, pomrli su u pustinji. Ovdje bih nešto konstatovao: na sudu će biti dvije grupe, oni koji su potpuno odbacili Hrista, i oni koji su bili istinski vjernici, i oni koji su bili još uvijek članovi crkve ali koji stvarno nijesu imali vjere u Hrista nego su tu dolazili forme radi.

Od ove tri vrste, ljudi koji su članovi crkve ali nemaju vjere su najgori. Reći ću vam zašto. Jer svjetovni ljudi su napokon uživali u grijehu dok su bili živi. Istinski narod Božji koji se oslanjao na Hrista imao je teškoće na svijetu, ali napokon oni će uživati na nebu, što je naravno bolje od grijeha na svijetu. Ali ljudi u sredini, oni nijesu uživali u Egiptu niti u Hanunu, nego su pomrli gdje? Oni su najgori ljudi. Dakle, ne uzimajte olako svoju religiju, razmislite o tome. Usput, ima puno drugih pasusa gdje Pavle ponavlja ovaj koncept, "držite se". Stih 15: "Dokle se govori: danas, ako glas Njegov čujete, ne budite drvenastijeh srca, kao kad se prognjeviste."

Zatim od 16 do 19 stiha on daje savjet: "Jer neki čuvši prognjeviše se, ali ne svi koji izadoše iz Egipta sa Mojsijem. A na koje mrzi četrdeset godina? Nije li na one koji sagriješiše, koji ostaviše kosti u pustinji?"

Razlog zašto nijesu ušli je što su zgriješili, ali molim vas da zapazite kako je riječ zgriješili definisana u 18 stihu: "A kojima se zakle da neće uči u pokoj Njegov nego onima koji ne htješe da vjeruju?" (Molim vas da zapazite da je grijeh ovdje nevjerstvo, bezbožnost.) "I vidimo da ne moguće uči za nevjerstvo." Nevjerstvo je najgora stvar koja se nekome može dogoditi. Dakle šta je nevjerstvo? To je suprotnost vjeri. Zapamtite da je iskreno nevjerstvo pozitivno. Drugim riječima, osoba koja nikad nije čula jevanđelje i zato nikad nije prihvatile Hrista, nije počinila grijeh nevjerstva.

Šta je preduslov da se počini grijeh nevjerstva? Poznanje istine. Nevjerstvo je, dakle, hotimično, voljno, istrajno odbacivanje Božjeg spasenja. Da li ste ga počinili? Ono je hotimično, voljno. Ono je istrajno. Kad vam Bog dođe prvi put sa istinom i vi je odbijete, On ne kaže: "Dobro, ovo ti je kraj." On će dolaziti opet i opet i opet jer Bog dugo trpi. On će vam dolaziti milion puta, "Molim te, prihvati Moj dar!" Ali nakon što vam dođe milion puta a vi se držite odbojnog stava i otvrđnjavate svoje srce, dolazi trenutak kad ćete reći Bogu, "Bože, molim Te, skini mi se s vrata, ne želim Te." Tada dolazite do tačke sa koje nema povratka.

Imamo jednu storiju u našoj crkvi. Radi se o Canrightu. On je dolazio u ovu crkvu i izlazio iz nje 7 puta kao član, uspješan propovjednik, i onda je rekao: "Ovo je mala denominacija. Ako napustim ovu crkvu postaću veliki čovjek." Napuštao je crkvu i onda se vraćao. Desilo se da govorim sa njegovom sekretaricom koja je pravila bilješke kad je kucala knjigu *Istina o Adventistima*, koju je napisao protiv nas i Ellen G. White. Bila je na Andrewsu kad sam studirao. Rekla je da je šetao gore dolje po kancelariji, a ona je bilježila onoliko brzo koliko je mogla, a onda bi zastao, naslonio glavu na sto i rekao: "Ja sam izgubljen čovjek." Kazala je: "Jednog dana osjećala sam breme za njega i povela ga na molitveni sastanak, i kad su vjernici klekli da se mole postao je krut, nije kleknuo. Izjurio je vičući, "Ja sam izgubljen čovjek!" Obećala mu je da nikome neće kazati šta je pisao, ali na Andrewsu je rekla da je prekršila obećanje jer se plašila da umre bez priznanja. Ispovijedila se i izdata je knjiga pod naslovom *Bila sam Canrightova sekretarica*.

Pričala je da joj je rekao, "Zar ne činiš isto što sam ja uradio." Ali bio je toliko pod kontrolom đavola da nije mogao prestati da joj diktira. Diktirao bi dva ili tri sata ponekad, a zatim bi se počeo strašno znojiti i plakati u očajanju. I onda je jednog dana, bio je to poslednji napor koji je učinila za njega, rekao: "Sestro, došao sam do tačke odakle nema povratka." Isto se dogodilo Judi. Sjetite se šta se dogodilo na Gospodnjoj večeri. "Đavo je ušao gdje? U njega." Svo vrijeme Isus ga je odvraćao: "Molim te, ne okreći Mi leđa." I kad je đavo ušao u njega, on se prodao davolu, stigao je do tačke bez povratka. I Pavle nas upozorava da se ovo i nama može dogoditi. Pouka o Izraelu u Izlasku mora biti pouka i za nas.

Sada želim da vam dam dva pasusa. Govoriću samo nekoliko trenutaka i onda vam ostaviti vremena za pitanja. Želim da čitate taj pasus jer je krajnje važan za nas da shvatimo Izlazak, najveći događaj u Starom Zavjetu. Okrenite vaše Biblije na 1 Korinćanima 10 koja se bavi istim, dakle bavi se Izlaskom, a i pisac je isti (kao i poslanice Jevrejima), Pavle. Ali ono što Pavle čini ovdje u 1 Korinćanima 10 je korišćenje Izlaska kao tiposa spasenja. Na primjer, pogledajte 1 stih: riječ "braća" se ne odnosi na jevrejske hrišćane već na neznabogačke hrišćane jer su Korinćani prevashodno bili neznabogačka crkva. "Ali neću vam zatajiti, braćo, da ocevi naši svi pod oblakom biše, i svi kroz more prođoše; i svi se u Mojsija krstiše u oblaku i u moru."

Mojsije je bio slika Hrista, prelazak Crvenog mora bio je slika krštenja, a pokoj je očit. Egipat je bio slika svijeta, faraon slika Sotone. I naravno Hanan je bio nebo. Znači kad su Jevreji prešli Crveno more kazali su zbogom faraonu, koje je Sotona, i kazali su zbogom Egiptu, koje je svijet. Ali su propustili da kažu zbogom jednoj stvari. Propustili su! I želimo da znamo šta. Kazali su zbogom Egiptu i faraonu u fizičkom smislu. Fizički su sada bili odsjećeni od Egipta i faraona. Ali u srcu još su bili u Egiptu. I tokom svih onih godina lutanja njihova srca bila su u Egiptu.

Znači nijesu bili stvarno obraćeni, njihovo krštenje je bilo jedan akt, i to je sve. Usput, zato ih je Bog morao povesti na Sinaj, što je pogrešan smjer. Ako ste bili u tom području, pitate se zašto je On išao na jug jer je Izrael ili Hanan bio sjeveroistočno od Gošena. Ali išao je na jug vodeći ih na ovo planinsko područje, i dao im je zakon. Znate li šta zakon čini? On ubija. To je zadatak zakona. Pavle kaže u Rimljanima 7:9: "Nekad mišljah da sam živ kroz zakon (jer nije shvatao zakon) ali kad razumjeh zakon, grijeh oživje i ja umrijeh."

Tako su Jevreji, premda su fizički kazali zbogom Egiptu i faraonu, još uvijek gajili život Egipta u svojim srcima. I uvijek su žudjeli da idu gdje? Nazad u Egipat. "Oh, nedostaju nam krastavci, paziluk i piletina." To im je manjkalo. Dakle, problem nije bio što su krastavci

i praziluk grijeh. Problem je bio gdje je srce. Zato Bog nije mogao ove Jevreje povesti u Hanan. Čak i one koji su ušli, nije ih mogao povesti dok se nijesu ponovo krstili u Jordanu.

I ako pogledate put kojim je išao (Gospod), išao je kroz Petru koja je užasan put. Moja žena, ja i naša djeca putovali smo tuda '75, i bilo je strašno. U stvari, ona se nije mogla peti uz planine jer su bile nepristupačne. Bog ih je poveo težim putem i morali su se ponovo krstiti, jer njihovom prvom krštenju nedostajala je jedna stvar, sebični život bio je još sa njima. Zato što je formula jevandjela, "Ne ja već Hristos," i reći ću vam da je teži dio "ne ja," to je najteži dio. Hristos nije problem, već je najteži dio "ne ja." Pogledajte 1 Korinćanima 10:6: "A ovo biše ugledi nama, (drugim riječima, ono što se desilo u Izlasku je naš primjer) s namjerom da ne žudimo za zlom."

Drugim riječima, ne treba da žudimo za svjetskim stvarima. Vidite, ima nekih hrišćana koji žele da su jednom nogom u crkvi, jer žele ići na nebo, a jednom nogom u svijetu jer žele uživati u Egiptu. Ne možete imati oboje. Morate odabrati jedno.

Ono što se dešava u ove poslednje dane je da Bog odvaja crkvu od svijeta. A kad imate po jednu nogu na obje strane, vi se dijelite. Morate napraviti izbor. I to je ono što se dešava. Ljudi se ili vraćaju u svijet i kažu, "Čovječe, ovo je ono što želim," ili prelaze u crkvu, postaju potpuno obraćeni i ostavljaju svijet. Ali ne možete biti oboje. Pavle kaže, "Moramo se naučiti iz tog primjera." Ali želim da razmotrimo 11 stih, jer 11 stih ima dodatnu konstataciju. "Ovo se pak sve događaše ugledi njima (tj. Jevrejima u Izlasku), a napisa se za nauku nama, na koje posledak svijeta dođe."

Potrebno je da na ovo obratimo pažnju. Izlazak ima posebne pouke za poslednju generaciju hrišćana. Hanan je vrlo blizu, ali problem je što ne možemo uči sve dok smo povezani sa nevjerstvom.

Dozvolite mi da iznesem jedan primjer. Danas u crkvi postoji jedno veliko pitanje. "Da li nam je moguće nadvladati sva iskušenja? Da li je moguće za nas da živimo hristolikim životom?" To je danas velika nedoumica. Pitanje nije da li je moguće ili ne. Znamo da sami po sebi možemo uraditi koliko? Ništa. Pitanje je: "Vjerujete li da Bog može učiniti nemoguće?" To je pitanje, vjerujete li? Nije sporno da li je to moguće ili ne, pitanje je, "Vjerujete li Bogu?"

Bog je došao Avraamu i dao mu obećanje kad mu je bilo 75 godina. Nije bilo problema. Avraam je vjerovao. Ali Bog je čekao 25 godina, On je čekao dok medicinski, naučno nije postalo nemoguće za Saru da dobije dijete. Onda je rekao Avraamu, "Vjeruješ li?" Želim da čitate Rimljanima 4:18: "On vjerova na nad kad se nije bilo ničemu nadati, i postade otac vjernih." Avraam je naš otac, on je naš prototip. On nije prosto vjerovao šta Bog može učiniti u kontekstu nauke, on je vjerovao da Bog može uraditi nešto van prirode, da može uraditi nemoguće. I pitanje nije, "Ko je u pravu a ko u krivu," pitanje je, "Vjeruješ li u Boga?" To je pitanje, pitanje vjere. I ovdje bih htio kazati da zato treba da učimo.

Želim dakle da pređemo na Filibljanima jer se sada bavimo farisejima. Pavle je bio farisej! Ne zaboravite to. Farisej je onaj koji je vrlo revan u samopravednosti. I slušajući Pavla on mi ovdje daje veliku nadu. Jer ako se on farisej, koji je bio član Sinedriona, mogao obratiti pravom jevandjelu, "ne ja već Hristos," onda ima nade za nas, ima nade za nas.

Filibljanima 3:3. Ovdje Pavle daje pravo značenje obrezanja, jer znate da je Bog dao Avraamu obrezanje jer premda je vjerovao u 75-oj, osam godina kasnije učinio je nešto strašno, njegova vjera se poljuljala, jer je dobio Ismaila. Vidite, Ismailo je bio rezultat nevjerstva, i tako je Bog morao ukloniti to nevjerstvo. I tako je obrezanje samo spoljni znak unutrašnjeg iskustva: uklanjanja nevjerstva. To nalazimo u 3 stihu: "Jer mi smo obrezanje koji duhom Bogu služimo i radujemo se u Hristu (to je ta pozitivna strana), a ne uzdamo se u tijelo."

Ovo "ne ja već Hristos" ovdje dolazi u različitom obliku. Da bi se radovali u Hristu, ne smijemo imati povjerenja u koga? U sebe same. Zatim on daje primjer o sebi. U stihovima 4-6 on govori o sebi kao fariseju. Čovječe, on je ima sjajnu genealogiju, imao je odličnu podlogu, bio je revan za Boga, bio je bezgrešan što se tiče Božjeg zakona. "Ali," kaže on u 7 stihu: "Što mi bješe dobitak ono primih za štetu Hrista radi" (ne ja već Hristos).

Sada pogledajte 9 stih, možete čitati od 8 nadalje: "I da se nađem u Njemu (to je "pobuda u Hristu") ne imajući svoje pravde koja je od zakona, nego koja je od vjere Isusa Hrista, pravdu koja je od Boga u vjeri."

Jevreji nijesu ušli zbog nevjerstva. Mi nećemo ući zbog čega? U redu, želim sada da završim i imam jedan citat za vas. Nalazi se u 1 svesci Odabranih poruka, str.69, želim da pažljivo saslušate: "Jer je četrdeset godina nevjerstva, gundanja i pobune odvajalo drevni Izrael od zemlje Hananske. Isti grijesi su odložili ulazak savremenog Izraela u nebeski Hanan. (Mi ponavljamo njihovu istoriju.) U nijednom slučaju Božja obećanja nijesu iznevjerila. Nevjerstvo, svjetovnost, neposvećenost i razdor među Božjim pozvanim narodom je ono što nas je zadržalo u ovom svijetu grijeha i žalosti toliko godina."

Ne znam koliko godina je preostalo ali sam umoran od ovoga svijeta. Kako je sa vama? I tako, naučite se iz Izlaska, ne činimo njihovu grešku. Kad Bog kaže da će nešto uraditi, nemojte mu reći: "Dokaži mi to." On je to već dokazao u Isusu Hristu. Nema ništa što Bog ne može uraditi što obeća. To je razlika između Starog i Novog Zavjeta. Stari Zavjet je zasnovan na čovječijem obećanju, a kad čovjek daje obećanja, uvijek ih krši ili ih ne ispunja. Ali Novi Zavjet je zasnovan na Božjem obećanju. Bog je dao obećanje ali ga ne može održati ako smo puni nevjerstva jer su mu ruke vezane.

On želi da imamo povjerenja u Njega bez obzira šta nam govore naše oči, i šta nam kažu okolnosti, On želi da se držimo svog povjerenja iako će padati svijet oko nas. I moj dragi narode, držite se Hrista! Ne ostavljajte svoju vjeru. To je najvrednija stvar koju imate. Čak iako vidite ljude oko vas kako padaju ne ostavljajte svoju vjeru, jer jednog dana ćete ući u obećanu zemlju. I reći ćete, "Vredjelo je." Ali najgora stvar koja vam se može dogoditi je umrete u pustinji. Nećete uživati nebo, nijeste uživali na zemlji, nego bijedno umirete u pustinji. Neka vas Bog blagoslovi.

Za sledeće proučavanje želim da pažljivo čitate stihove 1-13. Potrošiću dva proučavanja, jedno na ovaj pasus, a drugo će se baviti isključivo šabatom u svjetlosti jevandjelja, jer treba da predstavimo šabat u svjetlosti jevandjelja. Moramo prezentirati šabat na način koji će ubijediti svijet, hrišćanski svijet, da je subota vitalna, jer je povezana sa vjerom. U poslednjim danima, na kraju vremena, kršenje šabata nije samo kršenje jedne zapovijesti, to je grijeh nevjerstva, jer su vjera i subota povezani. Koji vjeruje ušao je u Božji pokoj.

Potrebno je da uvidimo tu vezu, i pružiću vam cijelovito proučavanje o tome tako da ćete svjedočiti o suboti na pravi način. Neka nas Bog blagoslovi da se poučimo iz istorije Izraela. To je zapisano za našu dobrobit, da ne ponovimo istu grešku. Pomolimo se:

Voljeni Oče, jasno nam je da se ne razlikujemo od Jevreja u Izlasku, da đavo može činiti u nama ono što je radio njima, da Ti okreću leđa, gube povjerenje u Tvoju moć, u Tvoja obećanja. Neka nam Gospod pomogne da ne počinimo istu glupost. Daj da naučimo iz njihovog nesrećnog propusta, da ne činimo istu grešku. Jasno nam je da je Mojsije bio vjeran, Jevreji su bili nevjerni. Ali Mojsije nije naš spasitelj. On je samo tipos. Tvoj Sin je naš Spasitelj. On je veći od Mojsija. Pomozi nam da mi shvatimo da u Isusu Hristu imamo spasenje potpuno i kompletno, zagarantovano, da nas naša vjera ne izda. Daj nam strpljenja kakvo si dao Jakovu, da nadvladamo. To je naša molitva u Isusovo ime. Amin.

Glava 7

Hristos, istinski subotni počinak

Jevrejima 4:1-13

Usredsredićemo se na prvih četrnaest stihova Jevrejima 4 u ovom poglavlju. Ne mogu dovoljno istaći ogromnu važnost ovog pasusa za nas adventiste sedmog dana. Evo četiri razloga zašto je ovaj pasus važan za nas:

1. U ovom pasusu jevangelje a naročito konačno spasenje koje nam jevangelje donosi je označeno terminom “Božji počinak (pokoj).”
2. Ulaženje u taj počinak je povezano sa vjerom.
3. Vjera se izjednačava sa držanjem šabata.
4. Šabat je naš glavni doprinos hrišćanstvu.

Kao što vidite to je vrlo važan pasus. Moramo priznati da je Hrišćanska crkva kao cjelina, kao tijelo odbacila naše zahtjeve. Prije izvjesnog vremena jedna grupa od oko sedam naučnika se sastala i napisala knjigu da opovrgne Bakiokejevo (Bacchiocchi) djelo, *Od subote do nedelje (From Sabbath to Sunday)*. Naslov njihove knjige je *Od subote do Gospodnjeg dana (From Sabbath to the Lord's Day)*, jedno fizičko, istorijsko i teološko istraživanje. Postavka ove knjige kaže da je “nedelja novi dan bogosluženja koji je odabran kao komemoracija jedinstvene istorije spasenja istorijskog događaja smrti i vaskrsenja Hristova.”

Ova knjiga sadrži neke divne konstatacije koje možemo koristiti. Ona priznaje da se šabat ne može primijeniti ni na jedan drugi dan osim sedmog dana. Priznaje i da šabat ima otkupiteljski značaj. Takođe priznaje i da su hrišćani u Novom Zavjetu držali šabat uključujući i neznabوšće. Zašto onda ne prihvataju naše učenje o suboti? Da li je to naša greška ili njihova? To je ono što trebamo da pošteno preispitamo.

Planiram da potrošim četiri poglavlja o ovom jednom predmetu. Prvo je danas. To je jedno egzegetsko proučavanje. Pokušaćemo otkriti šta je ovaj pasus značio prvo bitnim slušaocima – jevrejskim hrišćanima kojima je Pavle napisao knjigu. U sledećem poglavlju razmotrićemo istinu o šabatu u svjetlosti jevangelja, jer tu je suština. U trećem poglavlju sagledaćemo istinsko značenje biblijske vjere jer biblijska vjera se identificuje držanjem šabata. Šta Novi Zavjet podrazumijeva pod vjerom? Potrebna nam je takva studija kao dio našeg istraživanja. U četvrtom poglavlju proučavaćemo držanje šabata u odnosu na zakon. Šta će biti središnje pitanje u sukobu subota-nedelja na kraju vremena? U čemu će biti spor? Da li će to biti dan ili nešto drugo? To trebamo pokriti.

To su ta četiri proučavanja ali danas ćemo razmotriti ovaj pasus u terminima egzegeze. Šta su prvi čitaoci poslanice razumijevali kad su čitali ovaj pasus. Šta je bio Pavlov cilj koji je imao na umu dok je pisao jevrejskim hrišćanima?

Dakle razmotrimo pasus. Prvo što želim uraditi je da vas podsjetim šta smo pokrili u poslednjem poglavlju dok smo se bavili Jevrejima 3:7-19. Vidjeli smo u ovom pasusu da je izlazak bio iskorišćen kao tipos plana spasenja. Izraelci nijesu ušli u Hanan kao što je Bog namjeravao, zbog nevjerstva. Sjetite se da smo rekli da su samo dvojica, Isus Navin i Halev, dakle samo dvojica od onih koji su izišli iz Egipta starijih od dvadeset godina, ušli u obećani počinak. Ostatak je pomro u pustinji. Imajući ovo za podlogu četvrta glava počinje sa upozorenjem. “Da se bojimo dakle da kako dok još ostavljeno obećanje da se ulazi u pokoj Njegov, ne odojni koji od vas.”

Šta on ovdje govori? On kaže da baš kao što najveći dio Izraelaca koji je napustio Egitat nikad nije ušao u Hanan, koji je usput slika neba, ova ista opasnost prijeti vama jevrejskim hrišćanima, i takođe nama danas, koji smo prihvatali Hrista ali nijesmo došli na nebo.

Moguće je za vas da danas prihvate Hrista i budete izgubljeni zato što ste mu okrenuli leđa kroz nevjerstvo. Postoji opasnost i on nas upozorava. Drugim riječima, konačno spasenje je povezano sa Hanonom i Božjim počinkom. Ne možete u potpunosti ući u Božji počinak dokle ne dođete na nebo.

Ne moram da vas u to ubjeđujem. Pavle nam kaže u 1 Korinćanima 15 da ako je život na ovoj zemlji sve što hrišćani imaju mi smo najnesrećniji od svih ljudi. Znate li zašto? Kad postanete hrišćanin vi ste kao osoba koja živi na neprijateljskoj teritoriji, jer svijet je pod Sotonom. A on će vam napraviti pakao od života. Ako se to ne dešava, preispitajte svoje hrišćanstvo. Naš krajnji cilj je nebo i Pavle kaže, "Moramo se držati Hrista" i koristi iskustvo izlaska kao upozorenje. Sada pogledajte drugi stih: "Jer je nama (tj. Jevrejima Pavlovog vremena) objavljeno jevandelje kao i onima (ovo se odnosi na Jevreje u izlasku)."

Da li su Jevreji izlaska čuli jevandelje? Da. Kako? Prvenstveno kroz službu u svetinji, kroz žrtveni sistem. Naravno Jevreji Hristovog vremena i Pavlovog vremena čuli su jevandelje preko Hristove objave. Tako su obje grupe čule jevandelje. "Ali (kaže on u drugom dijelu drugog stiha) onima ne pomaže čuvena riječ."

Jevreji izlaska nijesu imali koristi od te poruke i od obećanja Božjih i Njegovog vođstva. Zašto? Da li zato što su bili toliko loši? Da li je Bog kazao, "Neću vas povesti na nebo jer ste uradili to i to"? Ne, rekao je: "Jer se ne pomiješa sa vjerom u onima koji čuše." Sada treći stih: "Jer mi koji vjerovasmo ulazimo u pokoj, (zatim ćete primjetiti da on to povezuje sa šabatom) kao što reče: za to se zakleh u gnjevu svojemu da neće ući u pokoj moj, ako su djela i bila gotova od postanja svijeta."

Šta on ovdje govori? On kaže da je naše spasenje zajamčeno jer se ne bazira na ljudskim djelima. Ono se zasniva na Božjem obećanju koje je On već bio planirao (a ono što Bog planira se izvršava) prije postanja svijeta. Prelazimo na Efescima 1:3,4: Blagosloven Bog i otac našega Gospoda Isusa Hrista koji vas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima kroz Hrista." Drugim riječima, u Hristu Hanan je već naš. To je ono što Pavle kaže. Sada pogledajte četvrti stih: "Kao što nas izabra kroz Njega prije postanja svijeta, da budemo sveti i pravedni pred Njim u ljubavi."

Mi smo sveti i bez mane u Hristu od postanja svijeta. A to je ono što Pavle sada govori u Jevrejima. On kaže da naše spasenje nije nešto što je Bog kasnije priredio već nešto što je već bila Božja namjera prije osnivanja svijeta. Pošto je to bilo prije nego smo vi i ja stvoreni, nemamo nikakvog doprinosa u tome jer nijesmo postojali. U četvrtom stihu Jevrejima 4 on uvodi šabat: "Jer negdje reče za sedmi dan ovako: i počinu Bog u sedmi dan od svih djela svojih."

Postavljam pitanje, "Zašto se Bog odmarao?" Odgovoriću u sledećem poglavlju o subotnom danu. Da li je bio umoran? Ili je imao pauzu za kafu? Zašto je počinuo sedmog dana? To je pitanje i želim da se njime pozabavite jer je važno. Bog želi da uđemo u čiji pokoj? Njegov pokoj! Ipak ne znamo zašto se On odmarao. Da li je želio ići na skijanje? Ne. Zašto je počinuo u subotni dan? To je pitanje i želim da se bavite njime a ja ću ga pokriti u sledećem poglavlju.

Prelazimo na peti, šesti i sedmi stih kao cjelinu: "I na onom mjestu opet: neće ući u pokoj moj." Molim vas da zapazite da u cijelom ovom pasusu pokoj pripada Bogu. Imajte ovo na umu jer ćete otkriti da šabat ne pripada čovjeku. Kad sam bio sveštenik na Najrobi univerzitetu bilo nas je pet sveštenika. Bio sam jedini adventista. Bio je jedan baptista i jedan luteran, jedan rimokatolik i dva interdenominacija, mlada za viziju hrišćanskog svijeta. Jedan od njih me je optužio za držanje jevrejskog šabata. Ovo je poznati problem s kojim se suočavamo.

Rekao sam "Vi ste protestant?" "Da." "Držite se isključivo stanovišta Pisma?" "Da." "Pokažite mi jedan tekst, samo jedan, gdje Biblija kaže da šabat pripada Jevrejima." Rekao je "Hoću." "U redu." Kazao je "Dajte mi vremena." "Daću vam ga koliko god želite." Došao je tri mjeseca kasnije i rekao, "Još uvijek ga tražim." Kazao sam, "Nećete ga naći." Ipak, jednog dana je našao jedan. Bio je u "živoj Bibliji" (Living Bible). Rekao sam, "Brate, da si laik imao bih opravdanja. Vrlo dobro znaš da tekst u originalu ne kaže to. Living Bible parafrazira taj tekst." Rekao je, "U pravu ste ali to je jedini koji sam mogao naći." Rekao sam, "Nemoj me nikad optuživati za držanje jevrejskog šabata. Ja ne držim jevrejski šabat. Ne držim ni adventističku subotu. Ja držim Božji šabat." Morate to uvijek braniti na ovoj osnovi.

Prelazimo na šesti i sedmi stih: "Budući pak da neki imaju da uđu u njega." Šta on ovdje govori? On kaže da ima Jevreja koji još trebaju uči u Božji pokoj. Oni izjavljuju da su Božji narod ali nijesu ušli u Božji pokoj. "I oni kojima je najprije javljeno ne uđoše zbog nevjerstva." Jevreji izlaska nijesu ušli u Božji pokoj zbog nevjerstva. Jevreji Pavlovog vremena nijesu ušli u Božji pokoj iz istog razloga. Sedmi stih: "Opet odredi jedan dan, danas, govoreći Davidu po tolikom vremenu, kao što se prije kaza: danas, ako glas njegov čujete, ne budite drvenastih srca." Izraz "drvenastih srca" je sinonim za "nevjerstvo." Nevjerstvo je hotimično, voljno odbacivanje istine. Imajte to na umu kad svjedočite ljudima o suboti, nemojte kazati "Rekao sam ti istinu, sada si izgubljen(a)."

Odbacivanje istine ima veze sa osvjedočenjem Svetog Duha. Naš posao nije da ubjeđujemo. Naš zadatak je da svjedočimo. Djelo osvjedočenja pripada Svetom Duhu. Zato nikad nemamo prava da zadobijamo duše. To je posao Svetog Duha. Naš posao je svjedočenje. Neka Bog radi svoj posao. On nema problema. Mi ih imamo. Ovo kažem jer ču pregledati jedan navod jednog od najvećih reformatora koje je svijet ikad imao, Martina Lutera. Poslušajte šta on ima da kaže o šabatu. Ovo je tvrdnja koju je izrekao saksonskim radikalima februara mjeseca 1625 godine. On se prvenstveno obratio Karlštadu (Carlstad) koji je bio anabaptista. "Samo taj dio deset zapovijesti ne obavezuje kao podsjetnik na prirodni zakon." To što je Luter uradio je u osnovi ono što smo i mi uradili samo na različit način. Mi smo uzeli Mojsijev zakon i podijelili ga na ceremonijalni i moralni. Luter je uzeo deset zapovijesti i podijelio ih na prirodne i ceremonijalne. On kaže ovo: "Prirodni zakon je: ne ukradi, ne ubij, ne čini preljube itd."

Drugim riječima, prirodni zakon je za njega značio one zakone iz deset zapovijesti za koje ljudi prirodno znaju da je to pogrešno činiti. Ljudi prirodno znaju da je rđavo krasti, ubijati i činiti preljubu. Čak i paganske religije to vjeruju. On je to nazvao prirodni zakon. "Ali," rekao je on, "nema zabrane što se tiče šabata jer subota ne pripada prirodnom zakonu. Ona je ceremonijalna." Usput, ovo je i stav modernih evangeličara. Zato izlažem ovu grupu tekstova. Ali sada se vratimo šabatu. "Ako Karlštat istraje," kaže on, "doživjeće da držimo nedelju u subotu." On je bio protiv ideje držanja subote kao šabata. To je bio Luter - čovjek za koga Elen Vajt kaže da će biti na nebu. Ona ga visoko cijeni kao reformatora.

Zato je potrebno da se pozabavimo ovim pasusom. Trebamo se zapitati šta će zaista biti sporno u poslednjim danima. Da li smo predstavili šabat dovoljno da ubijedimo hrišćanski svijet da su u krivu? Moramo se time pozabaviti. U sedmom stihu, Pavle kaže da ako hotimice odbacujete istinu kao što je u Hristu, ako otvrđnjavate svoje srce, nema spasenja. Ne možete uživati spasenje. Evo još jednog pitanja o kojem možda želite razmišljati. Ako neko krši subotnu zapovijest ima li nade za nega? Ima li oproštaja za kršenje subotne zapovijesti? Da, baš kao što ima oproštaja za kršenje ostalih devet zapovijesti. Ako neko počini grijeh nevjerstva ima li oproštaja? Ne. To je grijeh koji Bog ne može oprostiti. Zašto? Jer nevjerstvo je svjesno odbacivanje dara Božjeg. Bog ne može reći, "Povešu te na nebo iako odbacuješ Isusa Hrista." Jevandelje tada postaje bez značaja.

Pitanje poslednjih dana koje bih vam želio izložiti nije toliko zakon koliko istina jevandjelja. Zakon je povezan i govoricemo o tome. Razlog zašto je subota veliko pitanje je zato što je povezana sa spasenjem u Hristu. U poslednjim danima kršenje subote će biti sinonim za hotimično odbacivanje Isusa Hrista. To će biti pitanje. Ali ostavimo ga za sledeće poglavlje. Sada okrenimo Jevrejima 11:6: "Ali bez vjere nije moguće ugoditi Bogu; jer onaj koji hoće da dođe k Bogu, valja da vjeruje da ima Bog i da plaća onima koji ga traže." Bog vam ne može dati blagoslov spasenja ako kažete, "Ne vjerujem u Hrista," ili "Odbacujem Njegov dar." Ono što Pavle kaže je "Ne okrećite leđa jevandjelu. Ne otvrđnjavajte srcima kao Jevreji u Izlasku." Oni su izišli iz Egipta. Sljedili su Boga ali nijesu ušli u Hanan zbog nevjerstva.

Sada pogledajte osmi stih Jevrejima 4: "Jer da je Isus one doveo u pokoj, ne bi za drugi dan govorio po tom." Šta je "drugi dan"? Ako im je Isus dao pokoj, zašto je onda govorio o drugom danu? Čuo sam jednog evanđelistu da koristi ovaj tekst u dokazivanju nedelje. Molim vas da ne koristite ovaj tekst u borbi protiv svetkovatelja nedelje. Mi ne smijemo pripisivati

ovom tekstu nešto što je problem dvadesetog vijeka. Jevreji nijesu imali problema oko subote i nedelje. Zašto bi stoga Pavle pisao o problemu koju nije ni postojao? Znači da moramo biti pošteni sa ovim pasusom. Problem je riječ "Isus." Vidite, riječ "Isus" je na grčkom ista riječ kao "Jošua" na jevrejskom. Tako se riječ "Isus" ne odnosi na Isusa Hrista već na Isusa Navina. Ako se riječ Isus odnosi na Isusa Navina, ko je uveo Jevreje u Hanan? Isus Navin. Dakle, da li je Hanan bio konačni pokoj ili je samo bio slika konačnog pokoja? Kad će doći konačni pokoj? Kada dođe Isus Hrist.

Tako se "drugi dan" odnosi na jevandelje ili drugi Hristov dolazak. Drugim riječima, ono što Pavle ovdje govori je da Isus Navin nije dao stvarni pokoj. Da li će svi Jevreji koji su ušli u Hanan i žive u Hananu koji je današnji Izrael ići na nebo? Ne. Stoga činjenica da vi Jevreji živite u Izraelu ne znači da je nebo vaše. To je ono što on ovdje govori. Isus Navin im nije dao istinski pokoj. Hanan je bio samo slika istinskog pokoja. Znači ako su oni i bili prešli u Hanan ali odbacuju Hrista, da li idu na nebo? Ne, premda su bili ušli u tipos koje je Hanan.

Sada pogledajte deveti stih: "Dakle je još ostavljeno počivanje narodu Božjemu." Narod Božji ovdje su Jevreji koji žive u Jerusalimu koje je Hanan. I za njih još ostaje da uđu u Božji pokoj. Sada razmotrimo grčku riječ za "počivanje" u devetom stihu. Grčka riječ je "sabbatismos." Doslovno prevedena znači "držanje subote." Dakle je još ostavljeno držanje subote narodu Božjemu. To je ono što ovaj tekst stvarno kaže. Da li su Jevreji kojima je Pavle pisao držali subotu? Da li su držali taj dan? Da li će ići na nebo? Ako hoće onda deveti stih postaje besmislen. Pavle je rekao: "Dakle je još ostavljeno počivanje narodu Božjemu."

Drugim riječima, ako držite taj dan a odbacujete Gospoda tog dana, koje je Hristos, nebo nije vaše. Moguće je za vas da držite subotu i budete izgubljeni. Govorim adventistima sedmog dana. Moguće je za vas da držite taj dan i budete izgubljeni. Zato je potrebno da shvatimo vezu subote sa jevandeljem.

Kad sam bio u Etiopiji, pastor crkve u Adis Abebi (Addis Abbaba) koja je crkva za glavnu upravu Unije predložio me je za najveći teološki interdenominacijski seminar. Profesor je pozvao našeg pastora i kazao mu da je držao predavanje o nečemu što je on nazvao komparativne religije. Jedan od zadataka koje je dao studentima bio je da posjete službe četiri različite denominacije i napišu izvještaj o posjeti. Da bi to uradili od njih je traženo da nakon prisustvovanja službi postavljaju pastoru pitanja.

Jedna od crkvi koju su odabrali bila je naša. Profesor je rekao pastoru naše crkve: "Moji studenti su odabrani da posjete vašu crkvu u subotu i željeli bi da dođu sledeće subote. I htjeli bi da vam postave neka pitanja nakon službe. Da li ste voljni izaći im u susret?" Pastor se uplašio. Zato je upitao „Mogu li vas nazvati kasnije?“ Pošao je predsjedniku naše unije koji je bio Šveđanin i upitao ga, "Šta da radim?" Predsjednik je rekao, "Samo naprijed, pozovite ih." Pastor je rekao, "Dobro, ko će propovijedati?" "Pozovite pastora Sekveiru," sugerisao je predsjednik. Došao je i pitao, "Hoćete li propovijedati?" Rekao sam, "Biće mi vrlo draga." Pozvao je profesora i rekao "da." "O čemu ćete propovijedati?" pitao me je. Kazao sam: "Propovijedaču o šabatu." "Ne bih to činio da sam na vašem mjestu," savjetovao me je. "Zašto ne biste govorili o nečemu u čemu se slažemo?" Rekao sam, "Zašto, zar se plašite?" Odgovorio je, "Postavljače vam pitanja." "To je upravo ono što želim." Kazao sam skupu da će koristiti grčki na propovijedi koju će održati. Znao sam da su ovi momci došli ne da slušaju nego da bombarduju.

Nakon službe prvo pitanje je došlo od jednog baptističkog studenta. Rekao mi je, "Ono što ste propovijedali bilo je divno. Evo mog pitanja: da li je to ono što vaša crkva uči?" Luteranski student je rekao, "Htio sam da postavim to pitanje." Kazao sam, "Nijesam znao da ste bili adventista." Rekao je, "Ne, moj odgovor je da to nije istina. Ono što vi propovijedate nije učenje crkve adventista sedmog dana." Rekao sam, "Nijesam ovdje da branim crkvu. Ovdje sam da branim istinu kao što je u Hristu. Mогу ли nešto da vas pitam? Šta ćete uraditi sa tom istinom?"

Kad sam propovijedao šabat uopšte se nijesam doticao zakona, samo jevandelja. I oni nijesu imali načina da polemišu o onom što sam rekao. Nijesam pristupio tom predmetu sa tačke gledišta zakona već sa jevandeoskog stanovišta. To će uraditi u sledećem poglavljju.

Ono što Pavle kaže u devetom stihu je da ostaje istinski subotni počinak za koga? Vidite, za Jevreje subota je bila činiti i ne činiti. Postojalo je šezdeset devet pravila, ako pogledate u Mišni kako držati subotu. Neka su bila smiješna. Na primjer, kuće su bile sa ravnim krovovima i naveče su uobičavali da donose skale i penju se na krov. Ali nikad nijeste smjeli nositi skale da se penjete. Ako ste ih vukli nijeste kršili subotu ali ako bi ih podigli smatralo se da radite. Bilo je još takvih stvari. I mi ponekad imamo slična pravila. Oni su bili puni pravila. To je značilo držati subotu!

Vraćao sam se kući sa M.V. programa u Engleskoj i jedna žena je proturila glavu kroz visoki prozor. Sve što sam mogao vidjeti bilo je od njenog vrata nagore. Prošaputala je, "Izvinite, hoćete li doći i učiniti mi jednu uslugu." Rekao sam, "Šta hoćete?" "Možete li mi upaliti svijetlo?" Bio je to čudan zahtjev. Pomislio sam da je možda invalid pa sam rekao "svakako." Kad sam stigao do vrata otvorila ih je baš kao svaka normalna osoba. Vjerovatno sam izgledao iznenađeno i ona je to primijetila. Rekla je, "Znate, ja sam Jevrejka a za nas je grijeh uključiti svijetlo jer je to paljenje vatre." Nije znala ko sam ja pa sam pomislio, "Evo malo provoda za mene." Rekao sam joj, "Ali zakon kaže da ni stranac koji je u vašem domu ne treba raditi." Bila je šokirana što znam četvrtu zapovijest. "Kako ste to znali?" "Čitam svoju Bibliju." Opravdala je svoj postupak riječima, "Da, ali vi ste neznabožac." Drugim riječima, zaključivala je da ste izgubljeni u svakom slučaju. Nema veze da li kršite subotu. Upitao sam, "Imate li Stari Zavjet?" Odgovorila je, "Da." Možete li naći 1 Samuilovu 16:7." Rekla je "Da." "Znate li šta kaže taj tekst?" "Čovjek gleda ono što je na očima ali Gospod gleda na srce." Rekao sam, "Sestro, bio bih više nego srećan da vam upalim svijetlo ali ima jedan problem. Dok moje ruke vrše taj čin ja izvršavam vašu volju a Bog to gleda kao da ste vi uključili svijetlo a ako je to grijeh onda je gotovo sa vama." "Vi otežavate stvar." Rekao sam, "Ne, samo idem korak dalje. To nije teško već nemoguće. Postoji samo jedan način za vas da se spasete a to je da prihvate Mesiju, Isusa Hrista." Rekla je, "Rođena sam kao Jevrejka i umrijeću kao Jevrejka." Kazao sam, "Sestro, ne morate postati neznabožac. Sam Hristos je bio Jevrejin. Ali prihvate ga kao svog Spasitelja, svog Mesiju, svog Pomazanika." Rekla je, "Ne." "To je vaš problem. Nije dobro pokušavati otići na nebo pomoću svojih djela, vi pokušavate nemoguće. Nadam se da ćete to otkriti jednog dana." Uključio sam svijetlo i ostavio je.

Dao sam ovu ilustraciju zbog desetog stiha: "Jer koji uđe u pokoj Njegov, i on počiva od djela svojih, kao i Bog od svojih." Zašto? Zato što je pokoj koji vam Bog daje kompletan i savršen. Ne možete mu nešto dodati. Ne možete ga poboljšati. Ono je potpuno i savršeno! To je ono što kaže ovaj tekst. I u trenutku kad ga pokušate unaprijediti vi ga odbacujete.

Idemo sada na Galatima 5:4: "Koji pokušava da se opravda zakonom otpade od milosti." Hristos postaje nedjelotvoran. Ali molim vas da sada ne kažete ja sam protiv zakona. Ovdje se bavim zakonom kao sredstvom spasenja, ne kao standardom hrišćanskog življjenja. To je druga stvar. Ali mi se spasavamo vjerom u Isusa Hrista i ničim drugim. Pokoj koji je dao Hristos je potpun. On je savršen, baš kao što je bilo savršeno i kompletno Njegovo stvaranje.

Koliko je Adam pridonio stvaranju? Ništa. Sve što je Bog zahtijevao od Adama bilo je da uđe u Božju pripravu koje je Njegov pokoj. Tu je problem. Ući u Božji pokoj je rad: "Jer koji uđe u pokoj Njegov, i on počiva od djela svojih, kao i Bog od svojih." Jedanaesti stih kaže: "Da se postaramo dakle ući u taj pokoj, da ne bi neko upao u isti primjer nevjernstva."

Drugim riječima, da biste ušli u Božji pokoj morate priznati da ste duhovno bankrotirali. To pogarda ljudski ponos. Za vas je priznati "ne ja već Hristos" teško po ljudski ego. Zato je vjera u Novom Zavjetu borba. To je borba protiv lažne slave. Zato sestra Vajt kaže da je djelo opravdanja vjerom uzimanje čovječije slave i bacanje iste u prašinu. To je, dragi moji, vrlo bolno. Bolno za naš ego. Ali, kaže on, to je ono što čini Božja riječ. U dvanaestom stihu: "Jer je živa riječ Božja, i jaka, i oštira od svakoga mača oštra s obje strane, i prolazi tja do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislima srdačnjem." Duša predstavlja svoje "ja" a "Duh" predstavlja Boga jer središte sebičnog života je u duši adamskog života. Šta dakle radi riječ? Ona razdvaja svoje "ja" od Hrista. Šta

sa njime čini? Razapinje "ja." "Razapeh se sa Hristom, a ipak živim; ali ne ja nego Hrist živi u meni. A što sad živim u tijelu, živim vjerom Sina Božjega, kojemu omiljeh, i predade sebe za mene." (Galatima 2:20)

Riječ Božja ne spaja tijelo i duh; ona razapinje tijelo. To je bolno ali je jedini način. Trinaesti stih: "I nema tvari nepoznate pred Njim, nego je sve golo i otkriveno pred očima Onoga kojemu govorimo." Drugim riječima, ne pokušavajte prevariti Boga. Možete prevariti svog pastora, svoje bližnje ili svoju porodicu. Možete polagati da ste istinski obraćeni ili sveti ali Boga ne možete prevariti. Bog posmatra vaše srce. On zna da li vam je vjera iskrena ili lažna. On zna da li ste umrli sebi ili nijeste. Molim vas da ne pokušavate varati Boga.

Kao što sam rekao onoj jevrejskoj dami, Bog ne gleda na vaša djela. On se brine za vaše srce. Na primjer, ako idem na žetvu zato što želim biti broj jedan u ovoj crkvi to što činim je možda dobro ali u Božjim očima je strašno, ne zbog toga što radim već zašto to radim. Stoga Pavle kaže da što god činimo, činimo na slavu Božju (1 Korinćanima 10:31). Neka nam Bog pomogne da razumijemo da samo oni koji ulaze u Božji pokoj imaju nadu.

Glava 8.

Hristos istinski subotni počinak (nastavak)

Jevrejima 4:1-13

U poslednjem poglavlju bavili smo se Jevrejima 4. U trećem stihu smo vidjeli da apostol Pavle povezuje jevandeoski pokoj koji nam Bog daje kroz Hrista sa šabatom. To nije nešto u šta samo mi vjerujemo. Mnogi neadventisti koji drže nedjelju imaju to u svom učenju. Na primjer, imam kod sebe komentar poslanice Jevrejima jednog od vodećih evangelističkih propovjednika i biblijskog naučnika. Naslov je *Šta Bog može više da kaže*, biblijski komentar za laike na poslanicu Jevrejima. Napisao ga je Rej Stedman (Ray Stedman).

Pročitaču vam šta je napisao o šabatu. On se ovdje bavi Jevrejima 4:3-5. "Dakle šta je ovaj pokoj? U trećem stihu saznajemo da je slikan šabatom. Poznata vam je priča o stvaranju. Na subotni dan Bog je prestao sa svojom aktivnošću. On se odmorio u sedmi dan namjeravajući da to bude slika onoga što je pokoj vjere." Apsolutno tačno. "Ona je bila dostupna čovjeku od početka svijeta." Zatim on nastavlja i cilja na nas. Ne pominje nam ime ali kaže da su se "izvjesne grupe fokusirale na sjen umjesto na suštinu i insistiraju da moramo držati subotni dan kao što je dat Izraelu. To je ono što je Bogu ugodno ali Bogu se ne može nikad ugoditi formalnim držanjem sjenki i simbola. To je jedan od najvećih problema hrišćanske vjere. Mi neprestano zamjenjujemo sjenke za suštinu, slike za stvarnost." Dakle, ima nešto istine u onome što on kaže. Stoga je potrebno da se pozabavimo ovim pitanjem.

"Pokoj vjernika je odslikan u šabatu i svako ko živi izvan pokoja drži šabat kao što je Bog napomenuo da se drži." I možete držati nedelju sve dok počivate u Hristu. To je područje koje ćemo pokriti. Jednostavno vam pokazujem šta iznosi jedan evangelistički naučnik. Njegova knjiga je uvrštena u katalog hrišćanskih knjiga za prodaju. Na naslovnoj strani stoji sledeće: "Biblijsko, istorijsko i teološko istraživanje pokazuje da je nedelja novi dan bogosluženja koji je izabran da podsjeća na jedinstveni događaj istorije spasenja, smrti i vaskrsenja Hristovog."

Danas, evangelistički naučnici, zahvaljujući Bakokijevoj knjizi, priznaju da nikad ne mogu nazivati nedjelju hrišćanskim šabatom i braniti to iz Pisma. To više nije korektno. Zato sada pristupaju tom predmetu iz drugog ugla. Sedam naučnika je dalo biblijske i istorijske studije pokušavajući dokazati da je Gospodnji dan poseban dan za hrišćansko bogosluženje. Gospodnji dan je komemoracija na vaskrsenje. Zato se oni vežu za takve stvari.

U poslednjem poglavlju ispričao sam vam iskustvo koje sam imao u Etiopiji o profesoru koji je držao čas za sedamnaest studenata o komparativnim religijama. Bio je Amerikanac iz Ohaja (Ohio). Dao im je zadatak da posjete četiri različite crkve, prisustvuju

njihovom bogosluženju i napišu rad o tome. Studentima je bilo dopušteno da izaberu četiri denominacije i pošto smo veoma jaka crkva u Etiopiji, zahvaljujući odnosima koje smo imali sa carem prije nego je svrgnut sa prestola, izabrali su kao jednu od crkava koje treba posjetiti, našu crkvu u Adis Abebi (Addis Ababa).

Pastor nije bio voljan da govori pa su zamolili mene. Izabrao sam predmet o šabatu. Naslov propovijedi je bio Subota i jevanđelje. Zakon nijesam pominjao. Propovijedao sam o šabatu vezano za jevanđelje. Jedna od optužbi koja nam je bila upućivana od strane mnogih neadventista je da Adventistička crkva drži šabat pod Starim Zavjetom. To je bio njihov glavni argument.

Stari Zavjet jednostavno uči da morate držati zakon da bi se spasli. Mi moramo braniti šabat na osnovu Novog Zavjeta, koje je zavjet milosti. Postoji li neka veza između šabata i zavjeta milošću? To je bio moj pristup. Ako to ne činimo nijesmo interesantni za druge hrišćane koji su stvarni proučavaoci Biblije.

Bio je dogovor da posle propovijedi studenti mogu postavljati pitanja govorniku. Tako sam sišao sa podijuma. Članstvo je napustilo crkvu a studenti su bili ispred. Bili su ponijeli svoje grčke Biblije sa sobom i notese za bilješke. Žustro su zapisivali. Rekao sam im, "Sada me možete bombardovati pitanjima." Profesor je ustao i rekao, "Autobus nas čeka, moramo da idemo." Studenti su se okrenuli prema njemu i rekli, "Obećali ste nam da možemo postavljati pitanja." Odgovorio je, "Da, ali znate moramo voditi računa o pastoru Sekveiri. Siguran sam da ga očekuje supruga." Rekao sam, "Imao sam u vidu pitanja nakon propovijedi. Uredio sam da mi žena ide kući sa nekim drugim. Voljan sam da ostanemo do ponoći. Zato vas molim da me ne koristite kao opravdanje." Nije imao izbora. Prvi student koji je ustao bio je baptista, i evo šta je rekao: "Ovo mi je prvi put u životu da uđem u adventističku crkvu. Prvi put čujem nekog adventističkog propovjednika. Ono što ste propovijedali bilo je odlično. Kazao sam "amin" na ono što ste govorili." Rekao sam, "Hvala. Šta je vaše pitanje?" Odgovorio je, "Evo u čemu je problem. Ono što ste vi propovijedali iza govornice i ono što smo mi u razredu učili o adventističkom držanju subote se ne slaže." Nije optuživao svog profesora jer je rekao, "Naš profesor nam je to dokumentovao iz adventističke literature. Zato moje pitanje glasi, da li je ono što ste danas propovijedali učenje adventista sedmog dana?" Ustao je sledeći student i rekao, "Htio sam da postavim to pitanje." Rekao sam, "Zaista? Nijesam znao da ste bili adventista sedmog dana." "Ne. Ja sam luteran. Dolazim iz jedne veoma jake adventističke zajednice. Najveći broj mojih školskih drugova bili su adventisti sedmog dana. Neki su danas propovjednici. Prisustvovao sam nekim vašim evangelizacijama. Sjedio sam sa tim pastorima i raspravljali smo dokle ne poplavimo u licu i svaki put argument je bio zakon. Zato ono što ste danas propovijedali nije učenje Crkve adventista sedmog dana." Rekao sam, "Brate, danas nijesam ovdje da branim crkvu adventista sedmog dana. Ovdje sam da branim istinu kao što je u Hristu. Možete li mi odgovoriti na jedno pitanje? Šta ćete uraditi sa ovom istinom?"

Profesoru se to nije svidjelo. Ustao je i rekao, "Brate Sekveira, nemamo ništa protiv onoga što ste kazali. To je bilo dobro. Ali, kakve veze ima koji dan držimo sve dok počivamo u Hristu?" To je bio isti argument koji Stedman iznosi u svojoj knjizi. To je opšti argument. Govorio sam sa profesorom ranije prije propovijedi i poželio mu dobrodošlicu. Otkrio sam da je bio misionar u Etiopiji proteklih sedam godina. Znači da je vrlo dobro poznavao Etiopiju. Zato sam mu rekao, "Brate, upoznati ste sa činjenicom da pedeset pet procenata ove zemlje čine Muslimani." "Da."

Moje pitanje je bilo, "Ako neki musliman postane hrišćanin da li se treba priključiti Hrišćanskoj crkvi? Zašto ne bi nastavio da posjećuje džamiju sve dok vjeruje u Hrista? Ili bi njegovi odlasci u džamiju predstavljali odricanje od vjere?" Rekao je, "Vidim na šta ciljate, ali ovo je nešto što zavređuje vremena a mi imamo obavezu i želim da studenti idu. Moramo da idemo." Iskoristio je svoj autoritet da studenti odu. Dok su odlazili većina ih je zastala kraj mene i prošaputala "Možemo li vas vidjeti kasnije?" Rekao sam, "Svakako."

Dakle, više ih nikada nijesam vidio, napokon duže vremena. Dvije godine kasnije bio sam pozvan na jedan prijem koji je organizovao jedan poznati teolog na zalasku karijere.

Vođe različitih denominacija bile su pozvane na sedeljku. Tako sam i ja došao. Bila je to neka vrsta male zabave. Bilo je propovjednika iz različitih crkava i volio sam se miješati sa njima jer jedini način da branite istinu je miješati se sa ljudima. Tako mi je prišao jedan afrikanac, Etiopljanin, "Pozanajete li me?" Rekao sam, "Ne. Napokon ne mogu se sjetiti." "Ja sam jedan od onih studenata koji su slušali vašu propovijed o suboti i nikad nijesam zaboravio tu subotu." Drugim riječima, to ga je mučilo. Ovo je bilo dvije godine kasnije. Rekao sam, "Da li ste jedan od one četvorice koji su kazali da bi me htjeli vidjeti kasnije?" "Da." "Zašto nijeste došli da me posjetite?" Odgovorio je, "Zato što kad smo se vratili natrag u razred rečeno nam je da ako odemo da vas posjetimo o tome će biti obaviještena naša denominacija a to bi naravno značilo gubitak posla." Pitao sam, "Da li si ikad razmišljao o ovom predmetu?" Rekao je, "Da, zbunjuje me." kazao sam, "Brate, sjeti se Pavla na putu za Damask kad mu je Hristos rekao 'teško ti je protiv bodila praćati se.' Nećeš imati mira dok ne kažeš Hristu: 'Gospode, šta hoćeš da činim?' I odgovor će postati očigledan."

Dakle, mi subotu moramo braniti u svjetlosti jevanđelja. Subota je upravo povezana sa jevanđeljem. Potrebno je da ovo rasčistimo. To je životno povezano sa Božjom spasavajućom aktivnošću u Hristu. Zato je svaki praznični dan, a ima ih sedam u Starom Zavjetu, koji ukazuje na obećanog Mesiju, bio označen kao dan subotnog počinka.

Pasha, Dan pomirenja, bili su nazvani subotom. Mi ih zovemo ceremonijalne subote. Nazvani su subotama jer su ukazivali na pokoj koji je Bog bio obećao u Isusu Hristu. Ovaj pokoj se ispunio u Hristu. U Mateju 11:28-30 je Isusova konstatacija, "Dodite svi koji ste umorni i natovareni." On ovdje nije govorio o fizičkom radu. Govorio je o Jevrejima koji su radili da bi išli na nebo i nijesu imali mira.

Kad je onaj mladić došao Isusu Hristu u Mateju 19:16 i rekao "Šta moram činiti da bih se spasao?" znate li šta je očekivao da će mu Hristos uraditi? Nadao se da će mu Hristos učiniti ono što neki od nas radimo jedni drugima. Potapšati ga po leđima i reći "drži se dobra." Ali Hristos mu to nije uradio. Hristos mu je rekao, "Ako želiš ići na nebo pomoću svoje dobrote, mjerački štap je Zakon." Mladić je rekao, "Držao sam ga odkako sam bio u osnovnoj subotnoj školi. Šta mi još ostaje da činim?" Isus je rekao, "Nijesi ga održao savršeno. Daću ti dokaz. Zakon kaže ljubi bližnjega svojega kao samog sebe. Voliš li bližnjeg svojega kao samoga sebe? Dokaži to. Uzmi svoje bogatstvo, razdaj ga siromašnima i slijedi me. Daću ti moje blago." Da li je poslušao? Ne. Onda se Isus obratio učenicima i iskoristio ovo kao ilustraciju. Ilustraciju možete razumjeti samo ako shvatate jevrejski um. Isus je rekao, "Vrlo je teško za bogataša otići na nebo. U stvari lakše je kamili proći kroz iglene uši, (ovo je bio Hristov humor) nego bogatome ići na nebo."

Želim da uzmete i pročitate Matej devetnaesta glava i pogledate reakciju učenika. Otkrićete da su bili zapanjeni Njegovom izjavom. Petar je rekao, "Ko se dakle može spasti?"

Zašto su bili začuđeni? Prema judaizmu, bogat čovjek se uvijek izjednačavao sa dobrim čovjekom. Drugim riječima, ako ste dobri, ako plaćate desetak, Bog će otvoriti vrata nebesa i dati vam sav novac koji želite; više nego može primiti vaš račun u banci. Njihovo jevanđelje bilo je "eros" jevanđelje. Ako ste dobri, Bog će vas učiniti bogatim. Siromašan čovjek je bio loš čovjek. Tako kad je Isus rekao da je teško bogatašu otici na nebo za njih je to bilo isto kao da je rekao da je teško za dobrog čovjeka otici na nebo. Ako dobar čovjek ne može ići na nebo, ko se može spasti? Šta je sa nama? Mi smo samo siromašni ribari. Zapazite Isusov odgovor: "Čovjeku je ovo nemoguće, ali Bogu je sve moguće." Bog može spasti grešnike.

Ljudi koji pokušavaju ići na nebo pomoću vlastitih djela su teško natovareni. Oni nemaju mira. Ima mnogo adventista koji pripadaju ovoj kategoriji. Oni nemaju mira. Nemaju radosti. Nemaju sigurnosti jer ne znaju da li će uspjeti. Stoga je njihovo držanje subote laž. Oni ne počivaju. Oni ne uživaju u šabatu. Njima je to neophodan zahtjev. Oni misle "Kad će se subota završiti pa da radimo što nam se sviđa, gledamo TV ili se zabavljamo."

Pošto u Americi nije grijeh putovati subotom, neki uzimaju auto i izlaze subotom na ugodan put. Usput, ako putujete po različitim zemljama u svijetu otkrićete da postoje velike razlike o tome šta je ispravno a šta pogrešno raditi subotom. I u našoj vlastitoj crkvi imamo

različita pravila kako držati šabat. Ako ste u Skandinaviji, subotom možete plivati. U Italiji, Bakokijevoj zemlji, subotom igrate fudbal. U Americi je to grijeh ali u Americi subotom možete putovati, što je grijeh u Africi. Tako ako imate prijem u Paskou (Pasco) u 19:00, a subota završava u 18:45, vi ćete putovati, i to nije pogrešno sve dok zabavu ne unosite u subotni dan. Ovo su neke stvari koje trebade zapaziti.

Subota je vitalno povezana ca jevandeljem. Isus je došao da nam da odmor. Da bi to razumjeli ne počinjemo sa subotom u vezi sa nama. Počinjemo sa subotom u vezi sa Bogom. Tu počinjemo. U protivnom grijesimo. Ako vam neko nekad kaže da držite jevrejski šabat, upitajte ga za jedan tekst koji to dokazuje. Subota ne pripada čovjeku. Da, načinjena je za čovjeka ali mu ne pripada. Ona pripada samo Bogu. Izlazak 20:10: "Sedmi dan je šabat Gospodu Bogu tvojemu." Kome pripada? Gospodu tvojemu Bogu. Izlazak 31:13: "Držite Moje subote." On nije rekao "ovo je vaša subota," nego "Moja subota." Isaija 58:13: "Moj Sveti Dan" koji je On označio kao "svetinju Gospodnju." Šabat pripada Bogu.

Božji šabat je Njegov sedmi dan koji je naš prvi dan. Reći ću vam ko mi je otvorio oči za ovo. Nije to bio neki adventistički pisac nego jedan vrlo liberalni teolog po imenu Karl Barth. On je taj koji mi je otvorio oči za istinu da je šabat Božji sedmi dan ali naš prvi dan. Pod tim ne podrazumijevam našu nedelju. Bog je potrošio šest dana u radu, stvaranju, i u sedmi dan počinuo. Kojeg dana je od tih šest stvorio čovjeka? Šestog dana. On je prvo stvorio Adama. Zatim je od njega zatražio da imenuje životinje, davši mu tu privilegiju. Zatim je stvorio Evu. Čovjek nije potpun bez Eve, dragi moji. U stvari, u *Living Bible* stoji da je Adam po stvaranju Eve rekao "To je to."

U kom trenutku šestog dana su ljudi u množini, dakle Adam i Eva, stvoreni? Na početku, sredini ili na kraju dana? Na kraju. Koji je onda bio prvi dan koji je čovječanstvo u Adamu provedlo na zemlji? Sedmi dan ili šabat. Znači Božji sedmi dan je bio čovjekov prvi dan. Ovo je nešto vrlo važno. Bog je radio sedam dana i počinuo u sedmi dan. Čovjek nije počeo sa radom. On je počeo odmorom a zatim je imao šest radnih dana.

Za Adama je šest radnih dana bilo jednostavno uživanje u onome što je Bog stvorio za njega. Drugim riječima, Bog radi a zatim odmara a vidjećemo zašto je počivao. Ali čovjek ne počinje sa radom. On otpočinje odmaranjem a kad čovjek počiva na Božji šabat to označava njegovo prihvatanje onoga što je Bog uradio za njega. Tako u terminima jevandelja mi prvo primamo pravednost vjerom a zatim pokazujemo Njegovu pravednost djelima.

Pogledajte Efescima 2:8,9. Ovo je jedan od omiljenih tekstova za evandelike i takođe odličan tekst: "Jer milošću ste spaseni kroz vjeru i to nije od vas, dar je Božji." Vjera je naš odgovor na njega. Da, dar je taj koji gradi odgovor pa je u izvjesnom smislu i ona dar, ali se ta riječ ovdje odnosi na milost. "Ne od djela da se niko ne pohvali."

Spasenje je dar bez djela. U ovom daru želim da nešto uočite u desetom stihu: "Jer smo Njegov posao, sazadani u Hristu Isusu za dobra djela, koja Bog naprijed pripravi da u njima hodimo."

Znači kad primamo Hrista mi primamo i ono što nam je Bog priredio a to su dobra djela. Ta dobra djela nas ne spasavaju. Ona su dokaz da smo primili Hrista a Hrista smo primili ne djelima već počivanjem na Božji dan. To je priznanje vjere! Bog prvo obavi posao a zatim odmara. Mi ne počinjemo sa radom već sa odmorom. Zatim radimo a taj rad je jednostavno manifestacija onoga što smo već primili. Matej 5:14: "Vi ste svjetlost svijetu." "Vi" je u množini u originalu a "svjetlost" u jednini. Stoga se svjetlost odnosi na Hrista.

U jevandelu po Jovanu, Hrist kaže: "Ja sam svjetlost svijetu." On govori vjernicima "Vi ste svjetlost svijetu," koje znači "Primili ste Me počinkom u Meni i sada postali svjetlost svijetu. Vi ste mnogi ali ste samo jedna svjetlost."

Kad pjevamo pjesmicu "Ova moja mala svjetlost," svjetlost nije mala. Sud je mali ali svjetlost je velika – Isus Hristos! U Mateju 5:16 Isus nastavlja govoreći: "Neka se sjaji vaša svjetlost da ljudi mogu vidjeti vaša dobra djela i slaviti (ne vas, ne vašu denominaciju već) Oca vašega koji je na nebesima." To je najveći dokaz koji je Isus ikad dao da je On bio Mesija.

Kad ga je Filip pitao u Jovanu 14, "Pokaži nam Oca," Isus je odgovorio "Filipe, toli-

ko sam vremena s vama i još ne vidjeste Oca? Koji vidje mene vidje Oca. Ako mi ne vjerujete, vjerujte djela radi jer djela koja ja činim ne činim ja nego Otac koji nastava u meni. On je taj koji tvori djela.” Znači cijeli svijet mora vidjeti ne kako smo dobri vi i ja ili kako je dobra crkva ili neka druga organizacija. Dođite u treći svijet i vidite šta se tamo radi. Ono što svijet treba da vidi je Hrstos u vama nad slave. Jedini način na koji to možete postići je ako počivate u Njemu. Vi otpočinjete primanjem Hrista. I usput, kad primate Hrista On vam daje mir, On vam daje sigurnost ali vas takođe čini i svjetlošću svijetu. Napokon čini vas oruđem.

Božji sedmi dan je naša subota. Molim vas nemojte koristiti kalendar da biste to dokazali. Kalendar nije napisao Bog niti neka nadahnuta ličnost pa ako svijet mijenja subotu za nedjelju to je njihova stvar. Ali nikad ne koristite kalendar da bi nešto dokazali. Današnja Engleska Biblija i “Good News” Biblija uzimaju datum Biblije i daju ga modernom svijetu. Petak se pominje kao dan kad je Hrist umro, a šabat, ne koristi se riječ subota (Saturday na engleskom – prim.prev.), već šabat kao zapovijest Božju. Tako možete koristiti tu Bibliju da dokažete da je Hristos umro u petak i da je subota autoritativna.

Šabat je fokusna tačka u Bibliji od koje se računaju svi ostali dani. Matej 28:1: “A po večeru subotnom na osvitak prvoga dana nedjelje.” Tako kaže naš prevod. Ali riječ “nedelja (sedmica)” se uopšte ne pojavljuje u Novom Zavjetu. Ono što taj tekst zaista kaže je “Na kraju šabata kad poče naginjati prema prvini od šabata.” Tako stoji na grčkom. Na engleskom to nema smisla. Svaki dan u sedmici je mjerjen šabatom. Nedjelja je nazivana prvinom šabata ili prvim danom nakon šabata. Ponedeljak je nazivan drugim danom posle šabata, utorak trećim, srijeda četvrtim, četvrtak petim a petak “danom pripreme.” Pripreme za što? Ne za banket već pripreme za šabat. Vidite, šabat je središna tačka. Oni nijesu imali riječi kao što mi imamo za nedelju, ponеделјак itd. Zbog nerazumijevanja izvornog teksta “prvine šabata” prevod kaže “prvi dan nedelje.”

Ovo vam dajem iz razloga što ima nekih hrišćana laika, ne ljudi koji su išli na seminar i čitali grčki u *Interlinear Greek Bible*, koji čitaju da je nedelja nazvana prvinom šabata i kažu “Evo i Biblija naziva nedelju šabatom.” Oni iskrivljaju taj tekst jer ne znaju jezik. Jednostavno im kažem da idu svom pastoru koje je učio grčki i pitaju ga da li u to vjeruje a ako vjeruje treba se opet vratiti na seminar. To nije ono što grčki podrazumijeva. Grčki podrazumijeva prvi dan nakon šabata. Zapamtite da je šabat bio središna tačka čak i u Novom Zavjetu. Sve se njome mjerilo.

Sada ćemo vidjeti zašto se Bog odmarao sedmog dana. Da li je bio umoran? Da li mu je bila potrebna pauza? Ne. Zašto je onda odmarao na šabat? Evo mišljenja još jednog evangelističkog naučnika. Zove se Šefler (Schefler). “Zašto je Bog počivao? Jer je ono što je stvorio bilo apsolutno savršeno. Nije se moglo ništa dodati. Njegovo stvaranje bilo je briljantno, divno, bez zamjerke i savršeno. On nije odmarao zato što je bio umoran. Počivao je iz dva razloga:

1. Ono što je stvorio bilo je savršeno.
2. Ono što je stvorio bilo je kompletno.

Bog je vidio da “dobro bješe veoma.” Bilo je savršeno. Idemo na Postanje 2:1-3: “Tako se dovršiće nebo I zemlja I sva vojska njihova.” Tako ne možete nešto dodati na Božje stvaranje niti ga možete poboljšati jer je bilo kompletno. Bilo je savršeno. Bilo je okončano. “I svrši Bog sedmog dana svoje djelo koje načini I počinu u sedmi dan od svih svojih djela koja učini.” Molim vas da zapamtite da je On počinuo u sedmi dan jer je bilo sve završeno. Dakle želim da zapazite kako ovaj naučnik to prmjenjuje na jevanđelje:

Krst Hristov je potpuno, efektivno i cjelovito okončao ono što nam je potrebno za spasenje i nema ništa što mu možemo dodati, bez obzira koliko uporno pokušavali nemoguće je da sebe učinimo prihvatljivijim Bogu. Naša sudska i vječni život ne mogu biti izvjesniji. Nema ništa što možemo dodati nakani spasenja ili poznanju Božjemu ili postajanju onoga što Hrist želi da budemo. Spasenje koje je Bog pripremio u Hristu takođe je bilo savršeno.

Evo jedne ilustracije koja reklamira tu knjigu. “Nedelja je novi dan bogosluženja koji je odabran kao komemoracija jedinstvenog istorijskog događaja spasenja smrti i vaskresenja Hristova.” To je osnovno učenje Hrišćanske crkve. Nedjelja se drži da podsjeća na

bogosluženje. I usput, kad se rana crkva suočila sa ovim problemom i od nje bio zatraženo da to dokaže iz Pisma, imali su jedan tekst, Malahija 4:2. Sjetimo se da su hrišćani optuživani za obožavanje sunca. To je tačno ali oni su se pokušavali odbraniti. Evo tog teksta: "Ali tebi koji se bojiš mog imena zasjeće Sunce Pravednosti sa zdravljem na svojim krilima." Molim vas da zapazite kako se speluje riječ "sunce" (Sun). Ne S-O-N već S-U-N. Izlazak sunca takođe ukazuje na Hrista. Stoga nedelja predstavlja ustajanje Hrista iz groba. Vaskrsenje. A to je ono što donosi iscijeljenje.

Želim da se vratimo našem proučavanju svetinje. Predvorje je bilo načinjeno od dva pravougaonika, istočnog i zapadnog. Istočni pravougaonik predstavlja Hristovu zemaljsku misiju a zapadni Hristovu nebesku misiju.

Evo jednog pitanja. Kad je počela zemaljska misija? U kojem trenutku? U trenutku kad je Hristos rođen na ovom svijetu On je otpočeo svoju zemaljsku misiju. Kad se završila zemaljska misija? Na krstu ili vaskrsenjem? Kad je izvojevano naše otkupljenje? U kojem momentu? Kad je Hristos umro na krstu ili kad je ustao iz mrtvih? Novi Zavjet je jasan. Stedman kaže da je događaj koji nam je naše spasenje priveo kraju bio krst. Imajte ovo na umu. Znači krst je taj spasonosni događaj. Tada je On okončao svoju zemaljsku misiju, koja je počela rođenjem a završila na krstu. U koji dan je On umro? Znate li kako ga zove Hrišćanska crkva? Oni ga ne zovu petak. Zovu ga Veliki Petak. Zašto Veliki Petak? Isus je umro na krstu i tada je okončan dan našeg pomirenja. Da li je Hrist ustao istog dana? Ne. Koji je bio sledeći dan? On je odmarao od svog svojeg djela. Zašto? Jer je bilo završeno, kompletno. Ne možete mu nešto dodati ili ga poboljšati. Ono je završeno!

Ali On je ustao iz mrtvih da ispunji svoju drugu misiju. Vaskrsenje je početak druge faze koje je Njegova nebeska služba. On je neće završiti dokle ne položi sve neprijatelje pod svojim nogama. U Isaiji 66 čitam da kad to uradi od subote do subote dolaziće svako tijelo da mu služi.

Subota ukazuje na završeni posao bilo da se radi o stvaranju, otkupljenju ili novom stvaranju koje je obnovljenje. To je okončan posao. Bog je pripravljač. Čovjek je primalac. Da bi uživao u stvaranju Adam je morao ući u Božji pokoj. A kad ulazite u ovaj pokoj konačni pokoj vam je obećan jer Bog će završiti djelo koje je otpočeo kroz Isusa Hrista. Tako subota simbolizuje Božje dovršeno djelo u Isusu Hristu. To je značenje šabata.

Glava 9

Hristos istinski subotni počinak (nastavak)

Jevrejima 4:1-13

Nastavljamo sa proučavanjem Jevrejima 4 gdje je apostol Pavle poistovjetio vjeru u jevanđelje sa ulaskom u Božji pokoj, koje je šabat. Drugim riječima, šabat je ovdje u Jevrejima 4 povezan sa jevanđeljem. Odvojićemo još tri ili četiri poglavљa na ovo jedno pitanje jer ovo je istina za koju je Bog pozvao ovu crkvu da je iznese svijetu. Potrebno je da se s njome uhvatimo u koštac.

Prvo ćemo se osvrnuti na ono što smo pokrili o ovom predmetu a zatim sagledati značenje Božjeg šabata za čovjeka. Imamo četiri važna područja koja pokrivamo. Prvo je značenje šabata Bogu. Zatim ćemo razmotriti značenje šabata čovjeku. Onda dolazi na red sukob subota/nedelja i konačno značenje šabata u odnosu na zakon. Zasebno ćemo se baviti svakim područjem. Da pogledamo značenje šabata za Boga.

1. Vidjeli smo da šabat pripada Bogu. Ako vam neko kaže da držite jevrejski šabat sve što imate uraditi je da zatražite jedan tekst, ali im ne dopustite da se koriste sa *Living Bible* jer tamo ima jedan iskaz koji kaže da šabat pripada Jevrejima. *Living Bible* je parafrazirana. Ako se služite prevodima kao KJV, ARV, NIV itd, nema nijednog teksta koji kaže da subota pripada Jevrejima. Uvijek stoji da subota pripada Bogu.

2. Vidjeli smo da je Božji šabat Njegov šabat. To je krajnje važno. Bog je radio koliko dana? Šest dana. Zatim se odmorio sedmog dana. Ovaj sedmi dan nije naš subotni dan. To je Božji subotni dan. Kojeg dana je Bog stvorio čovjeka? Šestog dana. Tako je prvi dan koji je Adam otvočeo na ovom svijetu, i molim vas zapamtite da riječ "Adam" znači čovječanstvo, bio Božji subotni dan. Tako smo otvočeli sa šabatom a sledećih šest dana za Adama je bilo jednostavno uživanje u onome što je primio od Boga. Znači mi ne počinjemo sa radom. Bog otvočinje sa radom a zatim odmara. Mi počinjemo odmaranjem u Bogu a zatim uživamo u onome što je Bog obezbijedio. To je krajnje važno u terminima jevanđelja.
3. Šabat je središna tačka Biblije od kojega se računaju svi ostali dani. Izraz "prvi dan nedelje" ne postoji u grčkoj Bibliji. To je samo prevod u našoj Bibliji. Nedjelja se pominje kao "prvina šabata." To znači prvi dan posle subote. Tako će ponедјeljak biti drugi dan nakon šabata, utorak treći, itd. Kad dođemo do petka on se naziva danom pripreme. Pripreme za subotu. Svi dani u sedmici su se identifikovali na osnovu jednog dana – šabata. Šabat je fokusna tačka sedmice.
4. Božji šabat ukazuje na Njegovo svršeno djelo, koje je savršeno i kompletno. Drugim riječima, Bog nije počivao u subotni dan zato što je bio umoran ili mu je bila potrebna pauza već što je Njegovo djelo bilo završeno. Do sada smo to pokrili.
5. Ko je izgovorio riječ koja je stvorila ovaj svijet? Ko je kazao "Neka bude svjetlost"? Da li je to bio Hristos? Ili je to bio Otac ili možda Sveti Duh? Ili sva trojica? Hristos je govorio. Novi Zavjet je apsolutno jasan o tome. Ne možemo čitati sve tekstove ali pogledajmo neke od njih. Jovan 1:3. Dakle, Jovan predstavlja Hrista kao Riječ. On je Riječ Božja. On je pisana Riječ i On je izgovorena Riječ. Ovdje Jovan uvodi Hrista kao Riječ koja je bila sa Bogom i koja je bila Bog. Pogledajte treći stih: "Sve je kroz nju postalo i bez nje ništa nije postalo što je postalo." Tako je Hristos izvor našeg stvaranja. Evo i drugih tekstova koji kažu isto: Efesima 3:9, Kološanima 1:16, Otkrivenje 3:14.

U Otkrivenju 3:14 stoji: "Ovako govori Amin, svjedok vjerni i istiniti, početak stvorenja Božjega." Ima ljudi, uključujući neke od naših pionira, koji su pogrešno shvatili ovaj tekst. Među njima su bili Vagoner (Waggoner), Prescot (Prescott) i Jakov Vajt (James White) i zato smo bili pozanati kao poluarijanci koji su vjerovali da je Hristos imao početak. Sestra Vajt ih je ispravila. Imamo taj iskaz u Čežnji vjekova: "U Njemu je bio život, prvobitan, nepozajmljen i nenaslijeden." Bila je to korekcija ove zamisli. Na grčkom ne стоји "On je početak stvaranja" već "On je izvor stvaranja." Ovo nije problem među adventističkim naučnicima. Oni se slažu jer je to jasno iz originalnog jezika.

Hristos je stvoritelj. Ako je On stvoritelj, ako je On Onaj koji je uradio to djelo onda šabat pripada kome? Hristu. Zato je u Marku 2:28 On rekao da je "Sin čovječiji gospodar od subote." Zašto se identifikovao kao Gospodar od Subote? Jer je On izvor stvaranja. Hristos je ne samo stvorio ovaj svijet i dao nam ga već nas je i iskupio. Tako je On oboje, Stvoritelj i Otkupitelj. Rimljanima 3:24; 1 Korinćanima 1:30; Galatima 3:13; Kološanima 1:14; Titu 2:14; Jevrejima 9:12; 1 Petrova 1:18; Otkrivenje 5:9. Dakle Hristos je Gospodar subote (pokoja) – Marko 2:28; Luka 6:5; Otkrivenje 1:10.

Tako kad je Jovan rekao "bijah u viziji na Gospodnji dan" on se poziva na dan koji pripada Hristu. Zato što su Jevreji odbacili Hrista njima je još uvjek bio potreban ulazak u Božji subotni pokoj. Da li su Jevreji držali šabat? Da. Da li je to bio pravi dan? Da. Da li su prihvatali Gospoda od subote? Ne. Šta je dakle bilo važno, dan ili vlasnik dana? Gospodar dana je ono što taj dan čini važnim. Bez Gospodara dana on postaje beznačajan. Nikad nemojte odvajati šabat od Hrista našeg Spasitelja. Doći ćemo do značaja Božjeg šabata i tada ćemo se pozabaviti njegovom važnošću. Sada prelazimo na sledeću fazu našeg proučavanja koje je značenje Božjeg šabata za čovjeka. Bog je radio šest dana. On je stvorio ovaj svijet. Da li ga je stvorio za sebe? Ne. Da li je napravio jedno proširenje? Da li je Bog napravio nebo tako malim da mu je trebalo proširenje kad je stvarao svijet? On je svijet načinio za čovjeka, ne za sebe. Podsjetimo se šta Bog kaže u Postanju 1:26-28: "Hajde da stvorimo čovjeka i da

mu damo vlast nad svemu stvorenom.” Tako je Bog čovjeku dao vlast.

Koliko je Adam pomogao Bogu u stvaranju svijeta? Šta je Bog dobio od Adama. Ništa. Bog nije Adama stvorio prvog dana i onda mu rekao, “Stvoricu svijet za tebe a pošto je on za tebe, potrebna mi je tvoja pomoć.” Avraam je primio obećanje da će mu Bog dati sina i da će se kroz njega blagosloviti svi narodi. Deset godina poslije tog obećanja Sara je došla Avraamu i rekla, “Znaš, Bog je dao obećanje ali mu je potrebna pomoć.” I Avraam je rekao, “Mislim da si u pravu jer evo već je prošlo deset godina a mi nemamo djeteta i starimo.” Da li je Bog prihvatio Avraamovu pomoć? Ne. Molim vas čitajte Galatima 4:4. U jedno sam siguran. Kad Avraam ode na nebo i razmotri istoriju Bliskog Istoka i bliskoistočne krize, jer sve je to bila njegova greška, roniće suze. “Šta sam učinio!”

Kad je Adam došao Bogu prve subote, došao je praznih ruku. Nije imao ništa da donese. Nije mogao ništa da uradi jer je ta subota bila prvi dan života posle stvaranja. Stoga čovjek nije dao nikakav doprinos stvaranju već je bio samo primalac. Šta je Bog učinio sa šabatom? On nije samo počivao u subotu nego je i posvetio. Postanje 2:3. Šta znači riječ “posvetiti”? Odvojiti za svetu upotrebu. To je značenje posvećenja. On je odvojio za koga? Za čovjeka ili za sebe? Za čovjeka.

Danas ima nekih naučnika koji kažu da se riječ “šabat” ne pojavljuje do izlaska. Ali pojavljuje se “istina.” Kako znam da se “istina” odnosi na šabat? Kakav je razlog Bog dao za držanje četvrte zapovijesti? Stvaranje. Taj argument da se šabat ne pojavljuje do izlaska im je vrlo slab. Bog je posvetio šabat za svetu upotrebu za koga? Za čovjeka. Zašto? Molim vas nemojte kazati da čovjeku treba odmor. Nikad ne smijemo projektovati svoje probleme na Boga.

Mnogi ljudi prilaze suboti petkom naveče i kažu, “Čovječe, drago mi je što je subota tu. Život je bio tako naporan ove sedmice i sada se mogu relaksirati.” Da li ste to čuli? Dobro, to je istina. Ali kad je Bog stvorio šabat čovjek je bio savršen. Nije znao šta znači biti umoran. Da li sam u pravu?

Tako je subota imala duhovno značenje. To je bio zavjet između Boga, pripravljača, i čovjeka, primaoca. Ovaj zavjet je načinjen prije pada i stoga je imao stalno značenje i duhovno značenje. Šta podrazumijevam pod “stalnim značenjem”? Da Adam nije sagriješio, da li bi mi danas još uvijek držali šabat? Da. Držali bi šabat jer nije bila privremena ustanova. Bio je to stalni aranžman. Zapamtite da je subota bila nešto duhovno i nešto permanentno. Tek nakon pada subota ima duhovno značenje. Zato u Ponovljenom zakonu Mojsije kaže Jevrejima da ih je Bog oslobođio iz Egipta moćnom rukom i podignutom mišicom i toga radi dao im subotu. Zapazite da Mojsije primjenjuje šabat na jevangelje. Dopustite mi da pročitam tekst iz 5 Mojsijeve 5:15: “I zapamti da si bio sluga u zemlji Egipatskoj, i da te Gospod Bog tvoj izvede otuda moćnom rukom i podignutom mišicom: zato ti Gospod Bog tvoj zapovijedi da držiš subotni dan.”

Šabat je životno povezan sa jevangeljem kroz naše oslobođenje od grijeha. Nakon pada Bog je dao suboti posebno značenje. Zašto? Pad je uništio značenje subote jer je grijeh okretanje od zavisnosti od Boga na zavisnost od sebe. Isaija 59:2 kaže da vas vaši grijesi razdvajaju od Boga. Postanje 3:19 je dobar tekst. Šta je Bog rekao Adamu nakon pada. “Od sada ćeš jesti hleb sa znojem lica svojega.” Prije toga je Bog radio za Adama. Kad čitate o Edemskom vrtu tamo stoji da je Bog bio taj koji ga je zasadio za Adama. Sada Bog kaže, “Od sada ćeš jesti hleb sa znojem lica svojega.” To znači nećeš imati odmora. Tako pad uništava značenje šabata.

Odnos stvorenje/stvoritelj imao je uvijek biti odnos potpune zavisnosti. Bog nikad nije stvorio čovjeka da živi nezavisno od Njega. Zato je Isus rekao “bez mene ne možete činiti ništa.” Ovo takođe moramo primijeniti u odnosu na spasenje. Ja sam čokot, vi ste grane. Stojte u Meni i Ja u vama. Tako je bilo uvijek. Znači kad je Adam sagriješio on je otisao od Božje zavisnosti. Da bi obnovio subotni pokoj za čovjeka Isus je došao da opet radi. On je rekao “Moram raditi za svog Oca.” Koji je bio zadatak što mu je Bog dao da izvrši? Da na spase.

Sada dolazi veliko pitanje. Kada nas je Isus iskupio? Kad je Hristos rođen, to rođenje

uključuje začeće i ostalo, On je otpočeo svoje spasenje. Dao sam vam Matej 1:21. Marija i Josif su bili upućeni da kad se nazovu dijete kad se rodi Isus jer će “On spasti svoj narod od njihovih grijeha.” Riječ “Isus” znači Spasitelj. Kad je Hristos stvarno iskupio ljudski rod? U kom trenutku Njegove zemaljske istorije? Na krstu ili vaskrsenjem? Svi hrišćani se slažu da je to bilo na krstu. Zašto je Veliki Petak nazvan “velikim”? Pogledajte Jovan 17:4 gdje Hristos kaže “Svrših posao koji si mi dao da radim.” Takođe u Jovanu 19:31 na krstu kad je uzviknuo “Svrši se.” Tako naše spasenje sačinjavaju dva određena Hristova zadatka. Ovaj se naziva Hristova zemaljska misija.

Svetinja je bila napravljena od dva pravougaonika – zapadni predstavlja Hristovu nebesku misiju a istočni predstavlja Njegovu zemaljsku misiju. Za naše spasenje potrebno je oboje. Njegova zemaljska misija je počela rođenjem a završila se na krstu. Na krstu je Isus postao Spasitelj svih ljudi. Ima mnogo tekstova u Novom Zavjetu koji to potvrđuju tako da tu nema problema. Vaskrsenjem je počela druga služba koja je nebesko poslanstvo i ona se neće završiti do Nove zemlje kada On polaže svoje neprijatelje pod noge. Između krsta i vaskresenja je šabat. On je završio svoj prvi zadatak i počinuo. On će završiti ovaj zadatak i počinuti. Tako subota u kontekstu otkupljenja ukazuje na dvije stvari, dovršeno iskupljenje i dovršeno obnovljenje.

Dakle mi kad držimo šabat činimo dvije stvari – osvrćemo se na našu sigurnost u Hristu, završeno otkupljenje, i gledamo naprijed na obnovljenje. Tako je subota dan radosti jer ukazuje natrag na krst koji je okončao naše iskupljenje i upućuje nas na blaženu nadu koja nam je data o obnovi ove zemlje. Zato u Isaiji 66:23 stoji “Od subote do subote svako tijelo će dolaziti da mi se pokloni.” Tada će subota ukazivati na završeno djelo. Koliko je čovjek doprinio našem otkupljenju u Hristu? Ništa! Ova otkupljenje čine dvije faze - činjenje Hristovo koje zadovoljava pozitivne zahtjeve zakona i smrt Hristova koja ukazuje na pravednost zakona. Tako je svojim životom i smrću Hristos udovoljio svim zahtjevima zakona u terminima našeg spasenja.

Tako i ovo ima dvije faze – svakodnevnu koja je stalno posredovanje i godišnju kad će On izbrisati grijeh i uvesti vječnu pravdu. Tako imate po dvije faze ovdje i tamo, ali šabat dolazi nakon što je On završio drugu fazu. Zadatak je završen i On počiva.

Tako mi ovdje, počevši od dana pomirenja, moramo držati šabat jer radosno očekujemo šta? Njegov dolazak i obnovljenje. Tako se subota mora obnoviti u poslednjim danima zbog jedne ključne činjenice. Njegov drugi dio službe privodi se kraju. Mi gledamo unaprijed i gledamo unatrag. O tome će još biti riječi u sledećem poglavlju kad budemo razmatrali pitanje subota/nedelja. U Mateju 11:28 Isus je rekao: “Dođite svi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti.” Šta je to Hristos uradio zbog čega sada ljudi mogu ulaziti u Njegov pokoj? Zapamtite, pad je uništio značenje subote. Šta ju je obnovilo? Hristov otkupiteljsko djelo. Tako oni koji vjeruju u jevandelje ulaze u Njegov pokoj. Šta je Njegov pokoj? To je sigurnost opravdanja vjerom da imamo mir sa Bogom. Nema više potrebe da bježimo od Boga. Mi imamo mir! Dakle, jevandelje nas je okrenulo subotnom pokolu.

Okrenite Jevrejima 4:9 gdje Pavle kaže da Jevreji još uvijek trebaju ulaziti u Božji pokoj. Još uvijek je potrebno da drže subotu. Sada pogledajte 10 stih: “Jer koji uđe u pokoj Njegov, i on počiva od djela svojih, kao i Bog od svojih.”

Kad vjerujete jevandelje vi prestajete od svojih djela baš kao što je Bog prestao od Njegovih. Otkupljenje koje je Hristos ovdje izvojevao je bilo savršeno ali da li je ono gotovo? Molim vas pogledajte Rimljanima 5:11: “Radujemo se jer smo već primili pomirenje.”

Mi smo pomireni smrću Njegovog Sina. Koliko smo doprinijeli ovom Hristovom iskupiteljskom djelu? Ništa. Da li je Hristovo djelo bilo savršeno? Da. Da li je ono zavšeno? Da. Možemo li mu nešto dodati? Ne. Možemo li ga poboljšati? Ne. Tako kad ulazite u Njegov pokoj molim vas ne pokušavajte popraviti svoj položaj pred Bogom svojim vlastitim djelima. Jevrejima 4 glava se ne bavi djelima kao rodovima spasenja nego u terminima sredstva spasenja. Možete li nešto dodati pravednosti koju primate u Hristu? Ne. Možete li je unaprijediti? Ne. Šta se događa ako to činite? Čitajte poslanicu Galatima naročito poglavlje 3:3: “Počestete dobro u Duhu a sad pokušavate postati savršeni u tijelu.”

Pogledajte Galatima 5:4: "Vi koji pokušavaju postati pravedni pomoću zakona otpadoste od milosti." Molim vas da ne pokušavate dodati pravednosti koju primate u Hristu. Ona je savršena i ona je dovršena. Stoga će onaj koji je ušao u Božji pokoj prestati od djela iskupljivanja samog sebe baš kao što je Hrist prestao od svojih djela. Zašto je Hrist prestao da obavlja svoj dio? Jer je on bio kompletan. Jevrejima 9:28: "Tako se i Hristos jednom prinese, da uzme mnogijeh grijeha; a drugom će se javiti bez grijeha na spasenje onima koji ga čekaju."

Šta Pavle podrazumijeva pod izrazom "bez grijeha?" On drugi put neće doći da da svjetu još jednu priliku. On neće doći drugi put da da završi posao koji je ostao neurađen. On se već bavio problemom grijeha. Kad dođe po drugi put On će doći da da što? Stvarnost tog djela koje je okončao. On drugi put neće doći da se bavi problemom grijeha. On je to uradio jednom žrtvom. On je zauvijek posvetio one koji se posvećuju. Jevrejima 10:14. Ovo djelo je završeno. Ono mi daje mir i sigurnost. Tako subota postaje uživanje. Uživam u suboti jer se mogu suočiti sa realnostima života sa sigurnošću jer znam kome vjerujem. Hristos je moja pravednost!

Ako pokušavate dodati ovome, što đavo želi, u tom trenutku otpadate od milosti i nemate prava držati subotu. Oni koji drže subotu su ušli u Njegov pokoj. Njegov pokoj ukazuje na savršeno i okončano djelo. Zato vas molim da ne dajete suboti legalističko značenje. Dajmo joj jevanđeosko značenje i svijet će vidjeti da je subota životno povezana sa jevanđeljem.

Glava 10

Hristos istinski subotni počinak (nastavak)

Jevrejima 4:1-13

Naša sledeća dva poglavlja su vrlo važna jer će razmatrati šabat kao pitanje poslednjeg vremena. Kao adventisti znamo da će u poslednjim danima fundamentalno pitanje biti subota. Zašto će biti tako? Šta je to tako posebno u vezi sa subotom da ona mora postati centralno pitanje u poslednjim danima?

U ovom poglavlju razmatraćemo sukob subota/nedelja. U našem sledećem poglavlju razmatraćemo subotu u odnosu na zakon. Potrebno je da znamo u našem svjedočenju gdje će ovo problem biti usmјeren tako da možemo predstaviti subotu na način koji će pomoći ljudima kojima svjedočimo. Do sada smo vidjeli dvije stvari. Pod jedan, subota pripada Bogu. Ona pripada Bogu jer je On taj koji je stvorio ovaj svijet i koji nas je iskupio. Subota ukazuje na Njegovo savršeno i okončano djelo. Ona je Njegov dan jer On je uradio to djelo. Zašto je dakle držimo? Zato što je to što je On uradio bilo za nas. Tako je subota za čovjeka ulazak u Njegov pokoj. To je prihvatanje raširenih ruku tog divnog dara spasenja i buduće obnove.

Ako idete u Afriku i ponudite im poklon oni će učiniti nešto što će vas možda iznenaditi. Jasno da ako vam dajem nešto na dar vi ćete ispružiti ruku i uzeti ga. Ali oni će koristiti obje ruke.

Moja žena mi neće zamjeriti ako vam ispričam jedno lično iskustvo iz Afrike. Kad smo prvi put išli tamo bio je jedan starac koji je prodavao drangulije gore u planinama gdje je bilo hladno. Drhtao je. Tako mu je moja žena dala čašu toplog kokoa a on je ispručio obje ruke i zgrabio čašu. Ona je rekla, "Ne. Jednu ruku," zato što u njenoj kulturi u Engleskoj ako pružate obje ruke to govori da ono što dajete nije dovoljno. Konačno iz zbuđenosti uradio je to. Morao sam joj objasniti da u afričkoj kulturi nikad ne prihvivate stvari jednom rukom. To je protiv njihove kulture. Čak ni cvijet. Kad nešto uzimaju sa obje ruke oni kažu "hvala." To je značenje tog gesta. Tako i mi kad počivamo subotom kažemo "hvala" kome? Bogu za sve što nam je uradio. Tako subota ukazuje na čovjeka jer to je zavjetni ugovor između svetog Boga i grešnog čovjeka da će On obezbijediti sve naše potrebe.

Vidjeli smo da kad se čovjek okrenuo od zavisnosti o Bogu da u cijelosti zavisi o sebi, za posledicu je imao raditi za svoj opstanak i tako je dan odmora postao neophodan. Kad je Adam sagriješio ne znamo koji je to bio dan, ali je on prekršio taj zavjet. Kako znam? Jer je u Postanju 3:19 Bog rekao "od sada ćeš jesti hleb sa znojem lica svojega." Tako se Adam okrenuo od zavisnosti o Bogu na zavisnost o sebi samome. On se okrenuo od zavisnosti o Stvoritelju na zavisnost o stvorenju, o sebi. U trenutku kad je to uradio otkrio je da se umara i da mu je potreban dan od odmora i nedelja je postala čovjekov šabat. Ne govorim o hrišćanima koji drže nedelju. Govorim o čovjeku u svijetu, ljudskom rodu. Ne da bi označio savršeno i okončano djelo već je čovjeku odmor bio potreban zbog fizičke i mentalne nužnosti.

Danas je nedelja međunarodni dan odmora ustanovljen od strane internacionalne radničke unije. Gdje god idete po svijetu nedelja je zvanični dan odmora. Čak i u muslimanskim zemljama, u hinduističkim zemljama to je zvanični dan odmora. Ne govorim o vjerskom danu od odmora već o zvaničnom danu odmora.

Biblija otkriva da na kraju Bog dijeli ljudski rod u dvije kategorije. Mi svijet dijelimo na nacije, plemena i svakovrsne kulturne stvari. Bog to prihvata ali konačno On dijeli ljude u dva tabora. To je sve. Biblija ih dijeli na više načina, ovce i jarce, desnu i lijevu ruku, ali glavni termin koji se koristi je "carstvo Božje" nasuprot "carstvu ovoga svijeta." Carstvo Božje je pod Hristom a carstvo ovoga svijeta je pod Sotonom. U 1 Jovanovoju 5:19 čitamo ove riječi: "A znamo da smo mi od Boga, (koji mi? Vjernici) a cijeli svijet leži u zlu." KJV kaže "u zlu" ali ne i original. U originalu stoji "u zlome" što znači pod Sotonom.

Okrenite Jovan 15:19: "Da ste od svijeta, svijet bi ljubio svoje; ali pošto nijeste od svijeta, nego vas ja izabrah od svijeta, zato svijet mrzi na vas." Jednom ste pripadali svijetu ali sam vas pozvao na pripadnost mom carstvu i zato što postoji neprijateljstvo između Hrista i Sotone, uvijek će postojati neprijateljstvo između Božjeg carstva, crkve, tijela Hristova i svijeta. Tako ovdje imamo dva carstva. Otkrićemo da svako od ova dva carstva ima glavni grad. Oba carstva imaju dane od odmora. Glavni grad svijeta je Vavilon a glavni grad Božjeg carstva je Jerusalim. Ne izraelski Jerusalim nego Jerusalim odozgo.

Prelazimo na broj dva. Pošto je čovjek stvoren i kao duhovno biće njegov odlazak od Boga k sebi samome je takođe značio napuštanje služenja Bogu i prelazak na služenje sebi. Val na hebrejskom jednostavno znači "Gospod." Ko je Gospod? Ne Bog nebeski već ono što sam ja odredio da bude Gospod. Rimljanima 1:18-32. Ovaj pasus je ono što mi nazivamo solidarni pasus. Pavle govori o ljudskom rodu ali ako ga pažljivo razmotrite možete zamijeniti riječ "njima" za riječ "Adam." To je upravo ono što se dogodilo Adamu u padu. Idemo na Rimljanima 1:18: "Gnjev Božji se otkriva sa neba protiv svake bezbožnosti i nepravednosti ljudi." Šta on ovdje podrazumijeva pod "bezbožnošću?" On je mislio na odlazak od Boga. Nepravednost je plod bezbožnosti. U trenutku kad odlazite od Boga posledica je nepravednost. Stvarni problem na svijetu nije nepravednost. Ona je simptom stvarnog problema. Stvarni problem je bezbožnost. U momentu kad čovjek odlazi od Boga on završava u nepravednosti. Pavle to objašnjava.

Pogledajte 19 stih i dalje: "Jer što se može doznati za Boga poznato je njima: jer im je Bog javio." Riječ "njima" označava čovječanstvo ali se On otkrio i kasnije. "Jer što se na njemu ne može vidjeti, od postanja svijeta moglo se poznati i vidjeti na stvorenjima, i njegova vječna sila i božanstvo, da nemaju izgovora." Čovjek nije počeo bez znanja o Bogu. On je počeo sa znanjem o Bogu. Ali šta je uradio? Stih 21: "Jer kad poznaše Boga, ne proslaviše ga kao Boga (ovo je bezbožnost) niti mu zahvališe, nego zaludješe u svojim mislima, i potamnje nerazumno srce njihovo. Kad se građahu mudri, poludješe, i pretvoriše slavu vječnoga Boga u obliče smrtnoga čovjeka i ptica i četvoronožnijeh životinja i gadova."

Tako se čovjek okrenuo od služenja pravom Bogu na služenje vlastitoj vrsti boga, što je služenje Valu, uključujući i planete. Naravno najveća nebesko tijelo za zemlju je sunce. Tako su počeli obožavati sunce. Stoga je nedelja, sunčev dan (Sun-day na eng.), postala dan bogosluženja za čovjeka. To je dan službe bogu kojega su sami izmislili. Ne pravom Bogu već njihovom bogu. Sada ćete uočiti šta je Bog uradio u 24 stihu: "Zato ih Bog ostavi." Pos-

ledica je bila šta? Nečistoća, strasti i sve te grešne stvari. To je posledica.

Kad se čovjek okreće od zavisnosti o Bogu on se takođe okreće od služenja Bogu na služenje sebi, služenje bogu kojega je sam izmislio. Danas čovjek služi svom vlastitom umu, svojoj vlastitoj filozofiji. Slušajte vodeće ljude u svijetu. Danas je pedeset posto svijeta pod marksizmom. Znate li koji je fundamentalni princip marksizma? "Mi moramo zavisiti o sebi." To je služenje sebi. Ne možemo zavisiti o bogu kojega čak ni nema, kažu oni. Moramo zavisiti o čovjekovoj sposobnosti da iskupi sam sebe. Čovjek se okrenuo od bogosluženja na služenje sebi. Isaija 53:6: "Svi mi kao ovce zađosmo, svako od nas se okrenu vlastitim putem." Filibljanima 2:21: "Jer svako traži svoje, ne ono što je Isusa Hrista."

Ovaj fatalni odlazak lišio je ljude pravednosti vjerom u Hrista. Pravednosti čime? Djelima ili samopravednosti? Prvi primjer koji sam vam dao bio je Postanje 3:7. Kad je Adam sagriješio šta su oni uradili? Pokrili su svoju golotinju lišćem. Čekajte dokle se ne osuši. Neće dugo potrajati. Tako je čovjek otpočeo spasavati samog sebe pomoću vlastitih djela. To je "eros" religija.

Pogledajte takođe Postanje 11:4-9 gdje se nalazi priča o vavilonskoj kuli. Primijetićete u knjizi Otkrivenje da je pad Vavilona uvijek povezan sa padom doslovnog Vavilona u vrijeme Valtazara. Na primjer u troandeoskoj poruci "pade Vavilon, veliki grad." Treba da znate kako je Vavilon pao i zašto. To saznajemo iz Danilove knjige. U Danilu 4:30 nakon što je bio upozoren vizijom, Navukodonosor izlazi na balkon i daje ovu izjavu: "Nije li ovo Vavilon veliki koji ja sagradih?" "Ja" sagradih. Ko ga je načinio? "Ja" sa čijom silom? "Mojom" silom. Čiji grad? "Moj" grad. To je njihovo bogosluženje. U 31 stihu se ne kaže "pade" već "Uze ti se carstvo tvoje." Tako je on morao da živi sedam godina napolju. Nešto mu je ipak ušlo u glavu i on se pokajao. Hvala Bogu da se pokajao.

Sada njegov unuk, Valtazar, postaje car u petoj glavi. I šta on čini? Uzima Božje sudove iz hrama i obesvećuje ih. Treba da čujete šta mu kaže Danilo. On je prošao kroz istoriju Valtazarovog djede, Navukodonosora. I on kaže "to i to se dogodilo tvome djedi i on je otkrio Boga nebeskog." Zatim Danilo ovako završava, "Znao si sve ovo ali si hotimično, voljno obesvetio zlatne sudove iz Božje svetinje. Stoga si bez opravdanja i našao si se lak. Tvoje carstvo se uzima. Vavilon pada."

Znači Vavilon je pao jer je namjerno, voljno odbacio Boga nebeskog. Imajte ovo na umu jer će to biti pitanje poslednjeg vremena. Nedjelja nije samo postala čovjekov dan odmora od fizičkog i mentalnog rada već je takođe počela da simbolizuje duhovni dan odmora. Dan sunca. U svojoj osnovi nedeljni odmor predstavlja samopravednost u kontradikciji sa subotnim odmorom koji je Božji znak pravednosti vjerom. "Dadoh vam subotu kao znak između Mene i vas, da ču vas Ja, Gospod, posvetiti." Izlazak 31. U 16 stihu to je vječni zavjet.

Ova dva suprostavljeni koncepta spasenja, samopravednost i pravednost vjerom, nikad se ne mogu pomiriti. Fundamentalno pitanje u Novom Zavjetu je borba između spasenja djelima i spasenja milošću. Ovo je fundamentalna bitka. Dakle čovjek mora birati između Božje pravednosti i svoje vlastite.

Molim vas okrenite Ponovljeni zakon 30, želim da čujete Mojsijevu poslednju poruku. 5 Mojsijeva 30:19,20: "Dozivam nebo i zemlju da svjedoče danas protiv vas da pred vas stavljam život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Zato izaberi život da budeš živ ti i sjeme tvoje. Da bi ljubio Gospoda Boga svojega, i slušao Njegov glas, i privio se Njemu jer je On tvoj život, i dužina dana tvojih."

Drugim riječima, On je tvoje spasenje, On je tvoja pravednost. "Da bi mogao nastavati u zemlji za koju se Gospod zakle tvojim ocima, Avraamu, Isaku i Jakovu, da će im dati." Tako je to bila poslednja Mojsijeva poruka Izraelu prije njegovog odlaska.

Otvorite knjigu Isusa Navina 24. Zapazićete da Isus Navin upozorava Jevreje koji su sada u Hananu na istu stvar. Pogledajte od 10 stihu nadalje: "Izbavih vas iz njegove ruke." Čije ruke? Valamove i Sotonine. Zatim u 13 stihu: "I dadoh ti zemlju za koju nijesi radio, i gradove koje nijesi gradio, da nastavaš u njima; od vinograda i maslinika koje nijesi sadio da jedeš." Drugim riječima, "Nikad nijesi radio za ove stvari, dao sam ti ih kao dar." "Zato se boj

Gospoda, i služi mu u iskrenosti i vjeri, i ukloni bogove kojima služiš tvoji oci s druge strane velike vode, i u Egiptu. (Ukloni svoje idole) i služi Gospodu.” Molim vas da ovdje zapazite pitanje između služenja sebi i bogosluženja.

Sotona želi da proždere Hrišćansku crkvu, zato je uradio što? Uzeo je ova dva suprostavljeni koncepta spasenja i udružio ih, vjenčavajući agape i eros. Rezultat je bio da je proizveo treći tip spasenja što je sinteza koja je neprihvatljiva u Bibliji. Dijelom Bog a dijelom ja. Spasavam se djelimično uz pomoć Isusa Hrista a dijelom onim što činim. Vjera plus djela. Nije vjera plus djela već vjera koja radi ono što nas spasava. Tako za posledicu imamo dva načina spasenja spojena u jednoj sintezi.

Dobar primjer bavljenja time je poslanica Galatima. Pogledajte Galatima 5 i pogledajte što Pavle ima da kaže o ova dva pogleda. Galatima 5:4: “Izgubiste Hrista, vi koji hoćete zakonom da se opravdate.” Ono što on podrazumijeva pod “zakonom” su “djela zakona.” “Otpadoste od milosti.” Ne možete miješati to dvoje, kaže on. “Jer mi kroz Duha čekamo na nad pravednosti vjerom. Jer u Isusu Hristu ne pomaže ni obrezanje niti neobrezanje, nego vjera koja radi ili je motivisana ljubavlju.” Pavle je imao ovaj problem. On je bio Jevrej. Bio je farisej. Bio je član Sinedriona. Znate, fariseji su bili striktni legalisti. On je bio suprostavljen jevandjelu i želim da vidite što kaže u Filibljanima 3:3-9. U trećem stihu on pravi konstataciju: “Radujemo se u Hristu i nemamo povjerenja u tijelo,” koje je ljudska priroda. Molim vas da zapazite, ne ja plus Hristos nego formula je “Ne ja, već Hristos.”

Zatim on kaže u četvrtom stihu: “Ako se neko od vas filibljana može hvaliti po tijelu, ja još većma.” Zatim to obrazlaže u petom i šestom stihu: “Obrezan sam osmi dan,” pravi Izraelac sa pedigreeom. On nije bio mješanac već Izraelac sa porijeklom. Čak daje i svoju krvnu liniju, “od plemena Venijaminova, Jevrejin od Jevreja, po zakonu farisej.” On je revnovao za zakon. “Po revnosti, progonih crkvu; (on je progonio crkvu u sklopu svoje revnosti za Boga) po pravdi zakonskoj bijah bez mane.” “Ali što mi bješe dobitak, primih za štetu Hrista radi.” Molim vas da zapazite da sve te stvari nije pripojio Hristovoj pravednosti. On ih je ostavio za Hristovu pravednost.

Zatim u devetom stihu: “I da se nađem u Njemu, to jest u Hristu, ne imajući svoje pravednosti (koje je samopravednost) koja je od zakona, već one koja je kroz vjeru Hristovu, pravednost koja je od Boga vjerom.” Šta je on mislio time da kaže? Pravednost koju je obezbijedio Bog. On joj nije ničim doprinio. Ona dolazi od Boga ali se prihvata vjerom. To je nešto što trebamo razumjeti.

Danas ima mnogo iskrenih hrišćana koji drže pogrešni dan iz prave pobude. Znate li to? Mi smo pitanje subota/nedelja načinili sporom između hrišćana koji drže nedelju i onih koji drže subotu. Nije to u pitanju. Spor je između crkve koja je tijelo Hristovo i svijeta koji je pod sotonom. Ali danas postoji konfuzija. Milioni hrišćana drže pogrešan dan ali iz ispravnih pobuda. Oni počivaju u Božjoj pripravi u Isusu Hristu ali drže pogrešan dan. Oni to ne shvataju.

S druge strane, mnogi iskreni hrišćani drže pravi dan od odmora ali iz pogrešnog razloga. Mnogi drže subotu, nadajući se da će ih to odvesti na nebo. Držanje tog dana neće nikoga odvesti na nebo jer niko ne drži šabat tako striktno kao Jevreji. Oni su vrlo precizni. Govorim o ortodoksnim Jevrejima.

Ali prije nego dođe kraj istinsko jevandjelje o pravednosti vjerom će se obnoviti i propovijediti za svjedočanstvo. Drugim riječima, kad se pravo jevandjelje propovijedi u svoj svojoj punini više neće biti konfuzije. Tada će svaka osoba, hrišćanin ili nehrišćanin, morati načiniti izbor između života i smrti, između Boga i Sotone, između carstva Božjega i carstva Sotoninoga. Tada neće biti konfuzije. To je smjer kuda trebamo krenuti. Potrebno je da postavimo temelj jer kad to pitanje postane aktuelno, prema riječima sestre Vajt iz Velike borbe, argumenti su već prezentirani i sada svako zauzima svoj stav. Hiljade će se priključiti svetkovateljima subote jer su bili iskreni u svom počivanju u Hristu iako su držali pogrešan dan. A hiljade onih koji pripadaju pravom danu pridružiće se drugom taboru jer su ga držali iz pogrešnog razloga. Tako će nastati promjena i mi znamo da će do nje doći.

Tako je fundamentalno pitanje između pravednosti vjerom i pravednosti djelima.

Imam jednu veoma snažnu tvrdnju iz Duha proroštva ali htio bih vas podsjetiti na jedan iskaz koji imam na poleđini svoje Biblije a koji se indirektno bavi ovim pitanjem. Rečeno nam je da “kad kraj dođe samo jedno će prevladati, jedno zanimanje će prevladati, jedan predmet će natkriliti sve ostale – *Hristos naša Pravednost.*” Review and Herald, Dec 23, 1890. Kad se to dogodi svako ljudsko biće će morati zauzeti stav. U to vrijeme subota će ukazivati na pokoj u Bogu a nedelja na pokoj u čovjeku. Nijesu hrišćani svetkovatelji nedelje ti koji će donijeti nedeljni zakon. Svijet će to učiniti. Istina je da će ih na to na svaki način ohrabriti otpalo hrišćanstvo ali svijet će donijeti odluku. Oni će kazati da se mora držati nedelja. Kad se to dogodi dva koncepta spasenja će se polarizovati i biće opet u konfliktu kao što je to bilo u Novom Zavjetu. U to vrijeme subota će postati pečat Božji ili pravednost vjerom u kontradikciji sa nedeljom koja je žig zvijeri. Zvijer je jednostavno predstvanik aždaje koje je Sotona. Sotona daje moć zvijeri. Tako je stvarni rukovodilac svijeta Sotona. Velika borba će kulminirati u završnom sukobu između ove dvije grupe.

Dakle šta će predstavljati subota a šta nedelja? Subota će predstavljati “spasene u Hristu.” Nedelja će predstavljati “nevjerovanje u Hrista.” Hotimično, voljno odbacivanje Božje milosti.

Kad se uspostavi nedeljni zakon to će za čovječanstvo označiti hotimično i voljno odbacivanje Božje spasonosne milosti u Hristu. To je gnusoba pustošna. Znamo da će zemlja opustjeti. Šta donosi tu pustoš? Gnusoba. Šta je gnusoba? Pređimo načas na istoriju Jevreja.

Neka Isus objasni cijelu stvar u Mateju 23. Radi se o Njegovom dolasku u Jerusalim u vrijeme triumfalnog ulaska. On dolazi na sam rub stijene. Posmatra Jerusalim i evo šta kaže u Mateju 23:37-39: “O Jerusalime, Jerusalime.” Sjetite se da Jerusalim treba pripadati Bogu. Sada je postao otpad. Vidjećete zašto. “Ti koji ubijaš proroke i kamenuješ one koji se šalju k tebi, koliko puta htjedoh da skupim djecu tvoju kao što kokoška sakuplja piliće pod svoja krila, i ne htjeste!” Šta je on mislio pod “ne htjeste?” Nećete da prihvate dar Božji. Bilo je to njihovo konačno odbacivanje Isusa Hrista. Molim vas sjetite se sedamdeset sedmica iz Danila 9 glava. U poslednjoj sedmici On je potvrđio zavjet, obećanje. I šta su oni uradili sa tim obećanjem? Odbacili su ga.

Sada 38 stih: “Gle, ostavi vam se vaša kuća pusta.” To je, usput, gnjev Božji. Sjetite se pete glave Rimljana. Ti ljudi su okrenuli Bogu leđa i Pavle tri puta kaže “ostavi ih Bog.” Oni su rekli “ne želimo te Bože.” Molimo te, ne zaustavljam nas. Bog je kazao “U redu. Otstupiću od vas.” Bog kaže “Ostavljam vam vašu kuću pustu.” Drugim riječima, “Ostavljam vam dom nezaštićen.” Znate li šta se događa kad Bog tako čini? “Jer kažem vam, odsele me nećete vidjeti dokle ne vidite Onoga koji dolazi u ime Gospodnje.” Tada će, dragi moji, biti isuviše kasno.

Okrenite sada Matej 24:14-20 gdje Isus govori o događajima poslednjih dana. U 14 stihu On kaže: “Ovo jevanđelje o carstvu će se propovijediti po svemu svijetu za svjedočanstvo svim narodima i tada će doći posledak.” Zapazite da riječ “svjedočanstvo” označava nešto što se prezentira kao jasan dokaz. Mi smo svjedoci u slučaju zakona. Jevreji su se odlučili nakon svjedočenja tih ljudi. “Kad dakle vidite mrzost opustošenja o kojem je govorio Danilo prorok, kao što stoji na svetom mjestu, (koji čita da razumije) neka oni koji budu u Judeji bježe u planine, oni koji se zateknu na krovu neka ne silaze da uzmu nešto iz svoje kuće, niti onaj koji je u polju da se vraća da uzme svoju odjeću.” Molim vas, bježite!

Šta je bila mrzost opustošenja? Dakle, ako ste čitali Ellen G. White, bilo je to rimsko obilježje koje je udareno na vratima hrama. Kad su hrišćani to vidjeli i da Jevreji taj paganski simbol utisnut na vratima nazivaju gnusobom, oni su pobegli. Vjerujem da će nedeljni zakon biti gnusoba koja pustoši. Kad svijet hotimice bude tražio od svih ljudi da drže nedelju i zabrane nam da držimo Božji dan od odmora to postaje mrzost opustošenja. Drugim riječima, to je vrijeme kad ćete morati napustiti svoje divne domove i možda morati živjeti u planinama. To je ono što će se dogoditi. Drugim riječima, nedeljni zakon je znak zvijeri koji govorи Bogу “Mi hotimice, voljno odbacujemo jevanđelje Isusa Hrista.”

Pogledajte poruku trojice anđela. Prvi anđeo ima šta u svojoj ruci? Vječno jevanđelje koje se ima propovijediti svakom narodu, plemenu i jeziku. Drugi anđeo ne donosi neku novu

poruku jer izraz "ide za njim" znači "priključiti se ili pratiti." Drugi andeo se priključuje prvom andelu koji upozorava svijet da je su u nevolji ako ne izadu iz Vavilona. Poruka trećeg andela daje konačni poziv. On kaže, "Oni koji namjerno, hotimično primaju žig zvijeri, primiče gnjev Božji koji se nepomiješan izliva." Za one koji namjerno otpađaju jevanđelje i odbacuju Isusa Hrista ne ostaje ništa do strašno čekanje suda Božjeg. Tako je pitanje subota/nedjelja pitanje pravednosti vjerom ili pravednosti djelima. Subota je samo znak ili pečat istine. Nije toliko pitanje dana već zašto je taj dan tu.

Evo jednog primjera iz Otkrivenja 6:17: "Ko može ostati?" To je pitanje. Isto pitanje bilo je upućeno Isusu Hristu u Luki 18:8: "Kad Sin čovječiji dođe, hoće li naći vjeru na zemlji?" U Otkrivenju 7 Bog kaže, "Da, postojaće narod koji će stajati." Ali prije nego što mogu stati Bog govori, "Zadržaću četiri vjetra kako bi se Božji narod mogao zapečatiti." Koristim Rimljanima 4 kao ilustarciju pečata. U Rimljanima 4:9-11 imamo jedno pitanje. Pavle nam kaže da obrezanje ničim ne doprinosi našem spasenju. Jevreji su na to uzvratili "ako obrezanje nema vrijednosti zašto ga je Bog dao?" To je valjano pitanje. Pavle odgovara u 11 stihu. "I on, to jeste Avraam, primi znak obrezanja. Obrezanje ne spasava nikoga, ali je bilo znak pečata pravednosti vjerom dokle još bješe neobrezan." Da li je Avraam imao pravednost obrezanjem? Ne. Da li je bio pravedan prije obrezanja? Da. Zašto je onda Bog dao obrezanje? Kao znak pečata.

Koliko je Avraam bio star kad ga je Bog pozvao da izadje iz svog doma. Imao je 75 godina. Bog je rekao, "U tvom sjemenu blagosloviću sve narode." Koliko djece je imao? Nijedno. Ali mu je On obećao puno. Osam godina kasnije još uvijek nije imao sina, i njegova vjera se počela kolebatи. U Postanju 15 Bog mu je rekao "zašto se plašiš?" Avraam je kazao "Jer nijesi održao obećanje. Jedini sin kojega imam u domu je je sin mog sluge Eleazara. Da li je on obećani sin?" Bog je rekao "ne." Zatim ga je Bog izveo u šetnju, pokazao mu zvijezde i rekao: "Toliko djece ćeš imati." On je ponovio obećanje. Pavle kaže da je Avraam vjerovao i to mu se računalo u pravdu. Dvije godine kasnije, Sara je došla Avraamu i rekla: "Ne vjerujem da Bog može održati svoje obećanje. Potrebna mu je pomoć, zato imam jedan predlog. Idi k Agari kao surrogativnoj majci i načini dijete." Avraam je rekao, "Mislim da je to dobra ideja. Bogu je potrebna pomoć. Evo već deset godina da čeka." Tako je dobio Ismaila. "Evo obećanog sina," kazao je Bogu. "Održao si obećanje i ja sam Ti pomogao." Bog je rekao, "Ne. On nije obećani sin."

Znate li da je Bog čekao na Avraama i Saru sledećih petnaest godina. Govorimo o trpljenju svetih! Fizički, naučno i ljudski govoreći za Saru je bilo nemoguće da ima dijete. I Bog je rekao Avraamu, "Vjeruješ li još uvijek da ti mogu dati sina?"

Zatim u Rimljanima 4:18 imate ove riječi: "Koji vjerova kad se nije imalo čemu nadati." Protivno svim naučnim dokazima on je vjerovao i postao otac vjernih. A Bog je rekao, "Želim načiniti zavjet a to je obrezanje. Želim da se oslobođiš nevjernstva i zapečatiš svoju vjeru jednom zauvijek." Obrezanje je bilo ono što je zapečatilo njegovu vjeru.

Sedamnaest godina kasnije ta vjera je oprobana stvarnim ispitom. Bog je rekao, "Uzmi svoga sina kroz kojega će blagosloviti sve narode i žrtvuj ga." Jevrejima 11:7 iznosi ovo. Biblija nam kaže u Jevrejima 11 da ga je Avraam htio žrtvovati jer je vjerovao da Bog koji mu je dao sina kad je to bilo nemoguće može da ga povrati u život. Zato je prošao taj ispit.

Subota će postati pečat. Pitanje subote nije toliko "da li se pokoravaš Bogu?" već "da li počivaš u Hristu?" kad svi dokazi oko vas budu govorili da vas je On napustio. Bog može proizvesti narod koji će počivati u Hristu iako njihova osjećanja i vidljivi dokazi pokazuju da ih je On ostavio. Može li Bog proizvesti takav narod?

Da li se Hristos osjećao ostavljenim na krstu? Ili šta je radio kad je uzviknuo "Oče, Oče, zašto si me napustio?" Kako je mogao opstatiti na krstu? Ko mu je dao tu moć?

U Čežnji vjekova, strana 756, rečeno nam je ovo: "Usred strašne tame, očito napušten od Boga Hristos je ispijao poslednje kapi iz čaše ljudskog jada. U tim strašnim satima On se oslanjao na dokaze o prihvatanju koje mu je Otac dao do tada. On se bio poistovjetio sa Očevim karakterom; shvatio je Njegovu pravdu, Njegovu milost i Njegovu veliku ljubav. Vjerom je počivao u Onome kojega je uvijek sa radošću slušao." Vjerom je Hristos bio

pobjednik i to je ona vrsta vjere koju vi i ja moramo razvijati. Da li je lako vjerovati u Hrista kad sve ide naopako?

U poslednjem vremenu kršenje subote nije toliko kršenje zapovijesti već odbacivanje milosti Božje. Vidite, ako kršite neku zapovijest ima oproštaja ali ako odbacujete Hrista vi činite neoprostiv grijeh. Tako će kršenje subote biti odbacivanje dara Božjeg u Isusu Kristu. To će biti pitanje. I to je ono što trebamo objasniti našem narodu.

Imali smo dvadeset dva studenta na našem univerzitetu u Hejli Selesiju (Hailie Selasie) u Etiopiji koji su imali ispit u subotu. Dvadeset dva studenta koji su imali ispit iz zoologije. Molili su me da idem da razgovaram sa profesorom. Bio je tvrd čovjek, njemac. Rekao sam, "Prije nego što budem govorio, želim da vam postavim jedno pitanje. Ako kaže "ne" da li ćete prisustvovati ispitu? Ako kažete "da" neću ići da ga molim, govoriku s njime samo ako nećete biti na ispitu čak iako bi njegov odgovor bio negativan." Rekli su, "Čoveče, ovo je teško." "Reći ću vam šta da radite – provedite tri dana u postu i molitvi." Proveli su ta tri dana. Majte na umu da u Africi samo krem ide na univerzitet. Napustiti univerzitet je najveća glupost koja se na svijetu može počiniti. Od tih dvadeset dva studenta samo su mi petorica rekla: "Voljni smo se lišiti univerzetskog obrazovanja ali nećemo izdati svog Boga." Samo petoro od dvadeset dvoje. Ostali su rekli "To je prevelika žrtva."

Tako sam išao kod profesora radi tih pet studenata. Pokušao sam mu objasniti ali me je prekinuo. Rekao je, "Nema potrebe da objašnjavate. Dolazim iz Damštada (Damstaad) gdje imamo puno adventista. Znam vašu politiku. Otišao je do ladice i rekao: "Evo tih ispita. Dajte im ih u nedelju. Držite ih u svojoj kući." Bez ikakvih problema. Tako sam uzeo tih pet ispita i zadržao ih u kući preko subote da bih im ih predao naveče. Ne znam šta je bilo iza profesora ali sva petorica su prošla sa dobrim ocjenama. Ostali su pali. Da li je to uradio namjerno ili ne, ne znam, ili su možda loše radili, ne znam, ali nikad ih nije kažnjavao. Rekao mi je, "Želio bih da imamo studente koji su lojalni kao ova petorica." Premda je bio hrišćanin koji drži nedelju, rekao je, "Volio bih da imamo hrišćanske studente koji su lojalni Isusu Kristu kao ova petorica." Ta lojalnost u ovim poslednjim danima je Isusu Kristu.

Glava 11

Hristos, istinski subotni počinak (zaključak)

Jvrejima 4:1-13

Ovo je naše zaključno proučavanje o šabatu. Bavi se subotom u odnosu na zakon. Imam ovdje dokument koji je napisao jedan hrišćanin. Tu stoji "Sjećaj se dana subotnog da ga svetkuješ." Evo pitanja. "Da li su hrišćani pod subotnim zakonom?" Drugim riječima, "Da li Bog zahtijeva od hrišćana da se pokoravaju četvrtoj zapovijesti?" Daću vam zvaničan odgovor crkve – to jest Adventističke crkve. Poslužiću se odgovorom iz crkvenog priručnika. Naslov je Krštenički zavjet. U prisustvu crkve od kandidata se očekuje da pozitivno odgovori na sledeća pitanja u vrijeme krštenja. Riječ je o priznanju vjere.

Evo šestog pitanja: "Prihvivate li deset zapovijesti kao još uvijek obavezujuće za hrišćane i namjeravate li silom nastavajućeg Hrista da držite ovaj zakon uključujući èetvrtu zapovijest koja zahtijeva sedmi dan sedmice kao subotu Gospodnju?" Odgovor na ovo pitanje bio bi "da." Njihov odgovor je naravno "ne."

Postoje dva glavna argumenta sa kojima morate biti upoznati. Potrebno je da se obratimo oboma od ova dva argumenta. Jedan je star koliko i reformacija. On dolazi od samog Lutera. Drugi je takođe vrlo poznat argument a on je u ovom rukopisu. Prije nego ih razmotrimo hajde da pogledamo njegov zaključak. Šta on kaže o hrišćanima koji drže subotu? "Oni su se vezali zakonom koji nije donio nastavanje Duha Božjeg. Oni su se takođe vezali za Proviđenje koje ništa nije savršilo i nije moglo proizvesti pravednost. Oni su pokvarili blagodat Božju pokušavajući kombinovati zavjet ropstva i smrti sa zavjetom slobode i života." Zatim on upućuje ovaj poziv: "Prijatelju, ako ti je duša skrhana pod sistemom

doktrina i zapovijesti koje su ljudi izmislili neka ti Bog da milosti i hrabrost ubjeđenja da slomiš taj okov i hodiš kao slobodan čovjek u Hristu.”

Dakle moramo se pozvati na ovo jer dolazi od jednog iskrenog hrišćanina. Šta je argument ovog rukopisa? Poenta je u tome da deset zapovijesti, to jest zakon, pripadaju Starom Zavjetu a ne Novom. Ako ga upitate “Šta ćete uraditi sa zapovijestima Novog Zavjeta? Mislite li da je u redu krasti ili ubijati?” “Ne, ali devet od deset zapovijesti su obnovljene u Novom Zavjetu, ali ne i četvrta zapovijest.”

Raspravljao sam o ovome sa jednim propovjednikom Hristove crkve u Ajdahou (Idaho), i on mi je dao ovaj argument. Naravno bio sam toga svjesan pa sam se okrenuo, pozvao ga po imenu i rekao: “Molim vas počnite sa prvom zapoviješću a onda redom i dajte mi svaku zapovijest za koju kažete da je obnovljena u Novom Zavjetu.” Rekao je “U redu.” Uzeo je svoju Bibliju i okrenuo Djela 14 koje je Pavlovo i Barnabino iskustvo u Listri. Oni su učinili čudo iscijeljenjem jednog bogalja a ljudi koji su to posmatrali su kazali: “Ovo mora da su Bogovi u ljudskom tijelu.” Tako su pali ničice obožavajući Pavla i Barnabu koji su bili zaprepašćeni takvim razvojem događaja. Poslušajte šta Pavle kaže u 15 stihu: “Ljudi, zašto ovo radite? I mi smo ljudi smrtni kao što ste vi (mi smo grešnici poput vas), koji vam propovijedamo jevanđelje da se od ovih lažnih stvari obratite k Bogu živome koji stvorio nebo i zemlju i more i sve što je u njima.” Rekao sam, “Ovo je navod iz četvrte zapovijesti a ne iz prve.” Bio je zaprepašćen. Okrenuo sam Izlazak 20 i pitao: “Molim vas pokažite mi koju zapovijest Pavle citira, prvu ili četvrту?” Okrenuo sam Izlazak 20:11 I čitao: “Jer za šest dana Gospod načini nebo i zemlju, more i što je god u njima i počinu u sedmi dan, zato je Gospod blagoslovio sedmi dan i posvetio ga.” Rekao sam, “Vi navodite četvrту zapovijest. Dakle, prema vašoj vlastitoj argumentaciji četvrta zapovijest je obnovljena u Novom Zavjetu.” Bilo mu je teško. Tu smo prestali sa dokazivanjem. Nije prelazio na drugu zapovijest. Rekao je, “Nijesam shvatao.” “Znam da nijeste shvatili, ali to je to, brate. Daću vam neke druge iskaze, na primjer poruku trojice andela. “Dajte slavu Onome koji je načinio nebo, i zemlju i sve što je u njima.” A to je u kontekstu vječnog jevanđelja. Govori se o vječnom zavjetu – Novom Zavjetu.” Ako vam budu iznosili ovaj argument jednostavno zatražite da vam pokažu gdje su devet zapovijesti obnovljene u Novom Zavjetu. Kad počnu sa Djelima 14, imate odgovor.

Evo i drugog argumenta. On vodi porijeklo od Lutera zato što će čitati samog Lutera. Naslov članka je “*Protiv saksonskih radikala*” (Against Saxon radicals) koji su bili anabaptisti pod Karlštatovim vođstvom. Ovo je napisano februara 1525. Anabaptista Karštad je zahtijevao obnavljanje Deset zapovijesti u Hrišćanskoj crkvi. Luter je rekao ovo: “Samo onaj dio deset zapovijesti sada obavezuje koji čuva uspomenu na prirodni zakon.” Tako on dijeli deset zapovijesti na prirodne i ceremonijalne zakone. Ne ukradi, ne ubij, ne čini preljube, itd. Ali ne i zapovijest za šabat. (Luter je odbacio šabat.) “Ako Karlštat istraže držaćemo nedelju u subotu.” Tako je Luter priznao da se četvrta zapovijest veže za subotu. Ali rekao je da nije obavezujuća za hrišćane zato što ne pripada prirodnom zakonu. Drugim riječima, Novi Zavjet samo obnavlja prirodnji zakon.

Dakle što on podrazumijeva pod “prirodnim zakonom”? On je mislio na zakon da ljudska bića po prirodi znaju što je pravo a što pogrešno. Oni ne moraju biti hrišćani. Njihova savjest im svjedoči što je pogrešno, npr ubijanje, krađa, preljube. Šta ćemo sa ovim argumentom?

Okrenite Rimljanima 7. Ono što je Luter uradio je udarac u sam temelj hrišćanske etike tim argumentom. Mi ljudska bića posmatramo grijeh kao akt. Bog posmatra grijeh kao pobudu. To je Isus iznio u propovijedi na gori. Fariseji su kazali: “Nikad nijesmo počinili ubistvo.” Isus je rekao, “Ako mrzite nekoga bez uzroka, već ste počinili ubistvo. Ili ako pogledate ženu sa željom iako nijeste sproveli taj akt, učinili ste preljubu.”

U ovom kontekstu želim da okrenete Rimljanima 7:7. “Šta ćemo dakle reći? Da li je zakon grijeh? Bože sačuvaj. Jer ja ne znadoh za grijeh do kroz zakon, jer ne znadoh za želju dokle zakon ne kaza: ne zaželi.” Pavle dakle kaže “Po prirodi nijesam znao da je pogrešno poželjeti tuđu imovinu dok zakon to nije kazao.” Drugim riječima, ako biste šetali Walla Walla ulicama i ugledali novi sportski “porše” i kazali sebi “ volio bih da imam ovo auto,” i

zaželjeli auto, može li vas policajac uhapsiti? Ne. Ali da li ste prekšili zakon Božji? Da. Tako zaželjeti nije prirodan zakon. To je zakon koji je dao Bog koji govori grešnom srcu.

U Jakovu 1:14 opisuje se proces od kušanja do grijeha. Postoje tri stvari: 1. Kušanje. Da li je kušanje grijeh? Ne. 2. Zatrudnjivanje tog kušanja i 3. čin. Posledica tog čina je smrt. Kad kušanje postaje grijeh? Kad zatrudni u umu ili kad počinite djelo? Jevreji su rekli "kad počinite djelo." Bog kaže "kad zatrudni." I evo šta je prirodno. Ako kažete da je samo priordni zakon grijeh vi tada uništavate osnovu onoga što Bog zove grijehom koje je želja što je u umu. Luter se ne dotiče djela zakona. To se ne pokriva. On ne kaže da je to prirodno jer zna da nije prirodno za čovjeka da uzima želju kao grešni čin. Ispada onda da je grijeh kad činite nešto rđavo. Ali davati samo primjedbe na njihov opozicioni stav nije dovoljno. Mi moramo izložiti subotu na način koji osvjedočava.

Ima dva načina za posmatranje zakona. Prvo što bih rekao je ovo. Zakon Božji, Deset zapovijesti, je Božji mjerački štap pravednosti. Bilo da govorite o njemu sa starozavjetnog ili novozavjetnog stanovišta, mjerački štap pravednosti je isti. Jedina razlika je što se u Starom Zavjetu čovjek spasava pomoću vlastitih djela, tj. obećanjem Bogu da će biti dobar, držati zapovijesti i spasiti se vlastitim djelima, dok se u Novom Zavjetu spasavamo Hristovom pravenošću. Pavle nam kaže u Rimljanima 10:4 da je Hristos svršetak zakona za pravednost svima koji vjeruju. Pod "svršetkom" grčki podrazumijeva ispunjenje. Dakle postoje dva načina posmatranja zakona. Jedan je slovo zakona a drugi duh zakona. U Starom Zavjetu zakon je bio napisan na kamenim pločama. To je slovo. U Starom Zavjetu zakon su bila pravila, čini i ne čini, sa posledičnom kaznom ako ne činite. Dobar primjer slova zakona je Galatima 3:10. To je primjer šta podrazumijevam pod slovom. Pravila su pisana na komadu stijene, ona su bila stalna, zato su na kamenu. Tako je to bilo u Starom Zavjetu.

U Galatima 3:10 nam je rečeno: "Jer koji su god od djela zakona, pod kletvom su, jer pisano je: proklet da je svaki koji ne usčini sve što je napisano u knjizi zakona da se radi." U Novom Zavjetu zakon se ne ispisuje na kamenim pločama već na pločama srca. Ako hrišćanin umre i vi izvršite autopsiju da li ćete otkriti zakon napisan na srcu? Ne. Šta dakle Novi Zavjet podrazumijeva kad kaže "Bog će upisati zakon u vašim srcima?" On ne govorи o pravilima. Govori o duhu zakona.

Dakle šta je duh zakona? Prvo idemo na Rimljanima 7 glava koje je zaista pasus koji se bavi oslobođanjem od Staroga Zavjeta i ulaskom u Novi Zavjet. Evo šta on kaže u 6 stihu: "Ali sada se oslobođismo od zakona." To znači oslobođismo se od legalizma. To je kontekst. "Da služimo u novini duha, a ne u starini slova." Dakle šta je duh zakona? Neka Isus odgovori na to pitanje. To dolazi pod jedan vezano za značaj subote u odnosu na zakon.

Prema Isusu zakon Božji je ustanovljen na načelu agape ljubavi. Matej 22:36-40. Jedan mladić dolazi Isusu i kaže: "Koja je najveća zapovijest u knjizi zakona?" Pastore, koja je najveća zapovijest zakona? To je Tora, pet knjiga koje su Jevreji označavali kao knjige zakona. "Isus mu reče: ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom misli svojom." Zapamtite pitanje je "koja je najveća zapovijest u knjizi zakona?" Stoga Isus ne izmišlja neku novu zapovijest. On jednostavno citira knjigu zakona, 5 Mojsijevu 6:5.

Isus kaže "Ovo je prva i velika zapovijest." Zatim u sledećem stihu On kaže: "A druga je kao ova: ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe. O ovim dvjema zapovijestima vise sav zakon i proroci." Kolike zapovijesti? Dvije. Razlog zašto naglašavam dvije je što ima nekih hrišćanskih psihologa koji uzimaju ovaj pasus i prave tri zapovijesti. Oni kažu: 1. Ljubi Boga. 2. Da bi volio svog bližnjega moraš prvo voljeti sebe. 3. Voli bližnjeg kao sebe. Isus nije kazao "o ove tri zapovijesti." Ova ideja o voljenju samoga sebe se zove "narcizam." Ona dolazi od jednog mladića iz grčke mitologije koji se zvao Narcis. On je malo cijenio sebe i jednog dana dok je šetao kraj jezera (tada nijesu imali ogledala) po prvi put je ugledao svoj lik i shvatio da je sasvim zgodan momak. Zaljubio se u samoga sebe.

Tako ovi hrišćanski psiholozi kažu da prvo moramo voljeti sebe prije nego što možemo voljeti svoje bližnje. Ali Isus nije rekao "Morate voljeti sebe da bi mogli voljeti svoje bližnje." On kaže da morate voljeti svog bližnjeg na isti način na koji volite sebe.

Vraćamo se našem proučavanju na "agape" i "eros." Bog je u Adamovo srce usadio agape ljubav jer je Adam bio stvoren po Božjem obličju. Bog je agape (1 Jovanova 4:8,16). To znači da je on imao ljubav koja je išla prema drugima a ne prema njemu samom jer agape nema "ja" u sebi. 1 Korinćanima 13:5: "Agape ne traži svoje." Nema "ja" u agape. Takav je bio Adam prije pada.

Dakle šta se dogdilo kad je Adam sagriješio? Ako čitate *Put Hristu* rečeno nam je da je ljubav nestala a sebičnost zauzela njeno mjesto. To je tačan opis. Ova ljubav je postala okrenuta prema sebi. Tako je postala eros. To se dogodilo prilikom pada. Ljudska ljubav agape se okrenula prema sebi. Na jevrejskom jeziku ova riječ za skretanje se naziva bezakonje. Jevrejska riječ za bezakonje znači skrenuti. "Svi mi kao ovce zađosmo. Svako od nas okrenu svojim putem." Svako ljudsko biće se rađa sa sebičnom ljubavlju. Ne moramo pokušavati da volimo sami sebe. Onog dana kad ne volite sebe, vi ste bolesna osoba. Treba da idete u bolnicu. Čak i osoba koja vrši samoubistvo voli sebe. Ona se jednostavno ne može suočiti sa životnim pitanjima. Ona ne brine koliko će to povrijediti njene mile i drage. Želi samo riješiti svoj problem a jedini način je samoubistvo. Tako je ljubav prema sebi spontana. Eros je izokrenuta agape. Koliko vas se molilo "dragi Isuse pomozi mi da volim sebe." Da li ste se ikad tako molili? Ne.

Kažite mi kad ste putovali autoputem i prekršili ograničenje brzine, nemojte mi reći da nijeste. Nijesam imao nijednu prijavu ali moj poslednji auto je bio dizelaš pa nijesam mogao prekoračiti ograničenje, ali sada imam "subaru" i uvijek sam u opasnosti da to učinim. Ako kršite ograničenje brzine i policajac vas zaustavi, vi se nagadate s njim. "Čovječe, žurim. Imam jednu obavezu." Da li vam je žao zato što volite policajca? Da li vam je žao jer volite zakon zemlje ili vam je žao zato što volite svoj džep? Zašto molite za milost?

Vi volite sebe i kad ste loši. Gripešim li? Zato kad propovijedate jevanđelje svijetu morate im pokazati. Morate im doći na nivou na kojem se nalaze. Kao što stoji u knjizi *Evangelizam* „morate im pokazati da ima nebo da se zadobije i pakao da se izgubi.“ Na čem se pozivate? Kad je onaj mladić došao Isusu i rekao "kakvo dobro moram učiniti da bih se spasio?" on je izgubio jevanđelje. Isus je rekao "drži zapovijesti." "Držim ih otkako sam bio u osnovnoj subotnoj školi." Isus je rekao "U redu, dozvoli da te okušam. Ako ljubiš bližnjega svoga kao samog sebe, razdaj svoje bogastvo bližnjima, slijedi me i daću ti moje blago." Da li je poslušao? Ne. Zašto? Jer je volio sebe.

Ako ovaj pasus čitate dalje, doći ćete do Petra. On je bio sjajan momak. Govorio je prije nego bi razmislio i rekao: "Isuse, mi smo ostavili sve zbog tebe. Kakva je naša plata?" Veliki Petar! Isus je znao da on nije još potpuno obraćen pa je rekao: "Petre, nijeste ostavili sve a da ne primate sto puta više od mene." On je znao Petra i dočekao ga na njegovom nivou. Ali kasnije Petar je shvatio jevanđelje i sada je bio spremjan da umre za Hrista. To je bilo kasnije.

Agape je dodatak pomoću kojeg se drži zakon. Bez agape ne možete držati zakon. Dakle evo jednog problema. Ljudi nemaju agape, oni imaju samo eros koje je sebična ljubav. Sebična ljubav jedino zna kako da grieveši. Usput, ako držim subotu zato što želim ići na nebo, da li držim zakon? Ili držim grijeh? Dok je grijeh prestup zakona a ljubav ispunjenje zakona, ljubav je takođe ispunjenje grijeha. Sebična ljubav je ispunjenje grijeha. Agape je ispunjenje zakona.

Naš problem je što nemamo agape. Imamo samo sebičnu ljubav. Zato Biblija uči da se djelima zakona nijedno tijelo ne može opravdati jer nemamo dodatak za opravdanje. Da li ste ikad pokušali kuvati špagete bez vode? Ne biste ih dobili, napokon ne onakve kakve želite. Zapamtite, dakle, da je za nas nemoguće držati zakon bez dodatka agape.

Mi ljudska bića nemamo agape. Možemo li je proizvesti naporom? Agape je dar od Boga vjerniku. To je najveći dar. Grešan čovjek ne može proizvesti ovu agape ljubav i zato u i od sebe ne može ispuniti zakon Božji. Dobar primjer je Rimljanim 7:22-24. Pavle govoreći o opštem čovjeku kaže: "Uživam u zakonu. Želim držati zakon ali kako ne nalazim. Ne mogu to. Ja nesrećni čovjek!" Zašto? Jer nemamo primjesu.

Božja agape ljubav je najveći dar Svetog Duha vjerniku. 1 Korinćanima 12 i 13 je u kontekstu duhovnih darova. Molim vas okrenite 1 Korinćanima 13 i počinite sa poslednjim stihom 12 glave da bi dobili kontekst 13 glave. Pavle je u 12 glavi govorio o duhovnim darovima. U 31 stihu on kaže: "Starajte se pak za veće darove, pa ču vam još bolji put pokazati." Sada ču vam pokazati najveći dar Svetoga Duha." Koji je to dar? Dar agape.

Bog vjerniku daje agape. To je ono o čemu govorи Novi Zavjet "Ispisaću zakon u njegovom srcu," što jednostavno znači "staviću svoju ljubav u njegovo srce." Sada dolazi problem. Ako mi Bog daje agape i ja je koristim da bih mu uzvratio, imamo problem. Činite Boga erosom. To je problem, zato što ne možete proizvesti agape. Ona je dar Božji. Da li vam je On dao taj dar da biste mu ga mogli vratiti? Odgovor je "ne." Šta ćete onda sa ovim problemom?

Dobro, pokazaću vam nešto što možda nijeste zapazili. Novi Zavjet vrlo malo govori o prve četiri zapovijesti. Gotovo ništa. Sve o čemu se govorи je preostalih šest. Na primjer, okrenуću Galatima 5:14: "Tako se sav zakon ispuni u ovoj jednoj riječi: ljubi bližnjega svojega kao samog sebe." Ovdje se Bog ni ne pominje. Ili pogledajte Rimljanima 13 gdje Pavle govorи o hrišćanskoj etici, i naći ćete da se od 8 do 10 stihova govorи o hrišćanskom življenu. Ne trebamo dugovati nikome ništa a trebamo se međusobno voljeti. On ne navodi prve četiri zapovijesti nego poslednjih šest. Počevši sa šestim stihom: "Jer ovo ne čini preljube, ne ubij itd." U desetom stihu "ljubav ne čini zla svom bližnjemu, stoga je ljubav ispunjenje zakona."

Šta ćemo onda sa prve četiri zapovijesti, pošto nemamo agape? Ako pažljivo posmatramo Novi Zavjet, prve četiri zapovijesti se drže u kontekstu vjere. Drugim riječima, Bog nam daje jevandelje a mi mu zauzvrat vjerujemo. Vjera je ispunjenje prve četiri zapovijesti. Drugim riječima, ako prihvatom jevandelje, neću imati drugih bogova ispred Njega. Ako prihvatom Boga kao svog Spasitelja i Stvoritelja, neću imati nikakvih idola.

Molim vas zapazite ako čitate Rimljanima 1:18 i dalje da Pavle govorи o ljudima koji su okrenuli Bogu leđa. Šta oni čine kad odbace Boga? Prave vlastite bogove. Vjera traži da imate samo jednog Boga, da nemate idola, da ne uzimate Njegovo ime uzalud i da počivate samo u Bogu. Tako se držanje šabata mora razumjeti u kontekstu vjere.

Okrenite 1 Jovanovu 3:23: "A ovo je Njegova zapovijest, (pod Novim Zavjetom) da vjerujemo u ime Njegovog Sina Isusa Hrista, i ljubimo jedan drugog, kao što nam dade zapovijest." Drugim riječima, naša vjera je odgovor na prve četiri zapovijesti. Šta Bog čini onima koji vjeruju? On zauzvrat unosi agape u vaša srca i tako agape silazi vertikalno u vaše srce – ne vraća se Njemu već ide horizontalno prema drugima. I kad svijet vidi agape kako se izliva prema njima, tada će "svi ljudi znati da ste moji učenici." Tako se prve četiri zapovijesti moraju uvijek razumjeti u kontekstu vjere.

Idemo sada na Matej 6: "Tražite prvo carstva Božjega i Njegove pravednosti." Kako tražimo carstvo Božje? Hodočašćem? Ne. Davanjem novca? Ne. Kako? Isključivo vjerom. Vjera je naša poslušnost u odnosu na prve četiri zapovijesti. Zato se u Novom Zavjetu vjera izjednačava sa poslušnošću. Imamo pasus koji se bavi Jevrejima, koji su držali dan ali nijesu poslušali jevandelje. Oni su držali šabat. U Rimljanima 10:16: "Ali ne poslušaše svi jevandelja." Zatim on to dokazuje citirajući Isaiju: "Gospode, ko vjerova našem propovijedanju?"

Tako je za Pavla vjera sinonim poslušnosti. Prve četiri zapovijesti se slušaju vjerom. Dakle kad ih imamo deset, šta da činimo sa subotnom zapoviješću? U ovom kontekstu držanje subote postaje pečat pravednosti vjerom. Oni koji ulaze u Božji pokoj neće pokušavati proizvesti vlastitu pravednost. Zašto? Jer počivaju u pravednosti Hristovoj. Oni se pokoravaju zakonu Božjemu – prvim četiri zapovijesti. Oni nemaju drugih bogova pred sobom, uključujući sebe, uključujući materijalizam. Nemaju idole. Oni ne uzimaju Njegovo ime uzalud i oni počivaju u Hristovoj pravednosti.

Zato kad prezentiramo subotu u ovoj svjetlosti, ona postaje pečat pravednosti vjerom. Zašto? Jer šabat zahtijeva da nemamo drugih bogova. Naše povjerenje je u Onoga koji nas je

stvorio, koji nas je otkupio i koji će nas obnoviti. To je ono što Pavle govori ljudima u Listri. Ne obožavajte nas. Obožavajte pravog Boga koji je stvorio nebo, zemlju i more.

Troanđeoska poruka kaže: "Dajte slavu Bogu jer je On naš Stvoritelj, On je naš Otkupitelj i On je naš Obnovitelj. Naše povjerenje nije ni u jednom drugom. Pitanje je gdje stojite? Hoćete li počivati samo u Hristu kojega je subota spoljašnji znak ili ćete počivati u vašoj vlasti, računu u banci ili svojoj sposobnosti.

U vrijeme nevolje moraćemo živjeti jedino vjerom. Ako zavisite i u najmanjoj mjeri o sebi i svojoj sposobnosti i znanju, vi ne počivate sto posto u Bogu. Vi kršite četvrtu zapovijest. Zato će subota biti fundamentalno pitanje u vrijeme nevolje jer je spor između dva kontasta, vjere i nevjeverstva. Postojaće samo dva tabora, oni koji svoju vjeru potpuno polažu u Boga i oni koji svoju vjeru potpuno polažu u sebe. Neće biti onih između. Na kraju vremena neće biti mješavine.

Zato moramo imati vjeru Avraamovu koji je otac svih nas. Avraam je imao vjeru koja se nije dala uzdrmati. Ali Avraam je bio samo tipos. Želim ići k realnosti koje je Hristos. On je visio na krstu. Što se tiče Njegovih osjećanja, bio je napušten od Boga ali vjerom je pobijedio.

Želim vam ukazati na stvarno pitanje u vrijeme nevolje. U Danilu 12:1 i Jeremiji 7:13 nam je rečeno da će vrijeme nevolje biti takvo kakvo nijedno ljudsko biće ili naraštaj nije iskusio u prošlosti. Jeremija kaže da je to vrijeme muke Jakovljeve. Šta je bilo pitanje Jakovljeve borbe? Čitavog svog života Jakov je pokušavao ispuniti Božje obećanje pomoću sopstvenih zamisli. Ali njegove zamisli su propale. Sada se vodila borba između njega i njegove vjere. Izdržao je iako je bio osakačen. Kazao je: "Neću te pustiti dok me ne blagolsoviš." To je vrsta vjere koju Bog želi u svom narodu. On želi narod koji neće otstupiti od Boga čak iako bi nebo palo. Evo pitanja u Isaiji 54:5,6: "Jer Tvorac je tvoj muž; Gospod nad vojskama mu je ime." Ovdje je Hristos Stvoritelj. "I tvoj Otkupitelj, Svetac Izraelov; Bog cijele zemlje zvaće se. Jer te Gospod pozva (crkvu) kao ženu ostavljenu i žalosnu u duhu, i ženu od mladosti, kad bijaše odbačena, govori tvoj Bog."

Sada pogledajte 7 stih: "Jer za trenutak te zaboravih; ali pribraću te s velikim blagodatima." Pitanje u velikoj borbi je vrlo prosto. Sotona će reći Bogu, "Da, ovi ljudi su ti lojalni jer si ih ogradio. Ti ih štitiš. Ukloni ogradi i predaj mi ih u ruke i vidjećeš kako ti okreću leđa." Bog kaže, "U redu. Napusti ih. Možeš raditi što želiš. Možeš ih progoniti. Možeš ih moriti gladi. Možeš raditi što hoćeš od njih ali ih ne smiješ ubiti. To ne možeš."

Bog će ukloniti svoju zaštitu od nas i mi ćemo osjećati – On nas neće napustiti ali ćemo se osjećati napuštenim kao što se Hrist osjećao. Đavo će se igrati sa našim osjećanjima. Zato nikad ne smijemo izjednačavati osjećanja sa vjerom. On će nam reći, "Znaš li zašto te Bog ostavio? Zato što si izgubljen." On će kazati ostalim hrišćanima, "Znate li zašto nijeste prenijeti na nebo? Zato što ste izgubljeni." On nama to neće reći jer zna da ne vjerujemo u tajno uznesenje. Čak iako možda nećete grijehi, osjećaćete se grešnjima. Jedino što vam ostaje je vjera u Isusa Hrista.

Isus je pobijedio vjerom. Sotona će poludjeti kad odbijemo da se lišimo oslonca na Boga i tada će izdati dekret da nas pobiju. Tada će nas Bog zaštititi. Bog kaže, "Ne, to ti neću dopustiti." Za to vrijeme krićemo se po pećinama i kamenjarima od ovih svjetovnih ljudi – onih koji su odbacili Boga. Tada ćemo čuti i osjetiti snažan zemljotres, podići pogled i ugledati znak Sina čovječjega. Oni ljudi koji su došli da nas pobiju će zauzeti rupe i pećine u kojima smo mi bili jer neće moći podnijeti Spasiteljev dolazak.

Zato je subota ključno pitanje pošto je to zapovijest koja ukazuje na narod koji potpuno i kompletno počiva u svom Stvoritelju i Otkupitelju. Zato će subota postati pečat pravednosti vjerom. Samo ako posmatramo prve četiri zapovijesti u kontekstu vjere možemo prezentirati subotu u svjetlosti Novog Zavjeta. Neka nam Bog pomogne.

Glava 12.
Hristos, naš veliki Prvosveštenik
 Jevrejima 4:14-5:10

Isus Hrist se odmarao u subotu kad je završio prvu fazu plana spasenja. Nakon vaskrsenja On je otišao na nebo i bio postavljen za našeg Prvosveštenika. Njegov sveštenički posao nije za svijet već za vjernike.

Otpočećemo naše proučavanje o Hristovom sveštenstvu u Jevrejima 4:14 I ići sve do 8 glave pa i dalje tamo gdje Pavle posvećuje svoju pažnju Hristu kao našem Prvosvešteniku. Zašto Pavle troši toliko vremena na Hrista kao našeg Prvosveštenika? Htio bih vas podsjetiti da Pavle piše vrlo *obeshrabrenim hrišćanima*. Oni su jevrejski hrišćani koji su proganjeni i koji su obeshrabreni jer se Hristov dolazak po njihovom mišljenju odložio. Bilo je onih koji su kušani da ostave svoju vjeru i vrate se u Judaizam pa tako on troši svo vrijeme jer hrišćani trebaju znati da imaju Posrednika na nebu *koji je na njihovoj strani*.

Sada bih vam želio dati tri glavna razloga zašto nam je sveštenik važan:

1. Sveštenik je posrednik između svetog Boga i grešnog čovjeka. Potrebno nam je nešto između. Dakle, hrišćani su, čak iako stoje opravdani u Hristu, još uvijek grešnici. Mi smo još uvijek grešnici i zato što smo grešnici potreban nam je Posrednik. Evo nekih tekstova koji to ističu. U ovim glavama koje proučavamo primijetićete da Pavle upoređuje Hrista kao sveštenika sa levitskim sveštenstvom i kaže da je Hrist superiorniji. U 6 stihu 8 glave on kaže: "A sad dobi bolju službu, kao što je i Posrednik boljega zavjeta, koji se na boljim obećanjima utvrđi." Levitsko sveštenstvo nije moglo istinski posredovati jer su koristili govedu, jareću ili jagneću krv koja ne može ukloniti grijeh. Mi imamo boljeg posrednika i bolja obećanja u Isusu Hristu.

Okrenite Rimljanima 8 glava i vidjećete da kad je Hristos otišao na nebo nakon svršetka savršenog djela na ovoj zemlji On tamo nije pošao na dopust. Nije otišao da se relaksira. Otišao je da radi jer Njegov posao nije bio završen. On je samo bio završio prvu fazu, koja je bila dobra, perfektna, savršena. Ipak još nam je potreban sveštenik za obnovu. U Rimljanima 8:34 čitamo: "Ko će osuditi? Hristos koji umrije pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu, koji i posreduje za nas?" Nama je potreban posrednik. A o Njemu se govori i u 1 Jovanovoj 2:1: "Dječice, ovo vam pišem da ne grijesite, ali ako i sagrijesite, imamo Zastupnika kod Oca, Isusa Hrista pravednika." Tako pod jedan, sveštenik nam je potreban jer smo još uvijek grešnici. Potreban nam je Posrednik.

2. Sveštenik nam je potreban jer još uvijek živimo na sotoninoj teritoriji. Sotona vjernicima ne da mira. Ako vam da mir, pazite, u nevolji ste. To je zato što ste mlaki i on je sasvim zadovoljan vašim stilom života. Hrišćani žive na neprijateljskoj teritoriji. Oni konstantno dolaze pod sotoninu vatru. To može biti fizičko progonstvo, mentalno ili društveno. On će vas bombardovati svakovrsnim problemima. Potreban nam je Posrednik koji će nam dati sigurnost u našim životnim borbama. Evo jednog teksta u Jevrejima 10:19-22 koji govori obeshrabrenim vjernicima: "Imajući dakle slobodu, braćo, ulaziti u svetinju krvlju Isusa Hrista."

Jedan od namoćnijih metoda koje Sotona ima je staviti hrišćane pod krivicu. On će vas ubjeđivati da nijeste dovoljno dobri da bi bili spaseni. Bez obzira koliko ste mlađi ili koliko ste stari on uvijek uživa da meće krivnju na vas. Isuviše često padamo na njegove sugestije. Na kraju, on je u pravu. Mi nijesmo dovoljno dobri da bi bili spaseni, ali se spasavamo zato što je Bog ljubav i spasavamo se milošću. Tako možemo slobodno dolaziti u Božje sveto prisustvo kroz krv Hristovu. "Putem novijem i živijem, koji nam je obnovio zavjesom, to jest, tijelom svojim; i sveštenika velikoga nad domom Božjim: da pristupimo sa istinitijem srcem u punoj vjeri, očišćeni u srcima od zle savjesti, i umiveni po tijelu vodom čistom."

Šta on podrazumijeva pod umiveni po tijelu vodom čistom i čistom savješću? U Hristu imamo dva divna stanovišta pred Bogom:

- a) U Hristu stojimo savršeni u karakteru.

b) U Hristu stojimo savršeni u prirodi. On nas je iskupio svoji životom i smrću. On je odnio na nebo savršeno otkupljenje za nas. Tako bilo da je naša priroda ta koja nas osuđuje ili naše činjenje, moramo zapamtiti da imamo Spasitelja i da mu možemo slobodno dolaziti. Potreban nam je Sveštenik.

3. Život na ovom svijetu je uvijek borba. Ta bitka može poprimiti razne oblike. Mogu to biti ekonomski problemi. Mogu biti duhovni, fizički ili društveni. Kakvi god da su, potreban nam je sveštenik koji razumije naše probleme, koji saosjeća i može pomoći. Mi ljudska bića imamo sklonost da tražimo saosjećanje kod drugih ljudskih bića. Odlazimo svom pastoru ili nekom drugom za koga mislimo da mu možemo vjerovati tražeći saosjećanje i pomoći. Ali kažem vam da ljudski izvori nijesu pouzdani. Nikad ne znate kad će vas napustiti. Hrist vas nikad neće ostaviti. On razumije vaše probleme. On može saosjećati i iznad svega može pomoći.

Kad mi ljudi dolaze po savjet uvijek ih upućujem na divnog Savjetnika. Usput, On vam ne uzima 50 dolara na sat. On je besplatan savjetnik i najdivniji Savjetnik. Ne možete naći boljeg savjetnika od Isusa Hrista. U Jevrejima 2:17,18 nam je rečeno: "Zato bješe dužan u svemu da bude kao braća, da bude (pod jedan) milostiv i (pod dva) vjeran poglavar sveštenički pred Bogom, da očisti grijeha narodne. Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju." On razumije naše borbe. Prošao je kroz njih i izišao kao pobjednik. Stoga nam može pomoći i starati se o nama. Pređimo sada na Jevrejima 4:15,16: "Jer nemamo poglavara svešteničkoga koji ne može postradati sa našim slabostima, nego koji je u svačemu iskušan kao mi, osim grijeha. Da pristupimo dakle slobodno k prestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vrijeme kad nam zatreba pomoći." U ovoj glavi, 14, 15 i 16 stih, Pavle nam predstavlja Hrista kao našeg Prvosveštenika. Potrošićemo ostatak ovog proučavanja na ova tri stiha jer su važni. Želim da zapazite kako Pavle uvodi Hrista kao našeg Prvosveštenika. On kaže u 14 stihu: "Imajući dakle velikoga poglavara svešteničkoga, koji je prošao nebesa (tj. koji je u samoj Božjoj prisutnosti), Isusa Sina Božjega, da se držimo priznanja."

Drugim riječima, Pavle kaže "Molim vas ne budite malodušni. Bog vas nije ostavio. Hristos se gore ne odmara uživajući u pauzi. On je tamo da posreduje. Mi imamo prvosveštenika koji je ušao u samu Božju prisutnost radi nas." I zato on kaže "ne obeshrabrujte se."

Poslanica Jevrejima je puna upozorenja i ohrabrenja. Ono što ovdje imamo je ohrabrenje. "Ne ostavljajte svoju vjeru jer imamo Prvosveštenika." U 15 stihu imamo više detalja: "Jer nemamo poglavara svešteničkoga koji ne može postradati s našijem slabostima, nego koji je u svačemu iskušan kao mi, osim grijeha."

Ovaj pasus je uzrokovao mnogo problema u Hrišćanskoj crkvi. Ima dvije stvari koje ovdje moramo razmotriti:

- Riječ "slabosti."
- Činjenicu da je iskušan u svemu kao i mi.

Ovo dvoje je uzrokovalo brojne rasprave. Počenimo sa riječju "slabosti." Šta ta riječ znači? Prvo želim da pročitam iskaz koji on daje na kraju 14 stiha. "Osim grijeha." Jedan njemački naučnik po imenu Weiss daje sledeću konstataciju na ovaj odsijek: "Riječ 'osim grijeha', Jevrejima 4:15, znači da u slučaju našeg Gospoda kušanje nikad nije rezultiralo grijehom." On nikad nije počinio taj čin. Bio je kušan poput nas ali nikad nije podlegao. Good News Bible (današnja engleska verzija – TEV) to veoma jasno postavlja. On nije grijeošio: "Naš prvosveštenik nije neko ko ne može saosjećati sa našim slabostima. Nasuprot, imamo Prvosveštenika koji je bio iskušan na svaki način kao mi, ali nije grijeošio." (TEV)

Dakle razlog zašto ovo iznosim je što neki ljudi, uključujući i našu crkvu, kažu da "osim grijeha" znači da On nije bio sklon grijehu po svojoj prirodi koja je bila kao Adamova prije pada, znate taj spor. Ali evo jednog grčkog naučnika koji nam kaže da "osim grijeha" znači da premda je bio kušan, Hristos nikad nije sagrijeošio. "Iskušenje nikad nije rezultiralo u grijehu." Drugim riječima, Hristos nikad nije popustio, čak ni mišlu. Pređimo sada na riječ "slabosti." Opet citiram njega (Weissa): "Riječ 'slabosti', 'astheneia' na grčkom, označava

moralne slabosti koje čovjeku omogućavaju da grieši.” Drugim riječima, potpuno izopačena priroda, (tumačeći ovaj izraz, “jer je i On pod slabošću,” (Jevrejima 5:2) Prvosveštenik ima slabosti, grešne sklonosti koje su oko Njega, tj. On je potpuno okružen grijehom *pošto je preuzeo grešnu prirodu koja bi ako se ne suzbija zagospodarila cijelim Njegovim bićem.*” Drugim riječima, ono što Weiss kaže je da je Hristos bio kušan poput nas kroz tijelo, ali On nikad nije popustio.

Ovo nas dovodi do sledeće tačke, “iskušan kao i mi.” Ovdje imamo problem. Da li je Pavle mislio da je Hristos bio iskušan svakim iskušenjem kojim se mi kušamo? Odgovor je “ne.” Hristos nikad nije kušan da prekomjerno gleda TV program. To u njegovo vrijeme nije ni postojalo. Hristos nikad nije kušan posebnim iskušenjima koja dolaze na bogate ljude jer je pripadao siromašnoj porodici. A možemo navoditi još mnogo šta.

Dakle šta Pavle misli kad kaže da je Hristos bio iskušan u svačemu kao mi? Molim vas zapazite da tekst ne kaže da je bio kušan svakim iskušenjem kao mi, već u svemu kao mi. Obratite pažnju na “kao mi.” Kako se mi kušamo? Neka Biblija da odgovor. Okrenite Jakov 1:13,14, tu Jakov opisuje kako se kušamo: “Neka niko ne govori kad se kuša: Bog me kuša (ne krivite Boga za svoja iskušenja), jer Bog se ne može iskušati zlom, niti On ikoga kuša (tako vas Bog nikad ne kuša), nego svako se kuša privučen vlastitom strašću...”

Šta je strast? Ima li razlike između strasti i želje? Da li je pogrešno imati želju? Ne. Imamo li mi kao ljudska bića želje? Da. Bog nam ih je dao. On nam je dao želju za hranom, seksom, svakovrsne želje. Kad ove želje postaju pogrešne? Kad su pod kontrolom tijela a ne volje Božje. Da li je to jasno? Kad želja postane dominantna od svoga ja a ne od Duha Božjega, ona prelazi u strast. Znači strast je izopačena želja. Ali Bog nam daje smjernice. On nam ih daje kroz Sveti Pismo. On nam daje smjernice preko Duha proroštva da bi napravili razliku, ali ih daje i preko Svetog Duha.

Naše pitanje je: šta je iskušenje? U našem ljudskom tijelu mi imamo porive. Zovemo ih grešnim porivima jer imamo palu prirodu. Ono što Jakov ovdje govori je da se svaki čovjek kuša privučen i omamljen vlastitim strastima. Kad iskušenje postaje grijeh? 15 stih nam kaže: “Tada slast zatrudnjevši...” Kad slast začinje? Kad počinite akt ili *kad volja kaže: u redu?* Kad kušanje začinje? Želja za grijehom dolazi iz naših udova. Tijelo nikad ne može počiniti akt bez pristanka uma. Racimo da šetam ulicom pored poslastičare i ugledam kolače a đavo me kuša kroz slast. Nemam novca u džepu pa ulazim s bratom i govorim o nečemu što se dogodilo kad sam bio dječak a bratu dam znak da prodavaču skreće pažnju. Poželio sam tu hranu pa sam rekao bratu da mu odvraća pažnju. Sve se dešava u Africi na uličnoj pijaci, i ja planiram krađu.

Moj um se već odlučio na krađu. Dakle moramo zapamtiti da mi ljudska bića definišemo grijeh kao akt, ali Bog ne radi tako. U trenutku kad um kaže želji “da” ona postaje šta? Grijeh. To je ono što govori Jakov. Molim vas zapazite da on razlikuje začinjanje od djela. Poslušajte njegov sledeći iskaz u Jakovu 1:15: “Tada zatrudnjevši slast rađa grijeh; a grijeh učinjen rađa smrt.” Dakle u trenutku kad kažete “da”, to postaje šta? Grijeh. Na primjer, ako bih išao autoputem, dan je topal a ja putujem odavde u Sijetl i zaustavim se u Jakimi. Žedan sam i idem do mjesta “7-eleven” da napunim gorivo. Pošto sam žedan prilazim automatskom hladnjaku a tamo uopšte nema sokova. Obraćam se prodavcu i on kaže da ima samo pivo. A đavo kaže “zašto ne uzmeš jednu limenku? Ovdje nema nikoga ko te poznaće.” I ja pogledam naokolo i kažem sebi “sigurno me ovdje u Jakimi niko ne poznaće.” I tako se odlučujem “uzeću jedno.” Zatim se osvrnem i spazim jednog člana crkve kako prilazi tom mjestu i kažem prodavcu “izvini me, žurim, zaboravi pivo.” Dakle limenku nijesam uzeo. Usput, da li sam sagriješio? U Božjim očima, da. U očima prodavca ne. Možda ni u sopstvenim očima nijesam sagriješio. Znači treba da zapamtite da kušanje dolazi iznutra, zatim zatrudni odlukom volje, a onda dolazi akt, i taj akt naravno donosi smrt.

Pavle objašnjava ovaj problem. Rimljanim 7 glava ne raspravlja o vjerniku ili nevjerniku. Pitanje Rimljanim 7 nije da li se radi o vjerniku ili nevjerniku već “grešna priroda i sveti zakon, a ovo dvoje su nekompatibilni. To je ono čime se bave Rimljanim, posebno od 14 stihu nadalje. On konstataje u 14 stihu: “Jer znamo da je zakon duhovan, a ja

sam tjelesan, prodan pod grijeh.” (Zatim on nastavlja da opisuje našu situaciju.) “Jer ne znam što činim, jer ne činim ono što hoću, nego na što mrzim ono činim. Ako li ono što neću činim, hvalim zakon da je dobar. A ovo više ja ne činim nego grijeh koji živi u meni.” Zatim u 18 stihu on konstatiše: “Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u tijelu mojem (u mojoj ljudskoj prirodi). Jer htjeti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim.”

Drugim riječima, mi ljudska bića imamo prirodu koja nas vuče prema čemu? Prema grijehu. Zatim u 22 stihu on to naziva “zakonom grehovnjem.” Molim vas da imate na umu da “zakon” ovdje znači princip, baš kao što imamo zakon gravitacije. Dakle ako neko preskoči balkon, da li će ići gore ili dolje? Dobro, nekoliko sekundi ići će gore a onda dolje. Zašto? Gravitacija. Ako bi to napravio u ponoć, da li bi funkcionalo? Ili u dva izjutra? 24 sata na dan? Da.

Riječ “zakon” označava stalnu, neprekidnu silu. Naša moć volje nije zakon. Zašto? Jer nije konstantna, ona se koleba, upravlja u raznim smjerovima. Tako je moguće da pomoći svoje volje odbacite kušanje, silu grijeha. Ali kad snaga volje oslabi, šta se događa? Sila grijeha nadvladava, i šta se dešava? Radimo čak i ono što ne bismo željeli. I šta Pavle govori, “Imamo zakon u udima našima koji nas nagoni da ovo činimo. Ja nesrećni čovjek!”

Dakle evo u čemu je problem: da li je Hristos imao ovu silu s kojom se borio? “Sin čovječiji nije došao da tvori svoju volju nego volju čiju?”

O čemu On govori? Da li je bilo neke kontradikcije između Njegove volje i Božje volje kao Boga? Ne. Ali kao čovjek borio se sa ovim dragi moji, borio. Dakle možete li pobijediti silu grijeha? Ne. Može li Bog? Da li je On to uradio? U kome? U Hristu. Ali da li Hristos razumije vaše borbe? Da. Može li On saosjećati? Da. Može li vam pomoći? Da. Daću vam jedan tekst, Rimljanima 13:14. Šta kaže vaša Biblija? “Nego se obucite u Gospoda našega Isusa Hrista; i ne ugađajte čemu? Tijelu.”

Ali još nijesmo odgovorili na pitanje “u svačemu.” (Jevrejima 4:15). Šta je Pavle mislio pod “u svačemu?” Kao što sam već pomenuo, on nije mislio “svakim iskušenjem.” Dakle kušanje je uvijek na grijeh. Šta je grijeh? Prestup zakona. Sjetite se da smo mi zakon podijelili na dva dijela: prve četiri zapovijesti su prema Bogu. I sjetite se, objasnio sam vam da prve četiri zapovijesti držimo vjerom. Naša vjera se okreće ka Bogu. Vjera je upravljanje pogleda na Boga.

Šta je suprotnost vjeri? Ne, ne djela već nevjerstvo. Nevjerstvo je voljno, namjerno okretanje leđa Bogu. Usput, da li je nevjerstvo grijeh? Da, grijeh je ali protiv koga? Protiv Boga. Kad činimo grijeh nevjerovanja mi kršimo prve četiri zapovijesti. Imajte ovo na umu, jer pitanje poslednjeg vremena vezano za subotu je ako kršite šabat vi ne kršite samo jedno pravilo, i to je grijeh. Grijeh čega? Nevjerstva. To će biti pitanje.

Preostalih šest zapovijesti koje govore o našem odnosu prema čovjeku mogu se računati kao grijeh, ali Pavle ih svodi na jednu riječ. Srž svakog grijeha protiv našeg bližnjeg je šta? “Nego ja grijeha ne znadoh osim kroz zakon; jer ne znadoh za želju da zakon ne kaza: ne zaželi.” (Rimljanima 7:7) Drugim riječima, kušanje možemo podijeliti u deset tačaka, a njih možemo svesti na dvije. Prve četiri su grijeh nevjerstva, preostalih šest su grijesi protiv naših bližnjih. Da li je Hrist bio kušan u svim ovim tačkama, na oba područja? Da. Sjećate se kako ga je davno tri puta kušao na krstu? “Siđi sa krsta i spasi se.” Šta je ovdje bilo iskušenje? Oslanjanje na sebe. “Nemoj da zavisiš od Boga.” Zašto? “Jer te je napustio. Moraš da zavisiš o čemu? O samome sebi.” Ali sjetite se kako se Hristos molio u Getsimaniji, “ne Moja volja, već Tvoja neka bude.”

Zapamtite da kad Pavle kaže da je bio kušan u svačemu kao mi, On je bio kušan na grijeh protiv Boga kroz grijeh nevjerstva, i bio je kušan na grijeh protiv svog bližnjeg, baš kao i mi u pogledu šest zapovijesti. Stoga kad Pavle kaže da je bio kušan u svačemu kao i mi, on misli u svakoj tački u kojoj se vi i ja možemo iskušati u terminima zakona, deset zapovijesti, koje su mjerački štap pravednosti. Nema ni najmanjeg iskušenja koje se ne može uključiti u područje deset zapovijesti. Ukoliko bi mogli počiniti grijeh koji je izvan deset zapovijesti, onda one ne bi bile savršeno pravilo vjere. Ali sjetite se šta Pavle kaže u Rimljanima 3:20: “Zakon nam daje poznanje čega? Grijeha.”

Zakon nas ne može spasti, ali nam daje poznanje grijeha. Daje li vam poznanje 90% grijeha ili 100%? 100%. Nema grijeha koji bi ja ili vi mogli počiniti izvan ovih deset tačaka. A tako je i Hristos bio kušan. Bio je kušan da prekrši svaku od ovih deset tačaka baš kao i mi. Samo iskušenje ne mora biti isto. Na primjer, ako sam kušan da uskratim svoj desetak, a u Malahiji stoji da je to grijeh krađe, "zakidoste me," ili ako vam neko da novac da ga odnesete prijatelju i u iskušenju se da ga umjesto toga stavite u džep, kušate se različitim iskušenjem, ali sve se svodi na isto. Tako se sva iskušenja mogu svesti na samo deset tačaka. Samo iskušenje možda nije isto. Ali pitanje je uvijek isto. I tako je Hristos u svačemu kao vi i ja. Jedina razlika je što mi podlijezemo. Da li je On podlegao? Ne. Da je popustio samo jedanput, znate li da nikad ne bi mogao biti vaskrsnut? Znači On je bio kušan u svačemu kao i mi ali nikad nije sagriješio.

Ali sada, da li je borba kroz koju je on prošao bila ista kao naša ili teža? Zašto je bila teža? Molim vas nemojte sada reći "On je bio Bog," jer imajte na umu da je bio ostavio svoje božanske prerogative. Reći će vam zašto je bila teža, zato što će vas đavo kušati dokle ne popustite. Ako ne podlegnete njegova kušanja će postajati sve teža i teža. Da li je to jasno? Dok ne padnete.

Pošto Hristos nikad nije sagriješio On je iskusio punu silu svakog iskušenja. On ju je iskusio. A nateže iskušenje bilo je na krstu, gdje je iskušenje bilo zbogom života za koliko? Zauvijek. Nijedno ljudsko biće nikad nije bilo kušano niti će ikad biti kušano u tom pravcu. Čak ni oni koji će biti izgubljeni neće se kušati u tom pravcu jer neće imati izbora. Vidite, iskušenje je samo iskušenje kad imate izbora. Na kraju milenijuma oni neće imati izbora. Da li sam u pravu? Vrijeme probe je završeno. Ali Hrist je na krstu imao izbora.

Zato se kaže u Novom Zavjetu, neću vam dati referencu, tražite je sami, "Koliko vas dođe do smrti?" Samo je Hristos došao čak do druge smrti. On je odbio iskušenje. Ali hvala Bogu da zato što se borio može saosjećati sa kim? Sa ovim lopovom. On može saosjećati sa mnom. Tako kad mu dolazim ja ne idem nekome ko ne poznaje moje borbe, već Onome koji ih je prošao, ili još bolje, koji je nadvladao, Onome koji mi može dati mir, koji mi može dati milost, oproštaj, plus blagodat. Tako i Pavle zaključuje. Pogledajte, molim vas, Jevrejima 4, 16 stih: "U tom pogledu." U pogledu dvije stvari:

1. "Imamo Poglavaru svešteničkoga koji može saosjećati sa našim slabostima,
2. Koji je kušan u svačemu kao i mi, osim grijeha. "Da pristupimo dakle (imajući ovo u vidu) kako? Slobodno k prestolu blagodati." A kad pristupamo, On ne kaže "zašto nijesi zadobio pobedu!" On to ne kaže. On kaže: 1. Zadobićemo milost, jer na nesreću mi padamo. 2. Mi nalazimo blagodat. Riječ "blagodat" se ovdje koristi u smislu moći. Okrenite Filibljanima 4:13 i vidjećete šta podrazumijevam pod "silom blagodati." "Sve mogu kroz Hrista koji mi moć daje." To je blagodat koju vam On može dati. Ili okrenite 2 Korinćanima 12:7-10. Pavle je imao jedan problem, ne kaže nam koji. Molio se tri puta. Taj problem je Bog bio dopustio, dolazio je od Sotone, bio je "žaoka u tijelu, vjesnik Sotone da me čuša (da ga drži poniznim) da se ne bi uzvisio preko mjere. (Sada pogledajte 8 stih) Jer molih tri puta Gospoda za ovo, da odstupi od mene. A On (Hristos) mi reče: dosta ti je Moja blagodat, jer se Moja sila savrši u slabosti. Dakle najradnije će se hvaliti čime? Svojim slabostima kako bi sila Hristova počivala na meni. Zato sam dobre volje u slabostima, u ruženju, u nevoljama, u progonjenjima, u tugama za Hrista: jer kad sam slab onda sam silan." Takvog sveštenika mi imamo.
3. On je sveštenik koji vam je milostiv. Tako kad vam đavo dolazi i kaže "nijesi dobar," okrenite se i recite mu, "našao sam milost." Pavle je kazao, "bijah progonjen ali nađoh milost."
4. Molim vas zapamtite da je On Bog koji ne samo da vam opršta, već vam daje snagu da nadvladate. Tako imamo prvosveštenika kojemu možemo slobodno dolaziti ne plašeći se jer je On Bog koji razumije. On saosjeća, On pomaže, takvog sveštenika mi imamo, i takav nam je sveštenik sada potreban. Da li ima pitanja?

Pitanje: "I zatim se okrećete i kažete kako sve možete...."

Pastor Sekveira: Oh-oh, budite pažljivi. Kad sam čitao Rimljanima 7 glava pojasnio sam da je spor u stvari između tijela i zakona. Nijesam rekao između Duha i zakona. Drugim riječima, naša grešna priroda u i od sebe nikad ne može tvoriti pravdu. Ali uz Božju pomoć, to je druga stvar. Uzmimo Galatima 5:16: "Hodite po Duhu a ne ispunjavajte želja tjelesnih." Samo kroz Duha možemo to činiti i to je tema 8 glave Rimljanima. Ali Rimljanima 7 glava se bavi grešnim tijelom i svetim zakonom, a ovo dvoje je nekompatibilno. Tako je formula ne ja već ko? Hristos. Kako to Hristos čini? Dajući mi snagu. Stoga vas molim da zapamtite da govorimo o dvije različite stvari. Tijelo samo po sebi nikad ne može to činiti. **Molim vas imajte na umu, želim ovo naglasiti, Bog nam nikad neće dati pobedu ako u toj pobjedi tražimo sigurnost.** On vam je neće dati. Zašto? Jer okrećete leđa Njegovom daru, Isusu Hristu našoj Pravednosti. **On će vam samo dati pobedu kad ste potpuno ukorijenjeni u i shvatate doktirnu o opravdanju vjerom.** Ali sve dok očekujete pobjedu kako bi mogli imati osjećaj da ste dobri, ili osjećaj sigurnosti (samopouzdanja), On vam je neće dati, **zato što tražite nešto što je u kontradikciji sa Njegovim planom spasenja.** Tako On čeka na narod koji će počivati u Njemu uprkos onome što osjećaju. Jednom kad budete apsolutno sigurni u svoje spasenje u Hristu, Bog će reći, "Sada si siguran u pobjedu." *Ono što se događa ako zavisite o toj pobjedi za svoje uvjerenje, vi odvraćate pogled od Hrista ka kome? Ka vašem iskustvu.* I ne razlikujete se od pentakostalaca, koji očekuju da govore jezicima kako bi imali sigurnost spasenja. Ne rade svi tako, ali većina da. Oni žele da govore jezicima jer je to ono što im daje sigurnost, to iskustvo, taj elektrošok gdje se tresete i izgovarate riječi i imate utješan osjećaj.

Pitanje: Ne shvatam kad kažete da će iskušenja postajati sve jača i jača kako se to slaže sa onim ako se protivite đavolu pobjeći će od vas?

Pastor Sekveira: Da, pobjeći će, ali samo za trenutak. Daću vam jedan tekst. On neće pobjeći do kraja. Obratićemo se samome Hristu. Okrenite jevanđelje po Luki, počećemo sa 4 glavom. Ona opisuje Hristovo kušanje u pustinji. Želim da zapazite 13 stih, nakon što je kušanje bilo završeno. Kad je đavo završio sa svim iskušenjima, udaljio se za koliko vremena? Za neko vrijeme. Dakle ovo se dešava Hristu. Okrenite Luka 11:24, gdje Isus daje jednu parabolu. Ona je vrlo kratka. On poredi našu ljudsku prirodu, naše tijelo, sa kućom. Kad nečisti duh napusti čovjeka (zato što ga odbijate) on ide kroz suha mjesta tražeći pokoj. I ne našavši ga kaže: "Vratiću se u dom iz kojeg sam izašao. (On se vraća) I kad se vrati nađe ga pometenog i ukrašenog. (Donijeli ste ste svakojake odluke, počistili svoj dom, i šta on radi?) Onda otide i dovede sa sobom sedam drugih duhova gorih od sebe, i uđoše i nastaniše se i bi čovjeku poslednje gore od prvoga."

Tako on neće odustati, čak ni kad se završi vrijeme probe, do Hristovog dolaska. On će vam dolaziti iz svakog ugla. Ali mi ga moramo odbijati na svakom uglu. A to odbijanje postaje teže, jer kušanje postaje teže. On će jače navaljivati, baš kao droga, zato će vam trebati čvršća veza jer ista vam ne daje jednak oslonac. Način je isti. Tako mnogi ljudi postaju zavisni od droge ili alkoholičari. Oni počinju sa pićem za društvo i to ih odvlači sve dublje i dublje.

Glava 13.

Hristos, naš Prvosveštenik (zaključak)

Jevrejima 4:14-5:10

Počevši sa četvrtom glavom, 15 stih, Pavle nam predstavlja Hrista kao našeg velikog Prvosveštenika. Dakle prije nego što je predstavio Hrista kao Spasitelja. Poznavati Hrista kao Spasitelja nije dovoljno. Trebamo ga takođe poznavati i kao svog Prvosveštenika jer još uvijek živimo na ovom neprijateljskom svijetu a da bi preživjeli na njemu kao hrišćani potreban nam je prvosveštenik iz najmanje tri razloga:

1. Sve dok smo grešnici potreban nam je posrednik između nas koji smo grešnici i Svetog Boga. To стоји u 14 stihu četvrte glave. "Imajući dakle velikoga poglavara svešteničkoga, koji je prošao nebesa, Isusa sina Božjega, da se držimo priznanja." Mi imamo sveštenika koji premošćuje ponor između nas i Boga.

2. U našoj hrišćanskoj borbi potreban nam je neko ko može saosjećati sa nama u našim slabostima i našim borbama. Hristos to može, a to nalazimo u 15 stihu četvrte glave. "Jer nemamo poglavara svešteničkoga koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svačemu iskušan kao i mi." Jedina razlika je što je On pobijedio. To nas dovodi do sledeće tačke.

3. Potreban nam je prvosveštenik kako bi nam pomogao i dao nam snagu dok hodimo stazom hrišćanskog života. Drugim riječima, nasuprot zemaljskim sveštenicima Hristos može da u potpunosti zadovolji sve naše potrebe. I to je ono u šta Pavle zalazi u petoj glavi od prvog do desetog stiha. To je predmet ovog poglavlja.

U prvih pet stihova pete glave Pavle nam daje potrebne kvalifikacije za sveštenika. Ovo se odnosi na svakog sveštenika. Postoji četiri kvalifikacije koje čovjek mora imati da bi bio sveštenik. One su sledeće: u prvom stihu "Jer svaki poglavavar sveštenički koji se iz ljudi uzima, za koje se postavlja na službu Bogu." Prva kvalifikacija: sveštenik mora biti čovjek da bi predstavljao čovjeka.

Kad smo moja žena i ja postali građani SAD 1975 godine, mislim da su sada promijenili taj zakon ali onda su nam vrlo jasno obrazložili da nijedan naturalizovani američki građanin ne može biti predsjednik Sjedinjenih Država. Razlog je taj što neki neprijatelj ove zemlje može postati njen građanin, na naki način se domoći funkcije predsjednika i onda iskoristiti svoj položaj da uništi državu. Tako sveštenik mora biti neko ko pripada ljudskom rodu kojemu je potreban otkupitelj. Zašto je to tako? Zato što sveštenik predstavlja ljude pred Bogom. Prorok je lice koje predstavlja Boga pred ljudima. Sveštenik je osoba koja ljude predstavlja Bogu, i mora biti jedan od njih.

Dakle, divno je to što je Hristos bio oboje. Kad je došao na ovaj svijet, došao je kao prorok. Kad se vratio na nebo, nije otišao kao prorok. Vratio se kao sveštenik. Tako je Hristos oboje, prorok i sveštenik. Dakle imamo Predstavnika koji sjedi s desne strane Bogu. To je utješno za nas!

Druga kvalifikacija je u drugom dijelu prvog stiha. Sveštenik mora prinositi žrtve da bi se bavio problemom grijeha. Okrenite Isajiju 59:1,2: "Gle nije okračala ruka Gospodnja da ne može spasti niti je otežalo Njegovo uho da ne može čuti nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom i vaši grijesi zakloniše lice Njegovo da ne čuje."

Zapamtite, grijeh nas odvaja od Boga. Dakle bez prolivanja krvi ne može biti otpusta od grijeha. Jevrejima 9:22. Bez otpuštenja od grijeha uvijek će postojati barijera. Tako sveštenik mora biti sposoban da prinosi žrtve Bogu koje će ukloniti barijeru između grešnog čovjeka i svetog Boga. Zapamtite da problem nije Bog. Problem smo mi. Grijeh nas odvaja od Boga. Jevrejima 5:1 kažu da sveštenik "mora prinositi dare i žrtve za grijehu."

Treća kvalifikacija za sveštenika se nalazi u drugom stihu. "Koji može postradati sa onima koji ne znaju i zalamaju (ili onima koji grijehu)." Dakle on mora biti osoba koja može imati sažaljenja prema onima koji su u neznanju (koji su slabi) i prema onima koji zalamaju ili čine pogreške. Sveštenik mora biti sposoban da sažaljava grešne, slabe ljude. Jedini način za

to je ako je i sam morao biti izložen ljudskim slabostima. Treba da zapamtimo da Hristos ne smije biti odvojen od nas u našim borbama. On ih je iskusio kao čovjek. Pogledajte Jevrejima 2:17,18: "Za to bješe dužan u svemu da bude kao braća, da bude milostiv i vjeran poglavar sveštenički." Tako se načinio kao jedan od nas kako bi mogao saosjećati.

Ima hrišćana koji se nikad nijesu morali boriti sa drogama pa posmatraju neke od ovih hrišćana i kažu, "Ne znam zašto se mučiš. Ja nikad nijesam imao problema." Mogu vam reći da ste u njihovoj koži imali biste problem. Zahvaljujemo Bogu što je Isus Hristos bio osoba poput nas i kušan u svačemu kao i mi. On razumije naše poteškoće. ne idemo nekome ko ne shvata. On ima sažaljenja. On razumije naše slabosti i hvala Bogu za to. Htio bih vas podsjetiti poslednjeg dijela 16 stiha četvrte glave. "Da pristupimo dakle slobodno k prijestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vrijeme kad nam zatreba pomoći." On ne samo da ima razumijevanja već nam može i pomoći.

Sada dolazimo do četvrte kvalifikacije. Prva je da sveštenik mora biti čovjek da bi predstavljao ljudi. Drugo, sveštenik mora biti sposoban da prinosi žrtve za naše grijeha, i treće, sveštenik mora imati saosjećanja za grešna, slaba ljudska bića. Jedini način je naravno da razumije naše probleme jer je postao jedan od nas. Četvrta kvalifikacija je važna tačka i nalazi u četvrtom stihu pete glave: "I niko sam sebi ne daje časti, nego koji je pozvan od Boga, kao i Aron." Drugim riječima, svštenik mora biti naimenovan od Boga. On ne može postaviti sam sebe. Ne može organizovati kampanju i reći, "Izaberite mene." On mora biti imenovan od Boga. To su četiri kvalifikacije za sveštenika. One su i opšte kvalifikacije za svakog sveštenika.

Da li se Hristos kvalifikovao u svim ovim tačkama? Da. Da li je Njegova kvalifikacija bolja nego zemaljskih levitskih sveštenika? Da. Kao čovjek Hristos je bio jedan od nas. Kao Bog bio je jedno sa Ocem. Njegova ljudska priroda je sišla gdje smo mi. Njegovo božanstvo je gdje je Bog i On je jedini koji je premostio ponor između zemlje i Boga. Zemaljski sveštenici nijesu mogli premostiti taj procjep. Zato su morali prinositi žrtve za sebe. Ali je Hristos je i čovjek i Bog i On je premostio ponor između nas i Boga. Zahvaljujemo Bogu za takvog sveštenika. Nijedan od zemaljskih sveštenika nije imao ovu kvalifikaciju.

Pavle ne daje isti poredak kvalifikacija. On počinje sa "mora biti postavljen od Boga." U petom stihu on kaže: "Tako i Hristos ne proslavi sam sebe da bude poglavar sveštenički." Drugim riječima Hristos nije izabrao samoga sebe da se načini prvosveštenikom. "Nego onaj koji mu reče: ti si sin moj, ja te danas rodih." Riječ "rodih" na engleskom znači "stvorih te." Ali to nije grčka riječ. Postoje dvije riječi u grčkom "monoganes" koje znači "neko vrlo poseban." Dao sam mu naročit zadatak. Druga je "monoganatos" koje znači "rodih te" na engleskom. Ta riječ je "monogene" koje znači "izdvojih te." Naimenovah te za nešto naročito. U 6 stihu: "Kao što i na drugome mjestu govori: ti si sveštenik zauvijek po redu Melhisedekovu." Ovo je navod iz Psalma 110:4, Bog govori Hristu i On kaže svome Sinu: "Naimenovah te za sveštenika zauvijek." Potrebno je obajsniti riječ "zauvijek" jer u našem jeziku ona označava nešto što nema kraja. Ali to nije nijeno značenje. Radi se o istom kao i za "vječni organj." Sve dok nam je potreban prvosveštenik On će biti sveštenik. Riječ "zauvijek" je dokle god postoji potreba. Na primjer "vječni organj." Organj gori sve dok ima šta da izgara. Kad sve izgori prestaje i organj. Okrenite Juda 7: "Kao što i Sodom i Gomor, i okolni njihovi gradovi, koji su se prokurvali onako kao i oni, i hodili za drugijem mesom, postaviše se za ugled, i muče se u vječnome ognju." Sodom i Gomor ne gore i danas. Činjenica je da kad su vršili iskopavanja na tom području našli su pepeo dubok dvanaest stopa. To zemljiste je zakopano dvanaest stopa u dubinu. Trebala je dakle jaka vatrica da to učini.

Jevrejima 5:6 kaže da ga (Hrista) je Bog načinio sveštenikom zauvijek. On neće prestati da bude sveštenik dokle nas ne odbrani i povrati natrag u svoje carstvo. Kad se to završi kad odemo na nebo sveštenik nam neće biti potreban. U stvari kad se završi vrijeme probe neće nam trebati sveštenik, jer će presuda biti izrečena. Riječ "zauvijek" ne znači da će On biti vječno sveštenik. Kad dođe po drugi put On neće doći kao sveštenik. Kako će doći? Kao Car, Pobjednik i Vladar. Zapamtite da sve dok živimo na ovom grešnom svijetu, sve dokle trebamo sveštenika, imaćemo sveštenika koji nikad neće prestati sa službom. On će

ostati sveštenik dokle položi sve neprijatelje pod svoje noge. On nas je odbranio. Sedmi i osmi stih prelaze na ostale kvalifikacije. "On u dane tijela svojega moljenja i molitve k onome koji ga može izbaviti od smrti s vikom velikom i sa suzama prinošaše, i bi utješen po svojoj pobožnosti." Kad je Hristos bio na ovoj zemlji molio se za snagu. Da li se molio za Božju moć? Da. Ponekad po cijelu noć. Tako On razumije šta znači boriti se sa tijelom? On shvata šta znači boriti se s Bogom u molitvi po svu noć. Dakle ovaj sedmi stih se ne odnosi samo na Getsimaniju. Naravno glavni događaj koji ovdje imamo je Getsimanija gdje se molio i znojio krvavim znojem.

Da pogledamo osmi i deveti stih: "I ako i bijaše Sin Božji, ali od onoga što postrada nauči se poslušanju." Kao čovjek On se odrekao sebe. Bog nije kazao: "Ti si moj Sin. Poštuj me te neprilika čovječanstva. Ne, želim da budeš jedan od njih. Želim da stradaš sa njima. Želim da razumiješ kako bi bio vjeran i milostiv prvosveštenik."

Postoji jedna razlika između Njega i nas. On nikad nije popustio. Svaki put je bio pobjednik. Naučio se poslušnosti od onoga što je postradao. Od čega je On stradao? U svakom vjerniku postoji borba. Evo jednog teksta koji će vam pomoći da razumijete šta je ta borba. Ima mnogo hrišćana koji misle da kad postanete hrišćanin nestaje i želja za griješenjem. Ako ne nestane počnete da se pitate da li ste obraćeni ili ne.

Okrenite Efescima druga glava gdje se opisuje ljudsko biće prije obraćenja. Pavle govori efežanima kakvi su bili prije obraćenja. Pogledajte treći stih: "U kojima i mi svi življasmo negda po željama tijela svojega." Mi svi pripadamo ovom grešnom rodu. "Čineći volju tijela i pomisli." Kod neobraćene osobe postoji sklad između ljudske prirode i uma. Sada okrenite Galatima 5:16: "Kažem vam, hodite po Duhu a ne po tijelu i ne ispunjavajte želja tjelesnih." Pređimo na poslednju iskaz u Rimljanima 7:25: "Tako dakle ja sam svojim umom služim zakonu Božjemu a tijelom zakonu grjehovnom."

Kad se neko obrati jednina promjena koja se dešava zbiva se u umu – nikad u prirodi. Priroda ostaje sto posto grešna sve do časa smrti. Ono što se dogodilo je promjena uma. Um je ranije bio u skladu sa tijelom. Sada je načinio potpun zaokret i teži Bogu. To znači riječ 'pokajati se.' Grčka riječ "metanoia" označava promjenu umu. Tako hrišćanin sada ima um koji želi služiti Bogu i tijelo koje želi služiti sotoni. Može li obraćeni um nadvladati tijelo? Ne. Ne može ga pobijediti. Zato ljudi sa snažnom voljom imaju više uspjeha vezano za moć volje, kao u ostavljanju pušenja na primjer. Imate puno ljudi u svijetu koji ostavljaju pušenje uz pomoć volje. Ali veoma je teško kad imate ljude snažne volje u jednom odboru. Tada imate glavobolje.

Solucija jevandjelja nije snaga volje. Moć volje je tu samo stavi naš um na Božju stranu. Sukob je između Duha i tijela. Tu možete da pobijedite. Rimljanima 8:32: "Zakon duha života u Hristu Isusu oslobođi me od zakona grijeha i smrti."

Postoje dvije sile. Može li Duh nadvladati tijelo? Da ili ne? Može li Božji Duh savladati naše grešno tijelo? Da. Ali gdje se bitka vodi? Da li se Duh Božji direktno bavi tijelom? Ne. Poprište bitke je ljudski um. Tijelo govori umu „želim da radim ovo.” Duh kaže umu – ne. Kojega će um poslušati? Zato moramo staviti svoju volju na Božju stranu. Duh je taj koji govori *ne*. Ali kad duh kaže *ne* on to govori tijelu. Tijelo se lišava onoga što želi. Ako se tijelo lišava onoga što želi onda ono strada.

To je ono o čemu Pavle govori. On kaže da je Hristos postradao za nas u tijelu. Kad je Hristos bio poslušan bio je poslušan protiv volje našeg tijela. Pogledajte 1 Petrovu 4:1: „Jer kao što Hristos postrada za nas u tijelu, i vi se tom istom misli naoružajte.” Mišlju koja je potpuno zavisna o Bogu. „Jer onaj koji postrada u tijelu prestaje od grijeha.”

Dakle nema pobjede nad grijehom na ovom svijetu bez stradanja. Nemojte moliti Boga da vam promijeni prirodu tako da ne morate stradati. To će se dogoditi prilikom drugog Hristovog dolaska kad će se ovo raspadljivo obući u neraspadljivost. Tako na nebu nećemo patiti živeći pravednim životom. Bog vam daje pobjedu podređujući tijelo a ne mijenjajući ga. Evo riječi koje je Isus Hrist uputio Nikodimu u Jovanu 3:6: „Ono što je rođeno od tijela uvijek je tijelo.” Ne možete ga promijeniti. Ali što se više oslanjate na Hrista sve više želite u umu, ne u tijelu, da mu služite i živite za Njega. Grešna priroda je nepromjenljiva sve do

Hristovog dolaska. Galatima 5:24: „Oni koji su Hristovi raspeše tijelo sa grešnim željama.“ Božji odgovor tijelu je krst. Rimljana 13:14: „Obucite se u Gospoda našega Isusa Hrista, i tijelu ne ugađajte po željama.“ Nema promjena u tijelu ali Hristos može podrediti tijelo.

Okrenite Jevrejima druga glava. Želim vam dati nekoliko tekstova koji pokazuju da je Hristos postao savršen kroz stradanje. Jevrejima 2:10: „Jer prilikovaše njemu za kojega je sve i kroz kojega je sve, koji dovede mnoge sinove u slavu, da dovrši pogalavara spasenja njihova stradanjem.“ Uvijek će biti patnje sve dok imamo ovo grešno tijelo. Osmnaesti stih takođe kaže: „Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju.“ Zapazite da je postradao dok je bio kušan jer je kazao *ne*. Jevrejima 5:8: „I ako i bijaše Sin Božji, ali od onoga što postrada nauči se poslušanju.“ Hristos je stradao cijelog svog života. On se stavio u našu kožu.

Sada pogledajte 9 i 10 stih: „I savršivši se, postade svima koji ga poslušaše uzrok spasenja vječnoga. I bi narečen od Boga poglavar sveštenički po redu Melhisedekovu.“

Ono što Pavle ovdje kaže je da je jedini sveštenik koji se savršio bio Hristos. Svojim životom i smrću Hristos je jedini Čovjek koji je kvalifikovan da bude izvorom našeg spasenja. Nijedan sveštenik u zemaljskoj svetinji nije uspio. Hristos jeste.

To je razlika između reda Melhisedekova i levitskog sveštenstva. Prvi je savršen. Hristos je savršen i zato vječan. Drugo je nesavršeno i prolazno. To je razlika između Hrista kao sveštenika i levitskog sveštenstva. Neki od vas me pokušavaju pronaći ali ne uspijevaju ni u kancelariji niti kod kuće pa se pitate, 'gdje je on?' Nije tako sa Hristom. On je tu na raspolaganju dvadeset četiri sata na dan sve dokle hrišćanima ustreba sveštenik, dok se vrijeme probe ne završi. Zatim kad On ustane i ukloni svoju svešteničku odeždu to je zato što sveštenički zadatak završen. Tako imamo savršenog Sveštenika i vječnog Sveštenika.

Zašto se brinemo? Zašto smo obeshrabreni kad imamo takvog sveštenika? Dodimo mu slobodno. Imajmo na umu da je On s desne strane Bogu i predstavlja nas. Možemo se suočiti sa životnim poteškoćama. Možemo podnijeti životne bitke. On je sveštenik koji može saosjećati i naravno može pomoći onima koji su slabi. On je tu i da nam oprosti kad činimo pogreške, da nas uspravi i uputi. Ima još bitaka koje treba dobiti. Takvog sveštenika imamo. Hvala Bogu za Njega!

Tako je Hristos naš Spasitelj i naš Sveštenik. Postoje dvije faze u Njegovoj spasonosnoj aktivnosti. On nas je spasao i nije otisao na nebo dokle zadatak nije bio završen. Sada je otpočeo svoju nebesku službu i neće prestati dokle je ne završi. A okončano Hristovo djelo kao Sveštenika i kao Spasitelja je označeno subotom. Tako se kad držimo subotu odmaramo u savršenom Spasitelju i savršenom Prvosvešteniku. Takvog Boga mi imamo. Hvala Bogu što se možemo suočiti sa životnim poteškoćama i problemima kao niko drugi jer hrišćanin ima nadu koja mu može dati mir kakav mu svijet nikad ne može dati. Nikad nemojte zaboraviti da imamo Sveštenika!

Glava 14.

Cijena napuštanja Hrista

Jevrejima 5:11-6:12

Jevrejima 5:11 do 6:12 se bave cijenom napuštanja Hrista. To je vrlo ozbiljan problem i vrlo važna istina obrađena u ovom odsjeku. Poslanica Jevrejima varira između ohrabrenja i upozorenja. Poslednje odeljak koji smo pokrili bio je ohrabrenje. Imali smo Prvosveštenika koji razumije naša osjećanja, koji saosjeća s nama. Sada prelazimo na odsjek koji se bavi upozorenjem. Pavle nam je upravo kazao u Jevrejima 5:10 da je Isusa Hrista pošto se savršio kroz svoj život i smrt postavši tako Autor vječnog spasenja kroz svoju zemaljsku službu Bog pozvao na nebo i postavio ga za našeg Prvosveštenika po redu Melhisedekovu.

Pavle odmah zatim prelazi na upozorenje. On kaže: «Za kojega (vezano za Hrista kao Melhisedeka Prvosveštenika) bismo vam imali mnogo govoriti što je teško iskazati, (želio bih da istinski proučimo Melhisedeka i njegovu prvosvešteničku službu alio ima jedan problem. Ono što bih imao kazati o Melhisedeku je hrana koju ne možete svariti.) jer ste postali slabi u slušanju Jer vi koji bi valjalo da ste učitelji po godinama, opet trebujete da se učite koje su prva slova riječi Božje; i postadoste da trebate mlijeka a ne jake hrane.» On se koristi ilustracijom malog djeteta. Znate, imamo neke divne bebe u našoj crkvi koje su vrlo slatke i fine ali ali ako ostanu bebe i narednih pet godina i hranite ih samo mlijekom šta se događa? Šta se dešava ako se zaustavi razvoj bebe? Da li su roditelji srećni? Ne.

Ovdje je u stvari sažeta suština njegove brige. On ukazuje na jedan od glavnih razloga zašto ljudi napuštaju Hrista. Osnovni razlog je što nema duhovnog rasta. Činjenica da ste hrišćanin dvadeset godina ne znači da ste rasli. Duhovni rast nema ništa sa vremenom.

Poslanica Jevrejima nije teološka disertacija. Osnovni razlog zašto je Pavle napisao poslanicu Jevrejima bio je što su jevrejski hrišćani gubili svoju vjeru. Postajali su obeshrabreni. Ostavljali su Hrista i vraćali se natrag Judaizmu. Pavle kaže da je glavni razlog vaše slabosti to što nijeste duhovno rasli. Okrenite 1 Korinćanima 3:1-3. Ovo je još jedan pasus koji se bavi istim pitanjem kao Jevrejima 5:11 do 6:12. Zapazite da Pavle dijeli hrišćane u dvije kategorije. «I ja, braćo, ne mogah s vama govoriti kao sa duhovnima nego kao s tjelesnima, kao s malom djecom u Hristu.» Tako on hrišćane dijeli u dvije kategorije – bebe u Hristu i duhovne hrišćane. On identificuje bebe u Hristu kao tjelesne. To znači da ovim hrišćanima vlada grešna priroda. Pogledajte drugi stih: «Mlijekom vas napojih a ne jelom, (ovo se odnosi na vrijeme kad je prvi put bio u Korintu) jer još ne mogaste (uzimati tvrdnu hranu), i ni sad još ne možete.»

Zapazite da je pismo Korinćanima napisano otprilike dvadeset godina nakon što je osnovana korintska crkva. On kaže da kad je prvi put dolazio nije im mogao dati čvrstu hranu. Morao sam vam dati mlijeko. Sada dvadeset godina kasnije još uvjek ne možete primiti tvrdnu hranu. Treći stih nam daje identifikacione oznake tjelesnih hrišćana. «Jer ste još tjelesni: jer gdje je među vama zavisti i svade i nesloge, nijeste li tjelesni i ne živite li po čovjeku?» Šta je on time mislio da kaže? «Vaše ponašanje se ne razlikuje od svjetovnih ljudi. Niko ne vidi razliku.»

Ovo je upravo ono s čime se suočavamo danas. Nema dovoljno duhovne hrane. Dakle koga krivimo za to? Pretpostavljam da su ljudi Pavlovog vremena govorili «nemamo Biblije pa ne nijesmo mogli proučavati. Kriv je pastor.» Ali ako neko nema Bibliju danas u Americi, nema opravdanja. Sve što morate uraditi uraditi je svratiti u moj ured i daću vam Bibliju. Imamo ih na gomile. Tako nema opravdanja.

Postoji i krivnja na nas pastore. Potrebno je više hrane. Kad sam držao seminar osoblje u Mičigenu (Michigan) bili su neki ljudi iz Generalne Konferencije. Jedan iz propovjedničkog odjeljenja me je zamolio da dođem za vikend i govorim u njihovoј crkvi. Potom me je nazvao u petak dok sam proučavao kod kuće. Rekao je, «Džek, imamo jedan problem. Očajnički tragam za pastorima koji su biblijski propovjednici. Imamo sušu. Probao sam svugdje.» Ima jedan problem. Mi se moramo vratiti biblijskom propovijedanju, nema više filozofije, nema više priča. Moramo se hraniti iz Božje Riječi. Suša je svugdje, ne samo u našoj denominaciji.

Ovo je očajnički poziv svih denominacija. Nedavno sam pohađao jedan seminar. Bio je nedominacijski seminar koji su održali čuveni biblijski propovjednici u ovoj zemlji. Jedan je bio neadventistički propovjednik iz Kalifornije, Ray Stedman. On kaže da Hrišćanska crkva u Amarici stagnira a osnovni razlog je što nema dovoljno biblijskih propovijedi u crkvama. Oni apeluju na pastore da se vrate Riječi Božjoj i propovijedaju je.

Kad izadete na sud, nećete moći prebacivati krivicu pred Bogom i reći, «Bože, pastor nas nije hranio.» Da, Bog će možda ukoriti pastora što nije obavlja svoj zadatak ali ne možete upotrijebiti to opravdanje jer ste u ovoj zemlji naučili kako čitati i pisati a Biblija je svakome dostupna. Nije dovoljno jednostavno slušati Riječ sa govornice. Potrebno je da proučavate.

Održao sam četiri od pet seminara u Los Angelesu. Tamo je bio jedan čovjek koji je bio starješina crkve koji je dolazio na sve sastanke i zaista uživao u jevanđelju. Sinoć mi je telefonirao. Imaju veliki seminar u Kedar Folsu (Cedar Falls) kampu u južnoj Kaliforniji. Zamolili su ga održi dvije studije. Rekao je «Boram se.» Postavio mi je gomilu pitanja. Potrošio je sat vremena. «Dao sam vam svako od njih» rekao sam mu. «Da, ali nijesam ih proučavao za sebe. Imam ih ovdje ali ja to ne mogu.» Kazao sam, «Zato ti je Bog otvorio vrata da svjedočiš.»

Tako nemojte samo slušati Riječ. Proučavajte je i svjedočite. Vratimo se Jevrejima peta glava da vidimo šta Pavle tu govori. On kaže da nije bilo duhovnog rasta, zato vam nijesam mogao dati tvrdu hranu. Da li ste ikad pokušali hraniti bebu mesom? Kad smo išli u misionsko polje uzeli smo paket kokošijeg mesa. Naša djevojčica je žvakala i žvakala i nije je mogla progutati. Bila je kao žvakača guma osim što nije bilo balona u njoj pa ju je ispljunula. Nije je mogla progutati. Afrikanci imaju jedan dobar sistem. Oni vrlo rano uče svoju djecu na tešku hranu i čvrsnu im želudac. Ako činite tako iz godine u godinu dobijate šta? Gumu.

Imamo jednog prijatelja koji ima sina od devetnaest godina. Kad je bio dječak njegovi pravi roditelji su ga zloupotrijebili pa mu je mozak oštećen. Tako je on mentalno poput trogodišnjeg ili četvorogodišnjeg djeteta. Igra se sa autićima itd. Nije njegova krivica ali stvar je tome što to zahtijeva vaspitanje a Pavle kaže «koliko dugo ćete ostati mala djeca?» Pogledajte 13 stih Jevrejima peta glava: «Jer koji se god hrani mlijekom, ne razumije riječi pravde, jer je dijete. A savršenijeh je tvrda hrana, koji imaju osjećanja dugim učenjem obučena za razlikovanje i dobra i zla.»

Jedan od problema beba u Hristu je što ne mogu razlikovati istinu od zablude. Oni padaju na svaku novu ideju koja se pojavi na tržištu. Danas imamo puno nezavisnih propovjednika. Neki su dobri a neki ne. Imamo svakojakih učenja i neki ljudi padaju upravo na svašto. Morate biti sposobni razlikovati istinu od zablude i to je jedini način da postanete zreli hrišćani.

Sada pogledajte 6 glavu prvi stih: «Za to da ostavimo početak Hristove nauke, i da se damo na savršenstvo (zrelost): da ne postavljamo opet temelja pokajanja od mrtvih djela, i vjere u Boga.» Kako možete postaviti temelj i onda nedelju dana kasnije kažete «u redu, promijenio sam planove» i tako porušite temelj da bi nekoliko dana poslije toga postavljali drugi temelj i opet kazali, «ne, mislim da će ovako biti bolje, i tako u nedogled. Sve što činite je postavljanje osnova. Kad smo bili u Mičigenu sreli smo se sa tzv pećinskim stanovnicima. Oni grade prizemljuše i tu staju. Žive poput podzemnih stvorova. Kuću nikad ne grade i možete vidjeti svakovrsni korov koji raste na krovu. Pavle bi ovdje kazao da se mora postaviti temelj.

Dakle šta je temelj? Pokajanje koje je obraćenje. Od mrtvih djela legalizma ka spasenju i vjeri u Boga. Kad isprva dolazite Hristu, vi se okrećete od svoga ja ka Isusu Hristu. To je temelj. Dalje u drugom stihu: «nauke krštenja, (početak hrišćanskog iskustva) i metanja ruku, (što je praktikovano u novozavjetnim vremenima za primanje Svetog Duha) i vaskrsenija mrtvih, (govori o drugom Hristovom dolasku) i suda vječnoga.» Drugim riječima, ne moramo se uvijek zadržavati na istim mislima. On ne kaže da ih moramo odbaciti. Mi moramo izgrađivati svoje znanje u jasno razumijevanje jevanđelja i namjere Božje. To je ono što ćemo činiti, ako Bog dopusti, izgrađivaču vas. Dolaziću i zajedno ćemo vršiti službu.

Sada dolazimo do natežeg dijela šeste glave Jevrejima, od četvrtog do šestog stiha. Šta se događa ako nema duhovnog rasta? Opasnost je gubitak vjere. Moramo praviti razliku između odmetnika (backslider na eng.) i otpadnika (apostate na eng.). Odmetnik je onaj koji je prestao dolaziti u crkvu, koji se možda više ne moli, koji je postao kako bismo to rekli vjernik koji ne dolazi ali koji još uvijek vjeruje u Hrista. On i dalje vjeruje u crkvene doktrine. Otpadnik je osoba koja je hotimično, voljno ostavila Hrista kao svog Spasitelja. Dakle odmetništvo može da bude početni korak. Ne raspravljam o odmetništvu jer moramo praviti razliku. Ovaj pasus se ne bavi odmetnicima. On se bavi otpadnicima, onima koji su znali jevandelje, koji su shvatili istinu i bili nanovo rođeni hrišćani ali koji su namjerno, voljno kazali «zbogom» Hristu. Oni ne žele da išta imaju sa Hristom.

Ova izjava je unijela puno sukoba u Hrišćanskoj crkvi, posebno među Calvinistima zato što je ona protiv doktrine jednom spasen zauvijek spasen, koja se zasniva na predestinaciji. «Jer nije moguće» rečenica je koja upravo stoji na grčkom. Nema pogrešne interpretacije ovog dijela. Nemoguće je za one koji su bili: 1. Prosvijetljeni – tj. koji su jasno razumjeli jevandelje Isusa Hrista i okusili nebeski dar. Oni su se radovali u Hristu. Bili su prihvatali istinu, čekali na blaženu nadu i bili zajedničari Duha Svetoga. Oni nijesu prosto bili pod uticajem Svetog Duha. Bili su iskusili novorođenje, postali sudionici božanske prirode i okusili dobru riječ Božju. Radovali su se u Bibliji, i silama svijeta koji dolazi tj. blaženoj nadi drugog Hristovog dolaska.

Šesti stih kaže: «I otpali, opet obnoviti na pokajanje, jer sami sebe nanovo raspinju i ruže sina Božjega.»

Ono što Pavle ovdje kaže ja da ako ste istinski razumjeli jevandelje i zaista shvatili i prihvatali istinu kao što je u Hristu i bili nanovo rođeni a namjerno odbacujete Isusa Hrista, ne ako se odemećete već ga odbacujete, ne želite da imate išta sa Njim, nemoguće je da se obnovite. Problem nije to što vas Bog neće primiti natrag. Problem je što sada radite nešto namjerno što biste ranije činili u neznanju. Šta to dakle radite hotimice? Pogledajte sredinu izjave u šestom stihu: «Jer sami sebe nanovo raspinju Sina Božjega.» Šta znači riječ «nanovo»? Znači «opet.»

Dakle, dali smo mi raspeli Hrista? Reći ćete «nijesam bio tamo.» Dozvolite da objasnim. Ono što je razapelo Hrista bila je grešna, ljudska priroda. Vidite, problem naše prirode je što je egocentrična. Mi želimo živjeti za sebe. Ne možete živjeti za sebe ako ne uklonite sve što vam стоји na putu. Koliko se tijelo želi uzdići? Do kojeg nivoa ćemo se uzdizati da bi bili srećni?

Dozvolite da iznesem svoje iskustvo. Kad sam završio građevinski fakultet morao sam godinu dana da radim kao pripravnik, odnosno da budem podređen jednom arhitekti. Za to vrijeme imao sam vrlo nisku platu. Mislim da je bila 300\$ mjesečno. Bili smo na jednoj šestospratnoj zgradbi. Tačno ispod zgrade na samom ulazu bio je jedan gubavac. Bilo je to u Najrobiju, Kenija, i ako mislite da je Afrika topla, reći ću vam da na nadmorskoj visini od šest hiljada stopa može da bude vrlo hladno. Addis Ababa je na devet hiljada stopa i ponekad je bilo strašno hladno. Davao bih ovom gubavcu kad bih primio platu po deset centi i govorio sebi «Kad se obogatim kupiću mu odijelo.» Bio je u ritama. Dakle zarađivao sam tri stotine dolara mjesečno i za mene je biti bogat značilo imati 500 dolara. Tri mjeseca kasnije došao sam do tih 500\$. Da li sam mu kupio odijelo? Ne. Još uvijek sam želio to učiniti ali sada se moja definicija bogatstva popela na 700\$. Tako je rasla i rasla. Dvije godine kasnije dosegla je 3000\$ mjesečno a ja sam i dalje posmatrao tog čovjeka i govorio «kad postanem bogat.» Kad je bogataš bogat? Kad će ljudsko biti zadovoljno? Kad bi nam Bog dopustio da se potpuno razmahnemo, znate li dokle bismo išli? Išli smo do tačke do koje je Lucifer želio stići – da zauzmemo Božje mjesto. Jedini način za Lucifera na koji je mogao da zauzme Hristovo mjesto koji je sjedio s desne strane Bogu bio je da ga se osloboodi. Kako znam da je želio da se osloboodi Hrista? Isus je to rekao u Jovanu 8:44. On je kazao Jevrejima: «Vaš otac je đavo. On je krvnik od početka.» Koga je to on ubio u početku? Nikoga, što se tiče samoga čina, ali se želio oslobooditi Hrista da bi zauzeo Njegovo mjesto.

U Africi smo imali vrlo čudan sistem taksiranja. Ovdje kad plaćate taksi vi ste ga sami

unajmili ali u Africi nije tako. Oni staju svakome ko želi da uđe. Oni primaju po jedanaest, dvanaest ili dvadeset ljudi u malom autu. Prave i po tri reda, jedan sjedi na sjedištu drugi ispred a treći iza na istom sjedištu. Jednog dana desio se jedan nesrećan slučaj i našli su jedanaest osoba u autu. Pored toga bilo su dvadeset dvije kokoške i nekolike koze, sve u jednom malom autu. Jedna kokoška se bila zavukla ispod papučice tako da vozač nije mogao zakočiti.

Sotona je znao da ne može kazati Hristu «želim da sjednem do tebe.» Jedini način na koji je mogao zauzeti Njegovo mjesto bio je da ga ukloni.

Na krstu, Isus je nešto rekao ljudima koji su ga uhvatili. On je kazao: «Kad sam bio sa vama u hramu niko me se ne dotače jer moj čas još ne bješe došao. Ali ovo je vaše vrijeme i vrijeme kneza tame.» Šta je Isus time mislio da kaže? Bog je rekao «ukloniću svoju zaštitu sa mog Sina. Neka grijeh dominira u cijelosti. Neka tijelo potpuno vlada.» I šta je to tijelo uradilo sa Hristom? Raspelo ga. Pilat je dao Jevrejima dvije mogućnosti, Varavu koji je bio kriminalac i Isusa na kojem nije nalazio nikakve krivice. I šta je narod odabrao? Varavu! Zašto? Jer je on bio jedan od nas. Možda je bio loš ali je jedan od nas. Ovog Čovjeka ubijimo.

Ono što je Bog otkrio na krstu bilo je da ako se grešnom tijelu pruži priliku to će završiti slanjem Hrista na krst. To znači, dragi moji, da svi mi bez izuzetka, svako od nas, uključujući i mene imamo prirodu koja će, ako je ne budemo držali pod kontrolom, na kraju razapeti Hrista. Bog će ovo dokazati na kraju milenijuma. Kad se spusti Sveti grad šta će raditi ljudi pod Sotonom? Da li će kazati «blago vama, voljeli bismo da smo tam»? Ne, neće to reći. Oni će napasti grad. Oni otkrivaju svoju pravu prirodu. Zato ih Bog ne može povesti na nebo jer su ubice u svojim srcima.

Bog će zanemariti ovu činjenicu u terminima vašeg neznanja. On će zažmuriti na naše neznanje. Ali kad ste otkrili ovu istinu, podredili se krstu i postali hrišćanin i shvatili da su naši grijesi ti koji su Hrista popeli na krst i onda namjerno okrenete leđa i kažete «raspnimo ga» to više nije iz neznanja. Kako možemo to učiniti i vratiti se, kaže Pavle. Došli ste do tačke odakle nema povratka. Zato je potrebno da naš narod utvrđujemo u jevandelju. U tom slučaju teže im je da kažu «zbogom». Nije lako reći «namjerno razapinjem Hrista.» To nije lako.

Zato je potrebno da dosegnemo zrelost da bi nam bilo sve teže i teže odbaciti Hrista. Mi hrišćani smo tu u opasnosti. Problem nije što smo izgubljeni. Problem nas hrišćana je lojalnost koju gubimo prema Hristu. Ako posjetite otpadnike otkrićete da su uglavnom napustili crkvu iz nekih nevažnih razloga. Neko ih je povrijedio. Niko u crkvi sa njima nije razgovarao. Da li će na sudu iznijeti ova opravdanja? Niko u crkvi sa mnom nije razgovarao i zato sam otisao. Moramo biti jasni zato što Pavle kaže da je za nas nemoguće da se pokajemo ako smo namjerno razapeli Hrista. Mi to činimo namjerno – ne iz neznanja.

Kad su Jevreji razapeli Hrista Bog je bio voljan da im oprosti. Oni nijesu bili došli do tačke odakle nema povratka. Ali kad je Hristos ustao iz mrtvih i vojnici se vratili da podnesu raport da je čovjek koga su razapeli morao biti Sin Božji jer je ustao iz mrtvih, više nijesu imali opravdanja. Shvatili su da su ga namjerno, voljno razapeli. Shvatili su da su to uradili jer kad čitate Djela 2, sjećate li se koja je bila prva propovijed Hrišćanske crkve koju je iznio Petar? Nakon što ih je osvjedočio da je Isus bio Mesija, on je rekao u Djelima 2:36: «Tvrdo dakle neka zna sav dom Izraelov (to jest Jevrejska nacija), da je i Gospodom i Hristom Bog učinio ovoga Isusa kojega vi razapeste.» «A kad čuše ražali im se u srcu, i rekoše Petru i ostalim apostolima: šta ćemo činiti, ljudi, braćo?» Drugim riječima, «Da li smo došli do tačke odakle nema povratka?» A Petar je rekao: «Ne, ako sada prihvivate Hrista, nebo je vaše.»

Ali šta je Kajafa uradio? On je podmitio vojnike. Drugim riječima, Kajafa je imao dvije mogućnosti. Jedna od njih je bila da prizna da je odgovoran za razapinjanje Mesije. Druga je bila da poreče, da pokrije ono što je učinjeno i podmiti vojnike i Pilata. Šta je uradio? Odabralo je ovo poslednje. Došao je do tačke bez povratka. Sjetite se šta je Isus rekao, «ostavi vam se vaša kuća pusta.» Konačan dokaz njihovog odbacivanja Hrista bilo je kamenovanje Stefana na smrt. Dakle govorim o Jevrejima kao naciji. Podsjetimo se da je bilo pojedinaca u toj grupaciji potput Savla koji su se potpuno osvjedočili. Kad je na damaštanskom putu doživio obraćenje, on je učinio zaokret.

Pavle ovdje govori o ljudima koji su namjerno, voljno kazali «želimo da Ga razapnemo.» Drugim riječima, postoje samo dvije stvari koje možete uraditi sa Hristom. To je upravo ono što će se dogoditi na kraju vremena – samo dvije stvari. Možemo se razapeti sa Hristom ili razapeti Hrista. Neće biti sredine. Galatima 5:24: «A koji su Hristovi razapeše tijelo sa grešnim željama.» Takođe Galatima 2:20: «Razapeh se sa Hristom.» Drugo je kazati sa svijetom «raspni Ga.» Postoje samo dvije grupe. Pitanje je kojoj grupi ćete vi pripasti? Zato je potrebno da dostignemo zrelost jer što ate slabiji kao hrišćani i što duže ostajete nezreli, đavolu je lakše da vas odvuče i da postanete Božji neprijatelj.

Reći ću vam da će najveći Božji neprijatelji u poslednjem vremenu biti ljudi koji su namjerno, voljno okrenuli leđa Hristu. A razlog zašto su mu okrenuli leđa je što nijesu odvajali vremena za duhovni rast. Zato vas preklinjem da provodite vrijeme sa Riječju Božjom. Znam da živimo u zemlji gdje je život grozničav. Nije lako nositi se sa više stvari ali uvijek imajte na umu da ako ne rastete duhovno nalazite se na opasnom tlu. To je ono na šta Pavle upozorava. Kad okrenete leđa Hristu i potpuno ga napustite, dosegli se do tačke odakle nema povratka. Neka nas Bog blagoslovi da shvatimo i pazimo na ovo upozorenje.

Glava 15 Cijena napuštanja Hrista (zaključak) Jevrejima 5:11-6:13

Molim vas da ne miješate borbe hrišćanskog života sa stvaranjem zrelog hrišćanina. Hajde da pregledamo tri izjave o maloj djeci u Hristu. U Jevrejima 5:11 nam je rečeno da nezreli hrišćani ili hrišćanske bebe nijesu sposobni da shvate duboke stvari o Bogu. Zato je potrebno da provodimo vrijeme sa Bogom i zato je potrebno da rastemo. Bebe se hrane mlijekom. Problem oko ishrane se očitava i na duhovnom području. U 12 stihu Pavle nam kaže da duhovni rast nije spontan. Ne možete reći, «pogledajte, ja sam hrišćanin. Samo je pitanje vremena kad ću porasti.» To nije istina. Mora postojati ishrana. Mora se provoditi vrijeme na vašoj duhovnoj zadaći da biste rasli.

On ukorava jevrejske hrišćane. On kaže: «Trebalo bi da ste učitelji. Trebalo je da ste porasli i postali učitelji a vi se umjesto toga još morate podučavati.» U poslednjem dijelu 12 stiha stoji da «postadoste takvi da trebate mlijeka, a ne jake hrane.»

Treća stvar koju Pavle ističe je da za vas može biti veoma opasno i vrlo vas skupo stajati to što ste mala djeca u Hristu. To ne znači da je beba u Hristu izgubljena. Jednostavno zanči da ste na opasnom tlu. Izlazak to dobro ilustruje. Svjet je neprijateljska teritorija predstavljena Egiptom. Hrišćanin je osoba koja je napustila đavolovu teritoriju na svom putu za Hanan. U trenutku kad ste u Hananu đavo vas ne može uništiti. Govorim o vječnom uništenju. On vas ne može uništiti jer ste sada u Hristu. Ali stvar je u tome što može povikati preko Crvenog mora i reći, «Zašto se ne vratиш? Ovdje je vrlo zabavno.» Ako se zadržite na životu na obalama Crvenog mora, ako ostanete da ga slušate, prije ili kasnije ćete se umoriti od ovog života mane za doručak, mane za ručak i mane za večeru sedam dana u nedelji i vratice se natrag preko Crvenog mora. To je opasnost o kojoj Pavle govori. Što se više kao hrišćanin udaljavate od Crvenog mora, to Hanan postaje manje privlačan.

Dakle, premda su Jevreji fizički išli prema Hananu, njihova srca su bila u Egiptu. Tako su mogli čuti đavolji glas ne fizički, ali su mogli čuti i osjetiti poriv tijela i čeznuli su za povratkom u Egipat. To je opasnost. Sve dok prelazite preko Crvenog mora vaše spasenje je u operativnoj fazi ali čim predlete natrag na đavolju teritoriju vi ste na opasnom tlu. Vi ste izvan Hrista. To je opasnost koju Pavle izlaže.

Okrenite Jevrejima 6:7-12. Rečeno nam je da ako se svjesno, voljno vratite natrag, vi nanovo razapinjete Hrista. Zapamtite da ste ga ranije razapeli iz neznanja ali sada to činite hotimice. Jasno je da će na karaju vremena postojati samo dvije stvari koje ćete moći uraditi sa Hristom. Možete ga ili razapeti ili se razapeti s Njime. To su jedine dvije mogućnosti koje

će se dati ljudskom rodu. Nakon što nam je kazao da je nemoguće kad vas đavo jednom zadobije natrag za Egipat, imamo ovu vrlo tešku izjavu da jednom kad se vratite, nemoguće je za one koji su bili prosvijetljeni, koji su znali istinu, da se povrate u Hanan.

Sedmi stih: «Jer zemљa која пије даžd што често пада на њу, и која рађа поврће добро онима који је раде, прими благослов од Бога.» On користи рану ипозну кишу као илustraciju. Kad дође proljeće и кише највећи број ljudi сади своје баште. Ali sva kиша коју Бог може dati nije dovoljna. Šta se догађа ако запоставите своју баštu? Dobijate korov.

Osmi stih. Ako занемарujete свој хришћански посао: «а која износи трнje и čičak, nepotrebna je i kletve blizu, која се најпослиje саžиže.» Šta радите са коровом? Ne можете ga jesti. Palite ga. Ako своје хришћанско искуство храните, ако допуштајте себи да растете у Христу, тада је крајњи резултат исти као и да имате баštu. Šta se догађа у vrijeme жетве? Dobijate mnoge родове и ужivate у njima. Ali ako своју башту запостављате, завршавате са коровом и morate ga na kraju spaliti. Pavle kaže да će osoba која pothranjuje своје хришћанско искуство завршити са благословом. Oni који то занемарују завршићe odbačeni.

Deveti stih: «Ali od вас, ljubazni, nadамо се boljem, и што се држи спасења, ако и говоримо тако. Jer Бог nije nepravedan да заборавља djelo vaše i trud ljubavi коју показасте у име Njegovo, posluživši светима и služeћи. Ali želimo да сваки од вас покаже то исто staranje да се nad održi tvrdo do самога kraja; да не будете lenjivi, nego да се ugledate на one који вјером i trpljenjem добијају obećanja.»

Dakle о čemu Pavle ovdje говори? Kao што sam ranije поменуо, ово је пасус који је узроковао велике teškoće u Hrišćanskoj crkvi. Velik dio Hrišćanske crkve су Calvinisti. Calvinisti vjeruju да је човек спасен или izgubljen na основу Božjeg odabira. Bog је odabrao neke ljude да се спасу и зато што је Suveren, зато што је On шef, ако вас је odabrao да будете спасени, бићете спасени. Nikad не можете бити izgubljeni. I управо из те замисли имамо doktrinu jednom spасен zauvijek spасен.

Dakле шта они чине са овим пасусом који kaže da je moguće за хришћанина да izgubi своје спасење? Oni kažu да то dakako nije истина али да ti ljudi на првом mjestu nijesu bili istinski обраћени. Da су bili обраћени Бог bi ih odabrao да се спасу и никад не bi mogli biti izgubljeni.

Kroz cijelu poslanicu Jevrejima Pavle upozorava. Zapamtite da poslanica Jevrejima varira između ohrabrenja да се nastavi i upozorenja ако ostavite svoju vjeru. *Premda se pravednost koja vas spasava ne može uništiti, zapamtite da je vaša vjera podložna destrukciji.* Ako ste imali pozitivno искуство не можете да zavisite о svom prošlom искуству. Hrišćanski живот je neprekidna borba. U trenutku kad se opustite nalazite сe на opasnom tlu.

Drugim riječima, на svijetu postoje dvije velike sile. Postoji Бог који је Stvoritelj i Spasitelj човјечanstva и постоји đavo који је knez ovoga svijeta. Obojica vas hoće. Đavo вас želi zato што му се свиђа vaše društvo u ognju а Bog вас želi zato што hoće да уživate u spасењu vječног живота sa Njim. Ali Бог neće nametati spасењe. Tako je moguće da izgubite своје spасење. Pavle na то upozorava u ovim stihovima.

Okrenite Jevrejima 10:38,39: «A праведник живје од вјере; ако ли одступи (ако неко одступи од вјере шта му Бог kaže?) неće бити по volji Moje duše» ('duša' se takođe može upotrijebiti kao zamjenica). Jednostavno rečeno, «neću biti задовољан са njim; ne могу спasti osobu која је својој vjeri rekla 'zbogom'.» Trideset deveti stih: «A mi, braćo, nijesmo od оних који одступају на pogibao, nego од оних који vjeruju да спасу duše.» Vaša vjera mora istrajati до kraja.

Kad sam postao adventista bila су два човjeka која су на мene snažno uticala dok sam išao u crkvu. Jedan je bio чovjek који mi je dao knjigu *Instruktor za mlade (Youth Instructor)* i rekao mi: «Kad дођеш u Englesku i подећи na Newbold, nećeš li htjeti да se priključiš službi?» To je bio M.V. vođa Istočno-afričke unije. Danas je on izvan crkve i napustio je Hrista. Чovjek који је bio odgovoran да me navede да се uključim u službu danas je izvan crkve.

Drugi човјек je bio blagajnik naše Unije. Bio je brilljantan mladić, porijekлом из Južne Afrike i divizija mu je plaćala školarinu na Walla Walla koledžu. Bio je tenor. Jednog dana je

pjevalo za neki program ovdje, čini mi se na Whitman koledžu, i dva čovjeka su mu prišla i rekla: «Znate, traćite svoj talent i vrijeme u ovoj denominaciji. Htjeli bismo vam nešto ponuditi.» Ponudili su mu jednu od najvećih pozicija u svjetskom centru u Njujorku. Ponudili su mu posao pomoćnika direktora finansija za cijeli svjetski program. Dakle, prihvatio je, i postepeno mijesajući se sa svjetskim ljudima počeo je piti i pušiti i danas je van crkve. Da ste mi rekli kad sam se krstio da će ovi ljudi napustiti crkvu nikad ne bih povjerovao jer su bili veoma duhovne osobe. U stvari, poslednji je bio pastor crkve u Najrobiju. Danas su obojica vani.

Htio bih takođe podsjetiti da su dva čovjeka koja je Bog moćno upotrijebio da iznesu poruku o opravdanju vjerom 1888 godine, napustili crkvu. Podsjećam vas na Canwrighta, jednog od najvećih evanđelista koje je ova denominacija dala, koji je isto tako otisao. Dakle, dragi moji, činjenica da vas je Bog moćno upotrijebio ne znači da ste na sigurnom tlu.

Kad je Pacific Press premješten u Ajdahou (Idaho) imali smo neke vrsne talente na svim područjima. Sjećam se odlaska jednom paru koji je vrlo koristila njihova crkva u Kaliforniji. Rekao sam: «Htjeli bismo vas upotrijebiti u našoj crkvi.» Neću zaboraviti šta mi je kazala ta gospođa. Rekla je: «Radili smo vrlo naporno u našoj crkvi u Kaliforniji pa osjećamo da nam je potrebna pauza.» U trenutku kad se počnete opuštati i misliti «radio sam naporno i treba mi pauza», otkriće da će vas davo lagano i postojano odvlačiti od Hrista. Nema načina da se na ovom svijetu relaksirate sve do Hristovog dolaska. Bitka za vašu dušu se vodi i postoji opasnost u relaksiranju vašeg hrišćanskog iskustva. Zato vas preklinjem kao što Pavle radi: nikad nemojte tako činiti. Nikad se nemojte opuštati u svom hrišćanskom iskustvu. U trenutku kad to uradite, nećete ostati tu gdje jeste već ćete nazadovati.

Preselili smo se u naš novi dom i imamo potok koji protiče iza kuće. To je vrlo brz potočić. Ako bih plivao uzvodno mogu postići izvjesni napredak ali u trenutku kad zastanem išao bih nizvodno. Ovo je obećanje. Postoji struja u životu svakog ljudskog bića. Struja prema grijehu, prema svijetu. Ne možete se opuštati u svom hrišćanskom iskustvu. Zato je pred kraj svog života Pavle rekao Timotiju: «Borih se u dobroj borbi, vjeru održah.»

Pogledaćemo jedan savjet od Isusa Hrista u Mateju 10. On govori učenicima da kad postanu Njegovi sledbenici suočiće se sa teškoćama na ovom svijetu. Čitamo od 16 stiha nadalje: «Gle šaljem vas kao ovce među vukove.» Ne znam puno o vukovima i ovcama ali znam o antilopama u Africi. One uvijek drže jedno uvo načuljeno kako bi čule pokrete lavova i čita. Čak i kad piju vodu ne možete ih vidjeti da se opuštaju jer znaju da neka od onih divljih zvijeri može naići u svako doba i rastrgnuti ih. Tako one malo piju i posmatraju. Hristos kaže da ćemo se mi suočavati sa sličnim problemima na ovom svijetu. Đavo vreba svaku priliku da nas uništi.

Sada prelazimo na Matej 10:22: «I svi će mrzjeti na vas imena mojega radi, ali onaj koji izdrži do kraja biće spasen.»

Molim vas zapazite da je postoji zahtjev istrajnosti. Okrenite Djela 20. Ovdje se Pavle obraća starješinama crkve u Efesu. Pavle im je opisao mnoga stradanja koja je prošao ali pogledajte 24 stih: «Ali se ni za što ne brinem, niti marim za svoj život, nego da svršim tečenje svoje s radošću i službu koju primih od Gospoda Isusa: da posvjedočim jevanđelje blagodati Božje.» Molim vas da zapazite da smo počeli trku. Pavle kaže «svršiću tečevinu.»

Usput, u Pavlovim spisima trka se koristi samo u terminima hrišćanskog življenja. On je nikad neće upotrijebiti u terminima spasenja. Spasenje je dar. U momentu kad prihvativi Hrista to liči na trku i vi morate svom snagom juriti da stignete na cilj. Šta je dakle cilj? Cilj je Hanan. Šta se dešava ako umrete u pustinji? Ne govorim o fizičkoj smrti jer fizički ovdje možete umrijeti ali molim vas sjettite se Efescima 2:6 gdje nam je rečeno da boravimo na nebeskim mjestima u Hristu. Tako premda se krećemo u ovom smjeru naš položaj je u Hristu. Odatle se možemo izmjestiti nevjerstvom. Nevjerstvo je jedina stvar koju Bog ne može oprostiti. Zato zapamtite da je ovaj pasus upozorenje. Jevrejima 6 je upozorenje da svoju religiju ne uzimate olako.

Vraćamo se Jevrejima 6:11: «Ali želimo (mi apostoli) da svaki od vas pokaže to isto staranje da se nad održi tvrdo do samoga kraja.» Ne ostavljajte vašu vjeru prije nego što

stignete u Hanan. Dvanaesti stih: «Da ne budete lenjivi.» Molim vas nemojte kazati Iscrpljen sam, potreban mi je predah.» Moguće je da se pregori, ali Bog to ne želi. Ne govorim o predahu od nekoliko sedmica, govorim o ideji «ne mislim da će raditi išta za Boga ove godine.» Tada se počnete opuštati i kad prođe godina, vi ste stekli naviku opuštanja i kažete, «mislim da će čekati još godinu dana.» Postepeno ćete otkriti da se manje molite, manje proučavate, i prije nego toga budete i svjesni manje ćete dolaziti i u crkvu. To je vrlo lagan proces. Možda ga nećete ni zapaziti.

Kad smo bili u misionskom polju vraćali bi se u Ameriku svake tri godine i zapažali bi promjene u adventističkom životnom stilu. Ti ljudi to ne primjećuju jer je postepeno. Kad bi se vraćali u mionsko polje kupovali bi odjeću ne za jednu već za tri godine. Pri povratku djeca bi iznosila svoju odjeću koju smo im kupili prije tri godine i kad bi stigli u Ameriku bili su kao ribe na suhom jer bi se stvari drastično promijenile za te tri godine. Ti ljudi to nijesu primjećivali ali zato što smo bili odsutni mogli smo vidjeti iznenadnost promjene. Znate, đavo pokušava da nas zadobije. On daje sve od sebe da vas odvuče od Hrista. Zato molim vas da zapamtite da je hrišćanstvo borba. Potrebno je da rastemo. Treba da provodimo vrijeme u proučavanju i rastu.

Ima mnogo načina na koje će đavo pokušati da vas odvoji od Hrista. Pokušavaće da vas preokupira materijalnim stvarima. Pokušavaće i da vas zaokupi pitanjima koja nijesu dobra za vaš hrišćanski rast. Probaće i da vas izbaci sa kolosjeka jevandelja na teme koje nemaju veze sa vašim rastom u hrišćanskem življenju. Pokušaće vas i odvojiti od Hrista progonstvom ali molim vas da zapamtite da morate izdržati do kraja. Zato Pavle toliko naglašava u ovom pasusu potrebu za istrajnošću. Ne budite lijeni. Ne ispuštajte svoje hrišćanstvo već se ugledajte na one koji vjerom i trpljenjem nasleđuju obećanje.

Evo još dva teksta koji kažu isto. Okrenite Rimljanima 5 glava i obratite pažnju na tri koraka koja Pavle iznosi. Prvi stih: «Opravdavši se dakle vjerom, imamo mir sa Bogom kroz Gospoda našega Isusa Hrista.» To je prvo što vam Bog daje. Drugo u 2 sithu: «Kroz kojega i pristup nadosmo vjerom u ovu blagodat u kojoj stojimo, i hvalimo se nadanjem slave Božje.» Dakle postoji rast koji moramo uzeti. Treći stih: «Ne samo pak to, nego se hvalimo i nevoljama, znajući da nevolja trpljenje gradi.» Potrebno je da razvijamo strpljenje.

Znate li šta je Hristos rekao u Mateju 24. Zato što smo odužili Njegov dolazak ljubav mnogih je ohladnjela. Ovo je postao stvaran problem u našoj crkvi. Propovijedamo drugi Hristov dolazak od 1844 godine, što je oko 150 godina. Naši mladi govore da su umorni od ponavljanja da Hristos uskoro dolazi. Posledica je da mnogi od njih odlaze jer ljubav mnogih hladni.

Vratimo se Rimljanima 5:3: «Strpljenje gradi iskustvo (karakter), a iskustvo nadanje.» Molim vas da zapazite napredak. Petar je kazao isto u 2 Petrovoj 1:4: «Kroz koje se nama darovaše časna i prevelika obećanja, da njih radi imate dijel u Božjoj prirodi, umakavši pokvarenosti koja je na svijetu kroz strast. I na samo ovo okrenite sve staranje svoje.» Molim vas da zapazite istu zamisao: «Da pokažete u vjeri svojoj dobrodjete, a u dobrodjete razum, a u razumu uzdržanje, a u uzdržanju trpljenje, a u trpljenju pobožnost, a u pobožnosti bratoljublje, a u bratoljublju agape» odnosno Božju ljubav koja je konačni cilj hrišćanskog iskustva. «Jer kad je ovo u vama, i množi se, neće vas ostaviti lijene niti bez ploda u poznanju Gospoda našega Isusa Hrista. A ko nema ovoga slijep je», ovdje imate upozorenje, «i pipa zaboravivši očišćenje od starijih svojih grijeha.»

Ako ne rastete, ne možete vidjeti Hanan. On je predaleko. Imaćete tendenciju osrvanja natrag ka Egiptu. Zato moramo rasti. Moramo pomoći našim mladima da rastu. Nema nečeg takvog kao nepokretnog hrišćanina. Postoje dvije sile koje vas vuku, Bog na jednoj i đavo na drugoj strani.

Dopustite da pojasmim. Tijelo je to koje će đavo koristiti. Ljudska priroda je vaš najveći neprijatelj i đavo će koristiti tijelo da vas odvuče od Hrista. Zato će vam dati jedan savjet iz poslanice Galatima 5:24: «A koji su Hristovi raspeši tijelo sa grešnim željama.» Zašto? Zašto tijelo moramo podrediti krstu? Ako to ne uradite đavo će iskoristiti tijelo da vas odvuče natrag u svijet. Isus je rekao isto u Luki 9:23: «Koji me slijedi mora se odreći od sebe,

uzeti svoj krst i ići za mnom.»

Biti hrišćanin nije najugodnija stvar u terminima ovoga svijeta. Postoje teškoće s kojima se moramo suočiti. Postoji rast koji moramo iskusiti jer živimo na neprijateljskoj teritoriji. Konačni cilj je Hanan, a kad stignemo u Hanan želim vas podsjetiti na ono što nam je rečeno preko Duha proroštva. Osvrnućemo na nevolje kroz koje smo prošli i kazaćemo «nebo je bilo vrlo jeftino.»

Ovdje mislimo da je vrlo teško. Zapamtite da je stradanje samo za neko vrijeme. Nije vrijedno uživati u svijetu samo za određeno vrijeme i gubiti vječnost. Ali mi ljudska bića hoćemo sve sada. A to je problem. Zato moramo razvijati strpljenje. *Zato moramo i rasti jer što smo slabiji hrišćani to je đavolu lakše da nas odvuče od Hrista. Ako ne rastemo, nalazimo se na opasnom tlu.*

Stoga je moja molitva da odvajamo vrijeme za proučavanje Božje Riječi. Odvajajmo vrijeme koje ćemo provoditi sa Bogom, misliti o Bogu i hoditi s Njime pa će biti rasta i postojaće rastuća želja da se ide naprijed ka Hananu a ne unazad jer će đavo uvijek ukazivati natrag. «Pogledaj šta ostavljaš. Ti si jadnik. Pomici na sve zabave koji si propustio otkad si napustio svijet.» Nikad mu nemojte vjerovati. On ima samo jednu želju a to je da mu se pridružite u ognjenom jezeru. On vam ne nudi ništa. Rečeno nam je da «postoji put koji izgleda prav ali kraj mu je uništenje.»

Zato držite svoju vjeru. Ne ostavljajte je jer kao što vidite kako se kraj bliži, teškoće postaju sve veće. Privlačnosti da se priključimo svijetu biće sve veće. Zato će kako se približavamo kraju nastati polarizacija. Oni koji su bili vjerni ostaće blizu Bogu a koji su bili mlaki biće zbrisani. Ne možete zauvijek biti mlaki hrišćani. Morate rasti! Ako ne rastete, kad naiđe kriza nećete moći da se suočite s njome.

Gоворим из iskustva. Kad je komunizam došao u Etiopiju veliki broj naših ljudi se nije mogao nositi s time. Govorim o radnicima, o muškarcima i ženama koji su obučavani u ovoj denominaciji, koji su bili radnici za Boga, vođe u crkvi. Imali smo dvije stotine radnika u našoj bolnici u Adis Abebi. Samo ih je jedanaest ostalo vjerno kad je vlada preuzeila bolnicu. Morali su se odreći svoje vjere. Samo njih jedanaest je bilo voljno umrijeti za svoju vjeru. Samo jedanaest je bilo lojalno Hristu. Strah me je i da pomislim šta bi se dogodilo kad bi takva kriza naišla ovdje. Moramo provoditi određeno vrijeme hraneći svoju vjeru ili ćemo se u protivnom naći izvan okola a tada nema nade.

Glava 16

Izvjesnost Božjih obećanja

Jevrejima 6:13-20

Moguće je za nas hrišćane da okrenemo leđa Hristu i potpuno izgubimo svoje spasenje. To je moguće. Dakle to je razlog što smo proveli izvjesno vrijeme i razmatrali prvu polovinu Jevrejima 6 glava. Potrebno je da rastemo kao hrišćani, osobito u vjeri. Naša vjera mora postajati sve jača i jača kako bi sotonino privlačenje bivalo sve slabije i slabije.

Drugim riječima, Sotona će koristiti svakojake stvari. Upotrijebiće progonstvo. Koristiće privlačnosti ovoga svijeta. Koristiće materijalne stvari, prijatelje, rođake. Upotrijebiće sve da vas odvoji od Hrista. Privlačnost je veća kad ste mala djeca u Hristu. Zato treba da rastete, i zapamtite da kad predete Crveno more u svom iskustvu, čak iako ste kazali «zbogom» Sotoni koji je predstavljen faraonom, on će još uvijek dozivati preko zaliva. Što se više udaljavate od Crvenog mora i prilazite bliže Hananu, manje ga čujete. U Jevrejima 6:13 i dalje, druga polovina šeste glave, Pavle prelazi sa upozorenja na ohrabrenje. Kao primjer koristi Avraama. U ovom pasusu on se bavi idejom koja se ne praktikuje ovdje u Americi pa je potrebno da objasnim odakle on polazi. Prvo da pročitamo pasus:

«Jer kad Bog Avraamu obeća, ne imajući ničim većim da se zakune, zakle se sobom,

govoreći: zaista blagosiljajući blagosloviću te, i umnožavajući umnožiću te. I tako trpeći dugo dobi obećanje. Jer se ljudi većijem kunu, i svakoj njihovoј svađi svršetak je zakletva za potvrđenje. Zato i Bog kad šećaše naslednicima obećanja obilnije da pokaže tvrdju savjeta svojega, učini posrednika kletvu: da bi u dvjema nepokolebljivim stvarima, u kojima Bogu nije moguće slagati, imali jaku utjehu mi koji smo pribjegli da se uhvatimo za nad koji nam je dan, koji imamo kao tvrd i pouzdan lenger duše, koji ulazi iza najdalje zavjese, gdje Isus uđe naprijed za nas, postavši poglavatar sveštenički dovijeka po redu Melhisedekovu.»

Idemo korak po korak. Bog dolazi Avraamu sa obećanjem i da bi ga zajemčio zaklinje se.

Kad smo napuštali Ajdaho i pokušavali prodati našu kuću, pravili smo ugovor sa kupcem nekretnina koji je bio adventista. Morali smo potpisati dokumenat vezano za svotu koju smo željeli dobiti i ostale pravne zahtjeve. U osnovi to je ono što radimo ovdje u Americi. Mi potpisujemo dokumenta i ona postaju legalna. Dakle, u Pavlovo vrijeme a i danas, na Srednjem istoku nije bio čest slučaj da se nešto potpisuje. Oni se kunu Bogom. Tako ako daju obećanje ako ste musliman reći ćete «u ime Alaha obećavam da će to učiniti.» Za njih to znači da obećavaju da će ispuniti svoje obećanje. Ako nijesu muslimani onda kažu da Bog pošalje oganj i da ih spali. To je u kontekstu zapovijesti «ne uzimaj uzalud ime Gospodnje.» Kad se zaklinjete u ime Božje nećete časiti da to i ispunite. Kad danas idete na sud i zaklinjete se nad Biblijom da ćete govoriti istinu i samo istinu, ne uzimate ime Božje uzalud ako govorite istinu.

Pavle kaže da je Bog dao obećanje Avraamu. Kakvo je to bilo obećanje? Dakle, Pavle navodi samo dio obećanja u 14 stihu: «Govoreći: zaista blagosiljajući blagosloviću te, i umnožavajući umnožiću te.» Ali potrebno je razmotrimo cijelo obećanje. Kad su jevrejski hrišćani čitali dio obećanja, oni su znali cijelo obećanje jer im je Stari Zavjet bio blizak. Idemo na Postanje 22:17,18 gdje se nalazi to obećanje. Sedamnaesti stih je isti kao u Jevrejima 6:14: «Blagosiljajući blagosloviću te, i umnožavajući umnožiću tvoje sjeme kao zvijezde nebeske, i kao pijesak koji je na obali mora; i tvoje sjeme će nadvladati vrata svojih neprijatelja; i u tvom sjemenu blagosloviće se svi narodi na zemlji; jer si poslušao moj glas.»

To je obećanje koje je Bog dao Avraamu. Ono mu je došlo kad je imao 75 godina. Bog je rekao Avraamu: «Želim da napustiš ovu zemlju u kojoj si sad i ideš u Hanan koje je obećana zemlja i učiniću od tebe velik narod.» Kako se dakle razvijalo ovo obećanje? Bog je čekao dvadeset i pet godina. Za to vrijeme Avraamova vjera se počela kolebatи. Zato se Bog zakleo Avraamu: «Avraame, zakleću ti se tako da budeš načisto da kad Ja nešto obećam to i održim ili ga ispunim.»

Problem je što se zakletva uvjek daje u ime nekoga što je iznad vas. Ljudska bića na Srednjem istoku se zaklinju u ime Božje koji je vladar univerzuma. U čije ime se Bog može zakleti? Nema nikog iznad Njega. Tako u Jevrejima 6 čitamo da se zakleo samim sobom jer nema većeg s kojim se mogao zakleti. Kletva je bila da će se u tvom sjemenu blagosloviti čitav svijet. Kroz to jedno sjeme blagosloviće se cijeli ljudski rod i kroz ovo sjeme imaćeš mnogo djece-koliko je zvijezda nebeskih i pijeska morskog. Ko je bio to sjeme? Početno sjeme bio je Isak ali konačno sjeme je bio Isus Hristos. Okrenite Galatima 3:16: «A Avraamu i sjemenu njegovu rečena biše obećanja. A ne veli: i sjemenima, kao za mnoga, nego kao za jedno: i sjemenu tvojemu, koje je Hristos.» Bog je kazao da će u tvom sjemenu, koje je Hristos, blagosloviti sve narode svijeta. To stoji u 13 i 14 stihu Jevrejima 6 glava. Sada prelazimo na 15 stih gdje on i dalje koristi Avraama kao primjer: «I tako trpeći dugo.»

Šta je on to dugo trpio? Koliko je Avraam čekao na Boga da ispuni obećanje? Dvadeset pet godina. Da li je Avraam napustio svoju nadu u obećanje? Nije je napustio ali je pokušao pomoći Bogu da uzbrza stvar. Osjećao je da je Bogu možda bila potrebna pomoć. Bog ga je ispravio povodom toga. Konačno kad mu je Bog došao kad je imao 99 godina, što je bilo dvadeset pet godina kasnije, premda je znao da mu je žena prošla dob kad može zatrudnjjeti, Bog ga je pitao «da li još uvjek vjeruješ da mogu održati svoje obećanje?» Da li je on vjerovao Božjem obećanju u devedeset devetoj godini? Da.

Okrenite Rimljanim 4 glava. Čitaćemo pasus na koji se moramo podsjetiti jer Pavle

kaže da je Avraam tip onoga što mi trebamo biti. Rimljanima 4:17, tekst koji se bavi istim obećanjem koje smo čitali: «(Kao što je pisano, učinih te ocem mnogih naroda) pred Bogom kome vjerova, koji oživljuje mrtve, i zove ono što nije kao ono što jest.»

Dakle, želio bih da ovo primijenite na sebe duhovno. Postali ste hrišćani i posmatrate svoj učinak. Da li vidite uspjeh ili neuspjeh? Šta vidite? Postajete obeshrabreni i đavo dolazi i kaže vam «Znaš da te Bog neće povesti na nebo jer nijesi uspio.» Dakle, zapamtite da ćete se uvijek, čak i da vam Bog da potpunu pobjedu, osjećati neuspješnim. U stvari, nakon što se završi vrijeme probe, mučiće vas pitanje «da li ima još neki grijeh koji nijesam priznao?» zato što ste još uvijek grešnici.

Stoga morate zapamtiti da naše konačno spasenje nije zasnovano na našem uspjehu već na Božjem obećanju, onom obećanju koje je On dao Avraamu i kroz Avraama nama. Dakle, uzimajući u obzir sve dokaze Avraam nije bio mogao imati dijete. Baš kao što ni Noje uz sva naučna saznanja nije mogao iskalkulisati kolika je mogućnost da padne kiša i poplavi čitava zemlja. Da li je on vjerovao Bogu? Da. Da li se Avraam držao svoje vjere u Božje obećanje? Rimljanima 4:17 kaže da je Bog dao Avraamu obećanje čak i posle njegove smrti, što jednostavno znači da mu nije bilo moguće, ljudski govoreći, da dobije dijete sa Sarom. Pogledajte Rimljanima 4:18: «On vjerova na nad kad se nije bilo ničemu nadati da će on biti otac mnogim narodima.» Riječ «otac» u blisko-istočnom konceptu je jednostavno ideja o prototipu. Evo osnova naše vjere. Moramo gledati na Avraama kao na naš primjer. «Kao što mu bješe rečeno: tako će biti tvoje sjeme.»

Koja djeca će biti ti Avraame? On ne govori o Avraamovim fizičkim naslednicima već o Avraamu kao uzoru svakog vjernika koji će na kraju biti spasen. 19 stih: «I ne oslabivši vjerom ne pogleda ni na svoje već umorenog tijelo, jer mu bješe negdje oko sto godina, ni na mrvost Sarine materice.» On nije gledao na spoljašnje pokazatelje, naučne ili medicinske dokaze, nije izazivao sumnju u obećanje Božje. Nije imao dilema da li će Bog održati svoje obećanje. «I za obećanje Božje ne posumnja se nevjerovanjem, nego ojača u vjeri, i dade slavu Bogu. I znadijaše jamačno da što obeća kadar je i ispuniti.»

Dakle šta je bilo obećanje? Obećanje je bilo da će On u Isusu Hristu spasti grešnike. To je bilo obećanje! 1 Timotiju 1:15: «Istinita je riječ i svakoga primanja dostojava da Hristos Isus dođe na svijet da spase grešnike, (zatim Pavle dodaje) od kojih sam prvi ja. Vraćamo se Rimljanima 4:22 i dalje: «Zato se i primi njemu u pravdu. Ali nije pisano samo za njega jednoga da mu se primi, nego i za nas, kojima će se primiti ako vjerujemo Onoga koji vaskrse Isusa Hrista Gospoda našega iz mrtvih, koji se predaje za grijhe naše, i ustade za opravdanje naše.»

Da li je Bog održao svoje obećanje Avraamu? U istom smislu «Da li je Bog iskupio svijet kroz to sjeme, Isusa Hrista?» Da.

Dakle, prije nego je otiašao na nebo, Isus je dao obećanje. «Doći će opet.» Da li Bog kasni u ispunjavanju tog obećanja? Mi propovijedamo da On dolazi koliko dugo? Sto pedeset godina. Okrenite sada 2 Petrovu 3:9: «Ne docni Gospod sa svojim obećanjem.»

Da li je Avraam ponekad osjećao da Bog kasni? Da. Da li danas ima adventista, naročito mladih, koji misle da Bog kasni? Da. Ali moramo se podsjetiti: «Ne docni Gospod sa obećanjem, kao što neki misle da docni; nego nas trpi, jer neće da ko pogine, nego svi da dođu u pokajanje.»

Tako dok Bog čeka nevjernike da se okrenu Hristu, nevolja je što mi vjernici postajemo nestrpljivi. Zato što se Njegov dolazak odlaže u očima ljudskih bića, ljubav mnogih hladni. Trebamo se vratiti Jevrejima poslanici imajući na umu da će Bog održati svoje obećanje.

Jasno mi je da su neki od vas starijih vjernika imali san. U stvari, i ja sam ga imao kad sam postao adventista 1958 godine, prije trideset godina. Moj san je bio da vidim Isusov dolazak dok sam živ. Sada se neki od vas koji ste jednom nogom u grobu pitate «da li će to dočekati.» Možda nećete, ali vaša vječna sudbina je zagarantovana. Sve što će vam se dogoditi je odlazak na spavanje. Kad doživite sedamdeset godina ili više, zaslужujete počinak. Dovoljno ste bili na ovom grešnom svijetu. Ne bojte se da umrete. Znam da u ovoj zemlji

dobijate 10% popusta za starije građane ali hrišćanin se ne plaši da umre jer on ide samo na počinak. A Bog vam je dao obećanje. Da li će ga održati? Da! Da li je On mislio da dolazi uskoro za naše pionire? Da. Ali zašto okljeva sa svojim dolaskom? Jer ne želi da iko pogine.

Ima jedno proročanstvo koje se mora ispuniti. «Ovo jevanđelje o carstvu mora ići po cijelom svijetu.» Ko je kriv što jevanđelje nije otišlo cijelom svijetu? Mi sami, zaista. Mi smo u određenom smislu odložili Njegov dolazak. Petar nam govori da možemo ubrzati Njegov dolazak. Problem je što smo zaokupljeni drugim stvarima.

Vratimo se Jevrejima 6. Da li se Avraam, premda se povremeno kolebao, oslonio na Božje obećanje? Da. Da li se držao obećanja? Odgovor je «da» u 15 stihu. Sada 16 stih: «Jer se ljudi većijem kunu, i svakoj njihovoj svađi svršetak je zakletva za potvrđenje.»

Ako vam nešto obećavam u Pavlovo vrijeme ili čak danas a vi sumnjate u moje obećanje i kažete «Hoćeš li se zakleti Bogom da ćeš održati svoje obećanje?» to na Bliskom Istoku znači da nećete iznevjeriti. Ako kažem «da, u ime Božje održaću ovo obećanje», sumnja odmah nestaje. U Americi se obično kaže nešto drugo kao «da li ćete potpisati ovaj dokument?» «Da li ste voljni da potpišete ovu klauzulu kako bi postala legalna?» Ako kažete «da», u najmanju ruku postoji nuda. Ali za dalje se ne zna. Vi potpisujete u terminima zakonskih stvari. U Pavlovo vrijeme potpisivali ste u ime Božje. Ali ja mogu izmaći američkom zakonu, otići u neku drugu zemlju i sakriti se.

Sjećam se da su moji roditelji došli iz Goa, Indija. Goa je divan kraj u Indiji. Ima prekrasne plaže. Prije nekoliko godina bila je ispunjena mladim amerikancima koji su izbjegavali vojnu obavezu. Bili su uglavnom djeca iz vrlo bogatih porodica. Željeli su pobjeći pa su došli na ovo mjesto i provodili se po plažama uživajući u odmoru i trošeći novac. Oni su bježali od zakona. To je bilo za neko vrijeme. Ne znam da li ih je zakon sankcionisao ili ne. Ali od Boga ne možete pobjeći. Ako se zakunete Bogom i pobegnete u Kinu, možete pobjeći od Amerike ali ne i od Boga. Zato ako se zaklinjete u Božje ime bolje je da to ispunite ako imate taj mentalitet. Pavle kaže u 16 stihu:

«Jer se ljudi većijem kunu, i svakoj njihovoj svađi svršetak je zakletva za potvrđenje.» Drugim riječima, Bog je obećao da će spasti svijet ali u slučaju da neko od ljudi sumnja On se zakleo, što znači da će održati obećanje. Dakle, Bog je dao obećanje učenicima «Doći će skoro.» «Vjerujte Boga i Mene vjerujte. Mnogi su stanovi u kući oca mojega.» Na originalnom grčkom stoji mnoga nezauzeta mjesta. Kuće nijesu problem za Boga ali su nezauzeta mjesta problem za nas. Kakva je korist od kuće ako nije nastanjena? Tako ono što taj tekst govori je «ima mnogo nezauzetih mjesta.» Koliko nezauzetih mjesta ima na nebu za ljudski rod? Po jedno za svakoga. To je naš stav.

Kalvinisti kažu «ne». Oni kažu da ima po jedno mjesto za svakog od izabranih koje je Bog predodredio za spasenje. Ali obećanje nije za izabrane nego za sve ljudе. «Jer Bogu tako omilje svijet.» Zato vas molim da zapamtite da postoji upražnjeno mjesto za svako ljudsko biće koje se rađa na ovom svijetu. Nevolja je u tome što oni to ne znaju i drugo što neki ljudi i kad doznaju neće to prihvatiti. Ovo drugo je njihov problem. Prvo je ponekad i naš problem. Oni ne znaju jer mi nijesmo valjano obavili svoj zadatak. Zato je potrebno da svjedočimo o jevanđelju. Moramo im kazati da postoje slobodna mjesta. Ne nebu nema oznake na kojoj stoji «Nema slobodnih mjesta.» To se može primijeniti na neke ovdašnje motele ali ne i na nebo. Sada pogledajte 18 stih: «Da bi u dvjema nepokolebljivim stvarima, u kojima Bogu nije moguće slagati...» Dakle, koja je druga? Prva je obećanje i druga je zakletva. U ovim dvjema stvarima, Božjem obećanju i Božjoj zakletvi, Bog neće lagati. «Da bi imali jaku utjehu mi koji smo pribjegli da se uhvatimo za nad koji nam je dan.»

O kome on govori? O vjernicima koji su pribjegli Hristu «za utočište da se držimo nade koja nam je data.» Šta je ta nuda? Da li nuda na ovom svijetu ili onom drugom? Šta je nuda vjernika? Okrenite 1 Korinćanima 15:19: «Ako samo u ovom životu imamo nadu u Hristu, mi smo najbjedniji od svih ljudi.»

Šta Pavle ovdje govori? Šta je kontekst? Kontekst je vaskrsenje koje nazivamo blaženom nadom koja se zbiva o drugom Hristovom dolasku. Bilo je nekih hrišćana u Korintu koji su govorili da nema vaskrsenja. To nalazimo u 12 stihu: «Ako se dakle propovijeda za

Hrista da ustade iz mrtvih, kako neki među vama govore da nema vaskrsenja iz mrtvih?»

Pavle kaže da ako nema vaskrsenja i da ako je jedina nada koju hrišćanin ima u ovom životu, mi smo najnesrećniji od svih ljudi. Tako naša nada nije u ovom životu. Mi još uvijek živimo na neprijateljskoj teritoriji. Gdje je dakle naša nada? Šta je ona? Vaskrsenje koje se događa prilikom drugog Hristovog dolaska. Pogledajte 23 stih: «Ali svaki po svom redu. Hristos kao prvina.» Da li je Hristos već ustao? Da. Da li je Hristos već otisao na nebo? Da. Završavamo 23 stih: «A onda oni koji su Hristovi o Njegovom dolasku.»

Dakle u Jevrejima 6:20 Pavle ne koristi riječ 'prvina' ali koristi izraz 'koji uđe naprijed' što je isto. «Gdje Isus uđe naprijed za nas.» Gdje je Hristos otisao? Na nebo. Da li ćemo mi ići na nebo? Da, poslije. Poslije čega? Drugog Hristovog dolaska. Tako ono što Pavle ovdje kaže je da je blažena nada hrišćana Hristov drugi dolazak.

Možda na ovom svijetu stradamo. Možda moramo čekati na ovom svijetu. Možda smo progonjeni na ovom svijetu ali imamo nadu! Koja je to nada? Dvojaka, prvo Božje obećanje, i zakletva koju je On dao. Šta nam ona donosi? Devetnaesti stih kaže: «Koju imamo kao tvrd i pouzdan lenger duše.»

Podsjetimo se da Pavle piše ljudima koji su živjeli u području Mediterana. Galilejsko jezero se takođe može tu računati. Kad nađe bura šta radite sa svojim brodom? Spuštate sidro. Šta čini sidro? Sprečava da brod ode, udari o hridi i razbije se. Đavo želi da vas odvuče od Hrista. Šta je sidro koje nas drži u Hristu? Da li je to naše činjenje? Ne. To su obećanje Božje i Njegova zakletva koju je dao da će održati to obećanje. Pavle dakle govori o «nadi koju imamo kao sidro duše.» Da li će sidro izdržati kad nađe oluja? Imamo jednu pjesmu o tome, Da li će tvoje sidro izdržati?

Šta je vaše sidro? Da li vjera u Božje obećanje i Njegovu zakletvu? Nastavljamo sa 19 stihom: «Koji ulazi iza najdalje zavjese.» Ovaj tekst je uzrokao probleme. Da li je to prva ili druga zavjesa? Da li je to Svetinja ili Svetinja nad svetinjama? Pavle ne raspravlja o Svetinji ili Svetinji na svetinjama. On ne govori o svakodnevnoj ili godišnjoj službi. On diskutuje o činjenici da kroz Hrista imamo ulaz u samu Božju prisutnost. Mi ne smijemo vaditi tekst is konteksta i rešavati pomoću njega svoje teološke probleme.

Ima još jedan tekst koji koristi istu grčku riječ u Djelima 16:24. To je ista grčka riječ koju imate u Jevrejima za «iza zavjese.» Ona je u vezi sa Pavlovim i Silinim zatočeništвом: «Primivši takvu optužbu, on ih baci u najdonju tamnicu.»

Postojala je spoljna i unutrašnja prostorija. Spoljna prostorija je imala vrata koja vode vani ali unutrašnja nije. Oni su bili u ovoj drugoj. Nije bilo načina da se pobegne. Tako je 'najdonja tamnica' jednostavno označavala onu koja je bila unutra odakle nije bilo moguće pobjeći. Stoga se Pavle ovdje poziva na samu Božju prisutnost u terminima Svetinje nad svetinjama. On ne raspravlja o svakodnevnoj ili godišnjoj službi. Evo nekih izjava od Ellen G.White: *Desire of Ages*, p.757.

«Velika žrtva je bila prinijeta. Prolaz u najsvetije (mjesto) je otvoren. Novi i živi put je pripremljen za sve. Presto milosti na kojem je počivala Božja slava na najsvetijem (mjestu) od svih je otvoren za sve koji prihvataju Hrista kao pomirenje za grijeh.»

Ono što sestra White ovdje kaže je da «oni koji su prihvatali Hrista imaju direktni pristup Bogu.» To nema veze sa danom pomirenja. Ovo je jednostavno korišćenje terminologije svetinje. Gdje je Bog nastavao u svetinji? U Svetinji nad svetinjama. Da li je sveštenik imao svakodnevni pristup Svetinji nad svetinjama? Ne. Samo jednom godišnje i čak i tada je morao da prinosi žrtvu za sebe i svoju porodicu. Da li mi hrišćani imamo svakodnevni pristup Bogu? Možemo li slobodno dolaziti sa sigurnošću? Da li smo mi bolji od sveštenika? Ne. Ali mi imamo zastupnika ili sveštenika koji je ušao za nas. «Hristos je došao da poruši svaki zid razdvajanja, da otvari svaki odjeljak hrama, kako bi svaka duša imala slobodan pristup Bogu.» *Christ's Object Lessons*, p.386.

Zatim u petoj knjizi Biblijskih komentara, str.109, ona daje sledeću izjavu: «Nov i živi Put, pred kojim ne visi nikakva zavjesa, je otvoren svima.» Ovo ne znači da je dan pomirenja počeo 31 god.n.e. Ono što Pavle kaže je da zato što je Bog poslao svog Sina i održao svoje obećanje, mi imamo sada pristup Bogu. Okrenite Jevrejima 10:19-22.

«Imajući dakle slobodu, braćo, ulaziti u svetinju krvlju Isusa Hrista, putem novim i živijem, (sestra White jednostavno citira ovaj pasus) koji nam je obnovio zavjesom, to jest, tijelom svojim.»

Podsjetimo se da se nešto dogodilo u tijelu Hristovu. On je osudio grijeh u tijelu. Čije grijeha? Naše. I osuđujući grijeh u tijelu, On je uklonio barijeru između Svetog Boga i grešnog ljudskog roda. Tako imamo pristup Bogu kroz krv Hristovu jer svojom krvlju On je umro za sve grijeha, prošle, sadašnje i buduće. Zato možemo slobodno pristupati prestolu milosti. 22 stih: «I imajući sveštenika velikoga nad domom Božjim, da pristupimo bliže (bliže Bogu) sa istinitijem srcem u punoj vjeri, očišćeni u srcima od zle savjesti, i umiveni po tijelu vodom čistom.»

Da li još uvijek grijesite? Da. Ali da li ste u Hristu oprani? Da. Da li ste savršeni? (prezent perfekt) Da. Tako u Hristu možete slobodno pristupati. 23 stih, isto kao u Jevrejima 6: «Da se držimo tvrdo priznanja nuda: jer je vjeran onaj koji je obećao.» Da li će Bog održati svoje obećanje? Hoće li On opet doći? Da. Da li izgleda da On opet ne dolazi sa naše ljudske tačke gledišta? Da. To je ono isto pitanje koje je Isus postavio u Luki 18:8: kad dođem hoću li naći vjeru na zemlji? To je pitanje. Pavlova briga je da se čvrsto držimo. Idemo sada na 35 stih Jevrejima 10: «Ne odbacujte dakle svoga povjerenja (u Božje obećanje i Njegovu zakletvu) koje ima veliku platu. Jer vam je strpljenje od potrebe da volju Božju svršivši primite obećanje.»

Vraćamo se Jevrejima 6 glava. Obećanje Božje koje je On dao zakletvom je sidro naše duše. Ne smijemo ga napustiti! Moramo ga se držati! I moramo zapamtiti da Hristos ne spava na nebu. On je tamo otisao za nas kao naš predstavnik, kao sveštenik po redu Melhisedekovu. Zašto? Jer je čovječiji sveštenik mrtav. Kad sveštenik umre šta se događa sa vašim sidrom?

Ali Hristos je sveštenik zauvijek. On ne odlazi na spavanje i Njegov život nema kraja. On će biti naš sveštenik dok ne ispuni sva svoja obećanja. A ta obećanja za nas su dvojaka:

1. On će opet doći i povesti nas na nebo.
2. On će obnoviti ovu zemlju do njenog prvobitnog savršenstva i dati nam vlast nad njom.

Naš dio je držati se vjerom Njegovog obećanja. Ne smijemo se kolebati. Pavle nas ohrabruje da se držimo svoje vjere. Nemojte je nikad ostavljati. Držite se Hrista. On nam je jedina nuda. Kao što sam prije pomenuo naša jedina nuda koju imamo na ovom svijetu nije račun na banci, niti kreditna kartica, nijesu to ni sva ona obećanja koja daje vlada o socijalnoj sigurnosti. Pitao sam jednog od vladinih zvaničnika misli li da će socijalna sigurnost propasti. Rekao je «Ne, kad bi ona propala propala bi i vlada.» On misli da vlada nikad neće propasti pa neće ni socijalna sigurnost. Ali ja imam bolju vjeru u Bibliji i Božjem obećanju jer znam da Bog nikad neće propasti. Njegova vlast je sigurna. Držimo se nje.

Mladi, ne ostavljajte svoju vjeru u Hrista. Možda izgleda da je zakasnio kao što se Avraamu činilo ali držite se Hrista dok ne umrete ili On ne dođe.

Glava 17.

Preuzvišenost Hristovog sveštenstva

Jevrejima 7:1-28

U Jevrejima 5:10 Pavle nam je predstavio Hrista kao Božjeg Prvosveštenika po redu Melhisedekovu. Zatim u 11 stihu govori jevrejskim hrišćanima da je pisao i da ima još mnogo toga što bi htio izložiti o ovoj istini, ali njihov um nije u tim okvirima da to čuje jer su još uvijek bili nezreli hrišćani. Tako on troši 6 poglavlje u upozorenjima i ohrabrenjima kako bi ojačao njihovu vjeru.

Uradivši to u 6 glavi, u sedmom poglavlju on se vraća Hristu kao Prvosvešteniku zauvijek po redu Melhisedekovu. Šesto poglavlje završava sa tom konstatacijom. U sedmoj glavi on objašnjava značenje ovoga. Dok čitate poslanicu Jevrejima otkriće da Pavle uvijek iznova koristi frazu «Hristos Prvosveštenik zauvijek po redu Melhisedekovu». Ovo često ponavljanje ukazuje da ima nešto vrlo bitno u ovoj istini. To on iznosi u sedmoj glavi. Prva tri stiha su krajnje važna i za nas veoma značajna. «Jer ovaj Melhisedek (on nam je već rekao da je Hristos Prvosveštenik zauvijek po redu Melhisedekovu u dvadesetom stihu šestog poglavlja) bješe car Salimski, sveštenik Boga najvišega, koji srete Avraama kad se vraćaše sa boja careva, i blagoslovi ga; kojemu i Avraam dade desetak od svega. Prvo dakle znači car pravde, potom i car Salimski, to jest car mira; bez oca, bez matere, bez roda, ne imajući ni početka danima, ni svršetka životu, a ispoređen sa sinom Božjim, i ostaje sveštenik dovijeka.»

Ova tri stiha se mogu potpuno razumjeti samo kad znamo pozadinu iz Postanja 14 glava. Potrebno je da pročitate cijelo poglavlje ali sumiraću ga. U Postanju 14, prvih četrnaest stihova opisiju bitku između četiri cara s jedne strane i pet careva sa druge. U ovoj bici u 12 stihu nam je rečeno da su Lot i njegova porodica koji su živjeli u Sodomu bili zarobljeni zajedno sa svom svojom imovinom. Zatim u 13 stihu Avraam saznaje za ovo i polazi da ga izbavi. Pet careva je bilo protiv njega ali naravno Bog je bio na Avraamovo strani i Bog mu je dao veliku pobjedu. Na to se odnosi naš tekst u Jevrejima. Nakon te pobjede, dolazimo na dio na koji vam želim skrenuti pažnju, od 17 do 24 stiha Postanja 14 glave.

Nakon pobjede, kad je Avraam oslobođio Lota i njegovu porodicu i povratio svu imovinu koja je bila izgubljena, Avraamu su prišla dva čovjeka, jedan je bio sodomski car a drugi car salimski, Melhisedek. Car Sodoma je ponudio Avraamu veliko blago. Drugim riječima, sodomski car je mislio: «Čovječe, ovaj je moćan, bolje da ga pridobijem na svoju stranu.» On mu je ponudio mnogo novca u 22 stihu. S druge strane, Melhisedek mu je dao samo hleba i vina. To je sve što mu je dao. Koje je Avraam prihvatio? Melhisedekov dar, hleb i vino, i to mu nije bilo potrebno jer se bio vratio sa svom imovinom. Biblija nas izvještava da je prihvatio Melhisedekov dar, hleb i vino.

Dakle, vidite, sodomski car predstavlja svijet sa svojim bogastvom. Hleb i vino predstavljaju dar Božji. Želim vas podsjetiti na Jovan 6:53 i dalje. Sjetite se šta je Isus kazao: «Ja sam hleb života. Koji jede moje tijelo i piye moju krv imaće vječni život.» Tako je On, kao prvo, dar Božji. Zapamtite, Melhisedek nije bio samo car Salima već je bio sveštenik Boga najvišega. Tako je Avraam radije prihvatio dar Božji nego svjetsko bogastvo. To je nešto što moramo imati na umu. Avraam je u Novom Zavjetu nazvan «ocem svih vjernika». On predstavlja pravog hrišćanina koji vjerom prihvata Hrista radije nego bogastvo ovoga svijeta. Pitanje nije «da li je pogrešno biti bogat?» Ne radi se o tome. Pitanje je kad morate napraviti izbor između Boga i materijalizma koje ćete odabrati? Avraam je odabrao Melhisedeka.

Vratimo se sada Jevrejima sedma glava. «Jer ovaj Melhisedek, car Salimski.» Salim je kasnije postao Jerusalim a riječ «salim» znači mir. Na hebrejskom imate riječ «šalom» a na arapskom «saalam». Danas je to uobičajeni pozdrav na Bliskom istoku. Dakle, rečene su nam dvije stvari o Melhisedeku. Grad koji on predstavlja je grad mira a to je Novi Jerusalim. Ime car Melhisedek znači „Car Pravednosti“ u drugom stihu. Tako Melhisedek predstavlja Cara Pravednosti pošto je to značenje njegovog imena i on predstavlja Cara Mira jer je to grad kojim vlada. To su te dvije stvari.

U prvom stihu nam je rečeno da ga je Avraam sreo pošto se vratio sa te važne pobjede.

Nakon što je jeo hleba i pio vina, šta je Avraam dao Melhisedeku? Dao mu je deseti dio od svega kao što je rečeno u četvrtom stihu. Zašto mu je Avraam dao deseti dio? Davanje desetka je jednostavno pokazatelj. Dati desetak znači da Bogu pripada sve – ne samo deseti dio. Jedna desetina je simbol.

Avraam je dao desetak Melhisedeku koji je bio sveštenik Boga najvišega. On je govorio: «Onaj kojega predstavljaš ima pravo vlasništva nad svime što imam.» Bez Boga, Avraam nikad ne bi mogao zadobiti pobjedu. Pet careva je bilo protiv njega. Sodomski car je bio puno jači od Avraamove vojske pa ipak je bio savladan. Tako Avraam kaže «Ono što mi vraćaš nije moje. Sve što imam je tvoje. Čak je i moj život tvoj. Dajem ti desetak kao simbol mog priznanja da je sve što imam tvoje, uključujući i moj život.»

Prelazimo na sledeću stvar u trećem stihu o Melhisedeku. Tamo стоји «Bez oca, bez majke.» Svaki put kad čitam ovaj tekst sjetim se Etiopije. Ovo je uobičajena fraza među etiopskim prosjacima. Jednog dana jedan prosjak mi je došao kući. Bilo mu je najmanje šezdeset godina i rekao nam je: «Nemam oca ni majke.» Ipak bilo mu je šezdeset godina. Rekao sam mu: «Imam isti problem. Ni ja nemam oca ni majke.»

U ovom kontekstu, šta znači to da je Melhisedek bio bez oca i bez majke? Da li to znači da nije imao oca? Ne. Da li to znači da nije imao majke? Ne. To znači da nije imao naslede, početka dana niti svršetka života. Na Srednjem istoku genealogija je bila vrlo važna. Ono što Pavle kaže ovdje je da nemamo zapisa o Melhisedekovom rođoslovu.

Jedan od problema je u drugom dijelu trećeg stiha «a ispoređen sa Sinom Božjim, i ostaje sveštenik dovijeka.» Da li je Melhisedek bio Hristos ili je predstavljao Hrista? Koje? Molim vas da zapazite da nam riječ «ispoređen» kazuje. On je označavao, on je bio predstavnik Hristov ali ne Hristos. Ovo je jasno izneseno u Duhu proroštva i osnovno je vjerovanje najvećeg broja naučnika. On je simbolizovao Hrista. Koji je došao prvi, Melhisedek ili Levije? Ko je prvi bio sveštenik? Melhisedek. On je došao za sveštenika prije levitskog sveštenstva. Kad je levitsko sveštenstvo prestalo na krstu, da li je on nastavio? Da. Melhisedek predstavlja vječno sveštenstvo, nasuprot levitskom sveštenstvu koje je bilo privremeno. «Bez oca, bez majke, bez roda, ne imajući ni početka danima, ni svršetka životu, i ostaje sveštenik dovijeka.»

Dakle želio bih da zapazite tri riječi u ovom poglavlju. Prva je «dovijeka» u trećem stihu. Druga je u 25 stihu: «Zato i može zauvijek spasti one koji kroz Njega dolaze Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih.» Ovo je isto značenje kao «dovijeka». Zatim u poslednjem dijelu sedme glave, 28 stih: «Jer zakon postavlja ljude za sveštenike koji imaju slabost; a riječ zakletve koja je rečena po zakonu, postavi Sina zauvijek savršena.» Dakle ove tri riječi su sinonimi sa hebrejskom riječju «tamid». To je riječ koja se koristi za svakodnevni prinos u službi u svetinji. Imamo dvije riječi, «dnevni» i «godишnji». Godišnji je «Jom Kipur» a dnevni «Tamid». Tako nam ove tri riječi kazuju da kad je Hristos otisao na nebo kao sveštenik, On je tamo otisao prije svega na funkciju našeg Vječnog Sveštenika, zauvijek.

Šta ovo znači za nas? Hristovo sveštenstvo je vječno u smislu da je počeo kao sveštenik 31.god.n.e. Kad će On završiti svoje sveštenstvo? Da li je svakodnevna služba dolazila svome kraju na dan pomirenja? Da li se svakodnevna služba takođe slavila na dan pomirenja? Da jeste. Onda ni Hristos kao naš svakodnevni (stalni) sveštenik nije stao 1844 godine. On je i danas sveštenik. Koliko dugo će On biti naš sveštenik? Dokle položi sve svoje neprijatelje pod nogama. Dakle On će prestati da nas zastupa kad se završi vrijeme probe jer zastupnik nam neće biti potreban ali imaćemo sveštenika i On će nas potpuno spasti. Šta riječ «potpuno» podrazumijeva? To će biti kroz nebesko iskustvo i čak nakon toga kad se vratimo na ovu zemlju gdje se uprava i vlast daje svetima. Dakle je On vječni Sveštenik. On je i nepromjenljivi Sveštenik. On nikad ne umire i On ima beskrajno sveštenstvo.

Koliko vremena svaki dan provodite sa Bogom? Svi mi se razlikujemo ali htio vam kazati koliko je Hristos nama dostupan. Dvadeset četiri časa na dan, sedam dana sedmično, pedeset dvije nedjelje godišnje, svo vrijeme našeg života. Toliko nam je On na raspolaganju. Kad mu dolazimo, On nas može potpuno spasti. Možete li da shvatite zašto je ovo bilo vrlo važno?

Levitsko sveštenstvo je imalo problema. Pod jedan, bili su slabi. Drugo, umirali su. Tako njihovo sveštenstvo nije bilo vječno. Treće, oni nijesu mogli u punini vršiti posao jer su i sami bili grešnici. Tako se preostali dio sedme glave bavi kontrastom između Melhisedeka i levitskog sveštenstva. Levitsko je bilo privremeno u poređenju sa Hristovim stalnim i nepromjenljivim. Levitsko je bilo nepotpuno zato što su sveštenici umirali. Hristos je vječan. Levitsko je bilo slabo ali Hristos je svemoćan. Pogledajte od petog do desetog stiha Jevrejima 7. Levitsko sveštenstvo je inferiorno u odnosu na Melhisedekovo. Leviti su bili Avraamovi potomci. Ako je Avraam bio otac Levita, ko je veći Avraam ili Leviti? Može li sin biti veći od oca? Možda u našoj kulturi ovdje može ali u istočnoj kulturi, nikad. Otac je uvijek glava. Sjetite se da Avraam nije samo otac Levita. On je bio otac nacije. On je bio počatak nove nacije.

Dakle, ako je Levije bio inferioran u odnosu na Avraama a Avraam dao desetak Melhisedeku, ko je bio veći, Melhisedek ili Avraam? Melhisedek je bio veći. Stoga je Levije bio inferioran u odnosu na Melhisedeka. Ovo je tipično istočnjačko dokazivanje.

Sledeći argument u sedmoj glavi od četvrtog do desetog stiha je da je Avraam dao desetak Melhisedeku. U kome? U Avraamu. Pogledajte deveti stih: «Levije koji uze desetak, dao je desetak kroz Avraama: jer još bijaše u bedrima očinima kad ga srete Melhisedek.» Mi ovaj problem nemamo pošto nemamo izbor između Melhisedeka kao sveštenika i levitskog sveštenstva. Jevreji Pavlovog vremena su imali izbor. Koga mi trebamo prihvati? Hrista koga simboliše Melhisedek ili levitsko sveštenstvo? Koga mi trebamo odabrat? Hrista.

Ja sam morao napraviti izbor između Hrista kao svog sveštenika i rimokatoličkog sveštenika kome sam išao na ispovijest. Svaki rimokatolik, kad mu predočite jevanđelje, mora načiniti isti izbor. Morate mu dokazati da je Hristos kao naš sveštenik superioran u odnosu na čovječijeg sveštenika. Katolički hrišćanin ne ide direktno Hristu. On ide kroz čovječijeg sveštenika. Tako za oproštaj grijeha on mora ići čovjeku i priznati mu svoje grijehu. Uzdižimo Hrista kao Superiornog Sveštenika. On je jedini koji vas može potpuno spasti. Ljudski sveštenici su još uvijek grešnici. Njima samima je potreban spasitelj.

Sledeći argument je od jedanaestog stiha nadalje u sedmoj glavi Jevrejima. Ovo se može javiti kao problem: «Ako je dakle savršenstvo postalo kroz Levitsko sveštenstvo (jer je narod pod njim zakon primio), kakva je još potreba bila govoriti da će drugi sveštenik postati po redu Melhisedekovu a ne po redu Aronovu?»

Ono što Pavle govori ovdje je Hristos nije mogao pripadati Levitskom sveštenstvu. Zašto? Jer je On bio Jevrejin od plemena Judina a prema jevrejskom zakonu Juda nije imao sveštenstvo. Samo su Leviti mogli biti sveštenici. U 12 stihu nastavlja: «Jer kad se promijeni sveštenstvo, mora se i zakon promijeniti.»

Ovo je tekst koji neki mogu iskoristiti u dokazivanju da je zakon promijenjen. Oni će uzeti ovaj stih i primijeniti ga na subotu. Oni će reći, «Pogledaj, zakon se morao promijeniti pošto je milost ušla.» Ali moramo biti vjerni kontekstu. Prema Mojsijevom zakonu ko je mogao biti sveštenik? Leviti. Da li je Hristos pripadao Levitima? Ne. Dakle da li je prema zakonu Hristos mogao biti sveštenik? Odgovor je «ne». O kojem zakonu Pavle govori ovdje? On ne govori o moralnom zakonu koji je nepromjenljiv i vječan. To stoji u Mateju 5:18 «dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanjeg slovca ili jedne title iz zakona».

Da li je ceremonijalni zakon bio promjenljiv? Da, i ovdje on kaže da je zakon Levitskog sveštenstva bio privremeni zakon. To nije bio stalni zakon. Melhisedek je bio sveštenik prije nego je zakon i bio dat. A ipak je bio sveštenik Najvišega. Znači ako je Melhisedek mogao biti sveštenik bez dolaska pod zakon o levitskom sveštenstvu, tako je i Hristos mogao biti sveštenik. Jevrejski hrišćani su govorili «Kako se može mijenjati Božji zakon» a Pavle je govorio da je ovaj zakon bio samo privremen. I evo tog argumenta u 14 stihu: «Jer je poznato da Gospod naš od koljena Judina iziđe, za koje koljeno Mojsije ne govori ništa o sveštenstvu. I još je više poznato da će po redu Mehisedekovu drugi sveštenik postati.»

Da li Biblija dopušata drugo sveštenstvo? Da. Koje je sveštenstvo bolje? Melhisedekovo jer je on sveštenik zauvijek. Tako je zakon o sveštenstvu prestao važiti kao što

stoji u 18 stihu: «Tako se ukida predašnja zapovijest, što bi slaba i zaludna. Jer zakon nije ništa savršio.» Da li je Levitsko sveštenstvo moglo spasti Izrael? Šta su oni prinosili Bogu? Krv goveđu i jarčiju koja nikad nije mogla ukloniti grijeha. One su bile samo simbol ili tip ali ne i stvarnost. Naravno 21 stih kaže: «Jer oni bez zakletve postaše sveštenici; (ovdje dolazi posledni argument) a ovaj sa zakletvom kroz onoga koji mu govori: zakle se Gospod i neće se raskajati». Kad dajete obećanje a ne zaklinjete se, to znači da možete promijeniti obećanje. Kad dajete obećanje i kunete se da ćete ga održati, ne očekuje se da ga promijenite. Kad se uvodilo Levitsko sveštenstvo nije bilo zakletve. Kad je Melhisedek načinjen sveštenikom i kad je Hrist načinjen sveštenikom bila je zakletva. Psalm 110:4.

U Koptičkoj crkvi u Etiopiji postojala su dva načina da se za vjenčanje para. Ako su se vjenčavali bez Gospodnjeg večere, bio im je dopušten razvod. Ukoliko je vjenčanje bilo sa Gospodnjem večerom, nikad im se nije mogao dozvoliti razvod. Jednog dana pitao sam sveštenika «Koliko vas se vjenčava sa Gospodnjem večerom?» «Ovih dana, gotovo niko» kazao je. Mislim da imate istu ideju u Mormonskoj crkvi. Molim vas imajte na umu da ona nije biblijska. Biblija kaže da kad sklopite brak to činite za života. I bračni zavjet je zakletva.

Kad je Bog učinio Hrista sveštenikom po redu Melhisedekovu, On je dao zakletvu. Šta to znači? To znači da Bog nikad neće izmijeniti to sveštenstvo. Jedino sveštentvo koje je vječno je sveštenstvo koje je Bog obećao zakletvom. Stoga kad Pavle iznosi činjenicu da Bog nije dao zakletvu kad je inaugurisao Levitsko sveštenstvo je dokaz da Bog nikad nije namjeravao da Levitsko sveštenstvo bude vječno sveštenstvo. Ono je bilo privremeno. Zato vas molim prestanite da se vraćate Levitskom sveštenstvu. Ono je bilo privremeno. Sada morate ići Hristu. U 28 stihu nam je rečeno: «Jer zakon postavlja ljudе za sveštenike koji imaju slabost; (oni su bili slabi, prolazni) a riječ zakletve koja je rečena po zakonu, postavi sina zauvijek savršena.» Da li će dakle Bog promijeniti svoje mišljenje? Ne. Imamo garanciju da imamo sveštenika. On je sveštenik koji nas može spasti u potpunosti dok mu dolazimo.

Zapamtitte da kad vam đavo dođe i kaže «Nijesi dovoljno dobar da bi bio spašen. Ti si grešnik» on će dolaziti na svakojake načine da vas obori, ali imajte na umu da imate sveštenika koji vas predstavlja pred Božjim prestolom i koji vas može potpuno spasti. Sve dok smo grešnici potreban nam je Spasitelj. Sve dok smo grešnici potreban nam je savršeni Sveštenik koji nas predstavlja. Imajte ovo uvijek na umu dok se približavamo kraju vremena.

Razmotrimo za trenutak vrijeme posletka. Kad se vi i ja suočimo sa vremenom nevolje, kad Bog ukloni svoju zaštitu, evo šta će se tada događati. Bog će reći «Evo mog naroda koji ima vjeru Isusovu i koji otkriva ovu vjeru držeći zapovijesti, ne mehanički, već u duhu», a Sotona će kazati «Da, jer si ih Ti ogradio. Predaj ih meni u ruke i pokazaću ti kako ti okreću leđa.» Bog će reći «Možeš ih imati. Oni su twoji, osim jednog. Ne možeš ih ubiti.» Đavo će doći i loviti nas, ne samo u terminima materijalnog već na području gdje može postići najviše, u psihološkom i mentalnom domenu. On će vam doći i kazati «Nijesi dovoljno dobar da bi bio spasen.» On će doći hrišćanima koji vjeruju u tajno uznesenje i reći im «Znate li zašto nijeste bili uzeti? Zato što ste izgubljeni.» On će vam reći «Znaš li zašto i dalje osjećaš da si grešnik. Jer te Bog više ne voli.»

Šta ćete raditi? Možda ćete se mučiti u agoniji kao što nam je rečeno u *Velikoj borbi*, ali molim vas imajte na umu da imamo Prvosveštenika koji nas nije ostavio. On je vaš sveštenik koji će vas potpuno spasti makar se i nebo srušilo. Ovo je sidro naše duše. To je ono što Pavle kaže u Jevrejima 6:19 «Ovu nadu imamo kao sidro duše, pouzdanu i tvrdnu, i koja ulazi iza najdalje zavjese...» dokle ne dođe i povede nas kući. Zato je potrebno da razumijemo Hrista kao našeg Vječnog Sveštenika. Stoga i Pavle naglašava i ponavlja «Hristos je sveštenik zauvijek po redu Melhisedekovu.»

Glava 18.

Hristos, Sveštenik boljeg Zavjeta

Jevrejima 8:1-13

U Jevrejima osma glava dolazimo do nekih vrlo važnih proučavanja. Nadam se da ćemo moći da se nosimo sa nekim problemima s kojima se suočavamo kao narod. U poslednja dva stiha sedme glave Jevrejima, Pavle prelazi sa Hristove ličnosti kao naravno našeg Prvosveštenika na Njegovu uzvišenu žrtvu na krstu. Ovo će biti središte sledeća tri poglavila – krv Isusa Hrista. Vidite, Hristova žrtva je ta koja Njegovu svešteničku službu čini validnom. Bez Hristove žrtve mi nebismo imali sveštenika. U prva dva stiha osme glave on sumira sve što je govorio o Hristu kao našem Prvosvešteniku. Prva dva stiha osme glave su zaključak dijela poslanice od pete glave deseti stih pa sve do kraja sedme glave. Ovdje se on bavio Hristom kao našim Prvosveštenikom. Jevrejima 8:1,2: «A ovo je glava od toga što govorimo: imamo takvoga poglavara svešteničkoga koji sjedi s desne strane prijestola veličine na nebesima; koji je sluga svetinjama i istinitoj skiniji, koju načini Gospod, a ne čovjek».

Dakle ova dva stiha nam jasno kazuju da imamo svetinju na nebu. Ne možete zaobići ova dva stiha. Postoji svetinja na nebu i Hristos je sveštenik u toj svetinji koju nije napravio čovjek nego Bog. Zaključivši svoje dokazivanje, on sada prelazi na žrtvu koju sveštenik mora prinijeti pred Bogom. Pogledajte treći stih: «Jer se svaki poglavatar sveštenički postavlja da prinosi dare i žrtve; zato valja da i ovaj ima šta će prinijeti.»

Zapazite riječ «valja». Šta to znači? «Morate»! Razlog zašto ovo govorim je što postoje dvije ideje koje su ušle u Hrišćansku crkvu a koje se na nesreću uvlače i u srca. Jedna je poznata kao teorija moralnog uticaja a druga kao vladina teorija o pomirenju. Ovi pogledi uče da Hristos nije morao stvarno da umre da bi nas spasao. Oni poništavaju ono što mi zovemo legalnom fazom pomirenja. Teorija moralnog uticaja uči da je On umro jednostavno da nam pokaže da nas je volio. Vladina teorija kaže da je On umro prosto da nam pokaže da je grijeh strašan, ali nas je mogao spasti i bez umiranja. Ovaj tekst kaže da je postojala neophodnost Njegove žrtve. Obje ove teorije imaju neke elemente istine. Istina je da je Hristos umro na krstu da bi otkrio svoju ljubav. Istina je da nam Njegova smrt na krstu pokazuje da je grijeh strašan. Ali postaviti takav osnov pomirenja znači odreći potrebu za krstom. «Svaki prvosveštenik se postavlja da prinosi dare i žrtve.»

Zapamtite da je sveštenik posrednik između Svetog Boga i grešnog čovjeka. Ukloniti tu barijeru koju je proizveo grijeh znači nešto žrtvovati. Okrenite 3 Mojsijevu 17:11: «Jer život svakog tijela je u krvi: i dadoh ti je na oltaru da činiš pomirenje (ovo je žrtva koju sveštenik prinosi) za vaše duše: jer je krv koja čini pomirenje za dušu.» Ovaj tekst kaže dvije stvari:

1. Život tijela je u krvi.
2. Ova krv je što čini pomirenje.

Sada okrenite Jevrejima 9:22 gdje imamo primjenu. U zemaljskoj svetinji sveštenik je prinosio krv životinja. «I gotovo sve se krvlju čisti po zakonu.» Grešnici ne mogu doći Bogu ukoliko nijesu očišćeni jer zakon zahtijeva da duša koja sagriješi mora umrijeti. Mi smo grešnici. Mi nemamo prava da pristupamo Svetom Bogu. «Bez prolivanja krvi nema otupštenja od grijeha.» Molim vas da zapazite da postoji nužnost. Krv čini pomirenje. Krv je osnova žrtve. Ne zato što je Bog gnjevan. Ne smijemo gajiti pagansku ideju da se mora umiriti Božji gnjev. Bog je pravedan. Pravedni Bog nam ne može jednostavno oprostiti opravdavajući grijeh. On mora udovoljiti svojoj pravednosti.

Imao sam jedan sastanak u Keniji. Nije bilo mjesta za parkiranje ali postojao je prostor gdje je pisalo «zabranjeno parkiranje» namijenjen ljudima iz ambasade koji su imali diplomatski imunitet. Oni su mogli kršiti zakon. Tako sam rekao sebi «On je ambasador a i ja sam.» Parkirao sam auto do njegovog. Pošao sam na sastanak i kad sam se vratio čekao me je jedan policajac. Kad sam napokon došao do auta rekao je: «Da li je ovo vaš auto?» Rekao sam «da». «Prekršili ste zakon.» Pokazao sam na auto ambasade i rekao: «I on je.» Policajac je kazao: «On je ambasador.» «I ja sam,» rekao sam i podsjetio ga na tekst iz poslanice

Korinćanima u Novom Zavjetu. Spazio je Bibliju u mojoj ruci. «Vidim da ste sveštenik.» Rekao sam: «Ne, ja sam poslanik jevangelja.» «Nešto će vam reći. Imam jedan problem.» Nije mi rekao koji je to problem ali se plašio da ode svešteniku jer je bio rimokatolik. «Ako mi možete oprostiti, i ja će vama za parkiranje.» On nije mogao direktno pitati Boga pa je morao ići preko sveštenika. Rekao sam «Nemam tu vlast.» Ali uputio sam ga na Isusa Hrista kao njegovog Zastupnika. Rekao je: «Hvala što ste mi dali nadu. Znate šta, svaki put kad dođete i poželite da parkirate svoj auto kad sam ja na službi, možete to uraditi, daću vam dozvolu.»

Ono što je on uradio bilo je divno sa ljudske tačke gledišta. Oprostio mi je. Ali nije pravo postupio. Da li je imao prava da mi oprosti? Ne. Čovjek može činiti tako jer je grešnik. Ali Bog nam ne može oprostiti previđajući svoju pravdu. On je pravedan Bog. On je Svet Bog. On jasno obznanjuje da će duša koja sagriješi umrijeti. On ne može zaobići zakon. On nije iznad zakona jer bi ga to načinilo nepravednim Bogom. Ono što Pavle ovdje kaže je da je postojala nužnost da ovaj Sveštenik na nebu, koje je Hristos, takođe prinese dar. Pogledajte četvrti stih: «Jer da je na zemlji, ne bi bio sveštenik, kad imaju sveštenici koji prinose dare po zakonu.»

Na zemlji On se nije kvalifikovao da bude sveštenik. On nije došao na zemlju da bude sveštenik. Došao je da bude žrtva. Došao je da bude Spasitelj i takođe je došao da bude prorok, predstavnik Božji. Ali kad se vratio na nebo, pošao je da bude Sveštenik. Ne prema zakonu, koji je Levitsko sveštenstvo, već prema sveštenstvu Melhisedekovu. Nastavljamo sa petim stihom: «Koji služi oblicju i sjenu nebeskih stvari, kao što bješe rečeno Mojsiju kad šćaše skiniju da načini: gledaj, reče, da načiniš sve po prilici koja ti je pokazana na gori.»

Drugim riječima, Levitsko sveštenstvo i žrtve koje su oni prinosili bilo je samo sjenka ili primjer tipa. Hristos je realnost. Hristos nije od Levitskog sveštenstva. On nije tip već je realnost. On ne prinosi krv jarčiju i junčiju i ovčiju kao što su radili Leviti već svoju vlastitu krv. Tako ono što Pavle ovdje govori je da su levitski sveštenici sa svojim žrtvama bili jednostavno obrazac, sjenka. Sada pogledajte šesti stih: «A sad (sa sjenkom je završeno, došla je realnost) dobi bolju službu.»

Postoje dvije svešteničke službe, levitska i Hristova, koja je modulirana Melhisedekovom. Levitsko sveštenstvo bilo je tipos ili sjenka i nije imalo vlast, silu da spase. Ono je bilo samo primjer. Bilo je simbol. Ali Hristova služba je stvarna! Stoga je to bolja služba. Zapamtite da Pavle pokušava da ubijedi jevrejske hrišćane da podignu svoj pogled sa zemaljskih sveštenika na nebeskog. Tamo je nada ljudskog roda. Nastavljamo sa šestim stihom: «Kao što je i posrednik boljega zavjeta, koji se na boljim obećanjima utvrdi.»

Ovdje imamo dvije stvari:

1. Bolji zavjet.
2. Bolja obećanja.

Na šta on upućuje kad kaže «bolji zavjet»? To je Novi Zavjet. On je bolji zavjet od Starog Zavjeta. Zašto? Ko je dao Stari Zavjet? Bog ga je dao. Da li je On dao loš zavjet? Gdje je onda bio problem u Starom Zavjetu? Tajna se nalazi u riječi «obećanje». U Starom Zavjetu imamo samo obećanje. Bog je dao zakon ali ljudi su dali obećanje. Šta je bilo to obećanje? «Sve što si rekao činićemo.» U Novom Zavjetu zakon je isti. Zakon u Starom i Novom Zavjetu se ne razlikuje. Razlika je u obećanju. Šta Novi Zavjet čini boljim? Ne zakon već obećanje. Bog je dao zakon u Starom Zavjetu ali ljudi su dali obećanje. U Novom Zavjetu Bog je dao zakon i Bog ispunjava obećanje.

Zašto je Stari Zavjet bio manjkav? Pogledajte Jevrejima 8:8 jer nam taj tekst kazuje gdje je bila greška? Da li u zakonu? Ne. «Jer kudeći ih.» Ljudsko obećanje je to koje je bilo manjkavo. Da li su ljudi mogli održati to obećanje? Ne. Da li je Bog to znao? Da. Da li su ljudi znali? Ne. Kako znamo da nijesu znali? Vi nikad ne obećavate nešto u šta nijeste sigurni. Oni su bili sigurni da ga mogu držati. Svaki put kad dajete obećanje Bogu vi ulazite u Stari Zavjet. Stari Zavjet nema ništa sa vremenom. Stari Zavjet je obećanje Bogu da ćete biti dobri. Da li ste ikad obećali Bogu da ćete biti dobri? Tada ulazite u Stari Zavjet. Ne radi se o tome da li ste iskreni. Da li su Jevreji bili iskreni kad su davali obećanje? Da. Da li je Petar bio

iskren kad je rekao «Umrijeću za tebe»? Da. Problem je što čovjek nije sposoban da ispunи obećanje. Ali to nije stvarni problem. Problem je kad propustite da održite obećanje šta da radite. Obeshrabreni ste. Ima li izlaza iz te vaše situacije? Izlaz je Novi Zavjet.

Postoje i drugi izlazi ali oni nijesu od pomoći. Daću vam dva. Na primjer Jevreji. Šta su Jevreji uradili kad su propustili da održe svoje obećanje? Oni su uzeli Božji zakon, oborili ga i reducirali do čovječijeg nivoa pomoću pravila i onda držali ta pravila misleći da drže obećanje. Evo primjera jedne osobe koja je mislila da drži zavjet kao obećanje. Okrenite Filibljanima 3:6 (poslednji dio): «Po pravdi zakonskoj bijah bez mane.» Ko ovo govori? O kome? Sam Pavle prije nego je bio obraćen. Ovo je bila zabluda Jevreja. Jevreji nijesu priznavali da su prekršili zavjet. To je bila njihova greška. Oni su je pokrivali svođenjem zakona na ljudska pravila. Pogledajte Matej 15:1-5: «Tada pristupiše k Isusu kniževnici i fariseji od Jerusalima govoreći (ovo su bili predstavnici Sinedriona, u to vrijeme Generalne Konferencije): zašto učenici tvoji prestupaju običaje starijeh? Jer ne umivaju ruku svojih kad hljeb jedu.»

Ovo su neka od pravila koja su Jevreji donijeli. Oni su pogrešno interpretirali zakon koji im je Bog bio dao. Od zdravstvenog zakona su napravili zakon o spasenju. «A On odgovarajući reče im: zašto i vi prestupate zapovijest Božju za običaje svoje? Jer Bog zapovijeda govoreći: poštuј oca i mater; i koji opsuje oca ili mater smrću da umre. A vi kažete: ako koji reče ocu ili materi: prilog je čim bih ti ja mogao pomoći; može i da ne poštuje oca ili matere.»

Drugim riječima, nijesu mogli držati zakon već su ga sveli na pravila koja su mogli držati, i Isus kaže: «I prekršiste zakon Božji ljudskom tradicijom. Tako ukidoste zapovijest Božju za običaje svoje. (Ovo je problem koji i mi sami možemo uraditi.) «Licemjeri! Dobro je za vas prorokovao Isaija govoreći: ovi ljudi približavaju se k meni ustima svojima, i usnama poštaju me (zapazite da je riječ o spoljašnjoj religiji); a srce njihovo daleko stoji od mene. No zaludu me poštaju učeći naukama i zapovijestima ljudskim.»

Moramo biti vrlo pažljivi da ne načinimo istu grešku. Lako je uzeti Božji zakon i svesti ga na pravila koja vi i ja možemo držati i onda hvaliti sebe da držimo zakon. Moramo zapamtiti da jedino Božjom milošću, samo Hristos u meni može ispuniti zakon.

Jevrejima osma glava. Jedan od načina da se zaobiđe Stari Zavjet je redukovati starozavjetnu knjigu zakona na ljudska pravila. Jedan način je pokriti ga. Drugi način je postati obeshrabren i reći «nema svrhe pokušavati» i onda ostaviti svoje hrišćanstvo. Oba načina su pogrešna. Postoji rješenje. Rješenje je Novi Zavjet. Zašto? Jer se zasniva na boljem obećanju. Pogledajte Jevrejima 8:9: «Ne po zavjetu koji načinu sa ocima njihovim u onaj dan kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje Egipatske; jer oni ne ostaše u zavjetu mome, i ja ne marih za njih, govori Gospod.

Oni su pogriješili u Starom Zavjetu ali Bog im je dao obećanje. To obećanje se nalazi u Jeremiji i Isaiji i sada se daje nama: «Ovo je zavjet koji će načiniti sa domom Izrelovijem poslije onih dana, govori Gospod.» Kad je Stari Zavjet zakazao, da li vas je Bog ostavio? Ne. On pravi Novi Zavjet. Usput, Stari Zavjet je bio nužan. Bio je potreban jer Jevreji su 400 godina bili u Egiptu a egipatska religija je učila da čovjek može spasti sam sebe. I ta samozavisna paganska religija se morala uništiti u njihovim mišljenju. Stari Zavjet im je bio dat s tom namjerom. On je morao da uništi povjerenje koje su imali u sebe.

Petar je obećao Isusu na poslednjoj večeri: «Nikad te neću ostaviti. Umrijeću za tebe.» Da li je bio iskren? Da. Da li je mislio to što je rekao? Da. On je ušao u starozavjetno obećanje. Da li ga je ispunio? Ne. Odsjekao je uvo jednom čovjeku, i to je sve. Propustio je da shvati Hristovu misiju, ali da li je stvarno bio voljan da umre? Ne. Odrekao se Isusa tri puta. Sjetite se šta je Isus rekao na poslednjoj večeri. On je rekao: «Prije nego pijetao dva puta zapjeva, tri puta ćeš me se odreći.» Drugim riječima, «Petre, prekršićeš svoje obećanje.» «Kad se obratiš, utvrди braću svoju.» Šta je Isus mislio kad je rekao «kad se obratiš»? Kad izgubiš svako povjerenje u sebe. Zato je posle vaskrsenja Isus počastovao Petra u Jovanu 21 i tri puta ga pitao: «Ljubiš li me.» Petar je morao priznati da nije volio Gospoda agape ljubavlju. Ali rekao je «Gospode, Ti znaš.» Zato je Hristos sada mogao reći: «Pasi jaganje

moje i hrani moje ovce.» Jevreji, i vi i ja i svako ljudsko biće ne ulazimo u Novi Zavjet dokle ne izgubimo povjerenje u sebe.

Sada, da pogledamo Novi Zavjet. Stihovi od sedam do devet nam kazuju da je Stari Zavjet bio manjkav i da je naša jedina nada u Novom Zavjetu. Pogledajte Jevrejima 8:10-13. U ova četiri stiha otkrićete četiri priprave u Novom Zavjetu. Prva je «Daću zakone svoje u misli njihove, i na srcima njihovim napisaću ih.» To je prva priprava. U Starom Zavjetu Bog je dao zakon na kamenim pločama. Bio je to neophodan zahtjev. Pravila na kamenim pločama. Šta znači kad Novi Zavjet kaže «staviću svoje zakone u vaše umove i vaša srca»? To znači da će nam Bog dati želju u srcu da se pokoravamo. Da li nam je želja da grijesimo prirodna? Da. Ne moram učiti ljude da grijese. Ne moram organizovati promotivne programe za grijeh. To je prirodna želja. Mi moramo pokretati ljude da budu dobri. Bog je rekao «Staviću u vaša srca želju da volite Boga i svoje bližnje.» Drugim riječima, držanje zakona će biti spontana i prirodna stvar za obraćenu osobu, a ne pravila.

Prošle sedmice primio sam pismo. Vidite, prošlog avgusta sam uzeo sedmicu molitve na Weimaru i vođa programa Novi početak (New Start), doktor, mi je pisao i rekao: «Molim vas da nam pomognete. Kako da sprovedemo pravednost vjerom u našoj ustanovi?» Tako sam mu otpisao i rekao: «Ne možete upražnjavati pravednost vjerom u nekoj ustanovi a reći ću vam i zašto. Pravednost vjerom je nešto što dolazi iz srca. Ne možete je praktikovati pomoću pravila.» Dao sam mu jedan primjer. Bio sam tamo nedelju dana i mogao primijetiti neke stvari. Tu su bili neki ljudi koji su došli na Weimar radi sebe. Nijesu im bila potrebna pravila koja ste donijeli. Nijesu ih trebali jer nijesu ni željeli da ih krše. Njihova želja je bila steći hrišćansko vaspitanje i vaša pravila su bila u skladu sa onim zašto su došli ovdje. Ali bilo je tu nekih studenata koje su poslali roditelji da se reformišu. Jedna od njih bila je djevojčica iz Ajdahoa (Idaho). Druga dvojica bili su dječaci. Ta djevojčica je došla k meni i rekla: «Kad se vratite u Ajdaho nemojte nikad reći mojoj majci da je Weimar divno mjesto.» «Zašto», upitao sam. «Ne želim da prolazim kroz ovaj pakao i naredne tri godine.» Ona je Weimar nazvala «pakao». Ali drugi dječaci su govorili «Čovječe, ovo je nebo na zemlji.»

Šta je bila razlika? Razlika je bila je što se desio preobražaj srca. Ono što Novi Zavjet radi je stavljanje želje i čežnje u vama da radite što je pravo. To postaje spontano. Ne moramo tjerati ljude. Tako je jedna od priprava da Bog stvara narod koji će imati istu motivaciju koju Bog ima za nas. Otuda zamisao da će Hristove misli postati naše misli. Njegove želje će postati naše, Njegovi ciljevi naši ciljevi. A Hristov cilj je živjeti za Oca i ljudski rod: «Dođoh ne da činim svoju volju već volju Oca mojega.»

Da li je Hristos uživao u Očevoj volji? Ili je to za Njega bio teret? Da li je uživao radeći tako? To jeste bila Njegova radost. Tako ni deset zapovijesti neće više biti pravila za novozavjetni narod. Ona postaju uživanje. Šta je David rekao? «Uživam tvoreći volju Tvoju, o Bože moj.»

David je govorio o novozavjetnom odnosu. To je razlika između ljudi pod Starim Zavjetom i onih pod Novim. Starozavjetni narod čini dobro zato što je to nužnost. Oni moraju dati desetak, u protivnom neće imati ulaznice za nebo, jer nam je crkva tako kazala. Oni moraju činiti ovo i moraju činiti ono i to je muka.

Prva priprava Novog Zavjeta je promjena motivacije prema Božjim idealima koji su otkriveni u Deset zapovijesti.

Druga je: «I biću im Bog, i oni će biti Meni narod.» To je drugi dio 10 stiha. Šta to znači? Sjetite se šta je Isus rekao svojim učenicima: «Ne gledam vas kao sluge, nego kao prijatelje. Reći ću vam sve što znam.» Ono što Bog ovdje kaže je «ne smatram vas grešnicima. Ne smatram vas neprijateljima. Gledam vas kao svoju djecu. Biću vam Bog i vi ćete biti Moj narod.» Okrenite 1 Jovanovu 3:1-3. Ovo je ono što je Bog imao na umu u ovoj drugoj pripravi: «Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se djeca Božja nazovemo i budemo (ne Božji neprijatelji, ne kletva Božja); zato svijet ne poznaće nas, jer Njega ne pozna.»

Kad se obraćamo Bogu, ne obraćamo mu se kao sudiju ili zakonodavcu već kao Ocu koji nas voli i koji će učiniti sve za naše spasenje. Pogledajte drugi stih: «Ljubazni! Sad smo djeca Božja, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On,

jer ćemo ga vidjeti kao što jest. I svaki koji ovaj nadimak na Njega, čisti se, kao i On što je čist.» Jovan ovdje govori da svaki čovjek koji ima ovu divnu nadu da postane jedno sa Bogom želi živjeti životom Božjim, životom čistoće. Prelazimo na Rimljanima 8:16,17. Riječ je o istoj stvari: «Ovaj Duh svjedoči našemu duhu da smo djeca Božja. A kad smo djeca i naslednici smo: naslednici dakle Božji, a sunaslednici Hristovi: jer s Njim stradamo da se s Njim proslavimo.»

Da li moramo stradati sa našim Gospodom? Da. Zašto? Jer smo na neprijateljskoj teritoriji. Ovaj svijet je pod zlim. Pod Novim Zavjetom mi smo Božji narod a On je naš Bog. On nas može spasti. Kad dođe bićemo oslobođeni. Tako je druga priprava Božja identifikacija sa nama. On je naš Bog. Mi smo Njegov narod. On nas je vratio u svoj zagrljaj. Bog nas je stvorio u Adamu kao naš Bog i Stvoritelj. Adam je okrenuo leđa Bogu. Kroz to mi smo pobjegli od Boga. Sada se Bog vraća i kaže «želim vas vratiti natrag u svoj zagrljaj a to mogu uraditi na zakonit način zbog Hristove žrtve.» To je druga priprava.

Sada da ramotrimo treću pripravu u 11 stihu: «I ni jedan neće učiti svojega bližnjega, i ni jedan brata svojega, govoreći: poznaj Gospoda; jer će me svi poznati od maloga do velikoga među njima». Na šta Pavle ovdje misli? Postojaće lični odnos sa Isusom Hristom. Nije to znanje kao kad proučavamo o Australiji ili tamošnjim ljudima. To je dinamičan odnos između vas i Boga. Novi Zavjet ne postavlja distancu između vas i Boga. U Starom Zavjetu Bog je bio tamo gore a mi ovdje dolje i morali smo da se pokoravamo da ne bi bili kažnjeni. U Novom Zavjetu Bog i mi smo sjedinjeni i ne moramo opominjati «poznaj Boga» jer svako od najmanjeg do najvećeg će ga poznavati. Drugim riječima, imaćemo lično znanje o Njemu. Zato naše proučavanje nije dovoljno. Proučavanje vam je potrebno da se lično upoznate sa Isusom Hristom. Moramo stupiti u ličan odnos.

Sada dolazimo do četvrte priprave u 12 stihu: «Jer ču biti milostiv nepravdama njihovima, i grijeha njihovih i bezakonja njihovih neću više spominjati.» Molim vas zapazite da Pavle ovdje koristi različite riječi. Nepravednost je hotimična neposlušnost. Naš grijeh je promašaj cilja ili propust da dostignemo ciljeve koje je Bog želio. Naša bezakonja su u vezi sa našom grešnošću. Riječ «bezakonje» jednostavno znači sklonost ili naša urođena grešnost. Sve ovo su barijere između Svetog Boga i grešnog čovjeka. I Bog je rekao «Neću ih više spominjati.» Drugim riječima, u Hristu stojimo savršeni. Stojimo savršeni u prirodi. Stojimo savršeni u karakteru. Stojimo savršeni u činjenju u Hristu. Možemo dolaziti Hristu bez ikakve smetnje i Pavle ovo naravno najviše iznosi u devetoj i desetoj glavi. Dozvolite da vas podsjetim na desetu glavu, prva nekolika stihova. Pogledajte prvi stih: «Jer zakon imajući sjen dobara koja će doći, a ne samo obliče stvari, ne može nikada savršiti one koji pristupaju svake godine i prinose one iste žrtve.»

Ove žrtve zemaljske svetinje nijesu savršile grešnike. «Inače bi prestale prinositi se, kad oni koji služe ne bi više imali nikakve savjesti za grijehu, kad se jednom očiste.» Zemaljska svetinja nije to postogla. Ali kad dolazite Bogu u ime Hristovo, Bog vas gleda kao da ste savršeni. Nema više pomena grijeha. Želim vas podsjetiti na sedmu glavu, 28 stih, gdje Pavle prelazi sa Hristove svešteničke uloge na Njegovu žrtvu: «Jer zakon postavlja ljude za sveštenike koji imaju slabost; (oni su bili slabi, oni su bili grešnici) a riječ zakletve koja je rečena po zakonu, postavi Sina zauvijek savršena.» Mi imamo savršenog sveštenika zauvijek i dolazimo Bogu kroz Njega. Evo zaključka osme glave u 13 stihu: «A kad veli: nov zavjet, prvi načini vethijem; a što je vetho i ostarjelo, blizu je kraja.»

Tamo u Africi gdje je puno siromaštva, odjeća i obuća se nose dok ne postanu potpuno beskorisne. Rođen sam tamo i sam imam tu naviku. Moja žena vidi rupe u cipelama i kaže «Treba da kupiš par novih.» «Ne, ove su dovoljno dobre», uzvratio bih ja. Jednog dana one prosto nestanu. Kažem vam, cipele su im vrlo dragocjene. Šta oni rade kad idu u crkvu? Hode bosonogi a cipele nose u ruci, ne zato što je vruće kao što neka djeca čine već zato što đonove vaših stopala može zamijeniti tijelo a đonovi vaših cipela koštaju novca. Zato ih skidaju. Ovdje u Americi ne nosimo cipele dokle se poderu. Iduće godine je nova moda pa ih dajemo na optad kako bi mogli kupiti nove.

Ono što Pavle ovdje kaže je da u kulturnom smislu stvari stare. Šta radite sa odjećom

koja je sada puna rupa? Ne dajete je crvenom krstu već je bacate. Stari Zavjet je gotov da se odbaci. On je obavio svoje i iznošen je. On nas ne može spasti. Moramo se obuci u Novi Zavjet. Dakle, Novi Zavjet nikada ne stari. Na Novoj Zemlji možete brati divno cvijeće koje nikada neće uvenuti. Nećete morati da simulirate ili se gradite pravedni. Zapamtite da osma glava zaključuje da moramo ostaviti Stari Zavjet za Novi. Stari je prošao a došao Novi. Ovo se odnosilo na Jevreje Pavlovog vremena a takođe se mora primijeniti i na nas. Moramo ostaviti Stari za Novi.

Ne možete kazati «želim oba zavjeta». Morate ostaviti jedan za drugi. Ne možete reći «Ja plus Hristos». To neće funkcionišati. Formula je «ne ja (koje je Stari Zavjet) već Hristos». Neka nam Bog pomogne da postanemo novozavjetni narod i kad to učinimo nećemo biti slabiji jer Bog će ispisati zakon u srcu. Nećemo morati govoriti ljudima «poznajte Gospoda.» Nećemo ih morati gurati jer će svi od najmanjega do najvećega poznavati Gospoda. Najveća potreba ove crkve za svakog vjernika je potpuno ući u novozavjetno iskustvo i punu pripravu koju nam je Bog dao. Neka nas Bog blagoslovi.

Glava 19. **Nebeska Svetinja** Jevrejima 9:1-28

Bavimo se jednim vrlo značajnim pasusom u devetoj glavi Jevrejima. To je poglavljje koje je uzrokovalo puno problema i mnoge diskusije u našoj crkvi. Zato bih želio prije razmatranja ove glave da zapazite sledeće:

1. Pitanje da li je Hristos ušao u Svetinju ili Svetinju nad svetinjama u nebeskoj svetinji. Ovaj problem nije postojao u apostolskom vremenu u umovima ljudi tog perioda. Stoga ne smijemo tražiti taj problem i njegovo rješenje u devetoj glavi, jer se ona time i ne bavi. Mi ne smijemo projektovati svoje probleme i poglede u ovo poglavlje.
2. Ima nekoliko riječi koje upravo sada želim da izvučem. Riječ «najsvetiji» u osmom stihu i riječ «svetinja» u 11 stihu, zatim «svetinje» u množini u 24 stihu, i još jednu iz desete glave, 19 stih, «najsvetiji». Na engleskom jeziku to su različite riječi. One dolaze od iste grčke riječi i sve imaju isto značenje a odnose se na nebesku svetinju. Ponekad ljudi izvlače te riječi i kažu «ovo znači to i to». Dakle, spor nije postojao između svetinje i svetinje nad svetinjama. Vratiću se na to za trenutak. Ali sve ove riječi se odnose na nebesku svetinju.
3. Moramo imati na umu da stvari u i od sebe nijesu svete. Ono što nešto čini svetim je Božja prisutnost. Sjećate se kad se Bog pokazao Mojsiju u žbunu koji gori. Taj grm nije bio svet. Zemlja je bila sveta. Božja prisutnost načinila je to mjesto svetim. Pošto Bog nastava u nebeskoj svetinji molim vas da zapamtite da je nebeska svetinja Najsvetije mjesto.
4. Šta je tema Jevrejima deveta glava? Pitanje je između zemaljske svetinje na koju su Jevreji još uvjek gledali i nebeske svetinje gdje je Hristos otiašao. Argument u Jevrejima 9 glava je ovaj: nebeska svetinja sa Hristovom ličnom službom je zamijenila zemaljsku svetinju. Drugim riječima, zemaljska svetinja nije više validna. Sada je nebeska svetinja ta na koju moramo usmjeriti svoj pogled. To je sve što Jevrejima deveta glava poručuje. Imajući ovo na umu, idemo sada korak po korak u ovom poglavljju. Prvih pet stihova Jevrejima devet je opis zemaljske svetinje: «Tako i prvi zavjet imaše uredbe za bogosluženje, i zemaljsku svetinju.»

Drugim riječima, zemaljska svetinja je bila nešto što je ustanovio Bog. Riječi «božanska služba» znače da je Bog bio taj koji je uputio Mojsija da sagradi svetinju. «Zemaljska» označava kontrast sa nebeskom. Drugi stih: «Jer skinija bješe načinjena prva, u

kojoj bijaše svijetnjak i trpeza i postavljeni hljebovi, što se zove svetinja.» A iza druge zavjese, mjesto koje se zvalo Svetinja nad svetnjama.

Pogledajte četvrti stih: «Koji imate zlatnu kadionicu, (ovdje imamo problem jer mi obično smještamo zlatnu kadionicu u svetinju. To je tačno ali u 1 Carevima 6:22 to nije najjasnije; u originalu mjesto zlatne kadionice je Svetinja nad svetnjama, a očito je da Pavle ovdje citira taj pasus. U hramu u Jerusalimu zlatna kadionica je takođe bila u Svetinji nad svetnjama. Ponekad za vrijeme izlaska je bila u svetini ali u jerusalimskom hramu je bila u Svetinji nad svetnjama.) »i kovčeg zavjeta okovan svuda zlatom, u kome bijaše zlatan sud sa manom, i palica Aronova koja se bješe omladila, i ploče zavjeta (Deset zapovijesti). A više njih bijahu heruvimi slave, koji osjenjavahu presto milosti; o čemu se ne može sad govoriti redom.» Pavle u ovih prvi pet stihova daje generalni opis zemaljske svetinje. I on kaže «vidite, razlog što ovo činim nije što želim da proučavamo na tu temu; dajem vam kratak opis. Neću ulaziti u detalje jer ne razmatram značenje svega ovoga.» Zašto je onda opisuje? Ubrzo ćemo to vidjeti. Zatim u šestom i sedmom stihu on opisuje dvije službe, svakodnevnu i godišnju: «A kad ovo bijaše tako uređeno, ulažahu sveštenici svagda (svakodnevno, ujutro i uveče) u prvu skiniju (svetinju) i svršavahu službu Božju. A u drugu ulažaše jednom u godini sam poglavar sveštenički, ne bez krvi, koju prinosi za sebe i za narodne pogreške.»

Tako je ono što Pavle ovdje radi davanje kratkog opisa zemaljske svetinje i kratkog opisa svakodnevne i godišnje službe. Zatim on daje ovu izjavu: «Ovim pokazivaše Duh sveti da se još nije otvorio put svetih, dokle prva skinija стоји.»

On kaže da su zemaljska svetinja i njene službe funkcionalne sve dokle Hristos nije došao. Ali kad je On došao, umro i vratio se na nebo, zemaljska svetinja je došla svome kraju. Zemaljska svetinja i njene službe nijesu bile stalne. Bilo je to nešto privremeno koje je došlo do kraja. U 9 stihu on objašnjava: «Koja ostade prilika za sadašnje vrijeme, u koje se prinose dari i žrtve, i ne mogu da savrše po savjesti onoga koji služi, osim u jelima i pićima, i različnom umivanju i pravdanju tijela, koje je postavljeno do vremena pripravljanja.» Razlog zašto čitamo deveti i deseti stih je što se u osmom stihu nalaze te riječi «prva skinija». U šestom stihu imate isti izraz ali tu se on odnosi na svetinju a u osmom stihu na čitavu službu u svetini. Kako znam? Kontekst to pojašnjava. Kontekst nam kazuje da ono što opisuje osmi stih je zemaljska svetinja sa svojim službama koje su bile samo prilika, kako Pavle kaže u devetom stihu, a koja nije imala silu da spase. Zapazite jednu vrlo važnu riječ u devetom stihu u poslednjem dijelu: «Koje ne mogu da savrše po savjesti onoga koji služi.»

Drugim riječima, sve što je zemaljska svetinja mogla je da da ljudima nadu. Ona nije mogla ukloniti krivicu. Krv jarčija i junčija to nije mogla. To se iznosi u desetoj glavi. Sada prelazimo na 11 stih, tu imamo realnost ali u kontrastu: «Ali došavši Hristos, poglavar sveštenički dobara koja će doći, kroz bolju i savršeniju skiniju...»

Molim vas da zapazite kontrast između zemaljske skinije koja je bila prilika, tip nebeske svetinje koja je realnost i «koja nije rukom građena, to jest, nije ovoga stvorenja.» Sada imamo dvije građevine: jednu koju su ljudske ruke načinile na zemlji i drugu koju je Bog napravio na nebnu. Iz ovog pasusa je sasvim jasno da postoji nebeska svetinja. Dvanaesti stih se odnosi na zemaljsku svetinju: «Ni sa krvlju jarčjom niti telećom, nego kroz svoju krv uđe jednom u svetinju, i nađe vječni otkup.» U KJV verziji stoji dodatak «za nas». Ali on je dodat. Original to jednostavno podrazumijeva. On postiže vječno otkupljenje za svako ljudsko biće. Da li ćete ga iskoristiti to je druga stvar. Hristos je postigao spasenje i otkupljenje za svakog čovjeka. Njegova krv je ta kroz koju smo ušli u Svetinju, naravno nebesku, zadobivši vječni otkup. Prelazimo na 13 stih: «Jer ako krv junčija i jarčija, i pepeo juničin, pokropivši njome opoganjene, osvećuje na tjelesnu čistoću...»

To je kontrast. Zemaljska služba nije mogla očistiti savjest. Ona samo čisti tijelo. Drugim riječima, taj čin, službe, su davale ljudima nadu. One stvarno nijesu uklanjale krivicu. Nastavak u 14 stihu: «A kamo li neće krv Hrista, koji Duhom svetijem sebe prinese bez krivice Bogu, očistiti savjest našu od mrtvih djela, da služimo Bogu živome i istinome? On se poziva na službe zemaljske svetinje kao na «mrtva djela». Zašto mrtva djela? Šta ih čini mrtvima? Jer tu nema spasenja već samo ukazivanje na njega. Da li su Jevreji gledali na

zemaljsku svetinju kao simbol ili su je upražnjavali kao sredstvo spasenja? Djelima zakona se nijedno tijelo ne može posvetiti. Činjenica da su prinosili žrtve nije mogla ukloniti grijeh. Bila je to samo prilika.

Tako je ono što Pavle ovdje radi pokušaj da obrati umove ovih jevrejskih hrišćana, koji su još uvijek gledali na hram i njegove službe. On kaže: «Gledajte, ta svetinja i njene službe ne mogu ukloniti grijeh. Ona ne može očistiti vašu savjest. To je samo prilika, mrtva djela. Obratimo se od nje ka novoj svetinji koja čisti našu savjest da možemo služiti živom Bogu. Ovo je vrlo važno jer Bog se toliko ne brine za ono što radite već zašto to radite. Drugim riječima, ukoliko vam savjest nije očišćena od krivice, nikad ne možete služiti Bogu iz ljubavi. Vi mu služite iz straha.» To je ono što on govori.

Okrenite Rimljanima sedma glava za sledeći sličan koncept ali izražen drugim riječima. Rimljanima 7:6: «A sad umrvši izbavismo se od zakona koji nas držaše (zakon ovdje označava pet knjiga Mojsijevih a osloboditi se od zakona znači osloboditi se od njegovog autoriteta), da služimo (Bogu) u obnovljenju Duha a ne u starini slova.» Drugim riječima, legalizam služi Bogu ne iz ljubavi prema Njemu već zato što želimo živjeti, zato što se plašimo od suda. Ono što Pavle kaže u Jevrejima 9:14 je da jednom kad shvatimo da je Hristos očistio našu savjest svojom krvlju tada možemo služiti živom Bogu sa pravom pobudom. Zato je važno da razumijemo opravdanje. Ako to ne postignemo, rod koji je svetost življjenja nikad neće biti ispravan – napokon proistekao iz prave pobude. Nastavljamo sa 15 stihom: «I toga radi je novome zavjetu posrednik, da kroz smrt, koja bi za otkup od prestupa u prvome zavjetu, obećanje vječnog nasledstva prime zvani.»

Tako je prvi zavjet bio obećanje a novi zavjet je realnost. Nastavak u 16 stihu: «Jer gdje je zavjet valja da bude i smrt onoga koji čini zavjet. Jer je zavjet po smrti potvrđen: budući da nema nikakve sile dok je živ onaj koji ga je načinio.»

Pavle se ovdje igra sa dvije riječi. Šta ovdje znači riječ «zavjet»? Na grčkom postoje dvije riječi za «zavjet». Jedna je koja označava ugovor a druga znači oporuku (volju). Kakva je razlika između ugovora i volje? Kod ugovora uvijek postoje dvije strane. Stari Zavjet je bio ugovor. Bog je dao zakon a narod je rekao: «Držaćemo ga.» To je bio dogovor. Bog je rekao «Ovo je moj standard pravednosti.» A oni su rekli «Sve što kažeš, činićemo.» Da li su oni prekršili taj ugovor? Da. Zato ih Bog nije mogao povesti na nebo pod Starim Zavjetom. On ih (zavjet) nije mogao spasti.

Ali volja nije ugovor. Volju gradi jedna osoba za dobrobit drugih. Tako Novi Zavjet nije ugovor nego volja. Ko je njen tvorac? Bog. Šta je bila ta volja? Da ponudi spasenje svim ljudima. To je ono što nazivamo «vječnim nasleđem». Kad volja postaje efektivna? Prilikom smrti. Kad je Hristos umro ta volja je postala efektivna. Niko ne može izmijeniti oporuku nakon smrti zavještaoca. To je no što Pavle govori.

Zašto dakle sumnjate u svoje spasenje? Bog ga je obećao i sada ga ispunja. Niko ga ne može promijeniti. U 18 stihu Pavle se vraća na stari zavjet i kaže: «Jer ni prvi nije utvrđen bez krvi. Jer kad Mojsije izgovori sve zapovijesti po zakonu svemu narodu, onda uze krvi jarčije i teleće, s vodom i vunom crvenom i isopom, te pokropi i knjigu i sav narod govoreći: ovo je krv zavjeta koji Bog načini sa vama.» Ovo je ugovor. A oni su obećali «Tvorićemo ga.» Sada se on vraća zakonu u 22 stihu. Ako ste bili tako siromašni da čak nijeste mogli ni goluba dati u starom zavjetu, donosili biste samo malo brašna i to je bilo dovoljno. Bog je ovu pripravu dao zbog siromaštva. «I gotovo sve se krvlju čisti po zakonu, i bez prolivanja krvi ne biva oproštenje.» Krv u Bibliji znači «život». 3 Mojsijeva 17:11: «Jer život svakoga tijela je u krvi: i dадох ти је на олтару да чиниш помirenje за ваše душе: jer кrv је та (то јест prolivanje krvi) која чини помirenje души.»

5 Mojsijeva 12:23 jasno naglašava da je život tijela u krvi. Na krstu, Isus je položio svoj život za nas. On je ispunio obećanje «umrijeću za vaše grijeha». Na krstu, On je umro. Tako ovdje u 22 stihu imamo prolivenu krv Isusa Hrista. Prelazimo na Jevrejima 9:23: «Tako je trebalo da se obličja nebeskih onima čiste, a sama nebeska boljim žrtvama od onih.»

Osvrnjimo se na zemaljsku svetinju. Grešnik bi donio jagnje ili bi to učinio sveštenik u korist grešnika. Grešnik ili sveštenik bi stavio svoje ruke na životinju i priznao sve svoje

grijehe ili ako je sveštenik grijehe naroda. Dakle šta je ovo značilo? To je značilo da su grijesi sa bili prenešeni sa grešnika na životinju. Zatim bi sveštenik ubijao životinju koja je platila cijenu za te grijehe. Potom je unosio krv u svetinju. Da li je ta krv u sebi sadržavala grijeh ili je čistila grijeh kad se unosila u svetinju? Simbolički, ona je sadržavala grijeh.

Ovdje imamo problem i moramo se suočiti s time. Zar Hristos nije prestao sa grijehom na krstu? Pogledajte 22 stih. Da li prolivanje krvi rješava problem grijeha? Da ili ne? Da li je Hristos prebrinuo grijeh na krstu? Da li je platio kaznu za prošli, jučerašnji, današnji grijeh, i dokle ne dođe? Dakle, prebrinuo ga je premda se i dalje dešava. Razlog zašto ovo obrazlažem je što smo došli pod vatru zbog ovog pitanja. On je platio cijenu. Recimo da sam ukrao neki novac, bio uhvaćen i osuđen na deset godina zatvora. Pošao sam u zatvor i odrobijao tih deset godina. Kad izađem iz zatvora taj grijeh je prebrinut. Policija me ne smije više dirati.

Jednostavno se stavljaju u kožu naše evangelističke braće kako bi bili svjesni problema. Kad je Hristos unio svoju krv u svetinju na nebu, da li je nebeska svetinja postala nečista? To je pitanje. Da li je zemaljska svetinja bivala nečista zbog krvi? Pogledajte 23 stih: «Tako je trebalo da se obličja nebeskih ovima čiste.» Dakle da li je zemaljskoj svetinji trebalo očišćenje? Da li ovaj tekst to kaže? Da. Zatim on dodaje: «A sama nebeska boljim žrtvama od ovih.»

Šta Pavle govori u ovom drugom dijelu 23 stihu? On kaže da krv junčija i jarčija ne može čistiti nebesku svetinju. On kaže da je nebeskoj svetinji potrebno očišćenje, ali se ne može postići jarčjom krvlju. Mora postojati bolja žrtva. Tako 23 stih jasno izlaže da se svetinja na zemlji i svetinja na nebu moraju čistiti. Kad se čistila zemaljska svetinja? Na dan pomirenja. 3 Mojsijeva 16:29-34. Želim vam ukazati na jedan stih ovdje, 33. On govori o danu pomirenja: «I on će (prvosveštenik) činiti pomirenje za svetinju, i činiće pomirenje za šator od sastanka, i za oltar, i činiće pomirenje za sveštenike, i za sav narod u zboru.»

Zapazite da prethodni stihovi koriste riječ «očišćen». Tako se zemaljska svetinja čistila na dan pomirenja. U Jevrejima 9:23 jasno se kaže da i zemaljska i nebeska svetinja moraju biti čišćene. Pogledajte u NIV Bibliji i vidjećete da se nebesko mora čistiti boljim žrtvama.

Šta dakle da radimo? Kako da branimo ovo učenje? Ovaj stih se bavi činjenicom da i zemaljskoj i nebeskoj svetinji treba očišćenje. Šta je kalja? Grijeh je prebrinut. Kad je plaćena cijena za grijeh, nije li on prebrinut? Krv Hristova nas čisti od svakoga grijeha. Šta je Hristova krv? Krst! Zašto se nebeska svetinja treba čistiti ako je Hristova krv već to postigla? Ovaj problem nije vezan samo za ne-adventiste nego je ušao i u našu crkvu. Vidite, stvar je u tome što se dan pomirenja dogodio 31 god.n.e. Ako se dogodio 31 n.e. onda 1844 godinu možemo baciti kroz prozor. Učili su nas da je dan pomirenja otpočeo 1844 godine. Hrišćanska crkva kaže «Ne, dan pomirenja se ispunio 31 n.e.» I sada se to učenje uvuklo u našu crkvu. Mnogi u crkvi vjeruju da se 31 n.e. sve prebrinulo, da je nebesko, zemaljsko, narod, bili očišćeni 31 god.n.e. Šta da radimo? Pogledajte Rimljanima 5:11 i obratite pažnju na gramatiku. Ovdje se ne govori o 1844. Riječ je o krstu. Kontekst je jasan: «Radujemo se jer sad primisimo pomirenje.»

Ne kažem to ja. Biblija govori tako. Imamo odgovor ali želim da se pozabavite ovim problemom. Pogledajte Rimljanima 8:34. Dajem vam odgovor koji ćete dobiti od hrišćanske braće. Ovdje ne odgovaram na problem, samo želim da vas izložim pitanju. Imamo problem s kojim se trebamo poštено suočiti. Pogledajte Jevrejima 10:14. Jednom žrtvom On je učinio šta? Savršio za koliko? Jednom i za sve. Da, to je dokaz. Šta da radimo?

Prvi put kad smo došli pod vatru bilo je od jednog danskog teologa. On je došao sa jednim od danih propovjednika jer Hrišćanska crkva zauzima stav da oba jarca predstavljaju Hrista. Mi stojimo pri stavu da samo Gospodnji jarac predstavlja Hrista. Na dan pomirenja šta se stavlja na Azazela? Grijesi vjernika. Evo šta je on rekao: «Ako na kraju Sotona nosi grijehu vjernika onda napokon mi od Sotone pravimo nosioca grijeha što znači da ga gradimo svojim spasiteljem.»

Šta da radimo da ovim? Želim da čitate i proučavate. Za mene nema problema. Dugo vremena sam se borio sa ovim, ali moramo se suočiti sa tim pitanjem. Oni kažu da je Hristos preuzeo naše grijehu i izbacio ih daleko u pustinji. S koje god strane to posmatrali, ima

problema. Oni kažu «Zar ne vidite da gradite Sotonu svojim spasiteljem?» Ako kažete «ne», oni će reći, «Čovječe, preispitaj se.» Moramo biti pošteni. Jedino što želim sa vam pojasnim je 23 stih devete glave Jevrejima. Kad čitate Jevrejima 9:23 ne čini li vam se da i zemaljska i nebeska svetinja trebaju očišćenje? Da li vam je to jasno? Napokon imamo jedan tekst koji nas vraća.

Ali Pavle ne objašnjava zašto je joj je potrebno čišćenje jer se poslanica Jevrejima time ne bavi. Jevreji nijesu imali takav problem. Jevreji su vjerovali da se svetinja morala čistiti. U stvari, čišćenje svetinje bio je najvažniji praznik za Jevreje, čak i danas. Zato to nije jevrejski problem. To je naš problem. Da li je to jasno? Zato ne nalazimo odgovor u poslanici Jevrejima. Sve što nalazimo u Jevrejima je da i zemaljska i nebeska svetinja trebaju očišćenje.

Jedina razlika je što ne možete koristiti jarčiju i junčiju krv da čistite nebesku svetinju jer krv jarčija i junčija nema sile da očisti. Ta krv je samo tip ili sjenka. Ne raspravlja se o tipu. Jevrejima devet govore o nebeskoj realnosti. 23 stih moramo koristiti kao konstatovanje činjenice. Premda ne objašnjava zašto i kako je čisti, baš kao što se čistila zemaljska svetinja i nebeska se takođe morala očistiti. Da li su žrtve zemaljske svetinje čistile zemaljsku svetinju? Da li su zaista čistile svetinju? Simbolički, da ali stvarno ne. Zato Pavle kaže da se to moralno raditi opet iznova. Da su je očistile, ne biste to morali ponavljati. U 24 stihu i dalje čitamo: «Jer Hristos ne uđe u rukotvorenu svetinju, koja je prilika prave, nego u samo nebo, da se pokaže sad pred licem Božjim za nas; niti da mnogo puta prinosi sebe, kao što poglavar sveštenički ulazi u svetinju svake godine sa krvlju tuđom (to jest životinjskom); inače bi on morao mnogo puta stradati od postanja svijeta; a sad jednom na svršetku vijeka (Pavle koristi riječ «vijek» ili vremenski period) javi se da svojom žrtvom satre grijeh.»

Kad je Bog dao obećanje o spasenju? Kada ga je dao ljudskom rodu prvi put? Dao ga je Adamu i Evi. Zatim ga ponovio Noju. Ponovio ga je i Avraamu i tako dalje. Kad se to obećanje ispunilo? Bio je to svršetak vijeka. Obećanje se ispunilo. «Ali sada jednom (bila je samo jedna žrtva) na svršetku vijeka javi se da svojom žrtvom satre grijeh.» Da li je krst uklonio grijeh? Ovaj tekst to kaže. Ako postoji ikakva sumnja poslednji dio to pojašnjava: «I kao što je ljudima određeno jednom umrijeti, a potom sud: tako se i Hristos jednom prineće, da uzme mnogih grijeha.» Kad je On ponio naše grijeha? Na krstu. «A drugom će se javiti bez grijeha na spasenje onima koji ga čekaju.»

Šta Pavle podrazumijeva pod izrazom «bez grijeha»? On se neće baviti problemom grijeha kad drugi put dođe. On će drugi put doći da donese spasenje. Ako ispustite 23 stih, vrlo je teško iz poslanice Jevrejima dokazati čišćenje svetinje. Ali 23 stih jasno izlaže da postoji čišćenje nebeske svetinje koje se mora dogoditi.

Osnova pomirenja je uvijek krst. Gospodnji jarac koji je žrtvovan na dan pomirenja ukazuje na krst. «Hristova žrtva kao pomirenje za grijeh je velika istina oko koje se razvijaju sve druge istine. Da bi pravilno shvatila i cijenila, svaka istina u Riječi Božjoj, (uključujući dan pomirenja) od Postanja do Otkrivenja, mora se proučavati u svjetlosti koja zrači sa krsta Golgotе.» *Gospel Workers*, p.315.

Glava 20. **Nebeska Svetinja (zaključak)** Jevrejima 9:1-28

Kao što znate došli smo pod vatru po ovom pitanju čišćenja svetinje. U ovom poglavlju vratićemo se na tekst iz Jevrejima 9:23 koji smo dotakli u prošlom poglavlju. Počećemo sa 22 stihom radi konteksta: «I gotovo sve se krvlju čisti po zakonu, i bez prolivanja krvi ne biva otpuštenje. Tako je trebalo da se obličja nebeskijeh ovima čiste.» Zemaljska svetinja se morala čistiti. «Obličja» se odnosi na zemaljsku svetinju. «A sama nebeska boljim žrtvama od ovih.»

Drugim riječima, ne možete čistiti nebesku svetinju sa krvlju jarčjom i junčijom. Treba vam nešto bolje. 24 stih nastavlja: «Jer Hristos ne uđe u rukotvorenu svetinju, koja je

prilika prave, nego u samo nebo, da se pokaže sad pred licem Božnjim za nas.» Sve što Jevrejima 9:23 kažu je da je nebeskoj svetinji potrebno očišćenje, kao što je i zemaljska svetinja bila čišćena. Jedina razlika je što se svetinja na nebu ne može čistiti govedom i jarčjom krvlju. Tu se ne objašnjava zašto i kako se nebeska svetinja mora čistiti. Reći ću vam zašto. Molim vas pogledajte peti stih. On je objasnio zemaljsku svetinju u prva četiri stiha i zatim nastavlja u drugom dijelu petog stiha: «O čemu se ne može sad govoriti redom.»

Drugim riječima, «Objasnio sam zemaljsku svetinju ali vam nijesam dao ovu konturu zemaljske svetinje da bih vam ukazao na njeno značenje.» Namjera Jevrejima 9 je prosto da pokaže da je realnost, nebeska svetinja, bolja od zemaljske. Zemaljska je bila sjenka, nebeska je realnost. Svrha Jevrejima 9 nije da objašnjava detalje. Sve što dobijamo iz 23 stiha je da se nebeska svetinja mora čistiti, baš kao zemaljska.

Ali zašto, kako? Zar se nije očistila na krstu? Nijesmo li primili pomirenje na krstu? Mi nikad ne smijemo koristiti Jevrejima 9:23 da objasnimo Danilo 8:14. Konteksti se ne slažu. Danilo 8:14 je u kontekstu Malog roga koje je politička svetinja, dok se Jevrejima 9:23 bavi nebeskom svetinjom kao realnošću tipa ili sjenke koje je čišćenje zemaljske svetinje. Zato realno govoreći, moramo ići u 3 Mojsijevu, 16 glava, da bi razumjeli čišćenje svetinje u Jevrejima 9. 3 Mojsijeva, 16 glava, detaljno objašnjava čišćenje svetinje.

Okrenite 3 Mojsijevu 16 glava. Nećemo se baviti cijelim poglavljem već samo pitanjem čišćenja svetinje koje se opisuje u obredu sa dva jarca od sedmog do desetog stiha i u 20 i 22 stihu. Pitanje je da li je nebeskoj svetinji potrebno čišćenje? Razlog za ovo je što krv Hristova koju je On ponio sa sobom sa krsta, ne kalja svetinju. Rekli smo da je u zemaljskoj svetinji sveštenik ili grešnik priznavao svoje grijeha na jagnjetu. Jagnje se klalo a krv unosila u svetinju. Zapis o grijehu je čuvan na nebu. Problem je što se se jednom godišnje zavjesa svetinje morala čistiti. Šta je to što prenosi naše grijeha sa zemlje na nebo? To je krv. Izgleda kao da Hristova krv kalja svetinju. Zato treba da se pozabavimo ovim pitanjem. Pogledajte sedmi stih. On se bavi onim šta sveštenik čini na dan pomirenja: «I on će uzeti dva jarca, i izložiti ih pred Gospoda na vratima šatora od sastanka.»

Mi kao crkva zauzimamo stav da jedan jarac koji je bio odabiran za Gospoda predstavlja Hrista. Drugi jarac predstavlja Sotonu. Kao denominacija su jedinstveni u ovom stavu. Ima nekih neadventističkih naučnika koji se slažu sa nama, ali ostali hrišćani drže da oba jarca predstavljaju Hrista. Evo gdje je problem. Pogledajmo 20 i 22 stih: «I pošto svrši pomirenje svetinje, i šatora od sastanka, i oltara, neka donese živog jarca: (to je drugi jarac) i neka Aron stavi obje svoje ruke na glavu živoga jarca, i ispovijedi nad njim sva bezakonja djece Izraelove.»

Imajte na umu da sveštenik izlazi iz svetinje i ispovijeda sva bezakonja djece Izraelove: «I sve njihove prestupe i sve njihove grijeha, stavivši ih na glavu jarcu, neka ga pošalje rukom pogodnog čovjeka u pustinju: i jarac će odnijeti sva njihova (djece Izraelove) bezakonja u zemlju gdje se ne nastava; i neka pusti jarca u pustinju.» Ako živi jarac za kojega kažemo da je sotona nosi bezakonja, ne činimo li onda Sotonu nosiocem svojih grijeha? To je optužba i ona ovo prevazilazi. Zato je potrebno da odredimo u šta je pitanje. Da li je nebeskoj svetinji potrebno očišćenje skoro dvije hiljade godina posle krsta? Da to razmotrimo. Vratimo se 7 stihu: «I uzeće dva jarca, i donijeti ih pred Gospoda na vratima šatora od sastanka.»

Kakvo je bilo stanje ovih jaraca? Koje su bile njihove osobine? Da li su jarci morali da imaju određene karakteristike? Oni su morali bez mane. Jedan od njih ili oba? Oba su morala biti bez mane tako da ih praktično ne biste mogli razlikovati. Bacali ste žrijeb i on je padaо na jednog ili drugog. Tako nam mora biti jasno da drugi jarac ne predstavlja Sotonu kakvog ga znamo već kao Lucifera kao što ga je Bog stvorio jer su i Hristos i Lucifer bez mane.

Sada da za trenutak pogledamo drugog jarca. Koje je ime za drugog jarca u vašoj Bibliji? U KJV stoji «Scapegoat» (onaj koji ispašta za drugoga – prim.prev.). U originalu je «Azazel». Šta znači riječ «Azazel»? Na jevrejskom riječi imaju značenje. Šta ta riječ znači? Danas ne znamo jer se hebrejski jezik promijenio u IX vijeku i ne znamo šta tačno znači.

Da čujemo šta nam nude najbolji naučnici. Prema jevrejskim naučnicima «Azazel» je ime đavola. Tako nas jevrejski naučnici podupiru. Dakle nemamo hebrejski manuskript ali

imamo sirijski koji je najstariji. Taj sirijski manuskript za «Azazela» ima ovu frazu «andeo koji se pobunio». Vrlo zanimljiv i vrlo pouzdan manuskript. Najveći broj hrišćanskih naučnika tumači riječ Azazel kao Scapegoat. Šta znači scapegoat? Koristimo tu riječ u našem engleskom jeziku. Kad se bavite grijehom u legalnom smislu kao prestupom zakona, uključene su tri stvari. Prva je krivica. Zatim imamo kaznu, a potom odgovornost.

Jednom smo se vozili sa predsjednikom naše unije koji je sveđanin. Vozili smo se u Volkswagenu u Etiopiji. Jedan čovjek je išao sa strane ulice. Držali smo se ograničenja brzine a on se okrenuo i ugledao svog prijatelja. Ne gledajući prešao je put. Nije bilo načina da ga zaustavimo. Skrenuo je pravo na naše auto i udario glavom o prednje staklo. Odmah je umro. Naravno roditelji ovog čovjeka su nas predali sudu. Morali smo priznati da ga je ubilo naše auto. Nijesmo to mogli poreći. Svjedoci koji su sve vidjeli su se složili da je ovaj čovjek prelazio ulicu ne gledajući. Ubili smo čovjeka ali ko je bio odgovoran za njegovu smrt? On je bio odgovoran. Stoga smo oslobođeni premda smo bili uključeni u njegovu smrt. Šta dakle? Ko je odgovoran za ghrijeh? Želim da to sagledate iz drugog ugla. Jedno od jasnih učenja Biblije je Božji suverenitet. To znači da se ništa ne događa u univerzumu bez Božjeg dopuštenja. Bog je dakle suveren. Da li je On znao da će Lucifer sagriješiti? Zašto ga je onda stvorio? To jedno od onih velikih pitanja.

Ako je Bog suveren, onda je On dozvolio da Sotona uđe. On je dopustio Sotoni da zadobije Adama i Evu. Ovo je stvorilo problem a to nije riješeno na krstu. Kad je Adam sagriješio a Bog došao da ga posjeti, šta je on rekao Bogu kad ga je Bog pitao zašto si sagriješio? Rekao je: «Žena koju Ti dade.» Na koga je svalio krivicu? I danas ćete čuti slične riječi, «Ako je Bog ljubav zašto dopušta sve ove bolesti i probleme?» Ako je Bog ljubav, zašto dozvoljava sušu u Americi? Ovo je vrsta pitanja koja se mora riješiti u velikoj borbi koja mora doći svome kraju.

Dakle šta Bog čini? Bog u stvari preuzima krivicu! On preuzima krivicu do dana pomirenja. Ima jedan tekst koji želim da potražite gdje стоји «Ja stvorih zlo». Nači ćete mnogo tekstova u Bibliji gdje Bog preuzima krivicu za mnoge stvari. Na primjer Bog je rekao: «Ja otvrdnuh srce faraonu». Ovi tekstovi su uzrokovali mnogo problema mnogim hrišćanima. Pitate se zašto su tu ti tekstovi. Dakle, zato što Bog preuzima odgovornost do dana pomirenja. Zato što je On suveren i dopušta da se stvari zbivaju, On mora preuzeti krivicu. Da li On preuzima krivicu zarad dobrog razloga? Da. Ali to nećemo znati do suda.

Ima još jedan tekst i želim da i ovaj potražite. David kaže: «Hvaliću tvoje ime uzdignuta srca kad znam za tvoje pravedne sudove.» Čak i u umovima hrišćana postoje pitanja. Sada vidimo kao kroz staklo u zagonetki ali onda ćemo licem k licu. Kad se zavši dan pomirenja svako će se koljeno prekloniti, uključujući i Sotonu, i priznati «Bože, pravedan si». Svako koljeno će priznati. Svrha dana pomirenja je da stavi krivicu tamo gdje pripada. A to je na Sotonu. Okrenite Jezekilj 28:15: «Ti bijaše savršen na putevima svojim od dana kad se rodi (stvori).» To je Azazel. On je bio bez mane. Bio je savršen. «Dokle se ne nađe bezakonje na tebi.»

Kako grijeh može proisteći iz nečega što je savršeno? To je misterija koja se naziva tajna bezakonja. Misterija je nešto što se može vidjeti i može se poznati ali se ne može objasniti. Kako bezgrešno biće može proizvesti grijeh? Ne mogu to objasniti. Mi ne možemo objasniti pad. Ali to je činjenica. Niti možemo objasniti kako Bog može proizvesti pravednost iz grešnog tijela. To je takođe misterija. Čini li to Bog? Da.

Vratimo se 3 Mojsijevoj 16 glava. Sledeće pitanje koji želim iznijeti pred vas je «zašto je Bog uputio Mojsija i Jevreje da moraju koristiti jarce umjesto ovaca?» Ako pogledate svoje Biblije otkrićete da jarci predstavljaju ili simbolizuju grijeh. Pogledajte Matej 25:33: «I postaviće ovce s desne strane a jarce sa lijeve.» On dijeli ljudski rod. Ovce su na jednoj strani a jarci na drugoj. Ko su ovce? Pravednici ili grešnici? Pravednici. Molim vas da zapazite da jarci predstavljaju grijeh. Pogledajte takođe 41 stih: «Onda će reći onima na lijevoj strani: idite od mene, prokleti, u vječni oganj, pripravljen za đavola i njegove anđele.»

Zapazite da se ovo odnosi na jarce. Jarci u Bibliji simbolišu grijeh. Vratimo se 3 Mojsijevoj 16. Ko je stvorio ovaj svijet? Ko je u stvari govorio? Hristos. Imamo Hrista

Stvoritelja i Luciferu začetnika grijeha. Pitanje je ko je od njih dvojice kriv za grijeh? To je pitanje na dan pomirenja. Ko je kriv za grijeh?

Šta sveštenik čini sa jarcem koji je izabran kao Gospodnji? Pogledajte 9 stih: «I neka Aron uzme jarca na kojeg je pao Gospodnji žrijeb, i prinese ga kao žrtvu za grijeh.» Gospodnji jarac je Hristos koji preuzima krivicu i kaznu za grijeh. Da li se krst bavio pitanjem krivice? Odgovor je «ne». Krst se nije bavio krivicom. Ko je kriv za grijeh? Krst se nije time bavio već sa kaznom. Što se nas tiče, postoji pomirenje između nas i Boga kroz krv Hristovu. Ali sada je pitanje «Ko je kriv za grijeh?» Idemo na Rimljanima 7:19,20: «Jer dobro što hoću ne činim, nego zlo koje neću, to činim.»

Šta Pavle ovdje govori? «Želim činiti dobro ali umjesto toga činim zlo.» Što se tiče izbora, šta Pavle odabira ovdje u 19 stihu? Sada se ne bavim činjenjem već izborom. On bira da čini dobro. Ali radi zlo. Pogledajte 20 stih: «Ako li dakle činim ono što neću (ako radim ono što nijesam izabrao), to više ne činim ja, već grijeh koji nastava u meni.»

Na koga Pavle stavlja krivicu? Na grijeh koji nastava u meni. Mi to zovemo unutrašnji grijeh. Pogledajte sledeći stih: «Jer uživam u zakonu Božjem po unutrašnjem čovjeku: ali vidim drugi zakon u udima svojima, koji ratuje protiv zakona uma mojega, robeći me na pokornost zakonu grjehovnome koji je u mojim udima.»

Ko u vas stavlja grjehovni zakon? Kad je Bog došao Adamu i Evi, koga je on krivio? Adam je okrivio Evu a onda Boga? Zatim je Bog otišao Evi. Koga je Eva krivila? Zmiju. Molim vas zapazite da On nije išao zmiji u Edemskom vrtu. Zašto? Jer će dan pomirenja to riješiti. Na dan pomirenja Bog će reći Sotoni «ti si kriv.» I on će priznati jer su tu svi dokazi.

Tako je ono što se događa na dan pomirenja ulazak sveštenika u svetinju i čišćenje iste. On čisti narod, zbor, od grijeha i kazne. Zatim preuzima krivicu za grijeh i stavlja je na Sotonu.

Evo jednog pitanja. Kad ste prihvatali Hrista, da li ste donijeli odluku da ne griješite? Da li ste obećali Bogu da ćete biti dobri? Pretpostavimo da ste bili u stanju da spovedete te odluke, da li ćete griješiti sutra? Tako što se tiče vašeg izbora, da li ćete odabrati da griješite? Ne. Ali griješite. I ja griješim. Zašto griješimo? Jer imamo ono što nazivamo grjehovnim zakonom u svojim udima. Ko postavlja taj zakon? Da li krivite Boga ili krivite Luciferu? Ko je taj koji ga je začeo? Lucifer je uzeo taj grijeh i ubrizgao ga u čovječanstvo kroz Adama i Evu. Posledica je što ovaj svijet danas okriviljuje Boga za zbrku u kojoj se nalazimo na ovoj zemlji. Koga je Adam okrivio? On je rekao: «Ova žena koju mi dade.» On je u stvari krivicu bacio na Boga. Eva je okrivila zmiju. Ko je kriv? To će se riješiti na dan pomirenja. Velika borba se ne može završiti dokle se ne očisti nebeska svetinja od krivice grijeha. To je ono što znači riječ «Azazel», «Anđeo koji preuzima krivicu.»

Tako ono što se događa je da Gospodnji jarac preuzima krivicu i kaznu a Azazel odgovornost. Molim vas da zapazite da se jarac za Azazela ne ubija. Šta se dešava s njime? On se odvodi u pustinju. Zašto? Tokom hiljadu godina Sotona će imati priliku da preispita vlastiti slučaj. Za hiljadu godina on nema koga da kuša jer tu i nema nikoga. On ima hiljadu godina kad će moći da razmotri sve što je uradio na ovoj zemlji.

Hajde da ovom priđemo iz drugog ugla. Kad je Lucifer sagriješio, da li je mislio da radi pravu stvar? Ili je mislio da čini nešto loše? Božja ljubav koja je osnova Njegove vladavine nema svoje ja u sebi. «Ljubav ne traži svoje.» Kad to posmatrate filozofski ljubav prema sebi zvuči vrlo ubjedljivo. Ne možete biti srećni ukoliko ne volite sebe. Tako ideja o ljubavi prema sebi zvuči ispravno. Ima jedan tekst u Pričama Solomunovim koji kaže «Neki se put čini prav.»

Tako Lucifer kaže da je njegov put ljubavi prema sebi bolji od Božjeg puta gdje nema svoga ja. Bog je na to kazao: «Samo naprijed, dozvoliću ti da razviješ grijeh» jer je to značenje grijeha. Grijeh je okretanje prema sebi. Bog je rekao da će mu dozvoliti da razvije ovaj svijet na načelu svoga ja. Ovaj svijet se razvijao na principu svoga ja šest hiljada godina. Da li je napredovao? Ne. Ako posmatrate istoriju ovoga svijeta, u trenutku kad uzdignite načelo svoga ja šta se događa društvu? Da li ono postaje bolje ili gore? Gore. Posle dvije hiljade godina svijet je bio postao tako strašan da je poznanje Božje bilo gotovo izbrisano.

Bog je rekao: «Uništi ovaj svijet i dati mu novi početak.»

U sledećih dvije hiljade godina imate isti trend kad je Bog dao jevangelje Jevrejima. Da li su Jevreji popravili situaciju prenda su im bila data Božja čuda? Jevreji su imali eksplisitno znanje o Bogu. Da li im je to pomoglo? Šta im se dogodilo? Stvari su postajale sve gore.

Onda je Hristos došao i otkupio nas i ustanovio Hrišćansku crkvu. Da li je crkva postajala sve bolja i bolja? Kakva je istorija Hrišćanske crkve? Uzmite XIX ili XX vijek kad je Bog dopustio da svijet uznapreduje u znanju – naučnom saznanju, tehnologiji. Da li je nauka riješila naše probleme? Ona je riješila naš problem u terminima prijatnosti života. Sada mogu da pritisnem dugme i sudi će biti oprani. U tom smislu postoji napredak. Ali što se tiče situacije u svijetu, da li je on bolje mjesto za život? Da li je kriminal opao? Dakle da li je nauka riješila problem? Ne. Svaki pokušaj je propao jer svoje ja, grijeh ne poboljšava stvari. On ih pogoršava.

Dan pomirenja postavlja odgovornost za grijeh tamo gdje pripada. Hristos je prihvatio krivicu i kaznu i platio to na krstu ali odgovornost za grijeh će se staviti na Sotonu. On neće biti ubijen. Biće poslat u pustinju na hiljadu godina. Da li se Lucifer kaje nakon hiljadu godina? On priznaje da je Bog bio u pravu u velikoj borbi ali još uvijek djeluje na principu grijeha kad predvodi vojsku svojih anđela i ljudi na Božji grad.

Sotona i njegovi anđeli se solidarišu tako da djeluju kao jedan i žanju iste rezultate pobune. Nijedno ljudsko biće nije prisutno tokom hiljadu godina. A on nema dopust da ide izvan ove zemlje za to vrijeme. Može ostati samo na ovoj zemlji. U tom smislu je zarobljen. Zapamtite da će on imati hiljadu godina da razmatra šta je učinio na ovoj zemlji ali da li se kaje? Ne. On se ne kaje. Zato i sam priznaje da se grijeh mora uništiti. Na kraju hiljadu godina Sotona i njegovi anđeli biće uništeni.

Riječ «zakon» u Rimljanim 7 glava se koristi na isti način kao što koristimo zakon gravitacije. To je sila. Čovječija volja nije zakon zato što je ljudska volja promjenljiva. Zakon označava stalnu, beskrajnu silu – baš kao što imamo zakon gravitacije. Ta stalna sila bitiše i danju i noću, sedam dana sedmično, tokom cijele godine. U našem ljudskom tijelu postoji sila prema grijehu. Pavle je naziva «zakonom grjehovnim». A ta sila je konstantna. Možete je suszbiti snagom volje ali je nikad ne možete pobijediti. Na primjer, na kraju kampovanja donosite odluku i kažete: «Od sada pa ubuduće ovo neću činiti.» Šta vi to radite? Suzbijate zakon grijeha. Pet dana kasnije postajete umorni. Vraćate se prvobitnom stanju a volja slabi jer je zakon grijeha konstantan. Kad slabí volja zakon grijeha nadvladava.

Božji zakon je princip, načelo ljubavi. Zato je Božja ljubav konstantna. Ljudska ljubav nije načelo. Božja ljubav je stalna. On vas voli bilo da ste dobri ili loši. U Rimljanim 7:22 Pavle kaže: «Uživam u zakonu Božjem.» Uživam u tome što želim voljeti. Želim da ljubim Boga i želim da ljubim svoje bližnje. Uživam u tom načelu. Ali u mojim udima postoji drugo načelo. Gdje on uživa u Božjem zakonu? U umu. Gdje zakon grijeha nastava? U našoj prirodi. Pogledajte poslednji stih sedme glave: «Tako svojim umom služim zakonu Božjem; ali tijelom zakonu grjehovnom.»

Dakle koja je od ove dvije sile veća? Zakon uma ili zakon grijeha? Šta je jače? Od pada šta je jače? Možete li ispuniti svoj izbor? Ovo je sukob Rimljanim sedma glava. Odabralo sam da činim dobro ali nalazim da činim što ne valja.

Dakle Rimljanim sedama glava se ne bavi Hristom ili Svetim Duhom. Ona se bavi grešnim tijelom koje ima zakon grjehovni i umom koji želi činiti dobro. Ove dvije sile, zakon grijeha i zakon Duha su se srele u Hristu. Dakle imamo tri zakona. Zakon uma, zakon grijeha i zakon Duha u osmoj glavi, 2 stih. U 7 glavi, ono što Pavle govori je da je zakon grijeha veći od zakona uma. Um ne može pobijediti zakon grijeha. Možete odabratи ali možete li sprovesti svoj izbor? Da li je Bog stvorio čovjeka sa zakonom grijeha? Ne. Ko je ubrizgao zakon grijeha u naše ude? Sotona.

Sotona je ubacio virus u Adama kroz Evu. Prvo je Sotona prevario Evu a zatim je iskoristio kao oruđe da zadobije Adama. Zatim se kroz Adama svi mi rađamo sa zakonom grijeha. Molim vas da zapamtite da su se zakon grijeha i zakon Duha sreli sreli i da je zakon

Duga jači. To je osma glava Rimljanima. Ova glava se bavi sa zakonom Duha protiv zakona grijeha. Pavle kaže da nas Bog oslobođio od zakona grijeha u Hristu. Sedma glava se ne bavi Hristom. Ona se bavi zakonom grijeha protiv zakona. Ko je kriv za zakon grijeha? To je odgovornost koju mora preuzeti Lucifer. Ako Bog preuzima krivicu za naš zakon grijeha onda se velika borba nikad neće završiti. Ali grijeh će na kraju biti zbrisani. Bog će to uraditi na pravedan način tako da će čak i Sotona priznati da grijeh nije dobar. Ali se neće pokajati. Zato mora biti uništen.

Napomena: *U engleskom jeziku postoje različite riječi za krivicu i odgovornost koja podrazumijeva krivicu ('guilt' i 'blame') tako da naš prevod može izgledati malo konfuzan kad je riječ o tome kakva je uloga Hrista a kakva Sotone na Dan pomirenja: dakle Hristos preuzima krivicu i kaznu ('guilt' i 'punishment') a Sotona je taj koji je konačno kriv ili odgovoran, i on preuzima 'blame.'*

Glava 21. **Hristova savršena žrtva** Jevrejima 10:1-22

Osnova za ovo proučavanje nalazi se u Jevrejima 10:1-22. Ovaj dio pokriva Hristovu savršenu žrtvu. Ono čime se Pavle bavi u ovom pasusu je suprostavljanje žrtvenog sistema koji je Jevrejima dat kroz obredni zakon preko Mojsija sa žrtvom Hristovom. Njegov glavni cilj je pokazati jevrejskim hrišćanima da žrtve koje su oni prinosili – govedu, jarčiju i jagnjeću krv itd. Nijesu imale spasonosnu vrijednost. One su bile samo sjenka. Bile su samo tip. Naglasak mora biti na realnosti koje je Hristos i Njegovo raspeće.

Nije potrebno da vas podsjećam da je središte iskupljenja čovječanstva krst Hristov. Ova istina se često izražava u Novom Zavjetu «krvlu Hristovom». To je tema Jevrejima 10:1-22. Suvišno je kazati da je ovo vrlo važan predmet jer Hristov krst je bila centralna poruka Novog Zavjeta. Dakle kad čitate riječi «krv Hristova» to se odnosi na Njegovu doslovnu krv. Vidite, u Starom Zavjetu krv simbolizuje život. Tamo nam je rečeno da je život svakog tijela u krvi. Stoga krv upućuje na život Hristov a Njegova prolivena krv se odnosi na život koji je položen u smrt. Mi ljudska bića ne možemo živjeti bez krvi. Možda možemo dati nešto krvi u terminima dobrovoljnog davanja ali ako izgubimo svoju krv izgubili smo život. Kad sam bio u Ugandi imao sam dva prevodioca. Jedan od njih bio je doktor koji je danas premijer svoje zemlje. Drugi je takođe bio visokoobrazovan čovjek, g-din Kalabu. Jednog dana naišli su vojnici Aminove armije, uperili pištolj u njega i rekli: «Daj nam ključeve od svog auta» i on ih je iz straha dao i nakon što je to učinio jedan od njih ga je prostrijelio kroz rame. Njegova žena se uspaničila. Vojnici su otisli ali ona je i dalje paničila. Sve što je imala da uradi bilo je da mu poveže rame kako bi prestalo krvarenje. Vrištala je i na nesreću on je iskrvario na smrt. Tako krv simbolizuje život. Kad Novi Zavjet govori o krvi Hristovoj to se odnosi na život koji je On položio na smrt na krstu za naše grijeha.

Sada da predemo na desetu glavu Jevrejima. U prva četiri stiha ono što Pavle čini je ukazivanje da je žrtveni sistem koji je tražio obredni zakon bio samo sjenka realnosti. Ove žrtve u i od sebe nijesu mogle spasti. Zašto? On nam kaže u 4 stihu da krv junčija i jarčija nije mogla uzeti grijeh. Zašto krv junčija i jarčija nijesu mogle spasti Jevreje? On nam daje odgovor na to pitanje u prva četiri stiha: «Jer zakon imajući sjen dobara koja će doći, a ne samo obliče stvari, (to je bio samo tip ali ne i realnost) ne može nikada savršiti one koji pristupaju svake godine i prinose one iste žrtve.»

Tako legalno te žrtve nijesu uklanjale grijeh. One nijesu imale silu da spasu. I toga radi one siu se morale prinositi iznova svakog jutra i večeri, svaki dan u sedmici. Drugi stih nastavlja: «Inače bi prestale prinositi se.» Da su zaista uklanjale grijeh ne bi bilo potrebe da se ponavljaju «kad oni koji služe ne bi više imali nikakve savjesti za grijehu, kad se jednom očiste.» Drugim riječima, ne bi bili opominjani da su grešnici. Da su bili zaista očišćeni onda

bi bili slobodni os osude. Ali nije bilo tako. Treći stih: «Nego se njima svake godine čini spomen za grijeha.»

Drugim riječima, čak i na dan pomirenja te žrtve nijesu uklanjale grijeh jer se svake godine morala ponavljati služba ukazujući tako da krv juneća i jarčija ne uklanjuju grijeh. Zato u 4 stihu stoji: «Jer krv junčija i jarčija ne može uzeti grijeha.»

Dakle pitanje koje moramo postaviti je «Zašto nije moguće da krv jarčija i junčija uklone grijeh?» Da li su Jevreji prenosili svoje grijeha na jarca priznanjem i polaganjem ruku na životinju? Preko sveštenika naravno. Nije li ta životinja bila žrtvovana, ubijana? Nije li krv unošena u svetinju? Sve to je istina ali pitanje je zašto je bilo nemoguće za krv junčiju i jarčiju da uklanja grijeha? Odgovor je vrlo jednostavan: zato što zakon ne dozvoljava da se grijesi i krivica prenose. Ne možete prenositi krivicu i kaznu sa jedne osobe na drugu ili sa čovjeka na životinju.

Okrenite Jezekilj osamnaesta glava gdje prorok pokušava da pojasni Jevrejima da zakonski nemaju apsolutno nikakvog prava da brišu grijeha. To je nešto što je Bog već bio naglasio Jevrejima preko Mojsija. Pogledajte Jezekilj 18:20 koje je u stvari zaključak argumentacije koja je otpočela u prvom stihu. Bog jasno pokazuje Jevrejima da su bili u krivu kad su koristili poslovicu koja kaže da «očevi jedoše kisjelo grožđe, a sinovima trnu zubi». Bog kaže, «ne možete koristiti ovu poslovicu u legalnim terminima. Ne možete prenositi grijeh sa oca na sina ili obratno. Zaključak je u 20 stihu: «Duša (život) koja sagriješi, mora umrijeti.» Život koji je počinio grešan akt mora udovoljiti pravdi. «Neka sin ne nosi bezakonje (krivicu) svoga oca, i neka otac ne nosi bezakonja (krivice) svoga sina; na pravednome će počivati pravda njegova, a na zlome zlo njegovo.» Ne možete prenositi krivicu i kaznu.

Ovo je bilo glavni problem doktrine o zamjeni. Zato što su mnogi propustili da riješe ovaj problem, neki teolozi se okreću ka teorijama poput teorije moralnog uticaja ili dogmentalne teorije o pomirenju koje same po sebi nijesu pogrešne ali problem je što odriču legalnu fazu pomirenja. To ne možemo učiniti. U trenutku kad uklonite legalnu teoriju pomirenja na krstu, vi ne možete propovijedati opravdanje vjerom. Tako je pitanje da krv junčija i jarčija nijesu mogle ukloniti grijeh premda su grijesi simbolično prenošeni na životinju a te životinje žrtvovane, jer nijedan ljudski ili Božji zakon ne dopušta prenošenje krivice i kazne. Pitanje je «kako je Bog riješio ovaj etički problem spasenja?»

Jevrejima 10:5 daje odgovor na to pitanje. Stihovi od jedan do četiri jasno pokazuju da je nemoguće da životinske žrtve uklone grijeha. Ali sada u petom stihu Bog rešava ovaj zakonski problem povezujući Hristovo božanstvo sa opštim čovjekom: «Zato ulazeći u svijet govori: žrtava i darova nijesi htio, ali si mi tijelo pripravio.»

Da bi nas spasao kroz Hrista, Bog je morao kvalifikovati Hrista da nam bude Spasitelj. Kako je On to uradio? On je to učinio uzevši božanski život svog Sina i uzevši adamski život (život ljudskog roda) i sjedinivši ih. On je ovo uradio u Marijinoj utrobi. Marijina utroba je bila ta gdje se božansko ujedinilo sa našim opštim čovječanstvom. Vidite, pramda smo mnogi, svi dijelimo isti život. Djela 17 glava kažu da je Bog stvorio sve ljude od jednog čovjeka, cijeli ljudski rod. Ljudski rod je jednostavno množina adamskog života. Ovaj adamski život je povezan sa Hristom u Marijinoj utrobi. Marijina utroba je bila prenosnik koji je proizveo Hristovu ljudskost, mjesto gdje je Bog pripremio tijelo za Hrista. Marija je prenijela na Isusa sve privilegije i prava, na primjer Isus je kao ljudsko biće bio od plemena Judina. Marija je bila Davidov potomak, pa tako i Isus. Josif je takođe bio Davidov potomak.

Ako posmatrate Hristove genealogije u Mateju i u Luci primjetiće da se ne slažu. Jedna daje krvnu liniju. Isus je primio krv od Davida preko Marije. Marija nije mogla naslijediti Davidov presto jer je bila žena. Ali to je bilo moguće preko Josifa iako on nije bio stvarni otac, bio je poočim, i zato se Isus kvalifikovao da primi presto Davidov preko Josifa. Josif je bio Davidov potomak preko Solomunove carske linije a Isus je fizički bio potomak Davidovog tijela preko Marije. Pavle ovo iznosi u Rimljanima prva glava. Ono što moramo imati na umu je da je Hristova ljudska priroda bila opšta ljudska priroda čovječanstva koje je došao da iskupi. Tako Bog nije prenio našu krivicu i kaznu na Hrista. On nas je sjedinio sa

Hristom tako da smo On i mi postali jedno. Ovo je jasno učenje Jevrejima druga glava. Pokrili smo to u trećem poglavlju ove knjige. Da bi se podsjetili na odnosne implikacije, okrenite Jevrejima 2:9-15: «Ali vidimo Isusa, koji bi načinjen malo manjim od anđela.» Kao Bog On je bio iznad anđela ali onda je postao čovjek kad je načinjen tijelom. On je postao čovjek kad se povezao s nama. Načinjen je malo manjim od anđela zato što je takav bio čovjek kad je stvoren. Zašto je On načinjen čovjekom? «Za podnošenje smrti, krunisan slavom i čašcu; da bi po milosti Božjoj za sve okusio smrt.»

Zato što je Hristova ljudska priroda bila naša opšta priroda kad je On umro na krstu iskusio je smrt koju su svi ljudi kao grešnici zasluzili. Njegova smrt nije bila smrt jednog čovjeka nego svih ljudi. Njegova smrt je bila umiranje svih ljudi u jednom čovjeku. On je iskusio, On je okusio drugu smrt koja pripada nama. Zato što je Njegova ljudska priroda bila naša priroda, mi smo umrli u Njemu na krstu. 2 Korinćanima 5:14 iznosi to da kad je jedan umro svi su umrli. Na taj način će nam biti suđeno. Hristos je okusio smrt za sve ljudе. Prelazimo na deseti stih Jevrejima druga glava: «Jer prilikovaše Njemu za kojega je sve i kroz kojega je sve, koji dovede mnoge sinove u slavu, da dovrši poglavara spasenja njihova stradanjem.»

Hristos je izvor našeg spasenja. On je izvor našeg iskupljenja. Idemo na 11 stih: «Jer i onaj koji osvećuje (Hrist), i oni koji se osvećuju (mi), svi su od jednoga.» Mi dijelimo isti život. Zato legalno možemo polagati pravo na Hristovu pravednost. Mi legalno možemo tražiti pravdu Božju koja se desila na krstu kad je Isus umro za grijeh. Zašto? Jer mi koji se posvećujemo i Onaj koji nas posvećuje imamo isto porijeklo i dijelimo isti život. Jer Njegova ljudska priroda je naša opšta priroda koja je umrla na krstu. Ko su oni koji se posvećuju? U Izlasku 31:13 Bog je kazao Mojsiju: «Ovo neka vam bude vječan zavjet da Izrael mora držati Šabat jer je Šabat znak. To je znak između Mene i vas, da znate da sam Ja Gospod koji vas posvećuje.»

Vidite, naš dio u jevangelju je ulazak u Božji pokoj. To se iznosi u Jevrejima četvrta glava. Onaj koji vjeruje jevangelje ušao je u Božji pokoj. Bog je taj koji posvećuje. Naš dio je od početka do kraja vjera. U 11 stihu Jevrejima druga glava nam je rečeno da izvor našeg posvećenja i mi koji se posvećujemo imamo isto porijeklo jer dijelimo isti život. Zato on kaže u poslednjem dijelu tog stiha «zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braćom.» Zašto? Jer On dijeli naš život. Mi smo postali jedno. U 12 stihu: «Govoreći: objaviću ime tvoje braći svojoj, i posred crkve zapjevaću te. I opet: ja ću se u njega uzdati. I opet: evo ja i djeca moja koju mi je dao Bog.»

Tako se Isus veže sa nama. On se poistovjećuje sa nama da bi nam bio Spasitelj. Da bi to spasenje postalo efektivno, mi se zauzvrat moramo poistovjetiti sa Njim i Njegovom svetom istorijom.

Vjera je pokoravanje naše volje istini kao što je u Hristu. Pavle često tako definiše vjeru i poslušnost. Ona nije činiti nešto već poslušnost srca. To je pokoravanje naše volje istini Isusa Hrista i Njegovom raspeću. Njegov život postaje naš život i Njegova smrt postaje naša smrt. Na taj način možemo legalno polagati pravo na Hristovu pravednost jer taj život i smrt Hristova bili su život i smrt svih ljudi u jednom čovjeku, Isusu Hristu. Sada pogledajte 14 i 15 stih Jevrejima druga glava: «Budući pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i On uze dijel u tome.»

U istoj ljudskoj prirodi koja pripada djeci, On je uzeo dio. Njegova ljudska priroda bila je ljudska priroda čovječanstva kome On oprاشta. Zato Ellen G.White kaže da je «Hristova ljudska priroda sve za nas.» I zato se i mi moramo uhvatiti u koštac sa pitanjem vezanim za Hristovu ljudsku prirodu. Potrebno je da ovom predmetu priđemo na osnovu našeg iskupljenja. Hristos kao čovjek je jedini primjer za vjernike ali za svijet On je Spasitelj. Bog mu je pripravio tijelo prvenstveno da nam bude Spasitelj. Samo onima koji su prihvatali Njegovo spasenje On govori «slijedi me».

Zato moramo zapamtiti da je primarna namjera Hristovog uzimanja naše ljudske prirode upravo onakve kakva jeste, kojoj je potrebno iskupljenje, prirode koja stoji osuđena, prirode koju vi i ja imamo...koje je On uzeo dijel, kao što stoji u poslednjem dijelu 14 stihi,

«da kroz smrt uništi onoga koji je imao silu smrti, to jest đavola; i da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi.»

Vraćamo se Jevrejima 10:5. Pavle nam kaže da da bi kvalifikovao Isusa Hrista da nam bude Spasitelj, Bog mu je pripravio tijelo, ljudsko tijelo koje predstavlja ljudski rod. To je osnova doktrine o substituciji (zamjeni). Toj prirodi, tom opštem čovjeku ljudskog roda bilo je potrebno iskupljenje koje je Isus poduzeo. Vratimo se Jevrejima 10:6: «Žrtve i prilozi za grijeh nijesu ti bili ugodni.» U žrtvenom sistemu nije bilo spasonosne vrijednosti. Da li je Bog dao žrtveni sistem? Da, ali ga nikad nije dao kao sredstvo spasenja. To je bila zabluda Jevreja. On je dao žrtveni sistem samo kao sjen, kao podsjetnik, kao simbol da im ukazuje na nadu stvarnosti koja je Isus Hrist i Njegovo raspeće.

Kad je Hristos došao na ovaj svijet, On nije došao da ovjekovječi žrtveni sistem jer za Boga nije bilo zadovoljstvo gledati kako Njegova stvorenja, životinje, umiru. Zašto je dakle Isus primio tijelo? Sedmi stih kaže: «Tada rekoh: evo dodoh, u početku knjige pisano je za mene...» Naravno ovo se odnosi na Stari Zavjet. Drugim riječima, primarni cilj Starog Zavjeta bio je da ukazuje na Isusa Hrista. Hristos uvijek treba biti središte svake doktrine i svakoga vjerovanja koje praktikujemo u Hrišćanskoj crkvi. Zahvaljujem Bogu što je to smjer kojem teži naša knjiga '27 osnovnih doktrina Adventističke crkve.' Da sada pogledamo sedmi stih: «Tada rekoh: evo dodoh, u početku knjige pisano je za mene, da učinim volju tvoju, o Bože.»

Šta je Pavle mislio? Šta je bila volja Božja? Volja Božja je bila naše spasenje. Pitanje je kako nas je Bog mogao spasti u Hristu. Pokrili smo prvu tačku. Prije nego nas je mogao spasti morao se kvalifikovati da nam bude Spasitelj. Da bi se kvalifikovao da nam bude Spasitelj On se povezao sa našom prirodnom. Bog mu je pripravio tijelo. Posle priprave tijela Hrista dolazi druga i treća kvalifikacija. On je morao da udovolji pozitivnim zahtjevima zakona, morao je da zadovolji zakonsku pravdu da bi nas spasao u toj prirodi kako bi mi mogli biti pravedni pred Bogom i Njegovim zakonom u Hristu. Čitaćemo osmi stih: «I više kazavši: priloga i prinosa i žrtava, i žrtava za grijeha nijesi htio, niti su ti bili ugodni, što se po zakonu prinose; (to je ono što je zahtijevao ceremonijalni zakon) tada reče: evo dodoh da učinim volju tvoju, Bože. Ukida prvo da postavi drugo.»

On je ukinuo ceremonijalni sistem, priliku, sjenku, da bi uspostavio drugo koje je Hristos, realnost. Primjetićete da su deveti i sedmi stih citati: «U početku knjige pisano je za mene, da učinim volju Tvoju, Bože.»

Ovaj navod je, međutim, samo djelimičan. Podsjetimo se da je ova knjiga pisana Jevrejima koji su bili dobro upoznati sa Starim Zavjetom tako da je bilo dovoljno samo navesti dio iskaza. Htio bih zbog onih kojima ova materija nije bliska kao što je bila Jevrejima da razmotrimo taj citat jer vidjećemo nešto što će nam pomoći. Taj citat se nalazi u Psalmu 40 glava i ovdje ćemo vidjeti šta je volja Božja vezano za naše spasenje. Čitamo od šestog do osmog stiha: «Žrtava i darova nijesi želio.» Tako su Jevreji bili svjesni činjenice, čak i prije nego je Hristos došao, da žrtveni sistem nije bio stvarna namjera spasenja čovječanstva. «Otvorio si mi uši.»

Ovo govori David: «Otvorio si mi uši. Sada sam čuo istinsko značenje žrtvenog sistema. Žrtava paljenica i žrtava za grijeha nijesi tražio.» Životinske žrtve u i od sebe nijesu imale spasonosnu vrijednost. Tako Bog nije zahtijevao žrtveni sistem za naše spasenje. On ih je tražio kao priznanje vjere i podsjetnik koji će ukazivati na Hristov dolazak koji je realnost. Sada sedmi stih: «Onda reče: gle, dodoh, u početku knjige je pisano za mene, da učinim volju tvoju, Bože; da, zakon je tvoj u mom srcu.»

Da bi nas iskupio, Hrist je morao ispuniti sve zahtjeve zakona. Kad je došao na ovaj svijet Hristova volja, želja koju je gajio u srcu, bila je da se pokori zakonu Božjem u punom smislu, njegovim pozitivnim zahtjevima, što je i uradio za svojih 33 godine života, a takođe i u terminima zakonske pravde kojoj je udovoljio na krstu. Drugim riječima, u životu i smrti Isusa Hrista, Njegovom savršenom poslušnošću Božjoj volji izraženoj preko zakona, Hristos je udovoljio i pozitivnim i doslovnim zahtjevima zakona kao naša zamjena, kao naše jemstvo, kao naš predstavnik, i na taj način zamijenio sjenku koja nas nije mogla spasti sa realnošću koja nas spasava. Vraćamo se Jevrejima 10:10-14: «Po kojoj smo volji mi osvećeni prinosom

tijela Isusa Hrista jednom za sve»

U toj prirodi i onom što je ona postigla Hristovim životom i smrću mi se spasavamo. Stvarnost našeg spasenja je u Isusu Hristu. Tijelo Hristovo je bilo, kao što sam već pomenuo, opšta priroda čovječanstva. Stoga kad je to tijelo umrlo na krstu, grijesi cijelog čovječanstva su udovoljili pravdi zakona. Svi naši grijesi, ponavljam SVI naši grijesi, prošli, sadašnji i budući, su se našli na krstu u terminima pravde. Zato ćete dok čitate ovaj pasus otkriti da Pavle naglašava žrtvu koja je jedna i za sve. Sada od 11 do 14 stih: «A svaki sveštenik stoji svaki dan služeći i jedne žrtve mnogo puta prinoseći koje nikad ne mogu uzeti grijeha. A On prinijevši jedinu žrtvu za grijeh...» Svako ljudsko biće od Adama do poslednje osobe je bilo uračunato na krstu Hristovom u terminima iskupljenja naših grijeha, i molim vas zapazite da je to ono što nam znači Hristova žrtva. Nakon što je prinio sebe jednom i za sve «On sjede s desne strane Bogu, čekajući dalje dok se ne polože neprijatelji Njegovi podnožje nogama Njegovim.»

Drugim riječima, Hristos je iskupio ljudski rod i uznio se na nebo da dovrši svoju misiju i sjeo s desne strane Bogu. On će vladati dokle veliku borbu ne privede kraju. Velika borba se još nije završila. Mi još uvijek živimo na grešnom svijetu. Još uvijek imamo grešna tijela. I dalje smo pod optužbama Sotone. On još uvijek vlada ovim svijetom mada ne legalno.

1 Jovanova 5:19 kaže da cijeli svijet leži pod zlim. To se odnosi na nas hrišćane. Mi pripadamo Bogu. Ali živimo na neprijateljskoj teritoriji. Plan iskupljenja se još nije završio. Hristos mora da obavlja nebesku službu koju je otpočeo 31 god.n.e. Koliko dugo će trajati Njegovo poslanstvo? Dokle ne ukine grijeh i uspostavi vječnu pravdu. Pavle nastavlja u 14 stihu: «Jer jednim prinosom savršio je zauvijek...»

Molim vas da nikad, nikad ne posmatrate sebe u terminima svog djelovanja. Svojom žrtvom, svojim životom i smrću, On je savršio, ne za određeno vrijeme nego zauvijek – sada i na sudu – On je savršio one koji bivaju posvećeni. Molim vas imajte na umu da su oni koji se posvećuju oni koji su se predali vjerom Hristu, koji počivaju u Njemu, koji nemaju povjerenja u svoje tijelo i svoje činjenje već počivaju u Hristovoj pravednosti. On nastavlja u 15 stihu: «A svjedoči nam i Duh Sveti.»

Sveti Duh potvrđuje ovu istinu. On je potvrđio apostolima koji su napisali Novi Zavjet i On je potvrđuje u našim srcima. On je potvrđuje u srcu svakog vjernika. Kako On to čini? Pogledajte 16 stih: «Ovo je zavjet koji ću načiniti s njima poslije onih dana, govori Gospod: daću zakone svoje u srca njihova, i u mislima njihovim napisaću ih.» Kakve veze ima Hristova žrtva sa Gospodnjim pisanjem u našim srcima? Vidite, kad prihvataste Hrista i Sveti Duh dolazi i nastava u vama, On čini dvije stvari:

On vam daje mir. Rimljanim 5:1: «Opravdavši se dakle vjerom imamo mir sa Bogom.» Rimljanim 8:16,17 nam govore da Sveti Duh svjedoči našem duhu da smo djeca Božja. Prvo što nam Sveti Duh daje je mir, zbog krsta Hristovog. Isus je to pojasnio učenicima: «Dajem vam mir, mir koji vam svijet ne može dati.»

Ali On čini još nešto. On stavlja agape ljubav u naša srca. Ona u naša srca dolazi vertikalno od Boga i Pavle objašnjava u Galatima 5:14 i Rimljanim 13:8-10 da je ljubav ispunjenje zakona. Drugim riječima, On stavlja primjesu ljubavi koju Biblija naziva agape u naša srca. I ta primjesa je ono što zakon čini smisaonim i dragim.

Razlika između legaliste i pravog hrišćanina je što legalista gleda na zakon kao na skup pravila, nešto što mora obaviti da bi se kvalifikovao za nebo. Za njega to nije nešto u čemu uživa već zahtjev za spasenje. Za istinski obraćenog hrišćanina koji počiva u Hristovoj pravednosti zakon postaje uživanje jer se zakon poistovjećuje sa Hristovom pravednošću. Ljubav Božja stvara u nama smjer koji je u skladu sa zakonom pa je David mogao kazati: «Uživam u zakonu Božjem» a Hristos ponoviti to isto jer ljubav je bila to što je kontrolisalo njihova srca i umove.

To je ono što čini Novi Zavjet. Ali zakon se ne umeće u srce ljudskog bića. U hrišćaninu kad umre i uradi se autopsija doktor neće naći Božji zakon. Ono što ovaj tekst kaže je da kad shvatimo jevanđelje i okrenemo se od žrtvenog sistema koji ne može spasti ka Isusu Hristu i Njegovom raspeću i ka realnosti, naši grijesi se zaista čiste. Mi se zaista čistimo i

možemo dolaziti Bogu bez straha ili sumnje. Evo kako on završava ovaj pasus. Pogledajte 17 stih: «I grijeha njihovih i bezakonja njihovih neću više spominjati.»

Bog to kaže. Vjerujete li Bogu? Vjerujete li da Bog može da vam više ne pominje grijehu? Vjerujete li onom što Bog govori kroz Ellen G.White u knizi Put Hristu: «Bog vas gleda kao da nikad nijeste sagriješili»? U Jevrejima 10:18 Pavle govori: «A gdje je oproštenje ovijeh onđe više nema priloga za grijehu.»

Hristos nikad neće umrijeti drugi put jer jedna Njegova žrtva je legalno, korektno i potpuno zbrinula sve naše grijehu. Vezano za ovaj problem grijeha 19 stih: «Imajući dakle slobodu, braćo, ulaziti u svetinju krvlju Isusa Hrista.»

Mi možemo dolaziti Hristu svagda i molim vas nemojte mu dolaziti na osnovu svog činjenja. Kad vam đavo dolazi i kaže «Nijesi dovoljno dobar danas da se moliš; Bog neće slušati tvoju molitvu», imajte na umu da je On Otac ljubavi. Vi imate prednost da dolazite k prestolu milosti svaki dan u sedmici, sedam dana sedmično, tokom cijele godine, i sve dok ulazite u prisutnost Božju kroz svetinju Hristovom krvlju, stojite savršeni. Drugi dio 19 stih: «Putem novim i živijem.» Zašto je nov? U zemaljskoj svetinji ljudi nijesu mogli ući u samu svetinju, čak ni u prvi dio. Sveštenik je ulazio a čak ni on nije mogao direktno dolaziti Bogu jer je između njega i Boga postojala zavjesa u svetinji. I kad je na kraju godine ulazio u Svetinju nas svetinjama na dan pomirenja morao je prinijeti posebnu žrtvu i za sebe. Mi više ne moramo dolaziti Bogu preko ljudskog sveštenika.

To je ono što je Luter mislio kad je govorio o sveštenstvu svih vjernika. Šta je on mislio? Da svaki hrišćanin, svaki vjernik ima slobodan pristup Bogu kroz Isusa Hrista. Ne moramo ići preko drugog ljudskog bića. Mi slobodno dolazimo prestolu milosti putem novim i živim, a ne preko drugog ljudskog bića. «Putem novim i živijem, koji nam je obnovio zavjesom, to jest, tijelom svojim.»

Vidite, zavjesa predstavlja Hristovu ljudsku prirodu koju smo vidjeli u našoj opštoj prirodi. Rimljana 8:3: «Jer što zakonu bješe nemoguće, jer bješe oslabljen tijelom, posla Bog Sina svojega u obliju tijela grjehovnoga, i za grijeh osudi grijeh u tijelu Hristovom.» Zato je zavjesa u zemaljskoj svetinji bila pocijepana Božjom rukom. Ona je bila prepreka između Svetog Boga i grešnog roda a uklonjena je na krstu. Mi koji vjerujemo možemo dolaziti Bogu putem novim i živim koji je Hristos pripremio za nas u svojoj ljudskoj prirodi. 21 stih: «I imajući Prvosveštenika nad domom Božjim: da pristupimo s istinitijem srcem u punoj vjeri, očišćeni u srcima od zle savjesti, i umiveni po tijelu vodom čistom.»

Ne dopustite nikad da vas đavo obeshrabri i uhvati vas u zamku krivice govoreći «Bog te neće prihvati zato što si grešnik.» Molim vas imajte na umu da u Hristu, kroz Njegov i smrt, Bog gleda na vas kao da nikad nijeste sagriješili, kao da u vama uopšte nema grijeha. Mi možemo priče bliže Bogu bez ikakve barijere, kroz Isusa Hrista, srcem punim sigurnosti vjere, očišćeni od zle savjesti, i umiveni vodom čistom. Naša ljudska priroda, i tijelo i um, u Hristu stoje savršeni. To je ono što Hrišćanstvo čini najlepšom religijom.

Sve ostale religije uče da je Bog negdje gore i da traži od vas ovdje dolje da budete dovoljno dobri kako bi došli do Njega. Isus Hrist je sišao dolje gdje smo mi. On je uzeo na sebe našu ljudsku prirodu. Svojim životom i smrću On nas je otkupio. Sada možemo slobodno dolaziti Bogu svakog dana, svakog časa. Možemo položiti svoje breme na Njega. Možemo mu dolaziti sa sigurnošću, bez krivice, ne zato što nijesmo grešnici već što u Hristu stojimo savršeni.

Ovo je istina u kojoj moramo biti utemeljeni jer kad se suočimo sa vremenom nevolje, kad se crkvena organizacija dezintegriše zbog vremena nevolje i vi i ja se uplašimo, tamo gore u brdimu đavo će doći da se poigrava sa našim osjećanjima. Mučiće nas naša osjećanja. Ali molim vas zapamtite da možemo slobodno dolaziti Bogu kroz Isusa Hrista sa punom sigurnošću jer su nam srca pokropljena krvlju Hristovom a tijela umivena. Neka nas Bog blagoslovi.

Glava 22.

Opasnost od nevjerstva

Jevrejima 10:23-29

U ovom poglavlju pokrićemo poslednji dio desete glave Jevrejima. U prvom dijelu bavili smo se žrtvom Hristovom koja je savršena, kompletna, puna plata za sve naše grijeha. Drugi dio se odnosi na opasnost od odbacivanja Hrista nakon što smo spoznali istinu.

U prvoj polovini Jevreijma desete glave Pavle govori:

1. U Hristovoj ljudskoj prirodi, koje je naša opšta priroda, koju je Bog pripremio za Njega pripavivši mu tijelo, Bog je potpuno i kompletno iskupio čovječanstvo Hristovim životom i smrću. Tvoreći volju Božju On nas je otkupio.
2. Ovo otkupljenje se ostvarilo i ispunilo na krstu jednom žrtvom. 14 stih kaže: «On savrši zauvijek one koji se posvećuju.» Tako se sve što je neophodno za naše spasenje ispunilo na krstu.
3. Ovo savršeno otkupljenje kvalifikovalo je Hrista da nam bude Prvosveštenik i ne samo to već i vjeran poglavavar sveštenički.
4. Sveti Duh potvrđuje ovu istinu u našim srcima i u srcu svakog vjernika.
5. Zbog svih ovih divnih istina, mi možemo slobodno dolaziti Bogu, sa potpunom sigurnošću, kroz Isusa Hrista. To smo pokrili u poslednjem poglavlju.

Želio bih da zapamtite jedan stih jer je to tekst koji je stvorio probleme mnogim hrišćanima. To je 26 stih. Kao što sam ranije kazao, i sad ponavljam, ne vadite tekst iz konteksta. Prije nego pogledamo 26 stih, razmotrićemo stihove koji mu prethode. Molim vas sjetite se pozadine. Jevrejski hrišćani kojima je Pavle pisao bili su u opasnosti ostavljanja svoje vjere u Hrista. Ovo je kontekst poslanice Jevrejima. To nije teološka knjiga već pastoralna od čovjeka koji se brine da njegova braća ne napuste svoju vjeru.

Tako nakon objašnjenja divne Hristove žrtve koja nam omogućava da slobodno pristupamo prestolu milosti, Pavle u 23 stihu kaže: «Da se držimo tvrdo priznanja nada (ne napuštajte svoj oslonac u Hristu).» Drugim riječima, nikad ne sumnjajmo u ljubav Božju i nikad ne sumnjajmo u svoje spasenje u Hristu. To je borba koju ćete voditi cijelog života. Sotona uvijek pokušava da proizvede sumnju i krivicu u našim životima. Nikad ne dovodite u pitanje svoje spasenje u Hristu jer ako ostavite svoju vjeru, kao što ćemo vidjeti na kraju ovog poglavlja, možete kazati kao što bi to neki njemac rekao 'kaput', gotovo je. «Držimo se tvrdo priznanja svoje vjere bez kolebanja.» (Ne naše vjernosti već Božje.) Bog je vjeran što se tiče Njegovog poziva. Bog je obećao da nas nikad neće ostaviti. Bog je obećao naše spasenje u Hristu. Naravno, Božja obećanja se ne mogu razumjeti izvan konteksta Njegove ljubavi. Gdje je ljubav ne može biti prinude pa nam tako On nikada neće nametati svoje obećanje. Imajte to na umu. On nikad ne prisiljava. Sve dok se držite povjerenja u Boga, vaše spasenje je zagarantovano. On će ovo ponoviti od 35 stiha nadalje.

U tom pogledu, zato što su neki članovi jevrejske hrišćanske crkve ostavljali svoju vjeru, «da razumijemo jedan drugoga u podsticanju k ljubavi i dobrom djelima». Drugim riječima, ne samo da se trebamo čvrsto držati ove istine koju smo čuli već moramo i ohrabrivati svoju braću vjernike da ne napuštaju vjeru.

Jednog dana bio sam u posjeti jednoj dami koja je upravo bila izgubila sina u teškoj saobraćajnoj nesreći. Rekla mi je: «Bila sam vjerna Bogu. Davala sam desetak, pomagala crkvu, učinila sam sve i sada mi je On uzeo sina.» Gotovo da je bila odlučila prestati dolaziti u crkvu. Tada sam rekao: «Sestro, ti zavisiš o svojoj vjernosti. Pretpostavimo da je Bog dozvolio da vaš sin preživi ovaj udes i da On koji zna kraj od početka vidi da bi vaš sin nakon deset godina ostavio svoju vjeru u Hrista i bio zauvijek izgubljen, šta biste više voljeli: da umre sada i bude spasen u Hristovom carstvu i sudjeluje u vaskrsenju ili mu dati da živi i dopustiti da bude vječno izgubljen? Šta biste više voljeli kad biste znali kraj od početka?» Rekla je: «Razumijem šta hoćete da kažete.»

Hvala Bogu što nije prestala da dolazi u crkvu. Gotovo je bila spremna da napusti svoju vjeru jer je mislila da je Bog ne voli, da ne cijeni njenu vjernost. Molim vas da

zapamtite da je naše spasenje zasnovano na Božjoj vjernosti. Ako On dopusti da vam se nešto dogodi u životu što je negativno, zapamtite da On zna kraj od početka. Pavle nam govori u Rimljanima 8:28: «Sve ide na dobro onima koji ljube Boga.»

Možda to ne vidimo u datom momentu. Možda ne shvatamo i pitamo se zašto. Jednog dana On će nam to objasniti. «Sada vidimo kao kroz staklo u zagonetki, ali onda ćemo znati», sve će nam biti obrazloženo i reći ćemo «Bože, da sam znao ono što Ti znaš, složio bih se sa svime što si dopustio.» Pogledajte Efescima prva glava. To je potpora onome što Pavle ovdje govori: «Nikad ne napuštajte svoje povjerenje u Hrista». Pogledajte 6 stih: «Na pohvalu slave blagodati svoje, kojom nas oblagodati u ljubaznome.» Ne da ćemo biti prihvaćeni već smo već prihvaćeni u Hristu. Bog je za Njega pripremio tijelo a On je rekao: «Dodatah da činim volju Tvoje, Bože.» U toj volji ste prihvaćeni.

Evo jednog teksta koji često koristim za posvetu jer je obećanje. 1 Solunjanima 5:24 se bavi onim što Pavle sažima u desetoj glavi Jevrejima: «Vjeran je koji vas pozva, koji će i učiniti.» Bog je obećao da će nešto za vas učiniti i On je vjeran.

Vraćamo se Jevrejima 10. Pomozimo onima koji su slabi, dragi moji. Ako vidite nekoga da se koleba, dođite i kažite svom pastoru. Mnogi se plaše kad ih pastor posjeće. Idite vi sami k njima i kažite im: «Ne ostavljajte svoju vjeru. Čak i ako vam je pastor grozan, ništa zato.» Držite se svoje vjere, jer je to ono što se računa. Jevrejima 10:24,25: «I da raumijevamo jedan drugoga u podsticanju k ljubavi i dobrom djelima.» Jedan način da održite svoju vjeru je biti zaokupljen dobrom djelima za Njega. Moramo to činiti iz dobrog suda. 25 stih: «Ne ostavljajući skupštine svoje.» Ovo je nešto nam je potrebno. Kako to da ljudi u ovom gradu više ne posjećuju crkvu subotom? Kad bi ih mogli povratiti natrag, postigli bi više nego što se može uraditi ma kakvom evangelizacijom. Opravdanja su nekad vrlo površna.

Postoje izvjesni koraci koje će đavo preduzeti da vas odvoji od Hrista. Jedan od prvih koraka je da vam prekine dolaske u crkvu. Drugi korak je smanjenje vašeg molitvenog života. Treći korak je smanjenje vašeg čitanja Biblije. On to radi postepeno tako da možda i ne primijetite. Kad smo bili u misionskom polju i varćali se svake treće ili pete godine, zapažali bi da su stvari postajale sve gore i gore u crkvi.

Ne smijemo ostavljati skupštine braće svoje «kao što neki imaju običaj.» Neki će možda reći: «Nema potrebe da idem u crkvu, mogu to i kući. Mogu uključiti TV i gledati vjerski program ili slušati radio. To je dobro, ali molim vas zapamtite da nam je potrebno zajednica sa vjernima. Zašto? Jer u ovom zajedništvu «savjetujemo jedan drugoga, utoliko više koliko vidimo da se približava onaj dan.»

O kojem danu on ovdje govori? Hristovom dolasku. Zapamtite da ako hoćemo da se spremimo za vrijeme nevolje, moramo se međusobno pomagati. Sada dolazi sporni tekst u ovom kontekstu. Pavle kaže u 26 stihu: «Jer kad mi grijesimo navalice pošto smo primili poznanje istine...» Šta je poznanje istine? Da li on ovdje uposte raspravlja o zakonu? Ne. Da li govori o suboti? Ne. O čemu dakle govori? O Isusu Hristu našem Prvosvešteniku. Nakon što ste primili poznanje o Hristu i hotimično ga odbacujete, šta se dešava? Ako ostavite svoju vjeru «nakon što ste poznali istinu nema više žrtve za grijehu.» Ne postoji neka druga žrtva koja može ukloniti vaše grijehu. Postoji samo jedna žrtva a to je krv Isusa Hrista. Ako se vratite u Judaizam – ostavite Hrista i vratite se u Judaizam i opet počnete da prinosite životinske žrtve, može li juncija krv ukloniti grijehu? Ne.

Ako idete iz crkve i obratite se marksizmu kao što su neki naši mladi uradili u Etiopiji, može li vas marksizam spasti? Kad sam raspravljao o ovome sa jednim ruskim komunistom, rekao sam mu: «Vi ste dali ljudima divna obećanja.» Jedno od njih je bilo «oslobodićemo vas od ekonomskih i društvenih nepravdi.» Rekao sam: «Dobro, možda ćete uspjeti ali možete li me osloboditi od dugova?» «Dajte nam vremena», odgovorio je, «Vrijeme će jednog dana riješiti taj problem.» Kazao sam: «Nije mi potrebno vrijeme.» «Zašto ne?», pitao je. «Jer me je od dugova već oslobođio Isus Hrist.» Dobro, neću vam kazati što je rekao ali jednog dana ako ne prihvati Hrista moraće plakati kraj Njegovih nogu. Prvo našta vam želim skrenuti pažnju u 26 stihu je glagol. «Ako hotimice grijesimo»; glagol je u sadašnjem trajnom vremenu. Pavle dakle ne kaže «ako odbacite Hrista nakon što ste jednom čuli jevanđelje», već

ako nastavimo namjerno da govorimo Hristu ne. Ovo nije pitanje trenutka. Ako hotimično, voljno, istrajno, neprekidno govorimo 'ne' jevandelju nakon što smo upoznali istinu.

Zapamtite da je Bog veoma strpljiv. Kad propovijedate jevandelje a ljudi odbijaju, nemojte kazati «rekao sam vam, nema vam više pomoći.» Ne dragi moji, možda si nam kazao ali Bog nas nije ostavio. On će dolaziti opet i opet i opet. On će dolaziti svim mogućim putevima. Kad dođe posle suda, On će reći «Učinio sam sve da te spasem. Sve! Ne samo što sam dao svog Sina, već sam ti prenio ovu poruku preko knjiga, radija, kroz pjesmu, kroz svjedočenje određenih ljudi, kroz propovijedanje Riječi, i svaki put kad te Sveti Duh osvjedočavao u jevandelje rekao si 'ne.' Ne mogu te spasti jer si to namjerno, voljno odbijao.» Zato vas molim da zapamtite da je ova rečenica u sadašnjem trajnom vremenu.

Grijeh ovdje nije prestup zakona kao što ga znamo iz 1 Jovanove već ono što je Isus objasnio u Jovanu 16 glava. Molim vas okrenite Jovan 16. Vidite, Biblija postavlja grijeh u dvije kategorije: 1. Grijeh je prestup zakona. Ako kršite jednu od deset zapovijesti dolazite pod osudu. U Hristu imate oproštaj za svih deset. Ali ima jedan grijeh koji Bog ne može oprostiti. Isus ga opisuje u Jovanu 16:8: «A kad On (Sveti Duh) dođe, osvjedočiće svijet u grijeh, i u pravdu, i u sud.» Pogledajte 9 stih: «U grijeh što ne vjeruju mene.» Baš kao što je vjera voljno prihvatanje Isusa Hrista u srce i pokornost jevandelju, nevjerstvo je voljno odbacivanje Hrista. Tako ne može postojati grijeh nevjerstva u pravom smislu te riječi ukoliko prvo ne primite poznanje istine. Osoba koja nikad nije čula jevandelje ne može zaista počiniti grijeh nevjerstva. Nevjerovanje je svjesan akt volje, Isus kaže da ako neprekidno odbijate jevandelje, dar Božji, žrtvu Hristovu koja zauvijek savršava ljudski rod, rada nema načina na koji vas mogu spasti.

Vratimo se Jevrejima 10:26: «Nakon što ste primili poznanje istine.» Riječ 'istina' ovdje znači Isus Hristos. Isus je rekao «Ja sam put, istina i život.» Nakon što ste primili poznanje o Njemu a Sveti Duh vas osvjedočio i odbili, posle ovog saznanja i vašeg odbijanja, ne možete biti spaseni jer Isus nije na krstu umro za nevjerstvo. Ako jeste onda možete kazati i da je jeres univerzalizma istina. Univerzalizam kaže da pošto je Hristos umro za sve ljude onda će svi ljudi biti spaseni. Ali postoji jedan grijeh za koji Hristos nije umro – grijeh nevjerstva. Za svaki drugi grijeh, kršenje zapovijesti, ima oproštaj ali za grijeh nevjerstva nema oproštaja. Ponavljam, nevjerovanje je voljno odbacivanje Isusa Hrista koje se neprekidno radi. Ne jednom ili dva puta nego stalno. Sjetite se Isusovih riječi: «Koliko puta htjedoh da vas skupim pod svoja krila kao što kokoš sakuplja piliće, ali ne htjeste.»

U Africi sam imao prilike vidjeti pticu koja se zove kite (kyte) koje kod nas nema. Ako samo za jedan dan smetnete s oka te piliće, sve ćeete ih izgubiti. Oni se obruše, zgrabe pile i odnesu ga. Imao sam jednog gavrana kojeg sam učio da leti i jednog dana spustio se na granu a jedan od tih kiteja se ustremio i zgrabio ga za glavu. Gavran se nije htio odvojiti od grane pa mu se slomio vrat i grabljivac je odnio glavu. Tako svaki put kad ugleda kojeg od njih, kvočka doziva svoje mlade a oni svi trče da se sklone pod njenim krilima. Bog kaže: «Koliko vas puta dok bijaste u opasnosti sklonih pod svojim krilima i zaštitih a čak i sada kad vam dadoh svoga Sina, vi odbijate. Odbijate moju zaštitu. Odbijate moje spasenje. Ostavljam vas same.» To je ono što kaže 27 stih: «Ako voljno odbacujete Hrista, ne preostaje drugo do strašno čekanje suda, i revnost ognja koji će da pojede one koji se suprote.»

Ko su ti koji se suprote? Neprijatelji jevandelja. Vidite, postoje samo dvije stvari koje možete učiniti sa Hristom raspetim. Možete se raspeti sa Njim, što se događa kad prihvivate jevandelje, ili ga raspeti. Ako voljno odbacujete jevandelje, koje je žrtva za vaše grijhe, nema načina na koji vas Bog može spasti. Tada na vas pada plata za grijeh jer ste odbacili platu za grijeh koju je Hristos uzeo za vas.

Imajte na umu da on govorи Jevrejima pa im daje ilustraciju iz starozavjetnog sistema kad je Izrael bio teokratsko društvo. Riječ teokratija znači da Bog nije bio samo njihov duhovni vođa nego i politički vođa nacije. Kao politički identitet, Bog je dao neka pravila a jedno od njih bilo je ovo: ako neko namjerno, voljno krši Mojsijev zakon i nađe se kriv pred dva ili tri svjedoka, Bog je kazao da se preda na smrt. Znate, kad sam bio na službi u zatvoru, jedan robijaš mi je prišao i rekao: «Vjerujete li u smrtnu kaznu?» On nije vjerovao. Ne znam

zašto je bio osuđen. Rekao sam: «Vjerujem šta Biblija uči.» Dao sam mu nekoliko tekstova. Nijesam mu dao ovaj ali sam mu dao neke iz Starog Zavjeta. Bog je dao jasne upute da ako neko voljno, namjerno prezire zakon Mojsijev, plata za grijeh je smrt. I u slučaju građanskog suda, ako neko krši zakon mora umrijeti, pa ako sjenka traži smrt, koliko više zasluzuje kaznu «onaj koji Sina Božjega pogazi?» Ako ste podnosili smrt zato što ste odbacili sjen, koliko je gore po vas ako odbacujete realnost? On poredi tip sa antitipom. Ako se kažnjavate smrću za odnacivanje sjenke, koliko veću kaznu zasluzuјete za odbacivanje realnosti? «Koliko mislite da će gore muke zasluziti onaj koji Sina Božjega pogazi, i krv zavjeta kojom se osveti za poganu uzdži, i Duha blagodati naruži?»

Dakle ono što Pavle ovdje govori se ne odnosi na vaše propuste u hrišćanskom životu. Ima nekih adventista koji čitaju 26 stih i kažu da ako namjerno griješite nakon što ste primili poznanje istine, a za njih je istina deset zapovijesti, i kad padnu kažu «čovječe, nema nade za mene.» Pavle se ovdje ne bavi problemima hrišćanskog življenja. On se bavi vašim odnosom sa Isusom Hristom. Ako ga namjerno, hotimice odbacujete, nema izlaza. Na sudu ćete se morati suočiti sa platom za grijeh, ne od ljudi već od Boga. 30 stih: «Jer znamo Onoga koji reče: moja je osveta.»

Ljudi vas neće kazniti za zanemarivanje jevanđelja, u stvari oni vas čak mogu i odvratiti od njega ponekad, ali Bog «će vratiti, govori Gospod; i opet: Gospod će suditi narodu svojemu.»

Drugim riječima, «molim vas ne uzimajte olako Božji dar.» Dar Božji nam je dat po strašnoj cijeni za Boga. «Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svoga jedinorodnog dao.» Bog je sve ostavio da nas spase. Ako namjerno odbacujemo taj dar i kažemo «ne želim Hrista», tada nam ne treba niko drugi da nas okrivi na sudu do mi sami. Pogledajte 31 stih: «Strašno je upasti u ruke Boga živoga.»

Da, Bog je ljubav ali Bog je takođe i pravedan Bog. Bog vas ne može opravdati ako odacujete Hrista. On ne može reći: «Dobro, znam da si odbacio mog Sina, ali u svakom slučaju te volim.» Vidite, ljudi mogu opratiopravdati oправдавajući grijeh ali Bog ne može tako činiti. Bog je Sveti Bog. On je pravedan Bog i ako odbacujete bespalatni dar spasenja, tada vas Božja pravda ne može spasti. To je ono što Pavle ovdje govori. 32 stih kaže: «Opominjite se pak prvih dana svojih, u koje se prosvijetliste i mnogu borbu stradanja podnesoste, koje postavši gledanje sa sramota i nevolja, a koje postavši drugovi onima koji žive tako.»

Nije lako bilo postati hrišćanin u Pavlovo vrijeme, naročito za jednog Jevrejina. Vidite, ako ste postali hrišćanin kao neznabozac, bili ste progonjeni od svijeta, ali ako ste postali hrišćanin kao Jevrejin, progonile su vas obje strane. Progonili su vas i Jevreji i neznabozci. Jevrej koji danas postaje hrišćanin u Izraelu gubi svoje građanstvo. On više nema svoja građanska prava. Postaje otpadnik. Tako ni danas nije lako za jednog Jevrejina da postane hrišćanin. Pavle kaže: «Kad ste postali hrišćani, podnijeli ste teškoće i priključili se grupi koju su progonili. Izdržali ste.» 34 stih: «Jer se na okove moje sažaliste, i dadoste s radošću da se razgrabi vaše imanje, znajući da imate sebi imanje bolje i nepropadljivo na nebesima.»

Kad ste postali hrišćani izgubili ste svoju imovinu. Izgubili ste što vam pripada. Izgubili ste sve. Sažalili ste se na mene kao na zatočenika Hristova i podržali me. Sada vam molim, nemojte se obeshrabrivati. Kad su postali hrišćani, govorili su im: «Držite se. Hristos uskoro dolazi.» Ali kako su godine prolazile, počeli su sebi postavljati pitanje koje i danas mnogi adventisti postavljaju: «Koliko je to skoro?» Znate li šta je Isus rekao u Mateju 24? «I što će se bezakonje umnožiti, ohladnjeće ljubav mnogih.» Nevolja je što ljudska bića ne znaju kako dugo trpjeti. Jedno je umrijeti sada kao mučenik ali neprekidno se nalaziti pod pritiskom iz godine u godinu, nameće pitanje «koliko dugo ću čekati?»

Mi imamo isti problem. Adventisti postaju nestrpljivi. Naši mladi govore «Čuli smo ovo ranije, Hristos uskoro dolazi. Učili ste nas to kad smo bili mali a sada vam se skoro devedest godina a On još nije došao. Koliko je to 'uskoro'?» To je pitanje. Propovijedali smo Drugi Hristov dolazak da uskoro dolazi od 1844. To je dugo vremena za naše mlade. Za njih je to daleka prošlost. Ali molim vas poslušajte šta Pavle govori u 35 stihu: «Ne odbacujte dak-

le svog povjerenja.»

Želim da zapamtite riječi koje se nalaze u 2 Petrovoj: «Ne mislite da Gospod s obećanjem, kao ljudska bića.» Mislio sam da je to samo afrički problem, ali otkrio sam da postoji čak i ovdje. Desi vam se da nešto precizirate i kažu vam biće tog i tog datuma, i onda određenog dana podlete da preuzmete što je vaše a oni vam kažu «žao mi je, nijesam imao vremena. Možete li doći sjutra?» Isto tako, i mi imamo ovaj 'manjana' problem. Ne možemo čekati i čekati. Na Srednjem istoku to je uobičajeno. To je uobičajeno i u Trećem svijetu. Oni neće da vam kažu «ne» pa ako tražite da se nešto uskoro završi, oni će reći «da», ali vaš pojam 'uskoro' i nihov pojam 'uskoro' nijesu isto. Molim vas nemojte suditi Bogu po ljudskim standardima: «Ne odbacujte dakle svoje vjere, koja ima veliku platu.» Drugim riječima, ako ostavite svoju vjeru, vi ostavljate svoju platu. «Pravednik će od vjere biti živ.» To stoji u 38 stihu. Ali pogledajte 36 stih: «Jer vam je trpljenje od potrebe da volju Božju svršivši primite obećanje. Jer još malo, vrlo malo, pak će doći onaj koji treba da dođe i neće odocniti.»

Pavle kaže isto. On je bio adventista. «Malo, još samo malo i doći će.» Kad je ovo pisano? Prije 1900 godina. A On još uvijek nije došao. Pavle ovo piše sa Božje tačke gledišta a ne sa čovječije. A za Boga hiljadu godina je kao jedan dan. Morate posmatrati stvari onako kako ih On vidi.

Petar nam kazuje da je razlog zašto je On odložio svoj dolazak što neće da ko pogine. On želi da se svima upiti jevandeoski poziv. Zato ne može biti suda dokle se ovo jevandelier ne propovijedi za svjedočanstvo cijelom svijetu. Kad se jevandelje propovijedi, nema opravdanja za one koji su izgubljeni.

Na jednom kampovanju, Wallenkampt je nešto konstatovao. Namjeravao sam ga kasnije vidjeti. On se osvrnuo na istinu koja kaže «Lako je biti spasen a teško biti izgubljen.» Dakle, u pravu je gledajući iz ugla iz kojeg je prišao tom problemu. Ako ne znate jevandelje, teško je biti spasen a lako biti izgubljen. Kad znate jevandelje lako je biti spasen a teško biti izgubljen. Reći ću vam zašto. Kad čujete jevandelje, izbor je između života i smrti. Šta je teže odabrat, život ili smrt? Teže smrt.

Kad čujete jevandelje život vam se nudi kao dar, i ako ga odbacujete, potreban vam je pregled. Lako je biti spasen a teško biti izgubljen kad čujete pravo jevandelje. Gledano iz ugla iz kojeg je prišao toj problematici, bio je u pravu kad je to rekao. «Mi smo rođeni grešnici. Nemoguće je da se spasemo pomoću svojih dobrih djela.» Ne teško nego nemoguće. U tom smislu on je u pravu. Lako se spasti u kontekstu jevandelja. Zato je potrebno da propovijedamo jevandelje jer bez jevandelja, svako ko nije pošten sa jevandeljem će kazati da se teško spasti. Zašto? Jer misle da morate biti dobri da bi se spasli a teško je biti dobar čak i za starije ljude. Ja još uvijek imam poteškoća da budem dobar. To je borba. Spasenje je lako. Hrišćansko življenje je borba. Pavle kaže: «Ne ostavljajte svoju vjeru. Potrebno nam je strpljenje kako bi kad ispunimo Božju volju primili nagradu. Još malo i On će doći.» 38 stih: «A pravednik živjeće od vjere (jedini način na koji možete primiti platu je vjerom); ako li odstupi (ako neko kaže 'zbogom' svojoj vjeri) neće biti po volji moje duše (ne mogu vas spasti ako kažete 'zbogom' vjeri). A mi, braćo, nijesmo od onih koji odstupaju na pogibao.» Ovo je odličan tekst za one koji uče «jednom spasen zauvijek spasen». Da li je moguće za vjernika da izgubi svoje spasenje? Da. Kako? Okretanjem leđa Hristu – Božjem daru. «Mi nijesmo od onih koji odstupaju na pogibao, nego od onih koji vjeruju da spasu duše.» Isus je rekao u Mateju 10: «Koji izdrži do kraja biće spasen.»

Najvrednija stvar koju danas imate nije vaš račun u banci, niti je to kartica kojom se sve kupuje u Americi, ni vaša imovina, kuće, socijalna sigurnost koja može propasti, nije ni bogastvo, već vaša vjera. Niko je ne može vidjeti jer je van domašaja oka. Samo dvije osobe znaju za nju – vi i Bog. Kad ostavite svoju vjeru, Bog to zna. Tako je vjera najvrednije što imate. Nikad je nemojte ostavljati. Ona vam daje sigurnost spasenja. Ako kažete 'zbogom' vjeri, vi kažete 'zbogom' Hristovoj pravednosti koja vas kvalificira za nebo, kažete 'zbogom' toj žrtvi koja briše sve vaše grijehe. Stoga se držite svoje vjere. To je najvrednija stvar koju posjedujete.

Glava 23.
Određena vjera
 Jevrejima 11:1-6

U hrišćanstvu se prihvata da je Jevrejima 11 najveća glava u čitavoj Bibliji o predmetu vjere. Prvih šest stihova definiše za nas što je to vjera. To ćemo pokiriti u ovom poglavlju. Od sedmog stiha do kraja 11 glave nam se govori kako vjera radi im kako se ona pokazivala u životima Božjih ljudi i žena u Starom Zavjetu. Pavle koristi ove heroje vjere kao ohrabrenje za nas da ne posustanemo kao ni oni što nijesu.

Danas ćemo razmatrati prvih šest stihova. Pošto danas imamo mnogo zbrke u hrišćanskom svijetu oko ove riječi «vjera», počeću sa time što vjera nije.

1. Vjera nije pozitivno mišljenje koje je Šilerovo (Shuler) učenje. Biblija ne uči da je vjera pozitivno mišljenje. To je moderna psihologija i Biblija to ne uči.
2. Vjera nije predosjećaj koji slijedimo. Jedna grupa adventista prije otprilike četiri godine imala je predosjećaj. Predosjećaj je bio to da je u nekoj pećini na Jordanu kovčeg zavjeta. Čak po cijenu prevare pošli su tamo da pronađu kovčeg po tom predosjećaju. Naravno, završetak je bio katastrofaljan jer ih je arapski vodič kojega su bili unajmili prijavio jordanskim vlastima i mi smo kao crkva upali u nepriliku – stvarnu nepriliku. Možda vam ovo nije poznato jer nije ni objavljeno u «Pregledu i glasniku» a gotovo da smo izgubili ovlašćenje kao crkva u državi Jordanu. Znači ako slijedimo predosjećaj moramo vrlo paziti što činimo.

Imali smo jednu radnicu u Etiopiji. Kad je prvi put došla u Etiopiju upozorio sam je, kao što sam obično činio kad su novajlige u pitanju, da ima nekih pojedninača koji su pravi eksperti u izvlačenju svakog dolara koji se šalje misionarima. Jedan od njih je bio odličan glumac. Mogao se zaplakati kad hoćete. Bio je jednostavno spretan. Tako joj je prišao i rekao: «Izgubio sam oca i majku i nemam nikoga ko bi brinuo o meni. Hoćete li me molim vas uzeti pod svoje okrilje?» Ta draga sestra je pala na to. Na kraju posle dvije godine iskamčio joj je 3.000 US\$. To je mnogo novca ako uzmete u obzir da je prosječna zarada u Etiopiji oko 30\$ godišnje. Upozorio sam je. Rekao sam: «On vas blefira. Znam ga. Ide k svim misionarima. Vi nijeste jedini.» Kazala je: «Imam predosjećaj. Vjerujem da me je Sveti Duh naveo da mu dam sav taj novac.»

Đavo ima svakojake ideje i činjeće vam se da govori Sveti Duh. Budite pažljivi. Morate svoju vjeru utemeljiti na nečemu što je puno konkretnije od ideja koje se motaju po vašoj glavi. To mogu biti vrlo svete zamisli. Zato šesti stih kaže da vjera uvijek ima objekat. Taj objekat je Božja Riječ. Pitao sam je: «Da li je taj mladić obraćen?» «Ne», odgovorila je. «Kakav dokaz imate da vas ne laže?» Rekla je: «Kako bi mogao lagati ovakvu staricu. Izgleda tako iskreno.»

3. Molim vas budite pažljivi. Vjera nije osjećanje. To je treća stvar. Nemam sigurnost u svoje spasenje jer tako osjećam. Mnogo puta sam se osjećao kao poslednji nesrećnik. Ne znam kako vi, ali ja se ponekad osjećam kao najgori od svih grešnika. Hvala Bogu što naša osjećanja nijesu vjera. Želim ovo naglasiti jer reći će vam da će stvarni spor za vrijeme velike nevolje biti između vaših osjećanja i vaše vjere. Kad vam dobro ide, osjećanja i vjera vam mogu biti usklađeni ali kad se suočite sa krizom, osjećanja vam govore jedno a vjera drugo. Morate izabrati. Mnogi ljudi su napustili ovu crkvu zato što su dozvolili da njima vladaju osjećanja. Mi se ne spasavamo osjećanjima.

Dozvolite da vam dam primjer borbe koju sam vodio a za koju znam da će voditi svako od vas jer smo ljudska bića. Ljudska ljubav se zasniva na potrebama, ljepoti, nekim ličnostima. Kad pastor uđe u crkvu nema veze u koju ili kad učitelj uđe u učionicu, ima nekih učenika koji će vam se dopasti. Postoje i neki koji su vam odmah antipatični. Ima nešto u njihovoj ličnosti što vas odbija.

Uvijek sam morao odlagati svoja osjećanja, staviti ih na krst i reći «tu vam je mjesto.» Bez obzira što osjećam za tebe, ti si dijete Božje. Volim vas ne zato što mi osjećanja tako

govore već što ljubav Božja ne diskriminiše. On voli i dobre i loše. I mi moramo dopustiti ljubavi Božjoj da nas kontroliše. Ljubav Božja nas kontroliše vjerom. Moramo imati vjeru koja kroz ljubav radi. Galatima 5:6: «Jer u Isusu Hristu niti što pomaže obrezanje ni neobrezanje, nego vjera koja kroz ljubav radi.» Ljubav Božja mora vladati. Prvi rod vjere je ljubav. Šta se dešava kad imate vjeru? Bog u vas izliva svoju ljubav. Ona dolazi vertikalno od Boga a ispoljava se horizontalno prema vašim bližnjima. To je najveći dokaz da hodite vjerom. Vjera nije osjećanje. Ponekad su vam vjera i osjećanja usklađeni a ponekad nijesu.

Sledeće je da vjera nije nadanje u najbolje. Vjera ne kaže «mislim da će se sve ostvariti». Vjera je uvjerenje, tako je Pavle definiše. Vjera je sigurnost u nešto. Ona daje nadu ali ne u našem smislu te riječi, kao kad kažemo «nadam se da će se to ostvariti». Ne u tom smislu. I, usput, vjera nije usiljeno vjerovanje. Ne moram pretendovati da sam pravedan u Hristu. Znam zasigurno da sam pravedan u Njemu. Vjera se zasniva na činjenici a ta činjenica je zasnovana na Riječi Božjoj.

Vidjeli smo šta vjera nije. Sada da vidimo šta jeste. Pogledajte Jevrejima 11:1: «Vjera je pak tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo.»

Šta je ta 'stvarnost nade' (kako stoji na grčkom)? Želio bih vam dati tri stvari:

1. Pravednost
2. Vječni život
3. Nebo.

Sve ovo su realnosti u Hristu. U Hristu imamo pravednost, imamo vječni život i imamo nebo. O svemu ovome Pavle govori ali da li i jednu od ovih stvari imamo kao opipljivu realnost danas u našim domovima? Šta imamo danas? Imamo grijeh. Imamo smrt i imamo ovu zemaljsku egzistenciju koja je bijedna. Tako je vjera nešto od realnosti kojoj se nadamo ali je još nemamo. Riječ «nada» nam nešto unosi u um. To znači da ono čemu se nadamo je ono što želimo a ako želimo ono čemu se nadamo onda smo nezadovoljni onim što imamo danas. Da li ste srećni sa grijehom? Ne. Da li ste srećni sa životom u ovom vremenu? Vaše plastične kartice mogu da kupe sve u ovoj zemlji. Da li ste srećni? Ne možete imati vjeru ako ste zadovoljni sa ovim svijetom.

Okrenite Rimljanim osma glava. Čovjek koji ima vjeru je nezadovoljan sa svojom sadašnjom situacijom. Ovdje Pavle raspravlja o hrišćaninu vjerniku. Znate li šta on kaže o hrišćanima? Kaže da oni «uzdišu.» Pogledajte Rimljima 8:32: «Jer znamo da sva tvar uzdiše i tuži s nama do sad. I ne samo ona nego i mi.» Šta on podrazumijeva pod «mi»? One koji su nanovo rođeni, koji imaju prvine Duha. «I mi sami u sebi uzdišemo.» On ne kaže da se žalimo jedan na drugoga. To hrišćani i ne rade. Uzdišemo u sebi «čekajući na posinjenje, i izbavljenje tijelu svojemu.» Zašto? Jer nam je u šestoj glavi rečeno da smo krivi zbog grijeha. «Ja nesrećni čovjek, ko će me izbaviti od tijela grijeha.» On kaže u sedmoj glavi: «Ja nesrećni čovjek.» On to naziva «tijelom smrti» u sedmoj glavi a u šestoj «tijelo grijeha.» Zapamtite da uzdišemo jer nemamo tijelo pravednosti. Mi imamo ljudsku prirodu koja je još uvijek sklona grijehu. Zato smo nezadovoljni. I to je dokaz vjere.

Vraćamo se Jevrejima 11:8-10, ali prije nego što pročitamo taj tekst, evo jednog pitanja. Da li je Avraam bio bogat prema standardima svoje kulture? Da li je bio bogat? Da. Da li je imao govedi? Stoke? Za nekog sa Srednjeg istoka to je kao gomila zlata. Oni su vrednovali svoju goved kao vi što vrednijete vaš račun u banci. Sjećam se kad sam jednog dana putovao i naletio na gomilu krava jednog Masaija koje su prelazile put. Bili smo u jednoj od onih zabitih u Tanzaniji. Vozio sam svoj moped i nijesam se mogao zaustaviti. Put je bio neravan pa sam zakočio i udario u jednu kravu. Krava je pala na jednu stranu a ja na drugu i kad sam se pridigao ugledao sam Masaija kako dolazi. Žurio je što je brže mogao. Nijesam čekao da vidim da li je krava povrijedena ili nije. Uzeo sam svoj moped i odjurio. Potrčao je prečicom ali me nije stigao. Za njega koštalo sam ga novca.

U stvari, imali smo jednog veterinara koji je došao iz Kenije na zahtjev kenijske vlade jer su životinje bile dobole neku bolest stopala i usta i to je poprimilo velike razmjere. Tako je došao ovaj stručnjak da pomogne u rješavanju problema. Problem je bio što se nije javio Masaiju kad je našao bolesnu kravu. Znao je da je krava bila došla do tačke bez povratka pa je

iz milosrđa ubio. Masai ga je zbog toga probo na smrt. Kad su ga izveli na sud rekao je: «On mi je ubio kravu, ja sam ubio njega.» Tako je to u njihovoј kulturi. Znači za Avraama stoka je bila blago. On je bio bogat. Čitajte Postanje. Ali sada da pogledamo Jevrejima 11:8-10. Uprkos materijalizmu, uprkos svom bogastvu: «Vjerom posluša Avraam kad bi pozvan da izade iz zemlje koju šeće da primi u nasledstvo, i izide ne znajući kuda ide.»

Možete li to zamisliti? Stavite se u Avraamovu kožu. Bog je rekao: «Želim da napustiš svoju zemlju.» Recimo da je živio u Americi. «Želim da napustiš Ameriku i pređeš u Saudijsku Arabiju.» I on gleda u svoj atlas i zaključuje iz geografskog priručnika da je Saudijska Arabija pustinja. Ljudi pitaju «Gdje se spremate?» «Idemo u Saudijsku Arabiju.» «Da li ste kad bili tamo?» «Ne.» «Znate li koga tamo?» «Ne. Bog tako kaže.» On je tamo pošao vjerom. Deveti stih: «Vjerom dođe Avraam u zemlju obećanu, kao u tuđu, i u kolibama življaše s Isakom i sa Jakovom, sunaslednicima obećanja toga.» Deseti stih: «Jer čekaše grad (koji grad? Jerusalim? Ne, Novi Jerusalim) koji ima temelje, kojemu je zidar i tvorac Bog.»

Gdje je znači bilo njegovo srce? Nije na stoci. Nije ni na doslovnom Izraelu već na nebu. Pavle kaže isto u Filibljanima 3:20,21, naše građanstvo je tamo odakle očekujemo drugi Hristov dolazak. Tako je vjera realnost neba, vječnog života, pravednosti koju nemamo nego joj se nadamo. Htio bih ovo naglasiti: «Da li ste gladni i žedni pravednosti?» Idemo sada na Jevrejima 11:2: «Jer u njoj stari dobiše svjedočanstvo.» Njome su sveci Božji primili svjedočanstvo. Pogledajte Matej 6:21: «Jer gdje je blago vaše, tu će biti i srce vaše.»

Vjera je stavljanje srca ne na zemaljsko već na nebesko, na Hrista i nebesko blago. U trećem stihu on objašnjava kako su stari dobili svjedočanstvo: «Vjerom poznajemo da je svijet riječju Božjom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo.» Vjera uvijek ima svoj predmet. Predmet vjere ovdje u ovom pasusu je riječ Božja. Vjerom razumijevamo da su svjetovi obličeni riječju Božjom. Dakle ko je Riječ Božja? Jovan 1:1-3: «U početku bješe Riječ a Riječ bješe sa Bogom i Bog bješe Riječ. Kroz nju je sve postalo.»

Dakle Riječ Božja nam kazuje da je Bog, Isus Hristos, stvorio ovaj svijet ne koristeći prapostojecu materiju. Njegova riječ je stvorila materiju. Kad to kažete naučnicima oni vam se smiju. Da li sam u pravu? Kako Riječ može stvarati? Ona može stvarati ideje ali kako dah može stvoriti tvar? Ali Biblija tako kaže. Vjerujete li šta Biblija govori? Riječ Božja ima kreativnu silu. Svako obećanje koje čitate u vašim Biblijama je Riječ Božja. Zato Bog može učiniti nemoguće u vašem životu.

Naučnici kažu da je nemoguće stvoriti materiju iz nepostojeće tvari. Da li su u pravu? Ili grijese? Oni su u pravu ako gledate na stvari sa prirodne tačke gledišta. Ljudski govoreći nemoguće je stvoriti nešto iz ničega. Ali sa Bogom sve je moguće. Tako je vjera u Riječ Božju i onda kad kažu da je to nemoguće. Predmet vjere je Riječ Božja. Ono što bih želio istaći ovdje u trećem stihu je da je Riječ Božja kreativna. Može li Riječ Božja proizvesti pravednost iz grijeha? Može li čovjek proizvesti pravednost iz grijeha? Ne. Može li to Bog? Da. Vjerujete li to? To se zove vjera. Vjera je vjerovanje u realnost čak iako nemate dokaza.

Ima nekih hrišćana unutar naše crkve koji kažu da nije moguće da živimo iznad grijeha i to argumentuju riječima «Pokažite mi jednu osobu.» Oni žele dokaz. Moj dokaz je Riječ Božja. Zato im predočavam tekst «Obucite se u Gospoda Isusa Hrista i ne ugađajte tijelu.» To je ono što riječ vjera čini. Oblačite se u Gospoda Isusa Hrista i ne ugađate. Vjerujete li to iako nemate dokaza? Dobre stvari nijesu nijesu dokaz dobrote jer u Božjim očima dobrota uključuje pobude. Čak i dobra djela mogu biti uprljana grijehom. Isus je rekao: «Stojte u Meni i Ja ću u vama, jer bez Mene ne možete činiti ništa. Ali ako nastavate u Meni donjećete mnogi rod.»

Dakle ne radi se o dokazu. Biblija ne koristi vrijeme za razmatranje metoda. Naučnici ništa ne prihvataju bez demonstracije. Vjeri nije potrebna demonstracija. Ona uzima Božju Riječ kao da je realnost. Eto zašto vjera mora imati objekat. Zato Novi Zavjet a ni Biblija nikad ne uči da se spasavamo zbog svoje vjere. Spasavamo se vjerom i kroz vjeru jer vjeri je uvijek potreban kanal ili sredstvo. Sama vjera vas ne spasava. Ono što vas spasava je objekat vjere. Vjera je jednostavno kanal pomoću kojeg se približavate objektu. Objekat je Riječ Božja koje je Isus Hristos. Sada da pogledamo 4 i 5 stih: «Vjerom prinese Avelj Bogu veću

žrtvu nego Kain.»

Ovdje imamo dva brata. Oba su prinijela žrtvu. Šta je to u Aveljevoj žrtvi što ga je kvalifikovalo za pravednost? Ostatak teksta kaže: «kroz koju dobi svjedočanstvo da je pravedan, kad Bog posvjedoči za dare njegove; i kroz nju on mrtav još govori.»

Da li se Avelj opravdao djelima prinošenja žrtve ili vjerom? Vjera plus djela ili vjera koja radi? Djela su bila dokaz čega? Vjere. Da li su djela bila dokaz njegove vjere ili su djela bila dokaz njegove pravednosti? Čega? Da, vjere. Kain je takođe imao djela ali Kainova djela su zavisila o čijoj pravednosti? Njegovoj. On je prinio plodove svoga rada. Avelj je prinio ono što je Bog tražio od njega vezano za priznanje svoje vjere u Riječ Božju – Jagnje Božje koje uzima grijeh svijeta. Zapazite da četvrti stih govori o opravdanju vjerom. To je uračunata pravednost. Sada pogledajte peti stih, on prelazi u drugi tabor – datu pravednost: «Vjerom bi Enoh prenesen da ne vidi smrti; i ne nađe se, jer ga Bog premjesti, jer prije nego ga premjesti dobi svjedočanstvo da ugodi Bogu.»

Kako je on ugodio Bogu? Čime? Djelima zakona ili djelima vjere? Ima li razlike među njima? Drugim riječima, Avelj predstavlja one koji koji će se opravdati vjerom. Enoh predstavlja one koji hode vjerom i donose rodove. Oni nastavaju u Hristu. Oni donose rodove i Bog je zadovoljan, jer Isus je rekao: «Ako nastavate u Meni i Ja u vama, donijećete mnogi rod» i ko će biti zadovoljan? «Moj Otac.»

Želim da shvatimo da su i opravdanje i posvećenje vjerom. To je ono što nam kazuje ovaj pasus. Vjera nije jedno od sredstava stajanja pred Bogom već vjera takođe znači hrišćansko življenje. Uračunata pravednost je ono kakvim vas Bog smatra u Hristu. Vi ste sami po sebi grešnici, zato se i osjećate grešnim, ali u Hristu ste pravedni. Bog vas gleda, koristim riječi iz *Put Hristu*, kao da nikada nijeste sagrijesili. Usput, da li Bog laže? Da li je istina da nijeste nikad sagrijesili? Da. U Hristu nikad nijeste sagrijesili. Bog vas gleda kao u Hristu. To je uračunata pravednost. Data pravednost proizvodi tu pravednost koju već imate u Hristu u vama kao dokaz onoga što ste već u Hristu. To je dokaz o opravdanju. Zato se i zovu rodovi.

Kad smo se preselili u kuću ovdje na Brukljinu, imali smo jedno drvo u dvorištu i ja sam mislio da se radi o jabuci. Moja žena je kazala: «Ne, kruška je.» Njen razlog je bio što grane kruške rastu uvis dok se jabuka grana u stranu. To je bilo prije nego je olistala. Sve što smo mogli vidjeti bile su grane. Rekao sam: «To je jabuka. Miriše tako.» «Drvo ne miriše kao jabukovo,» uzvratila je. Tako smo čekali do prvih plodova. Kad smo vidjeli plod rekao sam: «U redu. To je dokaz. U pravu si.»

U poruci Laodikeji Isus sudi crkvi po rodovima. «Znam tvoja djela.» Ali to je za neko drugo proučavanje. Sada da razmotrimo šesti stih: «A bez vjere nije moguće ugoditi Bogu.» Bez vjere nema opravdanja i nema posvećenja. Jedini način na koji se može posvetiti je vjera. To je sve što Bog traži. «Bez vjere nije mu moguće ugoditi; jer onaj koji hoće da dođe k Bogu, valja da vjeruje da ima Bog i da plaća onima koji ga traže.»

Za nas na zapadu je teško shvatiti ovu konstrukciju. Sjetite se šta je Bog rekao Mojsiju kad ga je Mojsije pitao: «Ko ču kazati da si ti?» «JA SAM» koje znači da On nema početka ni kraja. On je isti juče, danas i zauvijek.

Kad čitate svoju Bibliju i vidite divna djela koja je On činio u Starom Zavjetu, čuda u Novom Zavjetu, može li On to i danas? Da, jer On je koji jest. Kad dolazite Bogu vi dolazite Onome koji je vječan, nepromjenljiv i koji može činiti. Može li Bog danas načiniti nešto iz ništa? Da, može.

Kako je Isus mogao proizvesti sve one ribe u mreži? Da li ih je satjerao? Ne. Kako je proizveo kovanicu u ustima ribe? Jer imamo Boga koji može sve. Pitanje je; «Imate li vjere». «Da li vjerujete?» Vjera je vjerovanje u nemoguće. Vjera je vjerovanje Bogu. Znači morate mu doći i vjerovati da je On. On plaća onima koji ga traže. Tako kad mi neko kaže «Mislim da me Bog ne voli», šta mu nedostaje? Da li je istina da ga Bog ne voli? Da li je problem sa Bogom? Ne problem je u njima. «Oh, malovjerni.»

Kad vam krene loše, kad izgubite posao i onda se razbolite i završite u bolnici a nemate osiguranje, i cito svijet oko vas se ruši, i da bude još gore, prijatelji vas odbace, da li

vas Bog još uvijek voli? Zašto? Jer je On koji jeste. On se nije promijenio. Njegova ljubav k vama se nikad ne mijenja. Vjera je nešto konkretno. Ali sama vjera nema silu.

Objekat vjere je Riječ Božja. To je vjera. Vjera znači uzeti Boga za ozbiljno. Vjera je kazati «Bože, vjerujem iako nemam dokaza.» U određenom smislu zavisim od dokazu da pokažem da ti vjerujem. Ljudi se mogu smijati vašoj vjeri ali to je nešto najdivnije što imate. Nemojte je nikad ostavljati. Bez vjere Bogu je nemoguće ugoditi. Bez vjere nemoguće je biti pravedan. Bez vjere ste grešnici pod osudom. Tako vjera nije prosto vjerovati. Vjera je nešto realno, Isus Hristos i Njegovo raspeće, Riječ Božja koja je postala tijelo i vidjesmo Njegovu slavu.

Glava 24. **Heroji vjere** Jevrejima 11:7-40

U poslednjem poglavlju razmatrali smo prvih šest stihova Jevrejima 11 gdje Pavle definiše za nas pravo značenje vjere. Otkrili smo da je vjera realnost koju nam je Bog obećao u Hristu. Ta realnost je trojaka: pravednost, vječni život i nebo. To je ono što nam je Bog obećao a koju realnost do sada nijesmo potpuno primili. Imamo njen početak ali ne i puninu ali smo sigurni u to. Vjera znači sigurnost u realnost koju sada nemamo u punini. Stoga vjera gleda na ovu sadašnju egzistenciju samo kao na prelaznu fazu. Mi smo samo u prolazu. Zato je ovaj život manje značajan. To je ono što su starozavjetni sveci demonstrirali u svojoj vjeri.

Sada ćemo proučavati od 7 do 40 stih. Ovdje nam je data čitava lista ljudi i žena koji su u svojim životima pokazali šta je to vjera. Ovim stihovima nije potrebno objašnjenje. Oni su vrlo jasni. U stvari, ovaj pasus se često počitava kao Vestminsterska crkva (Westminster Abbey) Biblije. The Foulness Abbey je veliko zdanje poput crkve u Engleskoj gdje se sahranjuju svi poznati ljudi. Vidite, oni su mrtvi ljudi. Ti ljudi premda su mrtvi imaju razne vrste veličine. Oni su svi umrli u vjeri i to je zajednička nit koja svi imamo.

Sada bih želio da istaknem posebne karakteristike vjere tih ljudi i žena koje su se pokazale u nihovim životima. Zapažam šest takvih karakteristika u životima tih ljudi od starina.

1. *Vjera vjeruje u nemoguće*, ili vjera vjeruje u natprirodno. Sada živimo u naučnom dobu gdje mnogi ljudi više ne vjeruju u natprirodno. Ali vjera vjeruje u nemoguće. Pogledajte sedmi stih: «Vjerom Noje primivši zapovijest i pobojavši se onoga što još ne vidje...» Šta Pavle podrazumijeva pod izrazom «što još ne vidje»? Da li je ikad bilo kiše ranije? Ne. Nije bilo naučnog dokaza da će ikad padati kiša. A ipak je Bog upozorio Noja da će svijet biti uništen potopom. Da li je Noje vjerovao? Da. On «pobojavši se načini kovčeg za spasenje doma svojega, kojim osudi sav svijet, i posta naslednik pravednosti koja je od vjere.»

Vjera vjeruje u nemoguće. A ima puno nemogućih stvari koje Bog objavljuje u Bibliji, stvari koje su natprirodne. One se možda ne slažu sa iskustvom ljudskog roda kojega smo mi dio. Pogledajte 11 i 12 stih: «Vjerom i sama Sara nerotkinja primi silu da zatrudni, i rodi preko vremena starosti; jer držaše za vjerna onoga koji obeća.»

Kad je Sara dobila dijete? Nakon što je prošla dob rađanja. Tako je za nju naučno bilo nemoguće da ima dijete. Da li je vjerovala? Da. Dobro, u početku se smijala ali na kraju je prihvatile tu mogućnost. Isprrva je bila uhvaćena naučnim činjenicama. 12 stih kaže: «Zato se i rodiše od jednoga, još gotovo mrtvoga, kao zvijezde nebeske mnoštvom, i kao nebrojeni pjesak pokraj mora.»

Rezultat je bio da je zatrudnjela i dobila dijete a to dijete je postalo otac mnogih. Sada pogledajte od 17 do 19 stih. Ovdje nam Pavle kazuje kako je Avraam bio kušan. Šta je Bog rekao Avraamu? «Uzmi svog sina jedinca i prinesi ga na žrtvu.» «Vjerom privede Avraam Isaku kad bi kušan, i jednorodnoga prinošaše, pošto bješe primio obećanje u kojem bješe kazano: u Isaku nazvaće ti se sjeme.» Obećanje koje sam ti dao doći će kroz tvog sina. A sada

Bog kaže da mu uzme život. Da li je Avraam pošao da ga žrtvuje? Da. Pogledajte 19 stih: «Računajući da je Bog kadar i iz mrtvih vaskrsnuti.» Da li biste vi imali takvu vjeru kad bi Bog tražio da ubijete svoje dijete? Da li je on vjerovao da ga Bog može podići. Da. On je vjerovao u nemoguće. Tako pod jedan, vjera vjeruje u nemoguće.

Kad god čitate u Bibliji o nečemu što će doći, nemojte se osvrtati tražeći dokaze. Držite Boga za riječ. Ovi starozavjetni ljudi i žene su držali Boga za riječ. Vjera vjeruje u nemoguće.

2. Vjera zna ili je sigurna u budući epilog.

Danas se ljudi pitaju šta će se dogoditi u budućnosti. Postoji mnogo špekulacija. Ima mnogo nagađanja i fantazija i svakojakih stvari. Ali ovi ljudi su znali kakva će biti budućnost. Oni su znali da će na kraju Bog obnoviti ovu zemlju do njenog prvobitnog savršenstva. Oni su znali da na kraju svijeta stvari ne postaju sve bolje i bolje. Znali su da je budućnost u gradu koji je Bog sazidao. Pogledajte od 8 do 10 stihova: «Vjerom posluša Avraam kad bi pozvan da izade u zemlju koju ščaše da primi u nasledstvo, i izide ne znajući kuda ide. Vjerom Avraam dođe u zemlju obećanu, kao u tuđu, i u kolibama življaše sa Isakom i sa Jakovom, sunaslednicima obećanja toga. Jer čekaše grad koji ima temelje, kojemu je zidar i tvorac Bog.»

Riječ «kolibe» znači da je živio u privremenim staništima. Oni su znali da ovaj svijet nije stalан па su živjeli u šatorima. Da li su imali novca da sagrade kuće? Da. Bili su bogati. Pogledajte Lota. Šta je on uradio? Pošao je u Sodom i počeo živjeti u kućama. Zapamtite da su ovi ljudi gledali na budućnost i znali da je ona izvjesna. To je ono što hrišćanski put čini lakšim od puta nehrisćana. Pavle kaže u Solunjanima poslanici da ne gundamo kao oni što nemaju nade. Oni su znali budućnost. Imali su nadu. Nije to bilo možda. Nema špekulacija. Nema prekršenih obećanja. Bili su sigurni.

3. Vjera djeluje.

Kako su ljudi znali da je Noje vjerovao Bogu da će biti potop? Šta je bio dokaz koji je on dao? Sagradio je barku. Znate li koliko je ona bila daleko od okeana? Oko 500 milja do nabližeg vodenog basena. Nije bila blizu mora već na kopnu. Bio je to brod koji se nije mogao transportovati. Najveći dokaz koji je Noje dao da vjeruje u potop nije bilo njegovo propovijedanje već građenje barke. Šta je najveći dokaz da vjerujete da je Hristov dolazak siguran? Da li ljudi govore adventistima «Oni zaista žive kao da dolazi kraj svijeta»? Treba da shvatimo da vjera djeluje.

Pogledajmo na primjer Avraama. Bog je rekao: «Daću ti zemlju – upravo za tebe i tvoj narod.» Da li je on vjerovao? Šta je bio dokaz? Napustio je svoj dom, svoj narod, svoju okolinu premda nije znao kuda ide. Vjera uvijek djeluje.

Pogledajte Mojsija. Šta je on činio? Odbio je da bude egipatski faraon. Zašto? Jer je vjerovao da ga je Bog pozvao s namjerom i radije izabrao stradanje sa Božjim narodom nego da bude faraon. Tako kroz cijelo 11 poglavljje Jevrejima imate ljudi i žene koji djeluju. Kroz čitavo poglavlje zapaža se da nijesu sjedeli govoreći «da, vjerujem.» Vjera uvijek proizvodi akciju. A te akcije se opisuju u Bibliji kao «djela vjere.» Vjera bez djela je mrtva. Njihova djela nijesu dokazivala da su bili pravedni, nego su prosti dala dokaz. Zato u poslednjem dijelu 7 stihova stoji «kojim osudi sav svijet i postade naslednik pravednosti koja je po vjeri.» Šta je bio najveći dokaz koji je Avraam dao da je vjerovao da Bog može podignuti Isaka natrag u život? On je uzeo nož i podigao ga da ga zabode u svog sina. Vjerovao je. Vjera uvijek proizvodi akciju.

4. Vjera živi u budućnosti.

Ovo se na neki način odnosi na drugu tačku ali je takođe važno. Pogledajte od 23 do 26 stihova: «Vjerom Mojsija, pošto se rodi, kriše tri mjeseca roditelji njegovi, jer vidješe krasno dijete (to jest posebno dijete. Ti roditelji su vjerovali da je on poseban; osjećali su da će biti obećani izbavitelj), i ne pobojaše se zapovijesti careve. Vjerom Mojsije, kad bi veliki, ne htjede da se naziva sin kćeri faraonove, i volje stradati sa narodom Božjim, negoli imati zemaljsku sladost grijeha.»

Molim vas zapazite da ga nijesu zbrisale stvari koje su ga okruživale. Mi živimo u svijetu

jetu gdje sve želimo sada. U stvari, otkrio sam u ovom dijelu svijeta je filozofija uživati sada a platiti kasnije. Jednog dana neko je izjavio na radiju da najveći broj amerikanaca živi 33 posto iznad svojih resursa, jer uzimaju stvari na kredit. Ovi ljudi i žene iz Jevrejima 11 glave nijesu dopustili da im stvari koje su ih okruživale budu motivacija u životu. Oni su živjeli u smislu budućeg koje im je bilo mnogo važnije od sadašnjeg.

Ovo je jedna od najtežih iskustava naših mlađih. Jedna od ilustracija koju Moris Venden veoma voli je da ako vam se obeća milion dolara od sada za deset godina ili sto dolara sjutra, šta biste izabrali? Za najveći broj mlađih deset godina je puno vremena. Radije će sada imati ovih stotinu. Mi ljudska bića želimo sve sada. Zato ćete zapaziti da je jedna od karakteristika vjere, što ćemo razmotriti kasnije pod tačkom šest, da ako živite u budućnosti možete istrajati do kraja. Ako ne živite u budućnosti, ako ste nestrpljivi, tada ste u neprilici. Hristov dolazak, sa ljudske tačke gledišta, je odložen. Isus se brine zato što Njegov dolazak nije tako skoro kao što očekujemo da ljubav mnogih ne ohladni. Mi nijesmo navikli da čekamo jer želimo sve sada. Dakle, pod četiri, ti ljudi i žene su živjeli u budućnosti. Budućnost je bila njihova nada, njihov san. Zašto su im snovi bili u budućnosti? Zato što su bili sigurni, nije to bilo «možda». Oni nikad nijesu postavljali pitanje izvjesnosti. Zato su bili spremni umrijeti za svoju vjeru. Bili su voljni da podnesu mučenje, ubijanje, da stradaju jer su bili sigurni u budućnost. Živjeli su za budućnost. I mi moramo tako.

5. Vjera ignoriše izrugivanje okoline.

Možete li zamisliti koliko je ljudi moralno dolaziti Noju sa riječima: «Čovječe, nešto nije s tobom u redu jer nikad nije padala kiša.» Ili možete li zamisliti kako se Avraam osjećao kad bi ga ljudi upitali: «Gdje ideš? Zašto odlaziš odavde kad ne znaš kuda ideš?» Ovo iznosim jer jedan od najvećih problema s kojim se suočavamo u današnjem svijetu je ono što nazivamo pritiskom izjednačavanja (peer pressure). Nije to nešto što samo zahvata naše mlade. I stariji su na udaru. Mi ne želimo da budemo različiti. Vjera ignoriše suprotne dokaze. Ona ignoriše šta ljudi misle i šta misle o vama. To nije lako! Ali to je vjera. Ako vam ljudi kažu: «Ti si staromodan» kako to utiče na vas? Ako ljudi kažu vama adventistima «Vi ste osobenjaci» ili «vi ste neobični» šta činite? Ko je stvarno čudan – vi ili oni koji vam tako govore? Vjera ignoriše šta ljudi govore ili misle o vama. Ovi ljudi nijesu marili šta su im govorili. Htjeli su da se razlikuju. To nije lako. Vrlo je teško biti različit i to je jadan od problema.

Jednog dana posjetio sam jednu našu sestru u Ajdahou. Bila je veoma zbumjena jer sam je zatekao na poslu. Bila je jedan od službenika crkve. Pozvala me je vani i rekla: «Vrlo mi je teško da budem različita ispred svojih kolega.» Plašila se da se razlikuje. Protivno je ljudskoj prirodi biti različit. Puno je lakše kad vjerujemo Bogu bez imalo sumnje. Ova dama je željela da nosi nakit kao njene prijateljice iz Nazarenske crkve i rekla im da bi htjela ali joj njeni crkvi ne dopušta. U svom srcu ona je to već učinila.

Ono što vam ovdje prikazujem je kako se vjera manifestuje. Šta je dokaz da vam je vjera jaka? Ignorišete one koji se suprostavljaju vašem stavu. To je jedan od dokaza vjere. Dokaz vjere je da vjerujemo u budućnost. Dokaz je da postupamo po vjeri.

6. Vjera istrajava do kraja.

U vrijeme nevolje problemi će biti vrlo veliki. Mi nemamo pojma kakvo će to vrijeme biti. Rečeno nam je preko nadahnutog pera da obično sagledavamo probleme daleko težim nego što oni stvarno jesu izuzev u vremenu nevolje. Ono će biti gore od svega što možemo predvidjeti. Ali vjera izdržava do kraja.

Pogledajte Matej 10 glava. Ovo je izjava koju moramo primiti u srce. Isus upozorava svoje učenike da kad postanete učenik život vam neće biti lak već vrlo težak. Od 17 stiha i dalje: «Ali čuvajte se od ljudi; jer će vas oni predati sudovima, i po zbornicama svojim biće vas. I pred vladare i careve vodiće vas mene radi i za svjedočanstvo njima i neznaboćima. A kad vas predadu, ne brinite se kako ćete ili šta ćete govoriti; jer će vam se u onaj čas dati šta ćete kazati. Jer vi nećete govoriti, nego Duh Oca vašega govorice kroz vas.» (Možete li ovo zamisliti? A sve to je dio onoga što će biti.) 22 stih: «I svi će mrziti na vas imena mojega radi; (Ovo je vrijeme nevolje. Bićete omraženi od svih ljudi koji nijesu na Hristovoj strani.)

ali koji pretrpi do kraja biće spasen.» (Zato je Isus rekao u Luki «Kad Sin čovječiji dođe hoće li naći vjeru na zemlji?») Možemo li izdržati do kraja?

Vraćamo se 11 glavi Jevrejima. Pogledajte 13 stih. Evo šta sam mislio kad sam rekao da žive u budućnosti i podnose progostvo do kraja: «U vjeri pomriješe svi ovi ne primivši obećanja, nego ga vidjevši izdaleka, (vidjeli su ga u budućnosti ali su pomrli prije nego su dostigli to stanje ali sigurni u nega) i budući ubijedeni u njega (bili su uvjereni, sigurni), i priznavši da su gosti i došljaci na zemlji.»

Oni su živjeli u budućnosti. Bili su sigurni. Zato što su bili sigurni mogli su izdržati do kraja. Istrajali su do kraja. Sada prelazimo na stihove 37-39. Ovo je na neki način sumiranje svega ovoga: «Kamenjem pobijeni biše, pretrveni biše, iskušani biše, od mača pomriješe, idoše u kožusima i kozjim kožama, (nijesu se nosili po poslednjoj modi) u sirotinji, u nevolji, u sramoti; kojih svijet ne bijaše dostojan, (oni su ignorisali činjenicu što ih je svijet pravio predmetom podsmijeha) po pustinjama potucaše se, i po gorama i po pećinama i po rupama zemaljskim. I ovi svi dobivši svjedočanstvo vjerom ne primiše obećanja.» Svaki je pomro ali kako su umrli? U vjeri ili bez vjere? U vjeri. To je ključna namjera Jevrejima 11. «Jer Bog nešto bolje za nas odredi, da ne prime bez nas savršenstva.»

Zašto im Bog nije dao obećanje? Zato što su postojala druga ljudska bića, mi, za koja je Bog rekao da ih mora još spasti. Oni su bili voljni umrijeti i čakati na mučenje. Imajte ovo na umu jer želim da zapazite šta Pavle kaže u 12 glavi: «Zato dakle imajući oko sebe toliku gomilu svjedoka, da odbacimo svako breme i grijeh koji je za nas prionuo.» Molim vas da uočite da postoje mnoge stvari koje će đavo iskoristiti da vam uništi vjeru. Na primjer kad mi je ona dama rekla «Ne želim da se razlikujem» to je bio grijeh koji je prionuo za nju. Bila je slaba na tom području. Đavo koristi takve stvari da vas prije ili kasnije odvoji od Hrista.

Jednog dana strarješina đakona u jednoj od mojih crkava je prestao dolaziti u crkvu dvije, tri, četiri, pet nedelja i pitao sam se «Šta se to ovdje događa?» Pozvao sam ga a on je rekao: «Ne, nijesam bolesan.» Nije htio da mi kaže. Na kraju sam kazao sebi: «Ići ću i izvući to iz njega.» Pitao sam: «Zašto si prestao da dolaziš?» Izvadio je jednu od onih knjižica koju mu je dao kolega na poslu. Bio je to priručnik o Adventistima sedmog dana koji je crkvu nazivao kultom i svakojakim strašnim imenima. Rekao je: «Stid me je pripadati kultu.» Tako je prestao dolaziti u crkvu. On u stvari nije znao šta ljudi govore o nama. Danas se suočavamo sa tim pribljenjem.

Da li ste voljni da budete predmet podsmijeha? Da li ste voljni živjeti za budućnost čak iako ste lišeni svega? Ponekad se žalimo jer moramo platiti porez na svoje prihode. Šta ćete raditi ako budete morali da date svih sto procenata?

Kad je naša porodica deportovana iz Ugande nije nam bilo dopušteno da išta ponesemo sa sobom. Imali smo jednu torbu za porodicu sa neophodnom odjećom. Namještaj nijesmo smjeli taći. Čak ni svoj račun u banci. Sve je bilo zaplijenjeno. Kad se sve ovo zbivalo bilo nas je dvojica, jedan doktor i ja. On nije mogao podnijeti tu pomisao. Rekao je: «Proveo sam život zarađujući. Ovo je moje. Zašto me lišavaju toga?» «Ne, nije vaše, to pripada Bogu. Sve što imamo pripada Bogu. A ako On kaže da nešto ostavimo, zašto se brinete?» Spakovao je svoje stvari u sedamnaest velikih kartonskih kutija. Podmitio je vojnike. Rekao je: «Ako vam dam dosta novca hoćete li ovo ubaciti na avion – teretni avion?» Rekli su «da». Ja sam odbio. Rekao sam ženi: «Ne, nećemo počinjati sa podmićivanjem i pokvarenosću.» Denominacija nas je obojicu послala u Etiopiju. Njega su poslali u bolnicu a mene na službu u tom području. Kad smo stigli prispjela su samo tri paketa. Vojnici su uzeli sve što je vrijedelo a ostavili samo omote. Uzeli su nekakve koještarije, stavili ih u pakete i poslali ih. Tako je doktor izgubio svoj novac kojim ih je bio potplatio a takođe i svoju robu.

Kazao sam čovjeku koji je bio zadužen za našu robu: «Kad odemo, uzmite naše stvari. Nemojte ih dati ugandskim vojnicima. Dajte ih siromašnim članovima naše crkve.» Bilo nam je dopušteno da ih damo kome hoćemo. Ali on je rekao: «Ja nemam srca.» Tako je sve upakovao u veliku kutiju 12x8 stopa. Pošao je u upravu i rekao: «Želim da ovo prebacim u Etiopiju.» Službenik je pitao: «Čije su to stvari?» «Našeg pastora.» «Da li je on deportovan?» «Da.» «Znate li da po zakonu ne možete ništa iznijeti vani?» «Da, znam.»

Ali zнате, muslimani су људи који своје spasenje grade на djelima. Plašio se da dira paket jer je mislio da bi ga Bog kaznio. Tako je potpisao dokumenta i dao mu dozvolu да ponese stvari. I tako je paket stigao. Ali između Ugande i Etiopije nije bilo komunikacije. Sve što sam primio bila je razglednica sa željezničke stanice на којој je pisalo: «Molim vas da dodete i podignite svoj paket.» Pitao sam: «Kakav paket?» Rekli su: «Ne znamo, tu je vaše ime i adresa, i pozvali smo vaš broj telefona.» «Neko mora da ga je poslao,» rekao sam. Tako sam pošao i ugledao taj veliki paket. «Odakle dolazi?» pitao sam se. Na dnu je bila adresa pošiljaoca u Ugandi i tada sam shvatio o čemu se radilo. To su morale biti naše stvari. Pitao sam: «Kako je ovo došlo?» Tada nijesam znao ali kasnije mi je taj čovjek kazao. U stvari, on je sada novi premijer, prvi čovjek do predsjednika te države. Nazvao sam doktora i ispričao mu dobre vijesti. Rekao je: «Vrlo ste srećni.» «Ne, to nema veze sa srećom.»

Da li smo voljni otici i ostaviti sve? Kažem vam doći će vrijeme kad ćemo morati bježati. Zato je u Novom Zavjetu Hristos rekao: «opominjite se žene Lotove.» Zašto se Lotova žena osvrtala? Da li je Bog bio previše drastičan? Njeno srce je bilo u Sodomu.

Pogledajte Jevreje u Izlasku. Gdje im je bilo srce? Uprkos činjenici да су bili robovi u Egiptu, čeznuli su da se vratre natrag u Egipat.

Treba da se naučimo из 11 glave Jevrejima. Ovo je svjedočanstvo tih људи и жена за nas. Oni nikad nijesu primili obećanje ali су bili voljni umrijeti. Bili su voljni da prihvate ismijavanje. Bili su voljni živjeti u šatorima. Bili su voljni doživjeti progonstvo jer su znali budućnost. Svi su bili stavljeni na probu. Sjetite se da je ova poslanica upućena jevrejskim hrišćanima koji su bili u opasnosti napuštanja svoje vjere. Mnogi su se vraćali u judaizam. Mnogi su ostavljali svoju vjeru jer nijesu mogli podnijeti pritisak.

Pavle kaže у Jevrejima 11 glava: «Pogledajte te љude i žene. Oni su izdržali pritisak i ako imate takvo svjedočanstvo, zašto sumnjate u Boga?»

Dragi моји, kad видите да се кбјај приближава и видите да се ствари погоршавају, запамдите да је будућност zajамчена. Ми имамо град којему је зидар и Творац Бог. Никад не остављајте своју вjeru јер time ćemo бити окуšани у vrijeme nevolje. Само они који издрже до kraja биће spaseni.

Da ли ste se ikad zapitali зашто се у цijeloј Biblijи помињу три oca Izraela, Avraam, Isak i Jakov? У stvari, kad su Jevreji pitali Isusa o budućnosti, да ли има vaskrsenja, шта је On rekao? «Bog nije Bog mrtvih. On je Bog Avraamov, Isakov i Jakovljev.»

Da ли ste se ikad pitali зашто је Бог dao Izraelu tri oca? Pavle nam govori да nijesu потомци ова три čovjeka već njihove osobine ono što čini Izrael. Avraam predstavlja vjeru. On је otac vjernih. Isak predstavlja one који су rođeni odozgo. Isus je rekao Nikodimu «Ukoliko се ne rodite odozgo никад nećete ući u carstvo Božje.» Šta predstavlja Jakov. Заšto mu је promijenjeno име sa Jakov na Izrael? Jer je istrajao kroz stradanje. Izdržao је до kraja. On никад nije napustio svoj oslonac на Boga. «Нећу te pustiti dok ne održи своје obećanje и blagosloviš me.»

A то је jevanđelje у Starom Zavjetu. Ako želite бити Izraelac ne morate imati jevrejske krvi у себи. Morate имати vjeru Avraamovu, morate бити rođeni odozgo и morate istrajati до kraja. A ovaj poslednji dio је najvažniji jer đavo је prevario mnoge hrišćane uvukavši ih у обману да jednom kad prihvate Hrista vi ste spaseni чак и ако оставите Hrista. Da ли ste то znali? Oni уче да kad ste jednom spaseni чак и ако напустите crkvu и vratite se predašnjem životu бићете spaseni jer Бог uvijek drži своје obećanje. Molim vas zapamtite да су Božja obećanja uslovna. Да, On ће održati своје obećanje ali bez vjere mu nije moguće ugoditi. Бог vam ne može dati obećanje ако kažete «Ne vjerujem više u Tebe». Pokrili smo Jevrejima 6 и Jevrejima 10. Pravednik ће živjeti vjerom. Ako odstupi Bog neće бити zadovoljan. On vas ne može spasti. Ali mi nijesmo од onih који odstupaju. Pogledajte poslednji dio desete glave: «A mi nijesmo od onih који odsupaju na pogibao, nego od onih који vjeruju da spasu duše.»

Moja je molitva да сvi nastavite до kraja и да gledamo на те muškarce и жene као на svoj primjer. To су истински biblijski heroji, они на које смо можемо ugledati и рећи: «Želim да будем као они.» Neka vam Бог danas да blagodat. За neke људе Hristos nije došao ni prvi put. Ali mi znamo да је Njegov dolazak istorijska činjenica. Neka nas Бог blagoslovi да ra-

zumijemo šta znači imati vjeru.

Glava 25.

Hristos, najveći primjer

Jevrejima 12:1-4

Jevrejima 11 glava nam daje spisak imena biblijskih ličnosti čija vjera je istrajala do kraja. U poslednjem poglavljtu iznijeli smo šest činjenica vezano za to kako se vjera otkriva u životu vjernika.

1. Otkrili smo da vjera vjeruje u nemoguće. Vjera vjeruje u natprirodno. Mi živimo u vremenu kad ljudi neće da prihvate ništa što je natprirodno. Kažu da je to izvan okvira nauke. Ali ovi ljudi i žene koji se pominju u 11 glavi su vjerovali u nemoguće. Na primjer, Noje je vjerovao da će biti potop iako nikad prije nije bilo kiše. Avraam i Sara su vjerovali da im Bog može dati dijete nakon što je Sara prošla dob za rađanje. Nauka kaže da je to nemoguće.
2. Vjera je sigurna u budućnost. Zato su ti ljudi, Avraam, Isak i Jakov bili voljni živjeti u šatorima jer su gledali na grad čiji je osnivač i Graditelj Bog. Bili su sigurni u to. Da li je Avraam bio bogat? Da. Da li je mogao živjeti na divnom bogatom ranču? Ali nije. Živio je u šatorima jer je čekao na taj grad. Bili su sigurni u budućnost.
3. Vjera djeluje shodno svom ubjeđenju. Kad je Bog rekao Noju: «Biće potop. Želim da načiniš barku», šta je gradnja broda dokazala? Dokazala je njegovu vjeru. Vjera bez djela je mrtva. Kad je Avraamu rečeno da napusti svoju zemlju on je otisao. Kad napuštamo ovu zemlju kao misionari Generalna Konferencija nam daje sve što nam je potrebno. Daju vam dopust. Obećavaju nam da se možemo vratiti da vidimo svoje mile i drage. Bog Avraamu nije dao ništa od toga. Napusti svoju porodicu, svoj dom, svoju zemlju i idi u zemlju koju će ti ja pokazati. Avraam je otisao. On je djelovao. Kad je Bog tražio od Avraama da prinese svog sina u kojemu mu je bio obećao spasenje, Avraam je sproveo nalog. Vjera uvijek djeluje. Ako vjerujete da Hristos uskoro dolazi a živite kao da nikad neće doći, vaša djela se suprote vašem učenju. Naša vjera se uvijek otkriva djelima.
4. Vjera vjeruje u budućnost. Sve što su ovi ljudi i žene radili bilo je privremeno. Za njih ovo je bila prelazna faza u životu. Gledali su na budućnost. I svi su pomrli ne primivši obećanja. Živjeli su za budućnost.
5. Vjera ignoriše okruženje. Nije lako biti hrišćanin na ovom svijetu. Bio sam sveštenik na Najrobi univerzitetu prije nego sam došao ovamo. Naši mladi su тамо podnijeli velika progostva – ne fizički nego vrebalno. Studenti su im se smijali. Govorili su: «Vi još uvijek vjerujete u te stvari kojima su naši neupućeni roditelji vjerivali?» Ovi ljudi iz 11 glave su bili spremni da ih nazivaju svakojakim imenima. Oni su ignorisali to što se pričalo o njima. Bili su osoben narod. Nijesu marili za pritisak izjednačavanja. Treba da znamo da vjera znači stajati za ono što je pravo čak iako je mišljenje ljudi oko nas različito.
6. Vjera istrajava. Svi tri ljudi su izdržali do kraja. Nijedan nije ostavio svoju vjeru. To je osnovni naglasak Jevrejima 11. Svrha davanja spiska heroja vjere u Jevrejima 11 je da nam se pomogne da nikad ne odustanemo. Matej 10:22: «Koji izdrži do kraja biće spasen.»

Imajući ovo na umu, prelazimo na 12 glavu. Poslušajte kako Pavle primjenjuje heroje vjere u prvom stihu: «Zato dakle imajući oko sebe toliki oblak svjedoka.»

Ova fraza danas u Americi ne znači ništa jer su naše ulice asfaltirane. U biblijska vremena kad je glasnik dolazio sa nekom porukom, jahao je konja po prljavom drumu. Šta ste mogli da vidite? Oblak prašine. Ovo smo morali podnositi u Africi. Naravno još je gore kad

vozite auto. Strašno je voziti iza drugog automobila. Zapamtite da su svi ovi heroji vjere svjedočili jedno – nikad ne odustani. «Zato dakle imajući oko sebe toliki oblak svjedoka, da odbacimo svako breme i grijeh koji je za nas prionuo.»

Dakle on ovdje koristi metaforu. Kad se neko spremi za trku on gleda da mu obuća bude lagana, da ne nosi ništa teško. Zašto? Jer ga sprečava da napreduje u trci. Danas ne trčimo mnogo već se vozimo motocikloma ili autima. Pokušavamo da olakšamo stvari koliko god je to moguće. Ako posmatrate trkačke automobile oni čine sve da smanje težinu. Uklanjuju prednje farove jer je to teret. Uklanjuju sve što ometa brzinu.

Znači Pavle ovdje kaže da uklonimo sve što ometa našu vjeru. Imajte na umu da će nam đavo dati što je moguće više atrakcija. Dobro pazite da đavo ne iskoristi stvari – bilo šta da uništi vašu vjeru. To je najveća želja Sotone. On zna da ne može dirati u pravednost našeg Spasitelja zato što je ona u Hristu. On ne može dirati Hrista, ali može vašu vjeru. I Pavle kaže: «Bolje je za tebe da ideš na nebo rasterećen nego da se povijaš cijelim putem.»

Imamo odličnu ilustraciju ovoga u knjizi *Rani spisi* gdje su sestri Vajt pokazani sveti na putu ka nebu. Put postaje sve uži i strmiji i ljudi moraju odbaciti svako breme. To je smjer kuda ćemo mi ići. Što smo bliži carstvu Božjemu to više ima da odbacimo. Ne mislim na odbacivanje prodajom polovnih stvari koje nam više nijesu potrebne, za koje smo mislili da ih želimo ali ih nikad nijesmo koristili pa ih prodajemo gotovo u bescjenje iako mogu biti kao nove. Kažu da je najveći biznis u ovoj zemlji rasprodaja. Ali nije to ono o čemu Pavle govori ovdje.

Moraćemo da odbacimo stvari koje volimo. Lot je morao da ostavi svoju kuću. Njegova žena to nije mogla podnijeti. Okrenula se i rekla: «Čovječe, ostavljam li sve ovo?» I pretvorila se u slan kamen. Mi moramo ostaviti sve što nam slabí vjeru. To je negativno. Pozitivni dio je «da s trpljenjem trčimo u bitku koja nam je određena.»

Ne znam da li se sjećate olimpijade 1984 u Americi. Bila je jedna dama koja nije odustajala iako je trka bila završena. Bila je vrlo blizu cilja i mislio sam da će pasti a ljudi su vikali «naprijed» i konačno je stigla do kraja. Svi su bili uzbudjeni. Ali neće biti tako u hrišćanskoj trci. Tamo nemate ljudi koji vas hrabre. Imate upravo suprotno tome. Moraćemo dobijati snagu iz obeshrabrenja drugih. Tako Pavle ovdje kaže: «Hajde da istrčimo do kraja ovu trku.» Ako ostavljate svoju vjeru, sjetite se Jevrejima 10, «pravednik će od vjere biti živ. Ako li odstupi neće biti po volji duše moje.» Vaša vjera mora izdržati do kraja. Najvrednije što posjedujemo je naša vjera.

Želio bih pomenuti dvije stvari dok prelazimo na dio od drugog do četvrtog stiha. Ovi stihovi predstavljaju najveći primjer za hrišćanina. Taj primjer je Isus Hristos. 2 stih: «Gledajući na načelnika vjere i svršitelja Isusa.» Pogledajte 3 stih: «Pomislite dakle na Onoga...»

Kad god Pavle koristi metaforu sa trkom, a to često čini, on je nikad ne upotrebljava za spasenje. Koristi je samo za hrišćansko življenje. Spasenje je dar ali hrišćanski život je borba, napor, istrajanje. Hrišćansko život se ne smije poistovjećivati sa spasenjem. Spasenje je dar koji primate bez ikakvih svojih zasluga. Ali hrišćanski život je borba. Reći će vam zašto.

Kad postajete hrišćanin vi postajete građanin Božjeg carstva koje je nebo. Ko je Gospod tog carstva? Isus Hristos. Ko je bog ovoga svijeta? Sotona. Tako kad postajete hrišćanin, član Božjeg carstva, vi postajete Sotonin neprijatelj. Možete biti sigurni da će vam zagorčavati život sve dok živite na njegovoj teritoriji. Legalno to nije njegova teritorija ali on još uvijek pokušava da kontroliše stvari na ovom svijetu. 1 Jovanova 5:19 tako kaže: «Cijeli svijet leži pod zlim.»

Biti hrišćanin ne znači ići na piknik. Nikad se ne smijemo zanositi mišlju da kad postanete hrišćanin sve će biti u redu. Računi će se srediti i nećete imati nikakvih materijalnih ili finansijskih problema. To nije istina. Šta da činite ako živite u nekoj komunističkoj zemlji gdje vam ne daju mira? Kažem vam da je bilo teško našim mladima u Etiopiji. Nije im bilo dopušteno da se mole i nijesu mogli odlaziti u crkvu. Tu nije bilo spora. Ako bih ih našli da samo čitaju Bibliju bili bi kamenovani na smrt. To je prosto rešavano na taj način.

Za prve dvije godine marksističke revolucije u Etiopiji hranile su se hijene. Slušali smo ih svake noći. Hijene su pravile strašnu buku kad su bile gladne. A bile su upravo pred vašim dvorištem. Ostavljali su ljudska tijela hijenama. Mnogi od njih su bili hrišćani koji su bili voljni umrijeti. Biću vam iskren da su jedni od najhrabrijih u Etiopiji bili Pentakostalci. Pitao sam se zašto. Ima nešto u šta su pentakostalci sigurni a to je u svoje spasenje. Zato su bili spremni umrijeti. Naši mladi su nesigurni jer poistovjećuju spasenje sa hrišćanskim življenjem. Hrišćanski život je borba. Sestra Vajt kaže u knjizi *Put Hristu*: «Mnogo puta ćete morati dolaziti krstu Hristovu zbog svojih propusta. Ali nikad nijeste ostavljeni.» Zapamtite to. Tako treba da shvatimo da naša vjera nije ta koja nas spasava, već objekat vjere koje je Isus Hrist. Vaša vjera jednostavno prihvata i povezuje vas sa Isusom Hristom. Tako se spasavamo kroz vjeru ili vjerom. Vjera postaje najvažnija stvar u vašem životu.

To mi je otvorilo oči. Mi mislimo da imamo istinu a ti pentakostalci su puni razdora. Ali bili su spremni otići u zatvor i stati pred sud i voljni umrijeti za Hrista jer su imali sigurnost spasenja. Bili su sigurni u to i voljni umrijeti. Ovi ljudi iz 11 glave Jevrejima su bili sigurni u svoje spasenje i voljni umrijeti. Bili su voljni lišiti se svojih materijalnih posjeda, proći kroz bilo šta.

Drugo što sam imao kazati je da nikad ne koristimo Hrista kao primjer za nevjernika. Hristova uloga je dvojaka: 1. On je Spasitelj. Čiji Spasitelj? Okrenite 1 Timotiju 4:10: «Jer se za to i trudimo i podnosimo prekor, (zapazite istu ideju prekora) jer se uzdamo u Boga živa, (ako vjerujte u živoga Boga imaćete prekor) koji je Spasitelj svima ljudima, a osobito vjernima.»

Zašto? Da li će svi ljudi biti spaseni? Ne. On je Spasitelj svim ljudima ali spasenje postaje efektivno kad prihvate Hrista. Dakle za svijet Hrist je jedno a to je Spasitelj. Za vjernika On je dvoje: Spasitelj i primjer. Nikad nemojte koristiti Hrista kao primjer svjetu već vjerniku. Novi Zavjet isključivo koristi Hrista kao primjer vjerniku. Zato Isus kaže onima koji vjeruju: «Ako ko hoće za mnom da ide, neka uzme svoj krst i slijedi me.»

Imajte ovo na umu jer ovdje od 2 do 4 stiha Pavle koristi Hrista kao primjer i, usput, ima jedan tekst koji želim da sada pogledate u terminima trpljenja svetih, a to je Jakov 1:1-4. Čitajte to kod kuće. Otkrićete da je jedna od stvari koju proizvodi troanđeoska poruka u Otkrivenju 14:12 strpljenje. Sada da se vratimo Jevrejima 12: «Gledajući na Isusa začetnika i svršitelja naše vjere.»

Drugim riječima, vjera uvijek ima objekat. Zato se spasavamo kroz vjeru i vjerom a ne zbog svoje vjere. Objekat naše vjere je Isus Hristos koji je začetnik i svršitelj našeg spasenja i naše nade. Naše spasenje od početka do kraja zavisi od Hrista. Zato moramo gledati na Njega. Ovo je vrlo važno jer ne smijemo gledati na svoje činjenje za sigurnost spasenja. Đavo će pokušati sve da vas navede da gledate na svoje činjenje.

Davao sam biblijske časove jednoj dami u Nampi (Nampa). Bila je samo polaznik koji ne pripada crkvi. Imala je časove iz Otkrivenja i nije se slagala sa nekim stvarima. Rekla je: «Vi ne propovijedate jevanđelje.» «Hoćete li da proučavate?» pitao sam. «Daću vam jevanđelje.» Složila se. Oko tri sedmice kasnije nakon proučavanja bila je jedna TV kontakt emisija na kojoj su odgovarali na pozive. Pozvala ih je da se mole za njenog muža koji nije želio da išta ima sa religijom. Tako joj je dama koja je odgovarala na pozive rekla: «Moliću se s vama preko telefona ali prije molitve kažite mi da li govorite jezicima.» «Ne. Ali kakve to veze ima sa molitvom?» «Ako ne govorite jezicima kako znate da ste spaseni?»

Mnogi pentakostalci gledaju na jezike kao na dokaz da su spaseni. Ako su imali takvo iskustvo to im predstavlja sigurnost. Oni gledaju na sebe i to je jedan oblik legalizma. Rekao sam to jednom pentakostalcima i bio šokiran odgovorom: «Mi vas adventiste gledamo kao legaliste a sad me vi optužujete da sam ja.» Rekao sam: «Čitajte Filibljanima treću glavu. Jevreji su gledali na svoju genealogiju za spasenje: mi smo djeca Avraamova.»

Pavle kaže da ako imate Avraamovu krv to vas ne čini Božjim djitetom. Neki adventisti kažu da ste spaseni zato što ste adventista sedmog dana. Denominacija vas ne može spasti. Neki gledaju na govorenje jezicima a neki iz Kluba 700 kažu: «Ako nijeste govorili jezicima tada nijeste primili Duha a ako nijeste primili Duha ne pripadate Hristu.» Tako me je

ona dama pitala: «Šta da radim? Nijesam joj mogla odgovoriti.» Rekao sam: «To je vrlo jednostavno. Pitao bih je da odbrani te tvrdnje koje je dala iz Božje Riječi. Pitajte je gdje se u Bibliji kaže da svako mora da govori jezicima kao dokaz spasenja. Jedan tekst?» Dao sam joj neke tekstove koji kažu da svi govore jezicima. «Šta ćete sa njima?» Ne znam šta je učinila s time jer njen muž je prekinuo proučavanje. On je ateista.

Ono što pokušavam da kažem je: «Hristos je uvijek naše sidro.» Ali ako gledate na svoje činjenje i postanete obeshrabreni, ne dopustite da se to odrazi na vaše spasenje. Neka se odrazi na pokajanje. «Bože, oprosti mi što sam loš svjedok.» Ali ne dozvolite đavolu da vam govori kako ste izgubljeni. Izgubljeni ste kad skrenete svoj pogled sa Hrista. Gledajte na Hrista koji je začetnik i svršitelj vaše vjere. Nastavljamo sa 2 stihom: «Koji mjesto određene sebi radosti...» Kakve radosti? Drugim riječima, Pavle ovdje govori da je u Hristovom životu kao začetnika i svršitelja naše vjere bila radost. Da li je Hristu bilo lako da nas spase? Ne. U čemu je onda bila radost? Pogledajte Luka 15:5,7,9,10,22,24. Dobro bi bilo pročitati cijelo poglavlje, ali ovi stihovi se bave parabolama koje je Isus ispričao: izgubljenoj ovci, izgubljenom dinaru i izgubljenom sinu.

U svim slučajevima onaj koji traži izgubljeno je srećan. Da li je teško tražiti ovcu? Nakon što je čitav naporno radio on se vraća kući, broji ovce i nalazi da jedna nedostaje. Ako je ostavi u pustinji uhvatiće je vukovi ili lavovi i zato ide da je traži. Kad je nađe raduje se. Da li je bilo teško naći novčić? Da. Da li je stariji brat bio srećan? Ne. Stariji brat predstavlja fariseje i književnike koji su gundali na Isusa Hrista koji je jeo i pio sa carinicima i grešnicima. Zašto je jeo sa njima? Na Srednjem Istoku kad jedete s nekim to je simbol prihvatanja. Zato se u poruci Laodikeji kaže: «Ako otvorite vrata ući će i večeraču sa vama i vi samnom» što znači «prihvatiću vas.» Za Jevreje je mjesto gdje je Isus jeo bilo simbol prihvatanja. U svim slučajevima je bila radost. Nije bila radost samo u srcu ljudi koji su pronašli izgubljeno već radost na nebu za svaku dušu koja se spasava. Dakle kakva je to bila radost određena za Hrista? Sin Čovječiji je došao da traži i spase što je izgubljeno. To je bila Njegova radost. Njegova radost je bila da nas spase. Da li je to bio težak zadatak? Da. Vrlo težak. Koliko težak? Dobro, nastavljamo u 2 stihu: «Koji mjesto određene sebi radosti pretrplje krst, ne mareći za sramotu.»

Znači da je On: 1. Podnio krst; 2. Prezreo sramotu. Dopustite mi da ovo razmotrimo sa rimske tačke gledišta. Za Rimljane krst je bio vrlo bolan i okrutan metod egzekucije. Bila je to lagana, mučenička smrt. Postoji knjiga koja opisuje krst u terminima fizičke torture «Gledaj sa mnom» (Watch With Me) čuvenog BBC komentatora koji je trebao postati adventista. On je diplomirao na Kembridž univerzitetu (Cambridge University). Pročitao je knjigu *Čežnja vjekova* od E.G.Vajt, za koju bi inače trebali odvajati svakodnevno po sat vremena razmišljajući o Isusovom životu. Međutim, promašio je cilj ukazujući na krst u terminima fizičke torture.

Posmatrao je krst očima rimljana. Cijela knjiga je dokumentovana rimskim istoričarima. Bila je to vrlo lagana, spora smrt sa nesnosnim bolovima u šakama i stopalima, po cijelom tijelu. Noću bi bili izloženi hladnoći a danju vrućini. Osjećali bi strašne bolove u zglobovima i nesnosnu glavobolju. Bila je to agonija od tri, četiri, pet, šest dana. Zatim, raspeće je uvijek bilo javno i ljudi su razapinjati goli.

Jevrejima 6 glava kaže da ako činite grijeh vi ga (Hrista) nanovo razapinjete i izlažete otvorenoj sramoti. Postoje samo dvije stvari koje možete uraditi sa Hristom. Možete ga razapeti ili se razapeti s Njime. Vjernik se raspinje sa Hristom. Nevjernik ga razapinje. Tako imamo da je Hristos podnio i sramotu i fizičku patnju.

Ali ako krst sagledamo iz jevrejskog ugla, on dobija još jednu dimenziju. Osim fizičke patnje i sramote tu je još i Božje prokletstvo. Okrenite Galatima 3:10: «Proklet da je svaki koji ne ostane u svemu što je napisano u knjizi zakona da izvršava.» Sada pogledajte 13 stih: «Hristos nas iskupi od kletve zakonske, postavši kletva za nas.» Ko je načinio Hrista kletvom za nas? Rimljani, Jevreji ili neko treći? Ko je Hrista načinio kletvom za nas? Da, Bog je to uradio. Vidite, Jevreji ga nijesu mogli načiniti kletvom za nas jer su i sami bili prokleti i trebali Spasitelja. Pogledajte ostatak stiha: «Jer pisano je: proklet da je svaki koji visi na

drvetu.» Pavle ovdje citira kad kaže «pisano je.» Gdje je pisano, u *Enciklopediji Britanika* (*Encyclopedia Britannica*)? Ne. U Svetom Pismu. U 5 Mojsijevoj 21:13: «Jer koji se objesi proklet je od Boga.»

Ako čitate Isaija 53:4,10 zapazićete da je Bog taj koji meće krivnju na Njega. Dakle šta je kletva Božja? Šta je Pavle mislio u Galatima 3:10? Šta je kletva? Šta se dešava sa osobom koja počini neoprostivi grijeh? Druga smrt. Ona umire bez nade. Čitajte Čežnju vjekova, str.753, gdje nam je rečeno da On nije mogao vidjeti iza portala groba. Nada mu nije prikazivala vaskrsenje. Plašio se da je grijeh isuviše mrzak Ocu i da je odvajanje vječno. On je iskusio agoniju ne samo fizičke i mentalne torture već iznad svega agoniju Božjeg proklestva. To je bilo neuporedivo gore. Teško je i zamisliti tako nešto. On je bio poslušan do smrti. Zašto je bio poslušan svemu ovome? Zašto je bio voljan podnijeti krst? Kako bi mogao imati radost vidjeći nas na nebnu. To je ono kroz šta je Hrist bio voljan proći. Nakon što je svršio naše spasenje, nije pošao na dopust. Ne. Pošao je na nebo i sjedi s desne strane Bogu radeći šta za nas? Tako je Hristova radost vidjeti nas na nebnu. On se neće odmarati, dragi moji, dokle ne osigura da se spasi svaka duša koja se može spasti.

Znam šta će On kazati na sudu izgubljenim ljudima. Reći će «Koliko puta sam vas molio. Koliko puta vas sklonih pod svoja krila. Koliko puta sam vas vodio jevanđelju i ne htjeste. Stoga vam se ostavi vaša kuća pusta.» To je gnusoba koja pustoši, hotimično, voljno odbacivanje Hrista. Ali što se Njega tiče, neće stati dok ne zbrine svaku dušu. Imajući ovo na umu prelazimo na treći stih Jevrejima 12: «Pomislite dakle na onoga koji je takvo protivljenje protiv sebe od grešnika podnio.»

Da li je Hristu život bio lak dok je boravio ovdje? Ne. Da li se morao sresti sa protivljenjem? Da, sa svakojakim stvarima i ljudima. Da li je bio lažno optuživan? Da. Da li je bio pogrešno tretiran? Da. Necijenjen? I prošao je sve to. Pavle završava u 3 stihu: «Da ne oslabe duše vaše i da vam ne dotuži.»

Ako je Hristos bio voljan proći kroz sve to za naše spasenje, nije li glupo da ostavimo svoju vjeru? To je ono što Pavle govori. Ne napuštajte nadu. Izdržite. Pogledajte Hrista. Neka vam On bude primjer. Ali ima jedna razlika. On je prošao kroz sve ovo u čiju korist? Našu. Zapamtite da je Hristos uradio to zbog nas. Pogledajte 1 Petrovu 2:19-23, ovo je nešto što trebate imati na umu: «Jer je ovo vrijedno hvale ako ko Boga radi podnese ko žalosti, stradajući po pravdi. Jer kakva je hvala ako za krivicu muke trpite?»

Ako ste kažnjeni za svoje greške, nema slave za takvo stradanje. «Nego ako dobro čineći muke trpite, ovo je ugodno pred Bogom.» Možda vama nije ugodno ili vašim prijateljima koji će kazati: «Zašto sve ovo podnosiš skrštenih ruku? Predaj ih sudu.» Da li ste čuli takav savjet? Ne primaj to skrštenih ruku. Ali šta vam Bog kaže? Podnosi strpljivo. Idemo na 21 stih: «Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas, ostavivši nam primjer.» Kome to «nama»? Vjernicima. On ne govori o nevjernicima. «Da idemo Njegovim tragom: koji grijeha ne učini, niti se nađe prevara u ustima Njegovim; koji ne psova kad ga psovaše (nije se svetio); ne prijeti kad strada, nego se oslanjaše na Onoga koji pravo sudi.» Možete me pogrešno tretirati ali jednog dana moraćete dati odgovor Bogu.

Jednog dana ostao sam bez nekog novca iz kase naše unije. Kolega misionar je rekao: «Ja ne bih čutao.» On je znao jer sam mu ispričao ali ipak ne bi poslao novac. Dvije godine kasnije blagajnik je rekao: «Džek, ja sam to namjerno uradio da vidim kakav si misionar.» Razmišljao sam da to nije samo moj problem već i onoga ko je to počinio i da će morati dati Bogu odgovor na sudu. Kad mi je to rekao zahvalio sam Bogu što nijesam slušao svoje kolege misionare jer ne bih položio test. Ovaj čovjek je bio iz Južne Afrike. Rekao je «Isprobavao sam te.» Bio je takva osoba. Tada mi je trebao novac. Ali hvala Bogu za Spasitelja. Isto je uradio svom vozaču dvije godine ranije. Izvukao ga je sa sigurnog i ostavio bez socijalne sigurnosti.

Vratimo se Jevrejima i razmotrimo Isusa Hrista kao naš primjer. Kao primjer čega? Stradanja od grešnika «da ne oslabite i ne pokolebate se u svojim umovima.» Molim vas zapazite da obeshrabrenje počinje u umu. Ne dopustite umu da se bavi tužnim stvarima u životu, zloupotrebama i ljudima koji vas pogrešno tretiraju u crkvi. Ne dozvolite da vas to

pogodi jer đavo to koristi za vašu propast. Sada pogledajte 4 stih: «Jer još do krvi ne dodoste boreći se protih grijeha.»

Ne gledajte na grijeh samo u terminima zakona. U kontekstu Jevrejima, grijeh je ovdje nevjerstvo. Kad okrenete leđa Bogu počinili ste neoprostivi grijeh. Neoprostivi grijeh je grijeh protiv blagodati a ne grijeh protiv zakona. Neoprostivi grijeh je odbacivanje duha blagodati kako to Biblija definiše. Ne dozvolite ničemu da vas navede da ostavite vjeru. Crkva vas može pogrešno tretirati, ljudi mogu da vas ne posjećuju, ali nemojte kazati «Ne dolazim u crkvu jer me niko ne voli.» Ko će patiti zbog toga? Vi sami. Ne budite ludi. Tako sam rekao svom bratu: «Možeš me pogrešno tretirati. Možeš me lišiti autoriteta ali nikad neću ostaviti svoju vjeru. Ako je ostavim, bio bih najveća budala na svijetu.»

Hristos je naš Primjer, nijedno ljudsko biće. Da, heroji vjere su dobri primjeri ali najveći primjer za vjernika je Isus Hristos.

Glava 26.

Božji proces očišćenja

Jevrejima 12:5-11

U ovom poglavlju razmotrićemo Jevrejima 12:5-11. Ovdje se pisac poslanice bavi jednom vrlo važnom fazom našeg hrišćanskog iskustva. Naslovio sam ovo proučavanje 'Božji proces očišćenja.' Dok je naše spasenje u Hristu sigurno ono je zagarantovano sve dok održavamo svoju vjeru u Hrista.

Samo hrišćansko življenje je uvijek borba. Siguran samda ste do sada i sami svjesni te činjenice. Ovo zato što se naša ljudska priroda nije promijenila u iskustvu obraćenja. Kad prihvatom Hrista nastaje promjena u umu, iskustvo pokajanja. Pokajanje je zaokret ljudskog uma. Ali naša priroda je i dalje sto posto grešna. Tako u trenutku kad postanete hrišćanin imate u sebi rat između svog obraćenog uma koji sada želi tvoriti volju Božju i neobraćenog tijela koje je u neprijateljstvu sa Bogom i nikad se ne može podrediti Božjem zakonu. Okrenite Galatima 5:17. Pavle pravi sledeću konstataciju: «Jer tijelo želi protiv duha, a duh protiv tijela; a ovo se protivi jedno drugome.» Riječ 'tijelo' ovdje se odnosi na našu grešnu prirodu s kojom se rađamo. Naša grešna priroda i Sveti Duh nastavaju u nama ali oni nikad ne mogu biti partneri, ne mogu međusobno sarađivati. Oni su uvijek u neprijateljstvu i zato je čovjeku nemoguće da u sebi i od sebe živi svetim hrišćanskim životom. Pavle ovo iznosi u sedmoj glavi Rimljana što je sledeći pasus na koji vas želim uputiti. Pavle kaže da su naša grešna priroda i sveti zakon nekompatibilni, i da za naš um, čak iako je izabrao da se pokorava zakonu Božjem, nije moguće da to i sproveđe. Pogledajte Rimljana 7:14: «Znamo da je zakon duhovan, a ja sam tjelesan, prodan pod grijeh.»

Zatim on potkrepljuje taj iskaz u stihovima 15-25. Nije pitanje vjernika ili nevjernika već se ovdje radi o tome da su grešna priroda i sveti zakon nekompatibilni, čak iako je um izabrao, želi, da bude dobar. Na primjer u 15 stihu: «Jer ne činim ono što hoću, nego na šta mrzim ono činim.» Zatim u 17 i 20 stihu Pavle dvaput ukazuje na samu srž problema: «A kad činim što neću, već ja to ne činim nego grijeh koji nastava u meni.» Zamisao je naravno volja koja je izbrala činiti dobro. U 22 stihu on kaže: «Jer imam radost u zakonu Božjem po unutrašnjem čovjeku.»

Prepostavljam da je Pavle imao na umu obraćen um ali to ovdje nije pitanje. Pavle ovdje govori da u mom unutrašnjem biću, u mojoj volji, izabrao sam držati zakon Božji. Ali u 23 stihu kaže: «Ali vidim drugi zakon u udima svojima, koji se suproti zakonu uma mojega, i zarobljava me zakonom grjehovnjem koji je u udima mojima.» (Zatim uzvikuje) «Ja nesrećni čovjek!»

Ovo je borba koju ima svaki hrišćanin i jedan od zadataka Svetog Duha u vjerniku je podrediti, suzbiti grešnu prirodu tako da se zauzvrat manifestuje život Hristov. Drugim

riječima, hrišćansko življenje je dualni proces. S jedne strane tijelo se mora sve više i više podređivati krstu tako da s druge strane Hristos može živjeti u nama sve više i više.

Ukoliko kao hrišćani ovoga nijesmo svjesni, možemo se vrlo obeshrabriti. U našoj hrišćanskoj borbi ima mnogo padova. Mi padamo, pravimo greške. I đavo nam dolazi i kaže: «nijesi dovoljno dobar da bi bio spasen.» Molim vas zapamtite da u hrišćanskoj borbi život može imati uzlaznu i silaznu putanju ali to ne znači da ste izgubljeni. Naše spasenje je dar u Hristu. Ono je u Njemu sigurno. Naše spasenje je savršeno u Hristu. Drugim riječima, u Hristu stojite pred Bogom i pred Njegovim zakonom savršeni, kako u činjenju tako i legalno u prirodi jer Hristos nas je potpuno otkupio od grijeha kad je došao na ovaj svijet i svojim životom, smrću i vaskrsenjem postao Spasitelj svih ljudi.

Hrišćanski život ili posvećenje je dualni proces koji se događa simultano. Potrebno je da shvatimo šta Pavle pokušava da nam kaže u Jevrejima 12:5-11. Treba da razumijemo da jedan od zadatka Svetog Duha u vjerniku da razapne tijelo kroz iskustvo. Vi ste već poslali tijelo na krst ali to se mora i stvarno dogoditi u vašem iskustvu. Da bi ovo razumjeli treba da shvatimo dualni proces posvećenja. Okrenite 2 Korinćanima 4:10,11. Pavle u ovim stihovima iznosi ovaj dualni proces posvećenja. Pogledajte 10 stih: «I jednako nosimo na tijelu smrt Gospoda Isusa, da se život Isusov na tijelu našemu pokaže.»

Molim vas zapazite da s jedne strane mi iskušavamo smrt Hristovu, koje je, usput, smrt grijehu (Rimljanima 6:10), što je bolan proces, kako bi se s druge strane život Hristov mogao otkriti u tom istom tijelu. Drugim riječima, samo tijelo nije grešno. Ono je vozač. Prije svog obraćenja imali smo samo jednog vozača koji kontroliše ovo tijelo, to je tijelo. Um ga možda želi kontrolisati ali tijelo je gazda. Nakon obraćenja imamo dva vozača. Isto tijelo ali dva vozača, tijelo (flesh), premda je vjerom i pokajanjem podređeno krstu, ali nije doslovno umrlo; ono je još uvijek tu i ako mu date priliku preuzeće kontrole. Ali mi smo takođe iskusili novorođenje i postali sudionici u božanskoj prirodi. Sveti Duh nastava u nama. Da bi manifestovao život Hristov u nama i kroz nas, tijelo se mora sve više podređivati krstu. U 11 stihu on ponavlja: «Jer mi živi jednako se predajemo na smrt, za Isusa.»

Zato što smo hrišćani, mi smo prihvatali Hrista, krst Hristov postaje naš krst. Bog ne daje raznim vjernicima različite krstove – neke teže a neke lakše, velike ili male. Postoji samo jedan krst koji je sila Božja na spasenje. To je krst Hristov. Krst Hristov je opšti krst. Nije jedan Čovjek umro umjesto svih ljudi, već svi ljudi umiru u Jednome. 2 Korinćanima 5:14 ovo iznosi. Hrišćanin je prihvatio krst Hristov kao svoj krst. On kaže s Pavlom: «S Hristom se razapeh.» I dok živi on to primjenjuje. «Jer mi živi jednako se predajemo na smrt za Isusa, da se život Isusov javi na smrtnome tijelu našemu.»

Okrenite Filibljanima 3:9 gdje imate istu ideju apostola Pavla. Ovdje on kaže da se želi naći u Hristu. U 7 i 8 stihu je upravo rekao da se više ne drži svoje samopravednosti. Sve što je postigao kao farisej i Jevrejin u terminima samopravednosti sada drži za štetu. On je voljan nazvati to tricama, «kako bi bio u Hristu i našao se u Njemu.» On se želi naći u Njemu ne imajući svoje pravednosti, koja je od zakona, već one koja je kroz vjeru Hristovu, pravednost koja je od Boga vjerom.»

Hrišćanstvo nije «ja plus Hristos» bilo da govorimo o opravdanju ili o posvećenju. Hrišćanstvo ima samo jednu formulu: «ne ja već Hristos». Ovo se jasno iznosi u Pavlovim spisima na razne načine. Ne ja već Hristos. Ovdje Pavle kaže: «Želim se naći u Njemu, ne imajući svoje pravednosti, već pravednosti Hristove, koja je vjerom.» Zatim on, prihvativši Hrista kao svoju pravednost, u 10 stihu govori o svom iskustvu: «Da poznam Njega i silu Njegovog vaskrsenja.» Vidite, za Pavla Hristos nije neko ko ga je jednostavno proglašio pravednim. Na primjer, opravdanje je istina koja je primjenljiva na sve ljude. Kad je Isus umro na krstu, legalno su svi ljudi bili opravdani. Ovo se ističe u Rimljanima 5:18. Ali opravdanje vjerom je više od legalne deklaracije. Opravdanje vjerom znači da želim iskusiti pravednost vjerom. Da, stojim savršen u Hristu ali isto tako želim da se Hristos manifestuje u meni.

Pavle kaže «želim ga poznati» u iskustvu, ne samo teorijski i želim iskusiti silu Njegovog vaskrsenja. Dakle šta on podrazumijeva pod «silom Njegovog vaskrsenja»? Podsjetimo se da grijeh ubija. Konačna sila grijeha je smrt. Grijeh vas vodi u grob. Sama

činjenica da je Isus Hristos pobijedio grob je najveći dokaz da je pobijedio grijeh, jer ako možete da pobijedite grob onda možete i grijeh.

Kao što sam već pomenuo, smrt je konačna sila grijeha. I zbog činjenice da niko nije pobijedio grob osim Mojsija i Ilike koji su otišli na nebo, posebno Mojsija koji je pobijedio grob, ali ne u sebi ili od sebe već kroz Hrista. Nijedan čovjek osim Hrista ne može pobijediti grob. Nema veze za vas mlade koliko ste jaki. Nema veze koliko vam su snažni vaši mišići, jednom kad vas smrt uzme, kad vas grijeh stavi u grob, vi ne možete, izvan milosti, pobijediti smrt. Ali Pavle ovdje kaže »želim iskusiti Isusa Hrista, želim iskusiti Njegovu silu vaskrsenja» koje znači moć nad grijehom. Da bi se to dogodilo, moramo se poistovjetiti sa Njegovim patnjama. Moramo se združiti sa Njegovim stradanjem. Moramo postati jednaki sa Njegovom smrću.

Život Hristov bio je život pravednosti. Grijeh se nikad, nikad nije manifestovao u Njegovom životu. Zašto? Jer je neprekidno podređivao tijelo krstu. Krst Hristov nije nešto što je On nosio ona tri dana ili tri sata na veliki petak kad je iznio naše grijeha na krst. Treba dolaziti svakodnevno pred krst kako On kaže u Luki 9:23: »Ako hoće za mnom ići, neka uzme svoj krst i slijedi me.» On traži od nas da svakodnevno primjenjujemo krst kao i sam što je činio. A krst je prosto »ne ja već Hristos.»

Za cijelog svog života Isus nikad, nikad nije živio nezavisno od svoga Oca. Kroz cijeli Novi Zavjet, kroz sva jevangelja, gdje imamo istoriju istorijskog Hrista, Isus je to vrlo jasno izložio. Na primjer, u Jovanu 5:19,20: »Ja ništa ne činim od sebe.» U Jovanu 6:57 On kaže: »Ja živim Oca radi.» Zatim nastavlja i kaže da i mi možemo živjeti u Njemu. U Jovanu 14 glava u odgovru na Filipovo pitanje »pokaži nam Oca», Isus je rekao: »Djela koja ja činim, ne činim ih ja nego Otac koji nastava u meni.»

Otac je nastavao u Njemu kroz Svetog Duha. Drugim riječima, Isus je neprekidno podređivao svoju ljudsku prirodu, koja je bila naša opšta priroda, krstu tako da je Sveti Duh mogao manifestovati Božju pravednost u Njemu. Pavle dakle kaže »želim to da iskusim.» Da bi se to dogodilo tijelo mora stradati. Na primjer, u Jevrejima 2:18, gdje govori o kušanju Isusa Hrista, stoji: »Jer u čemu sam postrada bivši iskušan, u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju.»

Pobjeda nad iskušenjem uvijek uključuje stradanje tijela. Zašto? Jer se tijelo nikad neće složiti sa pravednošću. Tijelo stalno želi griješiti. Samopravednost je takođe grijeh u Božjim očima. 1 Petrova 4:1: »Kad dakle Hristos postrada za nas tijelom, i vi se tom misli naoružajte: jer koji postrada tijelom prestaje od grijeha.»

Stradanje u tijelu uključuje patnju. Nema drugog načina na koji se Hristova ljubav može manifestovati u vama i meni ukoliko nijesmo spremni na stradanje u tijelu. Kad vam Bog daje pobjedu nad iskušenjem, On vam daje pobjedu nad nečim što tijelo želi. Tijelo želi grijeh. Samo Sveti Duh može kazati »ne». Samo Duh može podrediti tijelo krstu. Naš posao je da podredimo volju, svoj um Isusu Hristu. Drugim riječima, moramo primjenjivati formulu jevangelja, svakog momenta, svakog časa u svom životu, koje je »ne ja već Hristos«.

Vratimo se Jevrejima 12:5-11. Postavivši osnovu, mislim da ćete otkriti da su stihovi 5-11 vrlo jasni u svjetlosti ovoga što smo upravo kazali. »I zaboraviste utjehu koju vam govori kao sinovima: sine moj! Ne puštaj u nemar karanja Gospodnjega, niti gubi volje kad te On pokara.»

Imajte na umu da je ovo pismo bilo upućeno jevrejskim hrišćanima koji su postajali obeshrabreni i čija vjera se kolebala, koji su se suočavali sa opasnošću vraćanja u Judaizam i ostavljanja Hrista. Bili su pod pritiskom. Suočavali su se sa progonstvom, sa teškoćama. Pavle kaže da ove poteškoće ne dolaze od Boga već ih Bog dopušta. Bog koristi ove poteškoće, ove probleme, šta god da su, On ih koristi kao dio svog procesa pročišćavanja ili posvećenja. Pogledajte 6 stih i dalje: »Jer koga ljubi Gospod onoga i kara; a bije svakoga sina kojega prima.»

Moramo ovoga biti svjesni – osobito mi koji živimo u poslednjem vremenu. To je upravo isto što ćete naći u poruci Laodikeji u Otkrivenju 3:19: »Ja kojegod ljubim one i karam i poučavam: postaraj se dakle, i pokaj se.» Pavle ovdje kaže isto. Bog nas ne kara, On

ne dopušta da prolazimo kroz ove poteškoće zato što mu se sviđa da nas tako gleda, već je to dio Njegovog procesa očišćenja. 7 stih: «Ako trpite karanje, kao sinovima pokazuje vam se Bog: jer koji je sin kojega otac ne kara?»

Dok su nam djeca odrastala morali smo ih ponekad ukoravati a nekad i tući, ne zato što smo uživali u tome već što je to bilo za njihovo dobro. Sada osmi stih: «Ako ste bez karanja, u kojem svi dijel dobiše, dakle ste kopilad, a ne sinovi.»

Ako ne doživljavate Božji proces očišćenja, ima nešto što ne valja u vašem hrišćanskom iskustvu. Vi nijeste zaista dijete Božje. Hrišćanski život je uvijek pun teškoća. To nije ležaj od ruža već prije ležaj od trnja. Ali zapamtite dok prolazimo kroz ovo naš sigurnost u Hristu je zagarantovana. Zato se nikad ne smijemo obeshrabrivati. Moramo dopustiti da stvari idu onako kako Bog namjerava za nas. Deveti stih: «Ako su nam dakle tjelesni ocevi naši karači, i bojimo ih se, kako da ne slušamo oca duhova, da živimo? Jer oni za malo dana, kako im ugodno bješe, karahu nas; a ovaj na korist, da dobijemo dijel od njegove svetinje.»

Naši roditelji su nas ponekad vikali, prekoravali u ljutnji. Davali su oduška svojim osjećanjima. Bog nikad tako ne čini. Bog nas nikad ne kara ili stavlja u neprilike zato što uživa u tome ili želi dati oduška svojim osjećanjima, frustaciji ili gnjevu. On to uvijek čini za naše hrišćansko iskustvo u ljubavi, «za naše dobro, kako bi postali sudioničari njegove svetinje.» Hvala Bogu što će jednom kad dodemo na nebo ta borba prestati jer ovo tijelo ne može na nebo. Ovo pokvarljivo ne može naslijediti nepokvarljivosti. Tako će se kad Hristos dode naše tijelo promijeniti i na nebūćemo imati prirodu koja je u skladu sa Bogom. Ali sve dok živimo na ovoj zemlji imamo prirodu koja nije u skladu sa Bogom. «Jer tjelesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjemu niti može.» Rimljanima 8:7.

Ono se mora obuzdavati. Mora se podređivati i to je proces očišćenja koji Boga vrši. Karanje Božje je lišiti tijelo njegovih strasti i želja, kako bi se svetost Božja mogla otkriti u našem životu. A to je bolan proces. Jedanaesti stih govori o tome: «Jer svako karanje kad biva ne čini se da je radost, nego žalost (nijedno dijete ne voli ukore, nijedno ne voli batine); ali poslije daće miran rod pravde onima koji su naučeni njime.»

Ako odbijate da učite iz pouka koje Bog želi da naučite, ako odbijate da podredite svoje tijelo krstu kao što Bog želi da činite, znate li šta će On uraditi? Vratiće vas preko istog terena. Zašto se onda ne podate prvi put? Zašto Bog mora ponavljati i ponavljati? Zašto smo tvrdogлавi i tako tvrdovrati? Bog ne dopušta da prolazite kroz bilo šta što nije dobro za vas. «Sve ide na dobro.»

Kao što sam kazao, to je Božji proces pročišćenja. Nije to nešto što nalazimo samo u Jevrejima 12:5-11. Kroz cijelu Bibliju, Stari i Novi Zavjet, naći ćete ovu misao. Evo nekoliko tekstova koje sada nećemo moći sve čitati. Oni su za vaše vrijeme čitanja i proučavanja. Primjetiće da svi govore isto. Pogledaćemo neke i vidjeti kako se u potpunosti slažu sa onim što upravo pokrili u Jevrejima 12:5-11. Prvi je u 5 Mojsijevoj 8:5. Sledeći je u knjizi o Jovu 5:17. Zatim Psalam 94:11-15; Poslovice 3:11,12; Isaija 48:10,11; Malahija 3:1-3.

Sada Novi Zavjet. Jovan 15:2. Sjećate li se šta je Isus rekao u Jovanu 15? «Ja sam čokot. Vi ste loze. Koji nastava u Meni i Ja u njemu donijeće mnogi rod. Bez Mene ne možete činiti ništa.»

Zatim u drugom stihu da bi donijeli rod ponekad morate biti obrezani. Ovo je bolan proces u hrišćanskom životu jer imamo živce i osjećanja za razliku od prave loze. Zatim u Rimljanima 5:3-5 gdje Pavle govori o plodovima opravdanja vjerom. Oni su trojaki. Prvi rod opravdanja vjerom je naravno mir sa Bogom. Nikad to nemojte zaboraviti. To je trenutni rod. Zatim slijedi nastavanje u milosti. Blagodat Božja nam je data na raspolaganje i kroz nju možemo iskusiti pravednost Hristovu. Ali to je bolan proces. Zatim 2 Korinćanima 4:15-18, pa 1 Petrova 1:3-7 i takođe 4:12-14. Onda još jedan tekst koji je poruka Vjernog Svjedoka Laodikeji, Otkrivenje 3:17-19. Uzećemo par tekstova iz oba Zavjeta. Psalam 94:11-15: «Gospod zna misli ljudima kako su ništave.» Riječ «ništave» ovdje znači usmjerene sebi, zato što su misli naše grešne ljudske prirode egocentrične. Najveći problem s kojim se vi i ja

suočavamo je problem svoga ja. «Blago čovjeku», nastavlja David u 12 stihu, «koga Ti, Gospode, urazumljuješ, i zakonom svojim učiš.»

Vidite, zakon ukazuje na ljubav. Sjetite se šta je Isus rekao u Mateju 22 glava: «Ljubav je ispunjenje zakona», ljubav prema Bogu i prema bližnjima. Ovo je osnova čitavog držanja zakona i zapamtite da je riječ 'ljubav' ovdje agape koja ne traži svoje. David ovdje kaže: «Blago čovjeku kojega Ti karaš, Gospode, i učiš iz svog zakona; da bi mu dao mir u zle dane, dok se iskopa jama bezbožniku.»

Moraćemo stradati u tijelu sve do drugog Hristovog dolaska. Ali Gospod neće odbaciti svoj narod niti ostaviti svoje nasleđe. Molim vas zapamtite da vas Bog nije napustio kad prolazite kroz iskušenja. Isajia 48:10,11. Prorok Isajia kaže isto: «Gle, pretopiš te, ali ne srebrom; prebraću te u peći nevolje.» Dragocjeni metal se mora pročistiti. «Pretopiš te.» Sjetite se šta je Isus rekao u poruci Laodikeji: «Kupi od mene zlata žeženog u ognju.» Vidjećemo šta to znači kad pređemo na 1 Petrovu. Isajia 48:11: «Jer sebe radi, sebe radi, učiniću: jer kako bi se hulilo na ime moje? I svoje slave neću dati drugome.»

Tijelo se mora razapeti da bi se Hristos mogao otkriti. Nema oslonca na «ja plus Hristos» niti se kakva slava daje čovjeku čak i u posvećenju. Ne smijemo gajiti misao da je samo opravdanje vjerom. I posvećenje je takođe. Ali vjera je uvijek borba. Bilo da govorimo u terminima opravdanja ili posvećenja, formula je uvijek «ne ja već Hristos.» To je bolno za naš ego.

Sada prelazimo na Novi Zavjet, imamo dva pasusa, oba u Petrovim poslanicama. 1 Petrova 1:3-7 (imajte na umu ono što je Isus rekao Laodikeji): «Blagosloven Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas po velikoj milosti svojoj preporodi (ili regenerira kako to stoji u grčkom originalu. NIV kaže 'davši nam Novorođenje') za živ nad vaskrsenjem Isusa Hrista iz mrtvih, za nasledstvo nepropadljivo, koje neće istrunuti ni uvenuti, sačuvano na nebesima za vas.»

To je opravdanje vjerom. Sada peti stih i dalje: «Koje je sila Božja vjerom sačuvala za spasenje, pripravljeno da se javi u poslednje vrijeme.»

Molim vas zapazite da se opravdavamo vjerom i čuvamo vjerom do drugog Hristovog dolaska kad će spasenje Hristovo postati realnost. Šesti stih: «Kojemu radujte se, premda ste sad malo (gdje je potrebno) žalosni u različitim napastima (kušanjima), da se kušanje vaše vjere mnogo vrednije od zlata propadljivoga koje se kuša ognjem nađe na hvalu i čast i slavu, kad se pokaže Isus Hristos.»

Svaki put kad se suočite sa poteškoćama i probama, osjećanja će vam govoriti ostavi Hrista. Vaša vjera će govoriti «ne». To je ono što on podrazumijeva pod «kušanjem vaše vjere». U Jevrejima 11 glava čitali smo kako je Avraamova vjera isprobana kad mu je Bog rekao da Isaka prinese na žrtvu. U trenucima iskušenja osjećanja će vam govoriti «odustani» ali ona se moraju razapeti jer pripadaju tijelu. Ponekad će se osjećanja slagati sa vjerom ali molim vas zapamtite da ona pripadaju tijelu i moraju se raspeti. Sada da pogledamo 1 Petrova 4:12-14. Već smo čitali prvi stih. «Ljubazni! Ne čudite se (nemojte biti iznenadjeni) vrućini koja vam se događa za kušanje vaše, kao da vam se šta novo događa.»

Kad se suočavate sa poteškoćama i problemima, progonstvom, glađu, nemojte kazati Bogu: «Zašto si dopustio da se ovo dešava?» Nemojte se žaliti. Nemojte okrenuti leđa Bogu i reći: «Bog me ne voli. Zašto se ovo događa?» Kako da shvatimo gomilu hrišćanskih mučenika? Pogledajte 13 stih: «Nego se radujte što stradate sa Hristom, da biste, i kad se javi slava Njegova, imali radost i veselje.»

Vi nikad, nikad nećete morati patiti kao Hristos. Hrist je podnio na krstu nešto što vi i ja nikada nećemo podnijeti jer se morao suočiti sa agonijom druge smrti, zbogom životu zauvijek. On je prošao kroz teško vrijeme ali nije posustao. Vjerom je bio pobjednik. Ali ako smo sudionici Hristovih patnji u maloj mjeri, treba da se radujemo. On je mnogo podnio da bi se mi spasli, zar mi ne možemo malo kako bi se Njegov život mogao proslaviti kroz nas? A kad se Njegova otkrije, tada ćemo se radovati neiskazanom radošću. Četrnaesti stih: «Ako bivate ukoreni za ime Hristovo, blago vama! Jer Duh slave i Boga počiva na vama; oni dakle hule nanj, a vi ga proslavljate.»

Svijet vas može ismijavati. Mogu vam se podrugivati što istrajavate u iskušenju. Ali stradanjem u tijelu kroz ovu probu Isus Hrist se otkriva.

Želim proći kroz ovaj proces očišćenja. Želim da se Hrist otkrije kroz mene. Velika je tajna pobožnosti. Bog se mora manifestovati u tijelu. Ako se manifestovao u Hristu prije dvije hiljade godina i sada preko Svetog Duha Hristos želi živjeti kroz vas. Hristos je nad slave. Svjetu je očajnički potrebno da vidi jevanđelje na djelu. Svjetu je očajnički potrebno da vidi Hrista kako se pokazuje u crkvi.

Mi živimo u naučnom dobu. Nauka uvijek traži demonstraciju. U protivnom, to je samo teorija. Za svijet, jevanđelje je teorija. Bog želi da im dokaže da je ono više od teorije. Naučna je činjenica da u Isusu Hristu imamo spasenje i iskupljenje, ne samo od krivice i kazne za grijeh već i od samog grijeha. Zato kad vi i ja prolazimo kroz ovaj proces očišćenja, kroz ove probe i iskušenja, radujmo se i znajmo da to donosi mirne rodove pravednosti. Kažimo sa Pavlom: «Jer meni je život Hristos.»

Neka nas Bog blagoslovi da možemo razumjeti ovo tako da kad budemo prolazili taj proces znamo zašto je to potrebno. Onda se nećemo žaliti i gundati nego se radovati jer smo postali sudionici Hristova stradanja kako bi se Njegov život mogao manifestovati u nama. Neka vas Bog blagoslovi dok živite hrišćanski život. Ne ostavljajte svoju nadu jer kad Hristos dode sve će biti završeno. Amin.

Glava 27.

Življenje pod Novim Zavjetom

Jevrejima 12:12-29

U našem poslednjem poglavljtu bavili smo se Jevrejima 12:5-11, što je vrlo važan dio našeg hrišćanskog iskustva. Da vas podsjetim da kad prihvate Hrista vi se spasavate. Vaša priroda i dalje pripada grijehu i đavolu i zato se mora držati podređena. To je bolno jer smo mi ljudska bića koja imaju osjećanja i mrzimo da se lišavamo želja tijela. Dao sam nekoliko tekstova koji ističu Božji proces očišćenja.

Sada od 12 do 29 stiha Pavle nam kazuje dvije stvari. 1. Praktični rezultati Božjeg djela očišćenja na onima koji se podređuju ili pokoravaju Božjoj disciplini. Ovo je obrađeno od 12 do 17 stiha. 2. U stihovima 18-29 on govori o tome šta znači biti hrišćanin koji živi pod Novim Zavjetom. Potrebno je da ovo znamo. Hrišćanin koji ne zna da je oslobođen od starog zavjeta nikad ne može imati mir i radost. Proces očišćenja za njega postaje ne dobra nego loša vijest.

Sada da pogledamo dio od 12 do 17 stiha koji se bavi praktičnim rezultatima Božjeg procesa očišćenja. Pogledajmo 12 stih. Da li hrišćanin treba da se obeshrabri kad ga Bog disciplinuje? Ne. Šta ovdje piše? «Zato oslabljene ruke i oslabljena koljena ispravite, i staze poravnite nogama svojima, da ne svrne što je hromo, nego još da se iscijeli.» Pavle ovdje kaže «prestani sa malodušnošću. Bog te ne tretira kao grešnika. On te gleda kao sina.» Ali molim vas da zapamtite da kad vas Bog tretira kao sinove i pročišćava to može biti vrlo bolno. Pogledajte 11 stih koji smo pokrili u prošlom poglavljtu: «Jer svako karanje kad biva ne čini se da je radost, nego žalost; ali poslije daće miran rod pravde onima koji su naučeni njime.»

Zato prestanite sa obeshrabrenošću. Prestanite da budete malodušni u odnosu na svoje hrišćansko iskustvo. Ne dopustite da vas Božji proces pročišćavanja obeshrabri. To je razlika između vjernika i nevjernika. Hrišćanin je srećan čak iako je život težak.

Kad smo bili u Ugandi bili smo deportovani. Ali bili smo samo jedna porodica. Idi Amin je deportovao još osamdeset hiljada porodica. To je bilo veoma mučno vrijeme. Kad smo deportovani uradili su nekoliko stvari. Jedna od njih je bila zatvaranje našeg računa u banci. Možete li zamisliti kako bi bilo da odete u banku i ne daju vam vaš vlastiti novac a ne možete ništa preduzeti? Ne pitate se sa sopstvenim novcem. Rekli biste da to nije fer. Takođe

su nam zabranili da nosimo namještaj ili imovinu, osim jedne torbe koja nije smjela biti teža od 44 funte (oko 20 kg). To je uključivalo i vaš ručni prtljag. Uzeli su sve. Moja žena je rekla: «Ima nekih stvari koje se nikad ne mogu zamijeniti, kao fotografije.» A ja sam rekao: «Ima nekih knjiga koje se nikad ne mogu zamijeniti jer se više ne štampaju.» Tako sam ja pokupio knjige a ona fotografije ali knjige su bile teške pošto nam je prtljag bio ispunjen stvarima za koje smo mislili da su vrlo važne.

Ali reći će vam šta su dopustili. Dozvolili su damama da ponesu po jedan par minduša i tri narukvice. To su dopustili kao dio vaše imovine. Šta su ljudi činili? Kupovali su zlato i pretvarali ga u ogromne minduše. Zlato je vrijedno. Upravo ispred nas bio je jedan čovjek sa dvije kćerke, jedna je imala sedam a druga oko jedanaest godina. Imale su ove ogromne minduše koje su izgledale tako neprikladne za djecu. Tako ih je sedmogodišnja djevojčica skinula kad je ušla u avion. Ali ispala joj je iz ruku i otkotrljala se. Neko ju je zgrabio, ne znam ko. U početku je bila preplašena da bi kazala ocu ali on je primijetio da je traži. Kad je upitao šta traži morala je priznati. Posmatrao sam putnike i svi su gundali. Jedna dama je ustala, očito da je pripadala visokom društvu. Ustala je i povikala: «Voljela bih kad bi neko ispalio pedeset hitaca u Idi Amina.» Bila je bijesna jer je izgubila tri miliona šilinga što je bilo pola miliona dolara na njenom računu u banci. Nije ih mogla taći i bila je gnjevna i ostali sa njom. Onaj jadni otac kad je otkrio da mu je kćerka izgubila mindušu je klečao na koljenima tražeći je. Bio je bijesan. Molio je onoga ko ju je uzeo da je vратi. Bilo je to sve što je imao. Niko ga nije slušao jer svi su bili u krizi. Moja žena i ja smo takođe sve izgubili. Smiješili smo se i jedna dama je rekla: «Čemu se vi radujete?» Rekao sam: «Jer je razlika između vas i mene što ja nijesam izgubio ništa. Vi ste izgubili sve.» «Kako to mislite? Znači li to da nijeste imali imovine, namještaja?» Kazao sam: «Da, ali znate, sve što pripada Bogu je u Božjoj ruci. Idi Amin nije uzeo ništa moje. On mi može vratiti sve što sam izgubio u jednom trenu.» Nijesu shvatali. Jedan čovjek mi je rekao: «Volio bih da imam takvu vjeru. Nevolja je što nemam. Znam da sam sve izgubio i da nemam budućnosti.»

Osam mjeseci kasnije sve smo dobili natrag. Neko nam je poslao stvari a vlada je to dopustila. Proročki gledano bio sam u pravu ali tada to nijesam znao. Šta je to bilo što me je ospozabilo za tako nešto? Bili smo izgubili upravo sve bez ikakve garancije da ćemo ga ikad povratiti. Ali svo zlato i srebro pripadaju Bogu i znali smo da je smo u Njegovim rukama. I ono što nam je omogućilo da se držimo uspravno u tim časovima umjesto da se žalimo bila je istina koja nas je oslobođila.

To je ono što Pavle ovdje govori. On kaže «prestanite sa malodušnošću i potištenošću. Neka svijet vidi radost u hrišćanstvu.» Reći će vam da je najgore svječanstvo koje se može dati živjeti život bez nade i bez mira. Kad hrišćanin otkriva da nema mira u srcu, on je loš svjedok bez obzira na ono što proklamuje. Potrebno je da svijetu otkrijemo mir koji imamo. Sada pogledajte 14 stih: «Mir imajte i svetinju sa svima.» Ne razaračunavajte se sa svojim bližnjima. Neka vide da ste hrišćanin koji želi da živi u miru sa svima.

Neka ljudi vide vaš posvećen život. Najveći dokaz da ste hrišćanin nije vaša teologija čak iako govorite istinu. To je ono što ljudi vide u nama. Isus je rekao u Mateju 13:35: «Po tome će svi ljudi poznati da ste moji učenici, kad ljubite jedan drugoga.»

Nešto žalosno se zbilo u našoj crkvi 1888 godine. Izložena je divna poruka ali oni su se svađali kao psi i mačke. Bilo je tu optužbi, borbe, ismijavanja, svega. Mislim da su jedine dvije osobe koje su otkrile jevandelje u svojim životima bile Elen Vajt i E.J.Vagoner (Waggoner). A.T.Džons (Jones) je bio malo grub sa Juraja Smitom (Uriah Smith) i zagorčao mu život. Ali Vagoner je u svom životu otkrio da ga je jevandelje dotaklo. Treba da znamo da je jevandelje više od riječi. Zato Pavle kaže: «Mir imajte sa svim ljudima. Neka vide svetost bez koje niko neće vidjeti Gospoda.» Ako se ne potčinjavate Božjem procesu profinjavanja đavo će vas savladati. Sada pogledajte 15 stih: «Gledajte da ko ne ostane bez blagodati Božje: da ne uzraste kakav korijen gorčine, i ne učini pakost, i time da se mnogi ne opogane.» Drugim riječima, kad vidite da se neko puni gorčine jer se nešto loše događa u crkvi, šta činite? Pokušavate li pomoći toj osobi? Znate, treba da se međusobno ispomažemo. 17 stih: «Jer znate da je i po tom, kad ščaše da primi blagoslov odbačen.»

Zato ponavljam da je najvrednija stvar koju imate vaša vjera u Isusa Hrista. Nikad je ne ostavljajte. «Jer pokajanje ne nađe mesta (on ovdje govori o Isavu), ako ga i sa suzama tražaše.» Isav je prezreo svoje prvenaštvo. Šta je bilo njegovo prvenaštvo? Direktno Avraamovo potomstvo kroz koje je imao doći Mesija. Ova nada je prenesena sa Avraama na Isaka i Jakova. Da li je Isav dobio? Ne. Zašto? Da li je Bog u svom predznanju znao da će Isav prezreti prvenaštvo? Da. Mi nikad ne smijemo prezreti svoje nasleđe u Hristu. Ono pripada budućnosti ali ga ne smijemo prezreti. Ako to učinimo napoustićemo svoju nadu i završiti izgubljeni. Tako ovdje Pavle još jednom osporava devizu «jednom spasen, zauvijek spasen.» Morate izdržati do kraja. Sada pogledajte 18 stih jer on se bavi starim zavjetom: «Jer ne pristupiste ka gori koja se može opipati, i ognju razgorjelom, oblaku, i pomrčini, i oluji.»

O čemu Pavle ovdje govori? Šta se to dogodilo na gori Sinaju? Šta je Bog dao? Deset Zapovijesti. Šta je zakon radio sa grešnikom? Da li ga je spasavao ili ubijao? Okrenite Rimljanima sedma glava. Jevreji su pogrešno razumjeli funkciju zakona. Da li je Bog dao zakon da spase Jevreje? Ne. Šta im je Bog dao da bi se mogli spasti? Obećanje (koje je naravno Hristos). Bog im je dao obećanje. Pogledajte Rimljanima 7:9: «A ja življah nekad bez zakona; a kad dođe zapovijest onda grijeh oživje, i» šta se desilo Pavlu? «ja umrijeh.» Šta zakon čini? On ubija. Pogledajte 11 stih: «Jer grijeh uzevši početak kroz zapovijest prevari me, i ubi me njome...Dobro li dakle bi meni smrt? Bože sačuvaj. Nego grijeh da se pokaže grijeh dobrom čineći mi smrt.»

Ko je odgovoran za smrt? Grijeh je odgovoran za smrt. Evo još jednog teksta koji može pomoći, 1 Korinćanima 15:56, jer ovdje imate vezu. Šta je žalac smrti u 56 stihu? «Žalac smrti je grijeh.» Šta grijehu daje moć da ubija? Zakon. Tako zakon nije odgovoran za smrt već zakon zahtijeva ta grešnik treba umrijeti. Da nema zakona da li bi vas grijeh mogao ubiti? Ne. Ali zakon ubija. Ne da je zakon odgovoran za vašu smrt nego on zahtijeva da grešnik mora umrijeti. Znači kad je Bog dao zakon što je on uradio ljudima? Zašto je dat uz gromove i tutanj? Vratimo se Jevrejima 12:18-21 jer to je stari zavjet. 19 stih: «I trubnom glasu, i glasu riječi, kojega se odrekoše oni koji čuše, da ne čuju više riječi; jer ne mogahu da podnesu ono što se zapovijedaše: ako se i zvijer dotakne gore, biće kamenjem ubijena. I tako strašno bješe ono što se vidje da Mojsije reče: uplašio sam se i drkćem.»

Zašto je Bog to radio kad je davao zakon? Da li je želio da metne strah u narod? Ne. Želio je da mu se obrate. Usput, ovo se iznosi u Galatima treća glava. Zakon je naš pazitelj koji nas drži u zatvoru dok ne dođemo Hristu. Da li je Bog istovremeno dao i obećanje na Sinjskoj gori? Da. Dao je službu u svetinji da ukazuje na Hrista kao njihovog Spasitelja. Gdje su oni stavili zakon? Gdje su čuvali one kamene ploče? U kovčegu. Šta je pokrivalo kovčeg? Presto Milosti. To je bilo obećanje. U Novom Zavjetu Presto Milosti je Isus Hrist. Pavle kaže Jevrejima: «Prestanite da živite kao Judaisti koji se plaše i drhte bez nade i bez mira.» Kako mi trebamo živjeti? Pogledajte 22 stih: «Nego pristupiste k Sionskoj gori.»

Tako imamo dvije gore. Jedna je gora Sinaj koja vas osuđuje a druga je Sion. Šta predstavlja Sionska gora? Šta se dogodilo na gori Sionu? Isus je tamo umro na krstu. Okrenite poslanicu Galatima. Naći ćete da se ove dvije gore pominju u četvrtoj glavi Galatima. Usput, Galatima je knjiga koja se bavi sa dva zavjeta. U Galatima 4:21 Pavle kaže: «Kažite mi vi koji hoćete pod zakonom da budete, ne slušate li zakona?»

To je stari zavjet. Zatim on u 22 stihu prelazi na Avraamova dva sina. Onda u 24 stihu kaže da ova dva sina predstavljaju dva zavjeta. Zapazite da je novi zavjet ovdje nazvan obećanjem. Slobodna žena je bila obećanje. «Koje znači drugo: jer su ovo dva zavjeta: jedan dakle od gore Sinjske, koja rađa za robovanje (robovanje čemu? Strahu i beznađu), i to je Agar. Jer Agar znači Sinaj gora u Arapskoj, i poredi se sa sadašnjim Jerusalimom, i služi sa djecom svojom.» (Zapamtite Jerusalim predstavlja Jevreje koji su još uvijek neobraćeni.) 26 stih: «A gornji Jerusalim slobodna je, koji je mati svima nama.» (Gora Sion se ovdje nagovještava.) Vraćamo se Jevrejima 12:22: «Nego dodoste k gradu Boga živoga, Jerusalimu nebeskome, i mnogim hiljadama anđela.»

Ovdje imamo dvije gore, Sinaj koji predstavlja zakon koji ubija, i Sion koji predstavlja krst koji spasava. Zato prestanite sa potištenušću jer ne pristupiste gori Sinaju nego Sionu.

Peo sam se na Sinaj 1980 godine. Imao sam seriju sastanaka za obuku egipatskih pastora. Rekli su: «Zauzvrat vas vodimo na Sinjsku goru.» Trebalо nam je osam sati, ne četrdeset godina, da stignemo autom, zahvaljujući Jevrejima koji su izgradili put od Sueckog kanala Sinaja. Put je asfaltiran osim što je na nekim mjestima prekriven pjeskom zbog pješčanih oluja. Trebalо nam je osam sati iz Gošena, gdje su bili Jevreji, do Sinjske gore. Nigdje nijesam vido ni vlati trave. Hvala jednom katoličkom monahu koji je proveo, zamislite, 30 godina da ukleše stepenište od dna do vrha planine. Tako smo se peli stepenicama, u protivnom bilo bi vrlo teško. Ali ovaj monah je to uradio za spasenje. Trideset godina nije imao mira. Trideset godina znoja. Razgledao sam i sve što sam vido bila je pustinja. Rekao sam: «Bože, možda si ostavio pouku ovdje.» Zakon bez Hrista nema značaja.

Zato mi se svida onaj izraz koji je sestra Vajt upotrijebila u poruci iz 1888. Oni su propovijedali Hrista u zakonu. Kad propovijedate Hrista u zakonu imate život. Zakon vas sam po sebi ne može spasti. Sve što zakon sam po sebi može je da vas ubije, ali u trenutku kad stavite Hrista u zakon imate život. To je bilo veliko pitanje na konferenciji iz 1888. Oni nijesu stavljali Hrista u zakon. Željeli su zakon bez Hrista. Nijesu znali šta su govorili. Jevrejima 12:22: «Nego pristupiste k Sionskoj gori, i ka gradu Boga živoga, Jerusalimu nebeskome.»

Ko u Novom Zavjetu daje obećanje? Bog. Šta je to obećanje? Da će vam u Isusu Hristu dati sve što vam je potrebno da bi se spasli pred zakonom. Hristos je svršetak zakona za pravednost. Okrenite Djela i poslušajte propovijed apostola. Djela 13 glava. Pokazaću vam da trinaestica nije nesrećan broj. Ponekad je to srećan broj ako imate jevandželje. Ovu propovijed je održao Pavle vezano za Hristovo vaskrsenje koje je dio dobre vijesti jevandželja. Pogledajte 37 stih: «A kojega Bog podiže ne vidje truhljenja.»

O kome govorи ovaj stih? O Hristu. Da li je grijeh metnuo Hrista u grob? Da. Naši grijesi su ga poslali tamo. Da li su ga naši grijesi tamo zadržali? Ne. On je pobijedio. Sada pogledajte 38 i 39 stih: «Tako da vam je na znanje, ljudi braćo! Da se kroz vama propovijeda oproštenje grijeha. I od svega (svih grijeha, ne samo prošlih), oda šta se ne mogaste opravdati u zakonu Mojsijevu, opravdaće se u njemu svaku koji vjeruje.»

Mojsijev zakon vas nije mogao opravdati. Da li vas je Isus Hristos opravdao? Da. Tako u Novom Zavjetu mi dolazimo Isusu. Vraćamo se Jevrejima 12:24: «I k Isusu, posredniku novoga zavjeta, i krvi kropljenja koja bolje govorи nego Aveljeva.»

O čemu on ovdje govorи? Da li je Avelj prinio dobru ili lošu žrtvu? Ima jedan problem. On je prinio jagnjeću krv. Da li je jagnje moglo uzeti njegov grijeh? Ne. On je prinosio ovu žrtvu kao znak prihvatanja obećanja krvi Hristove. U novozavjetnom periodu kad dolazimo Bogu kroz Hrista, mi ne donosimo jagnjeću krv već Hristovu. Da li kropljenje krvlju Hristovom čisti našu zlu savjest? Da. 25 stih nastavlja: «Ali gledajte da se ne odrećete onoga koji govorи: jer kad oni ne utekoše koji se odrekoše onoga koji prorokovaše na zemlji, a kamo li mi koji se odričemo nebeskoga.»

Kome je Bog dao zakon? Mojsiju. Preko koga je Bog dao obećanje? Kroz Hrista. Sada je On na nebu. Šta Pavle podrazumijeva pod «koji govorи sa neba»? Šta je Bog rekao kad je Isus kršten? Šta je kazao glas sa neba? «Ovo je Sin noj ljubazni koji je po mojoj volji.» U čemu je to On bio ugodan? Bio je poslušan do same smrti. Bio je ugodan jer je ispunio Očevu volju. Šta je bila Očeva volja? «Posla Bog Sina svojega ne da nas osudi nego da nas spase.» U Jovanu 17:4 Isus se moli: «Oče, svrših posao koji mi dade da radim.» Kakav je to bio zadatak koji mu je Bog dao da radi? Da ispunи obećanje o našem spasenju. Nastavak u 26 stihu: «Kojega glas potrese onda zemlju, a sad obeća govoreći: još jednom ja ču potresti ne samo zemlju nego i nebo.»

Kad će Bog potresti zemlju i nebo? Prilikom drugog Hristovog dolaska. Tada će postojati dvije grupe. Okrenite Otkrivenje 6:13: «I zvijezde nebeske padaše na zemlju kao što smokva odbacuje pupke svoje kad je veliki vjetar zaljulja. I nebo se izmače kao knjiga kad se savije, i svaka gora i ostrvo sa mjesta svojih pokrenuše se.»

Ovo je mnogo veće tresenje nego ono na Sinjskoj gori. Pogledajte šta rade ljudi u 15 stihu: «I carevi zemaljski, i velikani, i bogati, i vojvode, i silni, i svaki rob, i svaki slobodnjak, sakriše se po pećinama i po kamenjacima gorskijem; i govorиše gorama i kamenju: padnite na

nas i sakrijte nas od lica onoga što sjedi na prijestolu, i od gnjeva jagnjetova.»

Da li će drhtanje i strah biti gori prilikom drugog Hristovog dolaska? Ali za koga? Za one koji su odbili nebeski glas, «ovo je moj Sin.» U 17 stihu je postavljeno pitanje: «Jer dođe veliki dan gnjeva Njegova, i ko može ostati?» Hoće li biti ikoga da može ostati? Koga? Pravednika čija vjera je zapečaćena. Sedma glava se time bavi. Ova glava odgovara na pitanje šeste glave 17 stih. Nikad nemojte čitati sedmu glavu bez pitanja koje se ovdje postavlja.

Zapazite šta govori sedma glava. Bog kaže: «Držite četiri vjetra razdora dokle se ne zapečate Moje sluge.» A Bog vas, dragi moji, priprema za to. Zato kad vas provlači kroz peć znajte da vas priprema za vrijeme nevolje. Nemojte govoriti «Bog me ne voli.» On vas priprema. On želi da vas zapečati. Želi narod čija vjera se ne da uzdrmati. To je pitanje koje je Isus postavio u Luki 18:8, «kad Sin Čovječiji dođe hoće li naći vjeru na zemlji?» Sedma glava nam kaže «da». Vraćamo se Jevrejima 12 glava i čitamo poslednji stih gdje nam je rečeno: «Jer je Bog naš oganj koji spaljuje.» Pogledajte 28 stih: «Zato, primajući carstvo nepokolebano, da imamo blagodat kojom služimo za ugodnost Bogu, sa poštovanjem i sa strahom.»

Šta znači «strah Božji»? Da li je to isto kao biti uplašen? Šta to znači? Poslovice 8:13: «Strah Gospodnj je mrziti na zlo.» Zlo je to koje je poslalo Hrista na krst. Vidite, legalista mrzi kaznu. Hrišćanin ne mrzi kaznu jer je sloboden od nje. Šta on mrzi? On mrzi grijeh. Zašto? Jer su naši grijesi ti koji su Hrista popeli na krst. Okrenite Izlazak 24:17: «I slava Gospodnja bi po viđenju kao oganj koji sažiže na vrhu gore u očima sinova Izraelovih.» Ovo je osnova teksta u Jevrejima 12:29, «Jer je Bog naš oganj koji spaljuje.»

Dakle strah Božji ne znači biti uplašen od Njega. Jevreji su pogrešno razumjeli strah Božji. Bili su prestavljeni od Boga. Kad su književnici prepisivali Bibliju, znate li šta su radili kad bi naišli na Božje ime? Nijesu koristili obično pero. Imali su posebno pero koje bi uzimali samo za tu svrhu. A kad je hebrejska Biblija mijenjana u IX vijeku sa starohebrejskog koji nije imao vokale na novohebrejski jezik sa vokalima kojim se danas govori, Jevreji su se plašili da pišu Njegovo ime.

Kad je Isus došao i molio se svome Ocu, učenici su bili šokirani. Tako su jednog dana rekli: «Isuse, iznenadeni smo načinom na koji razgovaraš sa Bogom. Nauči nas da se molimo.» Molim vas zapazite da je Isus počeo molitvu sa «Oče naš.» Riječ «Otac» nije označavala nekog ko vas pogrešno tretira ili zloupotrebljava već neko ko vas voli i kome je stalo do vas. «Oče naš koji si na nebesima.» To je bio nov koncept za učenike. Misliš da Boga možemo zvati «Oče»? Da, možete ga zvati Oče. Nije li divno živjeti pod novim zavjetom? Pogledajte Izlazak 24:17: «I slava Gospodnja bi po viđenju kao oganj koji prožire u očima sinova Izraelovih.»

Oni nijesu vidjeli Boga kao ljubaznog Oca jer su izašli iz paganizma. A paganizam gleda na Boga kao na nekog ko je ljutit, spremjan da vas prokune i spalim ognjem. Tako su pagani prinosili žrtve da umilostive gnjevnog Boga. To je paganizam. Ali Bog je bio u Hristu. On nas je ljubio. On je tako zavolio svijet da je i Sina svoga dao da ne poginemo.

Znači kad dolazite Bogu, ne prilazite sa strahom misleći o biću sa vilama koje vas gura u oganj. Ako imate takav mentalitet o Богу nikad nećete biti u stanju da izdržite vrijeme nevolje. To je suština poruke poslanice Jevrejima: «Molim vas da se ne obeshrabrujete. Ne ostavljajte svoje hrišćanstvo. Ne vraćajte se u Judaizam. To vas ne može spasti. To je stari zavjet. Pridite gori Sionu i tu na toj gori imate Spasitelja, posrednika novog zavjeta.»

Jevrejima 12 glava završava na ovaj divan način. Trinaesta glava se bavi pitanjem kako hrišćanin treba živjeti u isčekivanju Hristovog dolaska. Da li treba da sjedi ništa ne čineći? Sledeće poglavje govori šta čini hrišćanin dok čeka drugi dolazak. I to je jedna važna pouka za nas.

Glava 28.
Život sa namjerom
 Jevrejima 13:1-24

Pitanje koje Pavle postavlja je kako hrišćani trebaju živjeti dok čekaju drugi Hristov dolazak. Kako trebaju živjeti? To je pitanje na koje Pavle odgovara. Prije nego pređemo na 13 glavu htio bih objasniti jednu važnu istinu. Gdje god da čitate u Novom Zavjetu gdje se daju praktični savjeti, bilo da se radi o savjetima koje Pavle daje u Jevrejima ili Rimljanim i svi drugi savjeti u Novom Zavjetu, zasnovani su određenim načelima. Primjena ovih načela je ono što zovemo praksa.

Jedan od govornika koje smo imali na radnim sastancima bio je Dik Vin (Dick Winn). On je iznio ovo isto osim što je koristio različite riječi. Nazvao je ovo suštinom i nazvao ga je formom. U osnovi dao nam je fundamentalno načelo. Razlog zašto ovo činim je što postoje neke razlike između jednog i drugog. Potrebno je da znate te razlike, u protivnom završićete sa problemima. Želim vam izložiti neke razlike između ovo dvoje a zatim ću vam dati tri glavna načela koja Novi Zavjet postavlja u trminima hrišćanskog življena.

1. Načela su vječna. Ona se nikad ne mijenjaju. Praksa je promjenljiva jer ona je vezana za vrijeme i kulturu. Jedan od slučajeva kad Pavle daje savjet je kad se bavio hranom koja se prinosila idolima. Danas nemamo takav problem.
2. Načela su univerzalna. Ona su primjenjiva na sve ljudе u svim kulturama i svim vremenima. Uzmite istinu o pravednosti vjerom. Imao sam jednog službenika koji mi je došao sa primjedbom: «Ne biste trebali propovijedati pravednost vjerom afrikancima.» «Zašto?» «Jer afrikanci žive u starozavjetno vrijeme. Njima je potreban zakon.» Samo je amerikancima to potrebno. Zaboravio je da je fundamentalno načelo Božje milosti pravednost vjerom bilo u Americi ili Rusiji. Različite kulture imaju različite prakse. Jedno od novozavjetnih načela je da moderni hrišćani trebaju biti skromni u odijevanju. To je fundamentalno načelo. Ali pitanje je, «koja je definicija skromnosti?» U Americi je to jedno a u Africi nešto drugo. U Africi, imali smo beskrajne probleme sa ovim, samo prostitutke nose široke hlače. Oni kažu: «Šta tu ne valja?» To može biti savršeno u redu u Americi ali ne i u Africi. Tamo nije skromno za damu da nosi široke hlače. U gradovima gdje je zapadnjačka kultura zahvatila istočnu načiće cete hrišćanske dame, uključujući i one u našoj crkvi, koje nose pantalone, ali preko toga navlače haljinu. To je danas u redu. Zapazite da je načelo isto. Da li Amrikanci trebaju biti skromni? Da.

Koja je definicija skromnosti? Postoje neki djelovi Afrike gdje ljudi ne nose ništa. U Americi bi to bilo strašno. Kad sam bio na Endrus univerzitetu (Andrews University) imali smo jednog doktora koji se zvao Oustervaldt. U Novoj Gvineji on je radio isto. Želio se oblačiti kao oni. Ja to ne bih mogao jer sam se prilagodio svojoj kulturi. Oni se nijesu osjećali zbunjenim ili neskromnim. To je njihov način življena. U nekim djelovima Kenije žene idu bez gornjeg dijela odjeće, na ulicama, svugdje. Niko ih ne dira. To je samo dio njihove kulture. Načela su univerzalna ali praksa se veže za kulturu. Ovo su dva glavna koncepta načela.

Htio bih vam dati tri glavna načela. Dok čitate Jevrejima 13 glava primjetiće da se Pavle bavi ovim. Načelo broj jedan: Hrišćanin nije od ovoga svijeta iako živi u njemu. To je fundamentalno načelo. Okrenite Jovan 17 glava. Ovdje se Isus moli svome Ocu. Pogledajte 15 stih: «Ne molim se da ih uzmeš sa svijeta već da ih sačuvaš od zla.» Pogledajte takođe Matej 5:13-16. Isus u opisu hrišćanina u svijetu kaže dvije stvari o hrišćaninu. 1. Vi ste so zemlji i svjetlost svijetu. Znači da imamo funkciju u svijetu ali ne pripadamo svijetu. Prelazimo na Jovan 15:19: «Da ste od svijeta, svijet bi volio svoje ali pošto nijeste od svijeta, već vas ja izabrah iz svijeta zato svijet mrzi na vas.» Vi više ne pripadate svijetu iako živite na njemu. Ovu istinu cete naći i u Pavlovim spisima. Rimljanim 12:2: «I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega.» Ili uzmimo Galatima 6:14:

«A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojega radi razape se meni svijet i ja svijetu.»

Razlog zašto ovo naglašavam je što se danas suočavamo sa ovim problemom. Pioniri ove zemlje su bili pobožni ljudi. Osnivali su ovu zemlju na mnogim hrišćanskim načelima. Moral i navike ove zemlje bili su zasnovani na hrišćanskoj zadužbini. Ali danas, i ovo prihvata najveći broj teologa, mi živimo u post-hrišćanskoj eri, što znači da ne možemo više gledati na našu kulturu i nazivati je hrišćanskom. Mi živimo u eri novog moraliteta, «gledam svoja posla». Biblija više nije centar tako da je načelo «nijesmo od svijeta» krajnje važno za nas danas u Americi. Nama adventistima sedmog dana je trebalo samo nekoliko godina da se prilagodimo svijetu. Slijedimo svijet u gotovo svim navikama. Jedina razlika je što oni nekoliko godina prednjače. Danas mi je Hilda pokazala dodatak «Adventistička liga u kuglanju» Prije dvadeset godina to bi bila anatema. Ali danas javno najavljujemo ligu u kuglanju. To je zato što smo zaboravili ili nijesmo svjesni da živimo u post-hrišćanskoj eri? Molim vas nemojte više kao hrišćani gledati na kulturu u okruženju.

Drugo načelo je da je crkva tijelo Hristovo. Ovaj koncept se zasniva na konceptu solidarnosti. Kako on treba uticati na našu praksu? Okrenite 1 Korinćanima 12:25: «Da ne bude raspre u tijelu.» Šta znači riječ 'raspra' ili 'šizma'? Nije podjela ili nejedinstvo. Da li je moguće je da imamo različite poglede na određena područja teologije a da i dalje budemo ujedinjeni? Da. Potrebno je da se međusobno uvažavamo ali ne smije biti šizme u crkvi već udi moraju imati istu brigu jedan za drugoga. Zašto?

Recimo da ste trčli bosi i povrijedili nogu. Imali smo maraton u kampu i bio sam zaboravio svoje patike pa sam trčao bos. Otkrio sam da mi noge nijesu više onakve kao u Africi. Povrijedio sam stopala. Nakon što sam završio morao sam sjesti i ruke su obavile svoj posao čišćenja. Da su ruke kazale: «Pošto ste vi noge tako prljave neću vas ni dotaći.» To bi bila šizma. Ali ruke su shvatile da su noge dio tijela i zato se pobrinule za njih. Pogledajte 26 stih: «I ako jedan ud strada, svi stradaju s njime.» Mi ne izganjamо taj ud. Stradamo jedan s drugim. Ako je jedan ud u časti da li su ostali ljubomorni? Ne jer prihvativmo to kao svoju privilegiju. To u stvarnosti praktikujemo u svojim domovima. Ako vam sin ili kćerka diplomiraju sa odličnim ocjenama, kako se vi roditelji osjećate? Vrlo ponosni i srećni jer dijete je dio roditelja.

U crkvi imate isto. U porodici to je krvna veza. U crkvi je to duhovna veza. Jevandelje nas je načinilo jedinstvenim. Crkva je tijelo Hristovo. Stoga moramo živjeti kao jedna porodica. Ne smijemo dijeliti crkvu. U trenutku kad podijelite crkvu iz kako mi to kažemo dobrog razloga, to je suprotno jevandelju. Moramo biti jedno.

Šta je Isus rekao? Pšenica i kukolj će rasti zajedno do žetve. Ko vrši odvajanje? Naučio sam neke važne pouke u misionskom polju – posebno u Ugandi i Etiopiji. Otvorili su mi oči za nešto što sam teško mogao zamisliti. Članovi koje smo mi učili bili su najslabiji. U vrijeme Idi Amina ili marksističke revolucije u Etiopiji oni koji su bili najbrži i najistaknutiji po položaju su okretali leđa crkvi i postajali njeni neprijatelji.

Zato sam rekao sebi: «Nikad neću suditi prema spoljašnjem izgledu.» Vi nikad ne poznavate srce druge osobe. Bio sam šokiran kad su neki članovi, koje sam ja učio a koji su bili vrlo liberalni i svjetovni, u vrijeme krize pokazali da su spremni stajati za Hrista i čak umrijeti za Njega, dok su oni koji su bili sveti i uvijek prednjačili posustajali kad je došla kriza. Mi ne možemo suditi jer ne znamo šta je u srcu.

Treće načelo je vrlo važno i produžetak je drugog. Zato što je crkva tijelo Hristovo, nikad ne smijemo činiti nešto što bi bilo kamen spoticanja za našu braću hrišćane. To je vrlo jasno iz Pavlovih spisa. Jedno od pitanja je bilo: «Da li da jedemo hranu koja je prinošena idolima?» Neki hrišćani su kazali da, to je savršeno u redu jer se ne klanjamо idolima. Drugi su kazali da ako to činite vi sudjelujete u obožavanju idola. Tako je to bilo veliko sporno pitanje. Šta Pavle čini? On je rekao da svako treba biti uvjeren za sebe ali ako to čineći sablažnjavate svoga brata onda se bolje uzdržavati. On je rekao: «Svima sam sve da kako koga zadobijem.»

Poslali su me da rukovodim sastancima za obuku laika na etiopskim uzvisinama, 9000

stopa nadmorske visine. Čak je i na ekvatoru hladno na tim visinama. U stvari imao sam 1968 grupu studenata koji su uvijek tvrdili da su bolji od mene za penjanje uz planinu. Poveo sam ih jedanaestoro i samo ih je dvoje uspjelo, a uz to sam pomagao jednoj djevojci. Ta planina je visoka 19.400 stopa. Od 16.000 do 19.000 stopa nemate ništa osim snijega. Bilo je strašno hladno. Nijesmo imali lijepu crkvu kao što je ova sa centralnim grijanjem, samo zidove i kroz od slame. Svi su drhtali. Tako kad sam stigao pred veče i meni je bilo hladno. Kazao sam starješini koji mi je bio pomoćnik nad studentima koje sam znao: «Zašto ne napravimo neki topli napitak prije nego pređemo na sastanak kako bi se malo zagrijali?» Odgovorio mi je: «Pastore, ovdje ljudi vjeruju da je čak i paljenje šibice u subotu grijeh.» Oni ne bi pristali na topli napitak. Sve što sam mogao učiniti bilo je da pređem u sobu za goste i uključim grijanje. Drhtao sam a i oni su ali sam rekao sebi: «Ako napravim topli napitak suprotno njihovim ubjedjenjima imaćemo nevolju. Oni me čak ne bi ni slušali.» Zato sam kazao: «U redu, idemo bez toplog napitka.»

Pavle je jednom bio sa Timotijem kojega Jevreji nijesu htjeli slušati jer je bio neobrezan. Šta je imao da uradi? «Donesite mi nož, ja ћu to obaviti.»

Moramo biti sve svim ljudima ne bi li koga zadobili. Potrebno je to da znamo posebno ako idemo u misionsko polje. Morate naučiti kulturu ljudi. Ne namećite svoju zapadnjačku kulturu jer ćete navući beskrajne glavobolje u misiji. Činjenica da ste zapadnjak vas ne čini hrišćaninom. Ne smijemo činiti ništa što bi povrijedilo braću.

Shvatam da živimo u vrlo složenom svijetu. Gdje da povučemo liniju? Neka nas Bog vodi. Imao sam jednu damu koja je proučavala sa mnom u Nampi. Nije vidjela nijedan razlog za odbacivanje svog nakita. Pozivala se na biblijske razloge. I zaista ako ste pošteni sa Biblijom, nema ih. Dao sam joj dva razloga: 1. Mi živimo u vrijeme dana pomirenja koji je bio vrlo svečan. 2. Dao sam joj načelo.

Rekao sam: «Pazi, sestro, recimo da te krstim sa mindušama, znaš li šta bi uradili moji vjernici? Možeš li zamisliti? Da li bi to unijelo podjelu u crkvi? Prijavili bi me koneferenciji.» Rekao sam šta bi se desilo. «Njih radi ih ukloni jer smo jedno tijelo. Ne radi se o tome da li je to ispravno ili pogrešno. Svako mora živjeti za drugoga.»

Imajući ovo na umu prelazimo na Jevrejima 13 glava. Prvih šest stihova ove glave se bave hrišćanskim življnjem na svijetu. Kako hrišćanin treba živjeti na svijetu? On počinje bratskom ljubavlju. Dakle ovaj termin «bratska ljubav» se zasniva na srednjeistočnom umu i konceptu solidarnosti. Vidite, kod nas u Americi brat znači od istog oca i iste majke. Na Srednjem Istoku ako pripadate istom klanu vi ste braća. Oni to zovu šira porodica. Ljudski rod je solidaran. Drugim riječima, svako ljudsko biće je biće koje je Bog iskupio svojom dragocjenom krvlju. Mi trebamo posmatrati ljudska bića kao Božju posebnu svojinu i trebamo imati bratsku ljubav prema svima. U drugom stihu dat nam je savjet: «Gostoljubivosti ne zaboravljajte; jer neki ne znajući iz gostoljubivosti primiše anđele na konak.»

Ali čovjek mora biti i oprezan. Ponekad stranci mogu doći sa lošim namjerama i moramo paziti da ih ne kvarimo. U Africi mi je bio došao jedan čovjek koji je imao oko 60 godina. Rekao mi je: «Nemam oca ni majke.» Moj otac je takođe bio umro pa sam rekao: «Ni ja nemam oca.»

Pavle je rekao u Solunjanima: «Onaj koji ne radi da ne jede.» Drugim riječima, ljudi će ponekad zloupotrijebiti vašu ljubav i dobrotu. Treba da gledate na obje strane. Ono što Pavle kaže je: «Ne plašite se da otvorite srce ljudima kojima je zaista potrebna pomoć.» U 3 stihu Pavle kaže: «Opominjite se sužanja.» Riječ «sužanj» znači onaj koji je u zatvoru. Služba za zatvorenike je dio misije Hrišćanske crkve. «Kao da ste s njima svezani.»

Šta on ovdje govori? On misli da se poistovjetite sa tim zatvorenicima. To može biti teško. Zato nikad ne smijemo kad posjećujemo kaznionice da gledamo zatvorenike sa nipodaštavanjem jer «tamo sam i ja osim blagodati Božje.» Pod istim okolnostima i u odgovarajućem okruženju mogao bih učiniti isto što su ti ljudi uradili. Ne pomažite zatvorenicima patronaštvom već im pomozite identificirajući se s njima. Nastavljamo sa trećim stihom: «I onih kojima se nepravda čini kao da ste sami u tijelu.» Ako mi je nogu povrijeđena koliko tijela je zahvaćeno? Čitavo. Kad je jedan ud povrijeđen, poistovjetite se kao da ste to

vi. Sve ovo je zasnovano na konceptu «ljubi bližnjega svoga kao samog sebe.»

Postoji još jedno načelo koje se sprovodi u praksi. Četvrti stih se bavi brakom i mislim da je posebno primjenljiv danas pošto je nova etika zaista unijela haos u našoj zemlji: «Ženidbu da drže svi u časti, i postelja ženidbena da bude čista; a kurvarima i preljubočincima sudiće Bog.» Riječ «sudititi» ovdje znači da će Bog dopustiti da snose posledice svojih grijeha. Bog će ukloniti svoju zaštitu i vjerujem da je jedan od razloga što ovaj svijet strada od side što je Bog jednostavno rekao «Samo naprijed, pokazaću vam šta se dešava kad živate izvan mojih principa.» Peti stih kaže: «Ne budite srebroljupci; budite zadovoljni onim što imate.» Ovo se odnosi na životni stil. Pavle kaže: «Budite zadovoljni onim što imate jer On reče; neću te ostaviti, niti ču od tebe odstupiti.»

Ne pokušavajte da se mjerite sa drugima. Naučite se da budete zadovoljni. Pogledajte Filibljanima 4:11: «Ne govorim zbog nedostatka, jer se ja navikoh biti dovoljan onjem u čemu sam. Znam se i poniziti, znam i izobilovati; u svemu i svakojako navikoh, i sit biti, i gladovati, i izobilovati, i nemati.» Zatim on kaže: «Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje.»

Molim vas zapazite da on to ne može sam. Drugim riječima, trebamo biti zadovoljni u Hristu. Biblija nas ne osuđuje što smo bogati već treba da budete zadovoljni. To je fundamentalno načelo, praksa koju trebamo primjenjivati u svom hrišćanskom životu.

Vraćamo se Jevrejima 13:6, koje je poslednji stih koji se bavi našim življenjem na ovom svijetu. Kako mi kao hrišćani trebamo živjeti na ovom svijetu: «Tako da smijemo govoriti: Gospod je moj pomoćnik.» Naučio sam biti zadovoljan jer Bog zadovoljava sve moje potrebe. Pogledajte Matej 6:24: «Niko ne može dva gospodara služiti.» Dakle ko su ta dva gospodara ovdje? Ne možete služiti sebi i Bogu. Sjetite se formule jevandjelja, «ne ja već Hristos.» To je ono što Hristos uključuje u ovaj tekst. 25 stih nastavlja: «Zato vam kažem, ne brinite se za svoj život, šta ćete jesti ili šta ćete piti, ni za svoje tijelo u šta ćete se obući.» Ne brinite o sebi. Šta treba da vam je prioritet? 33 stih: «Nego prvo tražite carstva Božjega i Njegove pravednosti, a ovo će vam se sve dodati.» Bog će brinuti o vašim ličnim potrebama. On će vas ponekad pustiti do samog dna da se iskušate. Koliko ste voljni da ostavite? Svu svoju imovinu? Kažem vam da ćete u poslednje vrijeme biti kušani ne samo svojom imovinom, vlasništvom ili računom u banci već i samim životom. Da li ste voljni umrijeti? To je nivo koji morate dostići.

Vratimo se Jevrejima 13 glava. Od sedmog stiha i nadalje on primjenjuje načelo crkve kao tijela gdje svaki pojedinac ima svoju funkciju. Ali zadržava se na jednom vrlo važnom području. «Opominjite se svojih učitelja koji vam kazivaše riječ Božju; gledajte na svršetak njihova življenja, i ugledajte se na vjeru njihovu (stil života).»

Ovo je vrlo važno načelo posebno za službenike crkve. Duhovnost crkve neće nikad porasti iznad nivoa njenih službenika, posmatrajući je kao cjelinu. Zato je važno da oni koji su odgovorni u crkvi budu duhovni kako bi mogli pomoći članstvu da uzraste. Možda ima pojedinaca koji su više uznapredovali ali duhovni nivo crkve kao cjeline nikad nije veći od crkvenih službenika koji su primjer. Ali ko je najveći primjer? Osmi stih ukazuje na Isusa Hrista. Nepromjenljivog Hrista. «On je isti juče, danas i zauvijek.»

Ovo je važno jer postoji učenje u Hrišćanskoj crkvi kojemu smo danas izloženi mada ne u detaljima. Ima jedan teolog koji ima šest stadijuma razvoja. Kad dosegnemo šesti stadij on kaže da nam nije potreban zakon. Načela koja sam vam dao su univerzalna i vječna. Mi možemo mijenjati praksu, zavisno od vremena i kulture, ali molim vas zapamtite da načela dolaze od Isusa Hrista. Ona su nepromjenljiva kao i On. Deveti stih kaže: «U nauke tuđe i različne ne pristajte.»

Hajde da ovo sagledamo u svjetlosti onoga što Pavle čini u cijeloj ovoj poslanici. Ne zaboravite pozadinu, Pavle piše jevrejskim hrišćanima koji su bili u opasnosti napuštanja Hrista.

Dakle postoje tri načina na koja đavo može da vam uništi vjeru:

1. Progonstvom. Šta da radimo kad smo proganjeni? Da li da se pokorimo progonitelju ili da se držimo?

2. Ćavo može da vam uništi vjeru mahanjem drangulijama ovoga svijeta ispred vas. Materijalizam je vrlo moćan u odvlačenju od Hrista.
3. Izvrtanjem jevandeoske istine. Sjetite se da su Judaisti pokušali ovo učiniti Galatima. Da li su oni prihvatali uprljano jevandelje? Kao što je Pavle rekao Korinćanima: «Nakon mog odlaska ako neko dođe i počne učiti drugo jevandelje i drugog Hrista lako ćete ga prihvatići.» Bilo koje učenje, bez obzira kako duhovno ili religiozno izgleda, ako vam odvraća pogled sa Hrista na sebe, je izvrtanje jevandelja. Ovo govorim zato što ima mnogih koji iskreno pokušavaju da nam skrenu pogled na ono što činimo. Ko tvori djela u hrišćaninu? Hristos preko Svetog Duha. Šta je naš dio? Naš dio je da nastavamo u Njemu i živimo na platformi «ne ja već Hristos». Ako stalno zadržavate pogled na sopstvenom iskustvu, vi odvraćete oči od Hrista koji je izvor vaše pravednosti u vama. Ćavo je vrlo vješt u zbumjivanju.

Sjetite se fariseja koji se molio u hramu: «Hvala Bogu što nijesam kao ovaj grešnik pozadi. Šta ja činim? Postim dva puta u sedmici.» Jevrejski zakon je zahtijevao samo jednom sedmično ali on je upražnjavao i drugi put. Bio je bolji od drugih. I vi ćete otkriti isto. Oni čije su oči okrenute njima samima uvijek kritikuju druge što nijesu dostigli taj nivo. Oni unose podjelu u crkvu. Mi moramo usmjeriti svoj pogled na Isusa Hrista. U devetom stihu u drugom dijelu Pavle to iznosi na sjajan način: «Jer je dobro blagodaću (istinom) utvrđivati srca.» Kao što to Elen Vajt postavlja: «Potrebno je da se utvrđimo u istini.» Tako postajemo nepokolebljivi u istini. «Ne jelima, od kojih ne imate koristi oni koji bježu zaokupljeni time.» Na šta on upućuje kad kaže «jelima»? Ako jedete hranu ponuđenu idolima nijeste dobar hrišćanin.

Okrenite Rimljanima poslanicu. Ovo je tekst koji hrišćani često koriste i izvrću činjenice. Rimljanima 14:1: «A slaboga u vjeri primajte lijepo, da se ne smeta savjest.» Drugi stih kaže: «Jer jedan vjeruje da smije svašta jesti, a koji je slab jede zelje.» Oni koji su tada jeli povrće bili su slabi. Da li on govori o učenju zdravstvene reforme? Ne. Šta je tada bilo sporno? Hrišćani Pavlovog vremena, posebno Grci, neznabrošci su vjerovali da je duša besmrtna i da je zato dobra ali zatvorena u tijelu. Stoga morate lišavati tijelo dobrih stvari kako bi duša ojačala. Drugim riječima, kažnjivali ste tijelo.

Dakle ovo je jedan oblik samopravednosti. Bilo je nekih hrišćana koji su govorili da ne smijemo više jesti čokoladu već samo povrće i voće. Danas u Americi imate divnog voća i povrća. Teško nam je shvatiti njihov problem ali u to vrijeme nije bilo raznolikog povrća, kao što je recimo danas slučaj u Africi gdje smo imali isto, kupus iz godine u godinu. Ali on je vrlo žilav, kao žvakača guma. Kad smo imali radne sastanke jeo sam ga sa afrikancima. Ponekad smo imali kalo i grašak koji je bio pun crva. Ne znam šta je bilo bolje.

Ono što Pavle ovdje govori je da će oni koji su nijesu utvrđeni u istini gledati na sebe radi samopotvrđivanja. Treba li da se dokazujemo? Pavle kaže: «Bilo da jedemo ili pijemo, činimo to Bogu.» Molim vas zapazite motivaciju. Ne da mislimo da je jedan bolji od drugoga već što shvatimo prisustvo Gospodnje. Tako treba da znamo da u trenutku kad živimo za sebe mi počinjemo suditi jedan drugome. Drugim riječima, neka svako bude uvjeren za sebe.

Sada da pogledamo stihove 10-12. Ponekad su životinje koje su žrtvovane donošene na oltar. «Jer kojih životinja krv unosi pogavar sveštenički u svetinju za grijehe, onih se tjelesa spaljuju izvan okola. Zato Isus da osveti narod, izvan grada postrada (bio je razapet izvan zidina Jerusalima).» 13 stih: «Zato dakle da izlazimo k Njemu izvan okola, noseć Njegovu sramotu.»

Dakle raspeće je donijelo nemilost. Da je bio raspet unutar logora donio bi nemilost Jevrejima. Stoga su ga razapeli izvan grada tako da su Jevreji mogli kazati «Mi se ne uprljasmo.» Ali Bog je to iskoristio da pokaže da je On umro za sve ljude – ne samo za Jevreje. Kad postajete hrišćanin bićete blaćeni od svjetovnih ljudi. Bićete ismijavani, zadirkivani. Šta da radite? Da li da prihvate stradanje? Da li je Hristos bio voljan podnijeti sramotu? Zašto? Za radost koja je bila postavljena pred Njim. Šta je bila ta radost? Vidjeti nas na nebu. Tako moramo biti voljni da stradamo Njega radi. 15 stih: «Kroz Njega dakle da sva-

gda prinosimo Bogu žrtvu hvale, to jest plod usana koje priznaju ime Njegovo.»

Ima još jedna istina koja se iznosila na našim radnim sastancima koje moramo biti svjesni. Pokušavam da to postignem propovijedajući Riječ. Kad isprva dođete Hristu obično mu služite iz jednog od ova dva razloga: straha od kazne ili želje za nagradom. U stvari, sestra Vajt kaže u Evangelizmu: «Recite im da postoji nebo da se zadobije i pakao da se izbjegne.» Zašto Bog to radi? Zato što se Hristos spušta na nivo na kojem se mi nalazimo. To je egocentrični nivo. Tako Bog daje podsticaj koji apeluje na ljudsko srce. Podsticaj je da ako Me prihvate izbjjeći ćete kaznu i imaćete stan.

Ali tragedija je što ako ostanete u tom okviru shvatanja, vi nijeste uzrasli kao hrišćanin. Svi učenici, ne samo Juda, su bili prihvatali Isusa iz sebičnih razloga. Pogledajte argument «ko je najveći?» U Mateju 19 glava, kad je onaj mladić odbio da ostavi svoje bogastvo i odlučio da ne slijedi Hrista, Petar je rekao: «Ali mi ostavismo sve, kakva nam je plata?» Šta ćemo dobiti iz svega ovoga? Da li je Hristos ukorio Petra? Ne. Hristos ga je dočekao na novou na kojem je ovaj tada bio.

Zato zapamtite da Ijudi koji dolaze u crkvu kroz evangelizacione napore uglavnom prihvataju Hrista ili iz straha od kazne ili iz želje za nagradom. Znam da u mom slučaju i u slučaju moje žene priključili smo se crkvi iz straha. Bili smo uplašeni od istražnog suda. Držali smo nedelju pa smo se priključili Božjem narodu koji drži zapovijesti da bi izbjegli vječno uništenje. Da sam tamo ostao, danas ne bih stajao ovdje. Treba da se uzdignemo iznad takvog površnog razumijevanja.

Jedan radnik je iznio drugu misao jer mu je bila značajna zato što se rodio u adventističkom domu. Mislim da je bio treća generacija adventizma. Rekao je: «Mnogi adventisti rade ono što Isus zahtijeva da bi se držali pravila. Oni su podizani kao adventisti i jednostavno se usaglašavaju. Njihova srca nijesu u onom što čine.»